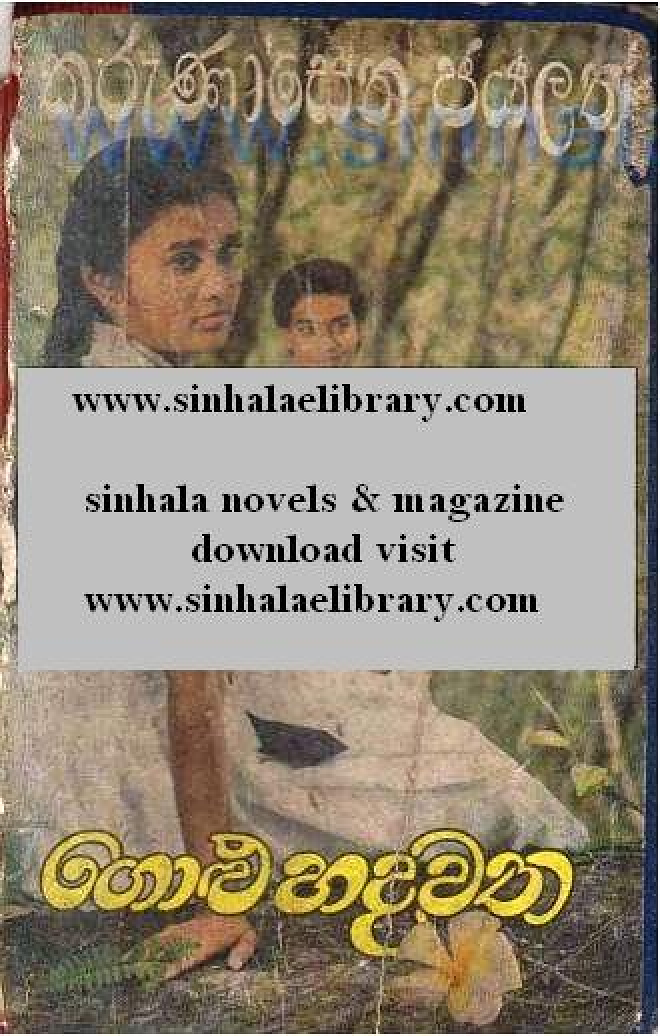

www.sinhalaelibrary.com

sinhala novels & magazine
download visit
www.sinhalaelibrary.com

www.sinhalaelibrary.com

කරුණාසේන ජයලත් ලියූ
අනෙක් නවකතා

මුව දඩයම
ලස්සන ඇස්
බඹා කෙටූ හැටි
බැහැනු ළමයි
පිරුණු හදක්
යහළු යෙහෙළි
මව සහ දුව
ඇවැස්ස නෑයෝ
හතුරු ගිනක්
විදි නිමනය
සතිගේ කතාව
කුල කුමරිය
මානවිකාවක්
පෙම් පුවතක්

Uploaded by Hemantha.007 For

කර්තෘගේ සටහන්

අට වන මුද්‍රණයෙන්, ජාතියේ පාඨක සමූහය වෙත, නැවත වරක් ''ගොළු හදවත'' පිරිනමන්නේ මහත් සන්තෝෂයෙනි.

ආධුනිකයකුගේ ප්‍රථම ප්‍රයත්නයක් හැටියට 1962 දී මුල් වරට පළ වුණු ''ගොළු හදවත'' ඒ වර්ෂයේ පිට වූ උසස්ම නව නිර්මාණය වශයෙන් ශ්‍රී ලංකා සාහිත්‍ය මණ්ඩලයේ සම්මානය දිනා ගත්තේ ය.

අවුරුදු තිහක් ඇතුළත මෙරට සමාජයේ හට ගත් ආර්ථික, සාමාජික, සංස්කෘතික හා චෛතසික පරිවර්තනයට ඔරොත්තු දෙමින් සිය පැවැත්ම තුළ රැඳී සිටීමට සමත් වුණු මෙම කෘතිය වෙත පාඨකයන්ගේ දෑත් තවමත් දිගු වනු දැක්ම එහි කතුවරයා හැටියට අප ලබන ධෛර්යයක් ද ආස්වාදයක් ද වන්නේ ය.

එසේම දශක තුනක් තිස්සේ සිංහල නවකතාව වෙතා වැඩිම පාඨක පිරිස ඒකරාශී කිරීමට සමත් වීම මගින් ''ගොළු හදවත'' නිසා නූතන සිංහල සාහිත්‍යයට යම් කිසි සේවයක් විණි නම් එය අපගේ නිහතමානී සතුටට හේතු වෙයි.

කරුණාසේන ජයලත්

'අමරජය'
පොකුණුවිට.
1991 - 03 - 29

www.sinhalaelibrary.com

ගොළු හදවත

© කරුණාසේන ජයලත්

අටවන මුද්‍රණය: 1991 මාර්තු 28

ISBN 955 - 594 - 036 - 3

ඡායාරූප හා කවර නිර්මාණය:
දී ග. ධම්මපාල

මුද්‍රණය:
සීමාසහිත ප්‍රබුද්ධ ප්‍රකාශකයෝ (පෞද්ගලික)
217 කැස්බෑව පාර, බොරලැස්ගමුව.

ප්‍රකාශනය හා බෙදාහැරීම:
සමනල ප්‍රකාශකයෝ සහ මුද්‍රණාලය
120, නාරම්මිණිය පාර, වරාගොඩ,
කැලණිය.

පිළිගැන්වීම

හොරණ තක්ෂිලාවට

www.sinhalaelibrary.com

ළමා වියත් යොවුන් වියත් අතර – මල් මෙන් පියකරු, කුරුල්ලන් මෙන් නිදහස් ජීවිතය රසබරය; විචිත්‍රවත් ය; වර්ණවත් ය.

මේ රසබර වූත් විචිත්‍රවත් වූත් වර්ණවත් වූත් ජීවිතයේ සුන්දරත්වයෙන් හා චමත්කාරයෙන් ද අනුරාගයෙන් ද පෝෂිත වූ ළපටි සිතක පහළ වන රසවත් හැඟීම් මුළු ජීවිත කාලයේ ම උපුටා දැමිය නොහැකි තරම් ශක්තිමත් ව හා ස්ථිර ව පැළපදියම් වීම ස්වාභාවික න්‍යායයකි.

ළමා විය ගෙවා යොවුන් වියේ දොරටුව අසල දී හමු වූ මෙ වැනි විවිධ වූත් නවතම වූත් හැඟීම් මාලාවෙක සුගත් හා දමයන්ති මුළාවට පත් වූහ.

ඔවුන්ගේ කතාව වූ කලී යොවුන් වියේ නැවුම් රසය පිළිබඳ අනුවේදනීය කතා පුවතයි.

ප්‍රාරම්භය

''සුගත්, ඔයා මුණ ගැහෙන්න දවස් ගණනාව අඬල යි මම හිටියෙ... ..... ඇයි, සුගත්, ඔයා තරහෙන් වගේ?''

''කොහොමද ඔයා දන්නෙ මම මෙහෙ ඉන්න බව?''

''මම තවත් දේවල් දන්නවා. සුගත්, ඔයා දැන් හවසට බොනවා ලු''

''කාටවත් පාඩුවක් නෑ නෙ දමයන්ති මගෙ බීමෙන්?''

''ඇයි සුගත්, එහෙම කියන්නෙ? කිසි කෙනෙකුගෙ වගේ මොකද, ඔයාට වෙන හානිය?''

''ඒකෙන් අමුතු හානියක් වෙන්න දෙයක් නෑ දමයන්ති, දැන්''

''ඔයා මොකද කියන මිනිහෙක් ...''

''ඒක තමා මට වුණ විපත්තිය ...... පල් බේබද්දෙක් වෙලා උපන්න තමා... ''

''සුගත්, මට ආරංචියි ඔයා හැමදාම බොනවලු. නැගිට ගන්න බැරි තරමට බොනවලු''

''ආයිත් කියනවා! ඒ වචනම කාටවත් මොකද?''

''ඔහොම කතා කරන්න එපා සුගත් මිනිහෙක් හැටි සිත පාරවන්න එපා. පව්!''

''කෙනෙකුගෙ හිත පාරවන එක පවක් ද දමයන්ති?''

''සුගත්, තරහ කරන්න පුළුවන් මට දැන දැන, කෙනෙකුට ගහන්න එපා සුගත්, මම ඔයාව දැකගන්න ආවෙ ඔයා හිතනවා කතා නොකරයි කියල හිතාගෙන''

බොහෝ වේලාවක් තිස්සේ ඇයගේ දෑ නෙත් පිරවීන් වැගිරුණු කඳුළු බිඳුවක් කම්මුල දිගේ ගලා ගිය අතර ... ඔහු ... කඳුළු බිඳුව දෙස ... පසා යන්නා ය. ... විනාඩියක් දෙකක් ගත විය.

ඔහු නැගිට ගොස් බිත්තියේ සීනු බොත්තමක් තද කර පෙරළා ඇය වෙත පැමිණ වාඩි වූයේ ය.

"මොනවා ද දම්මි බොන්නෙ?"

"කැමති දෙයක්"

"පස ඇට දෙං අයිස් සරුවත්වලට ඔයා කැමති ආසද?"

දුටම වරට ඔහුගේ මුහුණේ සිනාවක් මතු විය. ඈ ද සිනාසෙන්නට උත්සාහ ගත්තා ය.

සේවකයා දොරට තට්ටු කරන හඬ ඇසිණි.

"ඔයාට ඕව තවම මතකයි"

ඔහු දොර හැර, පිටත රැඳී සිටි සේවකයාට යමක් නියම කර, යළි අසුන වෙත පැමිණියේ ය.

"ඔයා අමතකයි ද හිතුවෙ?"

"පස ඇට අයිස් සරුවත් ගැන තාම මතකයි"

ඔහුගේ සිනාව අතුරුදහන් විය. යළි නිහඬතාවයකි.

"සුගත්, මම ඔයාගෙන් එකම ඉල්ලීමක් කරන්නයි ආවෙ. ඔයා ඒක ඉෂ්ට කරනව ද?"

"මොකක් ද? පුළුවන් දෙයක් නම් කරන්නම්"

"පොරොන්දු වෙන්න ඔය බීම අත් අරිනව කියල"

"මගෙන් පොරොන්දුවක් ඉල්ලන්න ඔයාට ඇති අයිතිය මොකක් ද? මම ඔයාට පොරොන්දුවක් වෙන්න ඇති යුතුකම මොකක් ද?"

ඈ ඉකි බිඳ හඬන්නට පටන් ගත්තා ය. ඔහු තිබී සිටි සිගරැට් කොටය අළු බඳුනේ තද කර පොඩි කර, නවත් සිගරැට්ටුවක් අලුතෙන් පත්තු කර ගත්තේ ය.

"මට අයිතියක් නෑ සුගත්. නමුත් ඔයාට තියනව ඔහොම කථා කරන්න සම්පූර්ණ අයිතිය. එච්චරත් නොවෙයි, මගෙ ලඟට ආවම මට සපින් ගහල එළව දන්නත් ඔයාට අයිතියක් තියනව. මම හොඳ දැන ආව නෙවෙයි"

"දම්මි, මොකද දම්මි, ඔයා මම දකින්න ආවෙ?"

ඇයගේ සත්සිඳී යන ගිය ඉකි බිඳීම නැවතත් වැඩි විය. ඈ නතර කිරීමට උත්සාහයක් නොගෙන දිගට ම හැඬුවා ය.

"දෙවියන්ගෙ නාමයෙන් දම්මි, ඔයා මොකා ද ... කියන්නෙ?"

ඉකි බිඳීම සංසිඳෙන තුරු ඈ මඳක් කතා නැතිව උන්නා ය.

"ඔය බීම නතර කරන්න සුගත්. ඔය නාස්තිකාර පුරුදු අත් අරින්න"

"මට පෙරළුම් ගන්න බැරි, විනීත්ද සිතනවද මම මේ සන්තෝසෙට බොනව කියල? මම මිල සන්තෝසය වෙනව කියල? මොන සාපයක් ද මම බොන්නෙ නොකී මැරුවට බව පේන්නෙ නැති එකා?"

ඔහුගේ දෑ නෙත් ආත්මානුකම්පාවකින් කඳුළෙන් පෙතේ එක තරමට ලං විය.

"ඇයි සුගත්, ඉතින් ඔය හැටි දුක ගෙනත් දිගටම ……"

ඈ කියන්නට ගිය දෙය අවසන් කරන්නට පළමු ඔහු ඇය වෙත හෙත් කමින්, එදු ගතියක් හෝ අනුකම්පාවක් නැති හැල්මක් හෙළී ය.

ඈ වහා බිම බලා ගත්තා ය. ඒ පුරුෂයා තව දුරටත් ඇයිවම් ශක්තියක් ඇය වෙත නැති බව පෙනිණි.

දොරට තට්ටු කරන ශබ්දය ඇසිණි.

සුගත් සේවකයාට කාමරයට එන්නට ඉඩ නොතබා දොර ළඟට ගොස් ඔහු විසින් ගෙනෙන ලද මින්පෙදීම තබා ... කහත්ජුව එක තැබී ය. ඔහු විස්කි ගෝප්පෙට ... මින් ... අවශ්‍යව තිබූ නිසා ම නොනාවේ. ඇයට මිදෙන්න ... ඔහු දෙවෙනි වීදුරුව ඇය ඉදිරියේ ද විස්කි වීදුරුව ... ... කමාට ... කර නැතිනම ඇයට සීනු සා මුල්ලක් ගෙනාව තියේ ය. ... ආපසු හැරී බැලූ ඔහු, ඈ විස්කි වීදුරුවක් රැගෙන ... ... මුණු බෙසම වෙත යනු දුටුවේ ය. ඈ විස්කි එක ... වීදුරුව ගෝද ගෙන, යළි වාඩි වී සිටි තැනට ආවා ය. ... මුවග ඇත්තේ ... ... සිනාවකි. ඈ වාඩි නොවී ම දෙවෙනි වීදුරුවෙන් ... ... ඇති වීදුරුවට වත් කර ඔහු ඉදිරියට දිගු කළා ය.

කලින් ද ... පමණක් රැඳී තිබුණු ඇයගේ ඒ දෙනෙත සිනාව දැන් මුළු මුහුණ පුරා පැතිර ඇත. ඇය විසින් පිළිගන්වන ලද වීදුරුව අතට නොගෙන ඔහු එදත් ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටියේය. ඒ ඇය ම යි. ඇගේ සිනාව ම යි. ඇගේ මුහුණ ම යි. අන් කිසිවකු තුළ ඔහු දැක නැති අපූරු ම රසවත් කමක් රැගත් පරණ දම්යන්තිගේ මුහුණ ම යි. කොටුවින් විගේ ඔහු වශී කළ, ඔහුගේ සිත වශීකෘතයට පත් කළ සුන්දර සිනාව ම යි. පාසලෙන් අත් වූවාට පසු ඔහු ඇයගේ මේ සිනාව දුටු ප්‍රථම අවස්ථාව මෙය වේ. අවුරුදු ගණනක් පෙරළා ගොස් ඔහු ඒ තත්පර කීපය ඇතුළත අතීතයේ ජීවත් වන්නට විය.

"මේ වීක බොන්න!"

ඔහු ඇයගේ මුහුණෙන් සිය දෙනෙත් ඉවතට නො ගෙන ම වීදුරුව අතට ගත්තේ ය.

ඇ වාඩි වී ඔහු දෙස බලාගෙන ම තමාගේ වීදුරුව අතට ගෙන මුවට ළං කළා ය.

ඔහු වීදුරුව අතේ ඇතිව ජනේලය වෙත ගොස් ඇයට පිටු පා දෙවනු පුර උගුරක් බීවේ ය. ඇය දෙස තවත් බලා සිටින්නට ඔහු අසමත් ය. ඒ මත් වන සිනාවෙන් බබළ වූ මුහුණ සිහ නො ගෙන, තවත් මොහොතක්වත් ඒ දෙස බලා සිටිය නො හැකි ය. ඇය ගේ මුහුණ ඒ තරම් සුන්දර ය. ඒ සුන්දරත්වය ඒ තරම් වේගයෙන් ඔහුගේ සිත රස බර අතීතය වෙත ගෙන ගියේ ය.

"සුගත්, ඔයාට මතක ද මියුරියල්?"

නින්දෙන් හදිසියේ අවදි වූවකු සේ ඔහු ජනේලය ළඟ සිට ගෙන ම ඇය දෙස බැලී ය.

"මියුරියල් – අර අපිට පංති දෙක තුනකට පහළින් හිටිය ළමයා සුගත්?"

"අර නිතරම උපන් ලපයක් තියෙන පුංචි කෙල්ල?"

"දැන් පුංචි නෑ. ලස්සන තරුණියක්. ඒ කොල්ලන්ගෙ අස්ස කොහොත් ඉන්නෙ බම්බලබීයෙක්. එයා ඉන්නෙත් එහෙ"

ඔහු වීදුරුව හිස් කර කබඩ්ඩුව මත තැබී ය.

"එයා මේ ළඟදී අපේ ගෙදර ආව"

ඔහු ඒ ද කතා කෙළේ නැත.

"මම ඔයා ගැන එයාට කියන්නයි ඉන්නෙ"

"මොනාව ද මම ගැන?"

"ඇයි සුගත්, ඔයා දන්නෙ නැද්ද මියුරියල්?"

"මට දැනගන්න ඇති වුවමනාව මොකක් ද?"

"එයා ඔයාට ගැළපෙනවා"

"මට එයා ගැළපෙන්නෙ නෑ"

"විහිළු නොවෙයි සුගත්. ඔයා විවාහයක් කරගන්න"

"ඔය විවාහය කියන ප්‍රශ්නය ගැන මගෙ විශ්වාසයක් නෑ දම්මි"

ඇ යළි නිහඬ වූවා ය. ඔහුගේ මුහුණ යළි කෝපයෙන් රතු විය.

"දම්මි, ඔයා ආවෙ කලබලයට ද?" ඔහු ඇඳ පාමුල වාඩි වෙමින් ඇසී ය.

ඇ සිනාසෙන්නට උත්සාහ කරමින් ඔහු දෙස බැලුවා ය.

"සුගත් ඔයා විවාහයක් වෙන්න"

"පුදුමයක් නොවෙයි මට ඒක කරන්න බැරි බව ඔයා නො දන්න එක. මට පුදුම......"

"ඔයාට පුදුම මම ඔය යෝජනාව කරන්න ආවටයි?"

ඔහු තම මුවින් නිසැකම, මුහුණට නිරවුල් වාතය හෝලයේ දිය වන සඳහා විසිර යන සිගරට් දුම් ගුළියක් අතරින් ඇය දෙස තියුණු බැල්මක් හෙළී ය.

"ඔයාට අද මෙහෙ එන්න හිතුනෙ ඇයි දම්යන්ති?"

"ඔයාට ඕනෑ කියන්න. ඔයාට මම නවත්වන්න කියන්න"

"කාගෙන් ද ඔයාට මේව ආරංචි වුණේ?"

"කාගෙන් වුණත් ඔයා දන්නෙ නෑ, මට ඕක ආරංචි වුණාම ඇති වුණු වේදනාව"

"මෙන්න මිස්සුවක්!"

"මිස්සු ඔයාට! බිල බිල ඔයාට මිස්සු"

"මිස්සු වැටෙනව කම් මොන තරම් වාසනාවක් ද?"

ඒ වචන ඔහු කීවේ ඇයට නොවේ, ජනේලයෙන් ඈත අවකාශයට ය.

"මගෙ හිතට ලොකු වධයක් සුගත්, ඔයාගෙ ඔය බීම, ඒක ඒකට වග කියන්න ඕනෑ"

"ඔයාට ඕනෑ මට කා හරි බැන්දල දීල ඒ වගකීමෙන්-වීමෙන් අමාරුවෙන් ගැලවෙන්න?"

"ඔයාට ඕනා එකක් කියන්න. මම මුලින් ම කිව්ව මම වාද කරන්නෙ නෑ. වාද කළොත් ජය ගන්නෙ ඔයයි. ඔයාගෙ වේදනාව

www.sinhalaelibrary.com

අඩු වෙනව නම් මට ඔනිත්න. මගෙ පපුව පැළෙනා තුරු හරි මගෙ හිත විඳවන්න''

ඈ නැවතත් හඬන්නට වූවා ය.

''සුගත්, ඔයාට බැරි ද සුගත්, නොකී ඉන්න?''

''එහෙනම් ඔයාගෙ හිතට කරදරයක් නෑ. නිවී සැනසිල්ලෙ ඉන්න පුළුවනි?''

''ඔයා එහෙම හිතා ගන්න. ඒ අඳහසින්වත් බැරි ද ඔයාට නොකී ඉන්න? මම ඔයාට වරදක් කළා, ඒ නිසා ඔයා බිමට වැටුණ. මම ඔයාගෙන් ඉල්ලා සිටිනව ඒ වරදින් මා නිර්දෝෂී කරන්න නොකී ඉන්න කියල. ඒ නිසාවත් සුගත්, මට අයිතියක් නැති වුණත් මම කියන නිසාවත්, බැරිද ඔයාට නොකී ඉන්න?''

ඈ [illegible] දෙස—කෙළින් ම ඔහුගේ [illegible]

ඔහු ඒ බැල්ම දෙස [illegible] බලා ගෙන [illegible] කල්පනා කළේ ය.

''ඇයි දමී, [illegible] ජීවිතයක් එක්සල [illegible]''

''ඔයත් [illegible] බැරි එකයි සුගත්. මට ඔයාගෙ ආශ්‍රය නැතිව බැරි වුණා''

''දැන් [illegible] ආශ්‍රය ඔයාට?''

''[illegible] වාසනාවන්තයි [illegible] [illegible] ඇත්තම, [illegible] ඇතැයි [illegible] නෑ''

ඔහු ඇයගේ [illegible] අල්ලා ගත්තේ ය. [illegible] ඇල්ලා [illegible] ඇයගේ [illegible] බැල්මට [illegible] සිටියේ ය.

''[illegible], මම [illegible], මම මිට පස්සෙ [illegible] නෑ, දමී''

ඈ සිනා සෙන්නට උත්සාහ කළා ය. [illegible] වූයේ සිනාවකින් [illegible].

''ඔය ඇත්ත ද සුගත්?'' ශෝකියන දෙතොල අතරින් [illegible] ඇසුවා ය.

''සත්‍යයයි! මම පොරොන්දු වෙනව''

''මම නිතරව නෑ සුගත්, මගේ පරම වාසනාවන්තියක් [illegible] ....මයා අද ම ගෙදර යන්න. මිට පස්සෙ [illegible] කියන [illegible] පැත්තවත් බලන්න එපා'' ඈ කඳුළු අතරින් සිනාසුණා ය. ඔහු ඒ අනුව සිනාසුණේ ය.

''අදම යනව''

''අනේ එන්න අපේ ගෙදර අ නැමට. [illegible] පස්සෙ''

''නොවරදවා ම එනව''

''මම ඉකින් ගිහිල්ල එන්න ද?''

''මම කාරෙකෙන් ගිහිල්ල බස්වන්නම්''

ඈ මදක් කල්පනා කළා ය.

''සුගත්, කරග වෙන්න එපා. මම තවම ඔයා ගැන නිවාල්ට කියල නෑ. අද එයාට කියනව. ඊට පස්සෙ නම් කමක් නෑ''

''ඒක ඇත්ත. මම [illegible] එන්නම්''

''[illegible] බල [illegible]'' ඈ [illegible] සිට අසුනෙන් නැගිට්ටා. [illegible] ගසන්නට මෙන්, අත් බැගය [illegible] ඔහු දෙසට නා කීවා ය.

ඔහු පහළට එන තුරු ඇය සමග පැමිණ, [illegible] ලවා වැක්සියක් ගෙන්වා ඇය පිටත් කර හැරී ය.

ආපසු කාමරයට පැමිණි සුගත්ට [illegible] දුකහන්නට විය. [illegible] ඒ [illegible] තිස්සේ හිතට [illegible].

[illegible] මතු වීම මෙන් ම [illegible] වැටීමටවත් [illegible] පසුව ඒ සේ ඇයගෙන් වෙන් වීමටවත් හිමි දවසක බලාපොරොත්තු නොවුණා ඉතින් ම [illegible] හමුවීමක් [illegible] කාලෙක බලාපොරොත්තුව නොසිටියේ ය. අතීතය දෙස බලන විට මුළුමහත් ම සියල්ල එක ම සිහිනයක් මෙනි. [illegible] සුගත් කාලයේ [illegible] ඒ [illegible] බඳු වූ අතීතය කරා ආපසු ගෙන් ගියේ ය.

Uploaded by Hemantha 007 For [illegible]

I

සුගත් විජේසේකර පාසලේ දී කෙල්ලන් සමග වැඩිපුර කතා බස් නොකළේ උපායක කමකට නොවේ. ආඩම්බර කමට ය. රූමත් තරුණ ශිෂ්‍යාවන් දෙස බැලීමේ ආශාවක් ඇති වුව ද, ඔහු බොහෝ විට තම ආශාව ආඩම්බර කමින් යට පත් කර ගත්තේ ය. කෙල්ලන් දෙස බැලූ කල, ඇය අහංකාර කමෙන් ඉවත බලා ගත හොත් ඔහු අල ඇති වූයේ ලජ්ජාවටත් වඩා තලාතු තරහකි. ඊට වඩා ඇයට ඒ වෙනුවට විදපන අදහසකි. යම් විරියකින් කෙල්ලන් සමග කතා බස් කරන්නට ගියොත්, තමාත් ඔවුනට විහිළු තහළු කර ගැනුම ඇසිල්ල වෙරැප්‍රිය කරන අනෙක් බොහෝ ළමයින් ගණයේ ලා සලකා දේ යි සිතාන් අත්‍යාවශ්‍ය කටයුත්තක දී මිස සුගත් තරුණ ශිෂ්‍යාවන් සමග කිසි දවසක කතාවට, විහිළුවට ගියේ නැත.

එම පන් ගැහැනු ළමයින් ආශ්‍රය කරවද්දී නොහැකි සුගත්, අලුත් පාසලකට ඇමි නිසා ඇති වූ පරිසරයද එකතු වීමෙන්, විශේෂයෙන් ඒ පාසලේ දී පිරිමි ළමයින් සමගවත් වැඩි පුර ආශ්‍රයකට වැටුණේ නැත.

කුඩා දවස ම මවත්, ඉන් පසුව පියාත් මිය යෑම නිසා අනාථ වූ සුගත් හැදුණේ වැඩුණේ ආච්චිත් පුංචි අම්මාත් වෙත ය. පුංචි අම්මා පාසැලේ පරීක්ෂකයකු හා විවාහ වීමෙන් පසු ව, ඔහු ද ඇය හා මාත්තා සමග ජීවත් විය. මාත්තා තැනින් තැන මාරු වී යන විට සුගත්ට පාසල් මාරු කරමින් යන්නට සිදු විය. මාත්තා මේ පෙදෙසට පත්ව ආ පසු නගරයෙන් ගැනුම් හතරක් පමණ ඈත, ඔවුන් කුලියට ගත් ගෙදර, ඔවුන් සමග පදිංචියට පැමිණි සුගත්, මේ පාසලට ඇතුළු විය.

නගරයේ කඩ පොළ කෙළවර, මහජන පිට්ටනිය අසල පාසැල පිහිටියේ ය. මහ පාරේ සිට පාසැලට පිට්ටනිය ඇදින් ඔබ සිටයක් පමණ යා යුතු ය. ඇතුළු සහිත විශාල රබර් වත්තක් කෙළවර සිට, කම්බිලා කපන ලද්ද, පිට්ටනියට වඩා ඔබ දෙකක් පමණ උසට සකස් වුණු පිහිටි පාසැල් ගොඩනැගිලි ඉදි කරනු ලැබ ඇත.

පාසැලේ ඉදිරිපිට ඔබ හතරක් පමණ පළලට පඩියක් මෙන් මිදුල ය. සිය ගැන ම හමුවන ප්‍රධාන ගොඩනැගිල්ල එම කෙළවර වෙන් කරන ලද කාමරයක් ද දකුණු කෙළවර වේදිකාව ද වේ. ඒ ගොඩනැගිල්ල අනෙක් පැත්තේ මිදුල ඔබ දෙකකට වඩා පළල නැත. ඉන් ඔබ රබර් වත්ත පාසිම වන කණ්ඩිය යි.

පිට්ටනියේ සිට පැමිණෙන කෙනකු දකුණට හැරී යන විට ප්‍රධාන ගොඩනැගිල්ල අවසානයේ බාලිකාවන්ගේ ක්‍රීඩා පිට්ටනිය ද එහි කෙළවර ළිඳ ද තවත් කුඩා ගොඩනැගිලි දෙකක් ද හමු වේ. පහළ පංති කාමර සඳහා ගන්නා ලද්දේ මේ කුඩා ගොඩනැගිලි ය. කෙළින් ම එහි පැත්තක 'වන්ගෙදර' එක ය. ප්‍රධාන ශාලාවේ වම් පැත්තේ කාමරය ශිෂ්‍යාවන්ගේ විවේකාගාරය වශයෙන් වෙන් විය. සුගත්ගේ පංතිය වූයේ මේ කාමරය යාබද ශාලාවේ කෙළවරේ ය.

තමාට වඩා අනෙක් ළමයින් දක්ෂයන් විය යුතු බවත් ඔවුන් තමා සමග යාළු වන්නට එතරම් කැමති නොවූහු විය හැකි බවත් සිතූ ඔහු, කිසිදු පමණ සභාවට [illegible] සිටියේ ය. ඔහු අනුන් ආශ්‍රය පැතී ය. අනුන් හා එකට නැටත් විනෝද වන්නට ආශා කෙළේ ය. එහෙත් අලුත් ශිෂ්‍යයකු නිසා තමා සමග කතාවට නොඑන අනෙක් ළමයින් සමග එල්ලී ආශ්‍රය කරන්නේ කුමට ද යි සිතා ඔහු පැත්තකට වී උන්නේ ය.

මෙ සේ මාස දෙකක් පමණ ගත වීමෙන් පසුව සාහිත්‍ය සංගමයේ විවාදයක දී, සුගත් එහි දක්ෂම කථිකයා වශයෙන් සම්මත ශිෂ්‍යයකු සමග පටලැවී ජය ගත්තේ ය. ඉන් පසුව අනෙක් ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවෝ මුලදීම වඩා සැලකිල්ලෙන් ඔහු දෙස බලන්නට පටන් ගත්හ. එහෙත් ඔහු හොඳින් ම හැඩි පෙනෙන්නට පටන් ගත්තේ වාරයේ සාහ විභාගයෙන් පසුව ය. වාර විභාගයෙන් ඉතා උසස් ලෙස මුල් තැන ගත් සුගත්, ඔහුට ඉතා ආදරය කළ සාහිත්‍ය ගුරුවරයාගේ යෝජනාවක් පරිදි, විදුහල්පති තුමා විසින් ඊ ළඟ වාරයේ දී ඉහළ පංතියට දමනු ලැබී ය.

www.sinhalaelibrary.com

ඒ පාසැලට ගිය සුගත්ට වාඩි වීමට ලැබුණේ අන්තිම පේළියේ වූ විමල්, ජයතිස්ස සහ සිරිපාල සමඟ ය. මුළු පාසැලේ ම නරක ළමයින් වශයෙන් නම ගියා වූ මේ තිදෙනා වැඩට දක්ෂ සුගත් ළං කර ගැනීමට විශේෂයෙන් කැමැති වූහ.

ඔවුන් ආශ්‍රයට වැටීමත් සමඟ සුගත් සුමනයන් අනෙක් ළමයින් සමඟ ද ගැවෙන්නට විය. ඔවුන් විසින් විහිළු – තහළුවට ද කෙළි සෙල්ලමට ද ඇද ගැනීම නිසා ඔහුගේ කුලෑටි ගතිය බොහෝ දුරට අඩු වන්නටත් පටන් ගත්තේ ය.

සුගත් ඒ පාසැලේ අන් බොහෝ දෙනාකුට වඩා අගෙනීමේ දක්ෂයකු පමණක් නොව නොයෙක් පොත්පත්වල ඇවිද, නොයෙක් දේ දක පුරුද්දක් ඇති සාමාන්‍ය දැනීමෙන් ද බුද්ධියෙන් ද ආඪ්‍ය ශිෂ්‍යයෙක් විය. ඔහු ක්‍රිකට් හා පුට් බෝල් ක්‍රීඩාවල හපනෙකි. විකට කතා කිය ගණිතත් ඔහුට හුරු පාඩම් ය. ඔහු චිත්‍ර ඇඳ බලා ඇත. පිටරට නොයෙක් තොරතුරු දනී. නොයෙක් කුරුල්ලන්ගේ නාද අනුකරණය කිරීමට ඔහුට පුළුවන්කම තිබිණි. අනෙක් ළමයින් නම්වත් අසා නැති පොත පත රාශියක් කියවා තිබිණි. මේ නිසා යහළුවන් අතර ඔහු ඉක්මනින් ජනප්‍රිය විය.

එහෙත්, සිරිපාල, විමල් හා ජයතිස්ස ගැහැනු ළමයිනට කෙළි-කවටකම් කිරීමේ දී සුගත් හවුල් නොවිය. ඔවුනට මුවමනා කළේ කවට කතා කර ගැහැනු ළමයින් කුපිත කරවා බැනුම් ඇසීම ය.

"මිනිහෙක් වෙන්න සුගත්, නිකම් උපාසකයා වගෙ ඉන්නෙ නැතුව. අපි වගෙ කෙල්ලකුට විහිළුවක් දෙකක් කියලා ඉන්න ඕන"

"මගෙ උපාසක කමක් නෙවෙයි. සිරිපාලලට වගෙ බැන් නොහ අහන කෙල්ලෙන්, මම නම් කට්ට හහනාව"

"එතකොට පොලිසි යන්න වෙයි නෙ?"

"ඒක තමා මේ සද්ද නැතුව ඉන්නෙ"

"බැනුම් අහන්නනෙ විහිළු කරන්නෙ"

"මට බැන්නොත් පරණ යනවා"

"සිරිපාලට අපිට නම් ඒක සනීපයක්"

"අන්න හරි විමල්. වෙයා මරෝවිය"

"ඔන්න බලන්න, මම දැන් දමයන්ති පොඩ්ඩක් අවුස්සනව ....අර නල රජ්ජුරුවන්ට වගෙ හංසයෙක් ඉන්නව නම් හොඳ"

යැයි ජයතිස්ස මිදෙන් නඩ කතා කීය. ඉස්සරහ පෙළේ වාඩි වී සිටි දමයන්ති මිය හරවා රවා බැලුවා ය. සියල්ලෝ ම සිනාසුණහ.

"ජයතිස්ස දන්නවා ද වැඩක්? ගෑනු වැඩිය රවනම කසාද බඳින්න බැරි වෙනවලු"

"මූලට ඕනෑ වෙලා තියෙන්නෙ කසාදයක් දැන්. ඉගෙන ගන්න නොවෙයි" දමයන්ති ළඟ වූන් අනුලාට කීවා ය. අනුලා සිරිපාලලා දෙස බලා සිනාසුණා ය.

"මොනාව කරන්න ද ඉතින්? ඕන නම් නමා, නල රජ්ජුරුවන්ට වගෙ වාසනාවක් නොයි ද අපිට?"

"දැන් නෑ ගෙන ජීවයාවට"

"එතමිට සමට හැදිල මෙතනා! මූන් ඉස්කෝලෙ එන්නෙ තාත්තලගෙ සල්ලි නාස්ති කරන්න"

"අපේ තාත්තල හොර තරාදිවලින් බඩු නිරල තමිම කරන්නෙ නෑ. ඒ නිසා කමක් නෑ"

අනුලා සිනාසුණා ය.

"ඔහුන් කියන ඒවට හිනාවෙන්න එපා අනු. තවත් ආඩම්බර වෙනව"

"මොනාද ද ඒ හොර තරාදි කතාව ජයතිස්ස?"

"ඇයි විමල් දන්නෙ නැද්ද? දමයන්තිගෙ තාත්තා මුදලාලි කෙනෙක් නෙ?"

සිය මිත්‍රයන් දමයන්තිට විහිළු කරන විට සුගත්ට සිනා දනෙන්නට විය. කෙල්ලනට කවට කම් කර බැනුම් ඇසීම ගැන, ඔහු තුළ මිත්‍රයන් කෙරෙහි තරමක කලකිරීමක් ද ඇති විය. ඒ අතර ම ඔහු එ තැන් පටන් ශිෂ්‍යාවන්ගේ පේළිය දෙස ගනා බලන්නට පෙනෙද්දක් වඩා පරිස්සම් විය. දමයන්ති පාසැලේ ම රූප-සර්ව එකියක ලෙස ප්‍රකට වූවාය. ඔහු එ වැනි දරියන් කදින් අප්‍රිය කරයි. බැනවදී ඇද් යි කිය මෙතෙ ම මේ පිළිකුල ද ඔහු තුළ බලපෑවේ ය.

බොහෝ විට පන්තියේ ගැහැනු ළමයි පෙරළ, කඩල, ලොසින්ජර ආදිය ගෙන පිරිමි ළමයින්ට බෙදා දෙති. සමහර පිරිමි ළමයි ද විවේක කාලයේ දී ලොසින්ජර ආදිය ගෙන ගැහැනු ළමයින්ට දෙති. එහෙත් කිසි දවසක සුගත් ගේ මිත්‍රයනට මේ දේ ලැබෙන්නේ කිසිවක් දුන්නේ වත් ඔවුන් ශිෂ්‍යාවනට යමක් දුන්නේවත් නැත. මේ වැනි බෙදාදෙ ගැනීමේ දී මේ තිදෙනා නිසි ම හවුලක් නොවූහ.

දිනක් විවේක වේලාවේ දී අනෙක් මිත්‍රයන් පිටත ගොස් සිටිය දී, සුගත් පන්තියේ තනිව ම යම් කිසි වැඩෙක යෙදී සිටියේ ය.

"ජී ජී" යන ශබ්දයක් ඇසී වට පිට බැලූ ඔහු දුටුවේ දමයන්තී කට අද මලා සිටින පැටිය. ඇය දුටු විගස ඔහු ඇයගෙන් ඉවත් ව ගත් බැල්ම, පසුව ශබ්ද කළේ කවුරුන් ද යි සෙවීමට අවධානය යොමු කළේ ය. කිසිවකු නොවූයෙන්, ඒ අන් කිසිවකු සඳහා නැඟුණක් විය යුතු ය යි සිතා යළි පොත දෙස බලා ගෙන වැඩ කරගන්නට පටන් ගත්තේ ය.

"ජී ජී"

නැවතත් ඒ ශබ්දය නැඟිණි. ශබ්දය පැමිණි දිසාව දැන් නිශ්චිත ය. ඔහු සෙළින් ම දමයන්තී දෙස බැලුවේ ය. ඈ මීට වෙළඳුවුණු දෙයක් ඔහු දෙස දිගු කර ගෙන, "ඕනෑ ද" යි ඇසුවා ය.

"මොනවා ද?" යි ඇසීම නිරණය කිරීමට ඔහු අපොහොසත් විය. නැඟිට ඇය වෙත ගිය ඔහු අත පෑවේ ය. ඈ වෙරළු ගෙඩි හතරක් පමණ ඔහුගේ අත්ල මත තැබුවා ය. ඔහුට ඇඟිල්ලක සීතල ස්පර්ශයක් දැනී ගියේ ය.

විවේක කාලය නිම වන තුරු සුගත් වැඩ කළා නො වේ. වැඩ කරන්නාක් මෙන් බොරුවට පෑන අතේ ඇති ව පොත මේසේ ඇති ව සිත වෙනතක ඇති ව සිටියා පමණකි. සීනුව නාද වීමෙන් පසුව මිත්‍රයෝ පංතියට පැමිණියහ. සුගත් වෙරළු ගෙඩි කිහිපයක් යාළුවනට බෙදුවේ ය.

"කොයින් ද?"

"දමයන්ති දුන්න"

"මොනාද?" සිරිපාල නළල රැළි ගන්වා ගෙන ඇසුවේ ය.

"එහෙනම් මේ ළමයා අපිට බණ කිය කියා වැඩ කරනව කියල විවේක කාලෙ මෙකයි වැඩේ? හා! හා! අනේ හරි ගියාවේ" ජයසිංහ කීය.

"අනේ නෑ ජයේ, මං ඉල්ලුවෙ නෑ නිකම්ම දුන්න!"

"එහෙනම් අපිටත් දෙන්න එපා යැ?"

"අපි හොර කල් අහුලනවයැ, සිරිපාල?"

"මෙයා හරි උපාසකයා!"

"අනේ නෑ. මිට කතා කරල ම දුන්න"

දමයන්ති හිස හරවා සුගත් දෙස බැලුවා ය.

"හරි හරි අපි දන්නව" විමල් කීය.

ඔවුහු ද කතා කළොත් කඩා පනින බැවින් ඒ වචනයට සිනාසුණෝය.

"බලාගල්ලකො වෙනදා කියන වැඩි වලාකුළු මූණෙ අද නැතෙ?"

"අර කියෙව්වෙනෙ හඳ පායල විගස"

"අනේ විහිළු කරන්න එපා. ඕනෑ නැතුව ගැනු ළමයින්ට"

"ආං, ආං, මිනිහ බයයි වැඩේ වරදියි කියල"

"ඔන්න, අද ඉඳල දමයන්තිට විතරක් අපේ කාගෙවත් පැත්තෙන් විහිළුවක් කරන්නෙ නෑ" විමල් නීතියක් පැන වී ය.

"අන්න හරි. දැන් එයත් අපේ පවුලට බැඳෙන්න ඉන්න කෙනෙක්"

"මට මොනාකෝ දමයන්තිට ඕනෑ එකක් කළාවේ"

"ඒ බොරුවට, හිත යටින් මයේ ඉන්නෙ අපි නිසා වැඩේ වරදී ද කියල"

සිරිපාල සුගත්ගේ පිටට අත තබා, "බය වෙන්න එපා යාළුව. ඒ බිස්නොම හරි. අපි බලාගන්නව ඔක්කොම" යයි කී ය.

"මුදලාලි දෙයි ලොකු ඇවිද්දක්"

"මොන වීකාර කියනව ද මන්ද?"

"අපිට කලින් නොකිව්වෙ මොකද?"

"මං කියන්න ද?" සුගත් තරහෙන් මෙන් ඇසී ය.

"නමුත් මගෙ හිතට නම් පොඩි හොල්මනක්! දෙන්නම් වෙලා ඉත් ඉස්සෙල්ලම දුන්නෙ මේ ඇඹුල්ම ඇඹුල් වෙරළු නැටිනෙ?"

"මුසල කතා කියන්න එපා ජයේ. ඕවට හිත නරක් කර ගන්න තරම් මෝඩයෙක් නොවෙයි සුගත්"

"මොන එකකට ද හිත නරක් කර ගන්නෙ? මගෙ හිතේ එහෙම කෙහෙල්මලක්වත් නෑ"

"පස්සෙ කතා කරමු. අන්න සර් එනව"

2

ඒ ද සවස සුගත් වෙන ද මෙන් සෙල්ලම් කිරීමට ගියේ නැත. ඔහු තුළ සෙල්ලම් කිරීමට තරම් සන්සුන් බවක්වත් උනන්දුවක් වත් නැත. පපුවේ නැඟෙන කිසියම් දුකකි. ඒ කිසිට අලුත් ම හැඟීමකි. ඒ අතර ලජ්ජාවක් ද හිරි ඔතප් බිඳුණු කාලයක මෙන් බියක් ද ඔහුගේ සිත සාවයි.

දමයන්ති හට සවස් දකිනු ආශාව ඔහු තුළ දැන් තදින් ම පැයි. එහෙත් ඇය දෙස බලන කල ඇය අහංකාර කමින් මුව බලා ගන්නේ?

ළිඳ ළඟට ගියොත් සෙල්ලම් කරමින් සිටින දමයන්ති බලා ගත හැකිවී. ඔහු ඒ දෙසට ගියේ ය.

කැකුළු ළමයි කණ්ඩායමක් බැඩ්මින්ටන් ගසමින් සිටියහ. දමයන්ති එ වෙලේ සෙල්ලම් නොකර අනුලා සමග අයිනට වී බලා සිටියා ය. සුගත් ඔවුන් පසු කර ගෙන ළිඳ ළඟට යන්නට ගියේ ය.

"සුගත්, ලොසින්ජර ගේන්න කො" ඔහු තමා පසු කරත් ම දමයන්ති කීවා ය. තමාගේ කම්මුල් ලේ පිරී රතු වෙනු සුගත්ට දැනී ගියේ ය. පසුවෙ ලැජ්ජාවක් ඇති විය. ළමයි ක්‍රීඩාව නතර කර තමා දෙස බලා සිටින්නාක් මෙන් ඔහුට හැඟිණි. එය එසේ නොවේ ය යි නිශ්චය වශයෙන් දත ගනු පිණිස ඔවුන් දෙස බැලීමට තරම් ධෛර්යයක් ඔහු තුළ නොවීය. සිනාසුණු ඔහු, ළිඳ ළඟට ගොස් වතුර බාල්දියක් අදින්නට පටන් ගත්තේ ය.

දමයන්ති අනුලාත් සමග එ තැනට ආවා ය. ඔහුට ඇය සෙව නැල්ලක් මෙන් යන්තම් පෙනුණා පමණකි. අවට සිටි සියල්ලන් ඇස් ම හෙත් වීටල මෙන් තමා දෙස බලා ඇතැයි ඔහුට සිතෙයි. ලජ්ජාව නොසලකාහැර ගත් ඔහු ඇය දෙස බැලුවේ ය. ඈ සිනාසුණා ය. ඔහු සැනෙකින් ඉවත බලා ගෙන බාල්දිය ඇද කාජය මත තැබී ය. සුගත් බාල්දිය අල්ලන්නට කොන්න පෙර අත පාත් ම දමයන්ති එය වහා ඩැගෙන බිමට ගත්තී ය. වෙවලයෙන් බැස්සුණු බාල්දියෙන් විසිරුණු වතුරෙන් ඔහුගේ කමිසයේ ඉස්සරහ තෙත් විය. ඈ මඳ හඬින් දහසාට ගලන සිනාසෙන්නට පටන් ගත්තීය.

"ච්! දමයි ඔයාට කීනා! ඒ ළමය අපරාදෙ තෙමුණා"

"ලේන්සුවක් තියෙද?" දමයන්ති ඇසුවා ය.

"නෑ... මා ළඟ ......තියනවා" ඉතා අමාරුවෙන් සුගත්ට කියා ගත හැකි විය.

ඔහු සාක්කුවෙන් ලේන්සුව එගෙන අත දිග දමමින් මිට්ටනිය දෙසට දිගුවේ ය. ක්‍රීඩා කරන ළමයින් අසු නැද්දී ඔහු බිම බලාගෙන සිටියේ සුසිදුවියේ නිරුවත් වූ කාලය ඇති විය නැති ලජ්ජාවෙන් යුතුව ය. ඔහු තුළ පෙළ දියේ ළිඳ ළඟදී දමයන්ති වතුර පත්විවුව ඇඳද සැටින්. එහි දී තමාගේ අත් ගා නැවීසය තෙමුණු පැටින්, මේ දර්ශනය සියලු දෙනා ම දුටු බවට අදහසකි. ඒ සියලු දෙනා ම දැන් තමා දෙස බලා සිටින්නාක් මෙන් ඔවුන් දෙස නොබලා ම සුගත්ට පෙනුණේය.

දමයන්ති අත තටම තමින් ඔහු සිනා සීය මට දැනුණේ ය. ඇය පවත ගොළු තතා කරන්නට ඔහු තුළ ආශාවක් දළුලන්නේ ය. එහෙත් ලජ්ජාව මැඩ පවත්වා ගෙන ඇයට කිසුණ දීමට තරම් එඩියක් ද ඔහුට නැත. ඇය ළිඳ ළඟට එන්නට කලින් ඔහු අදහස් කර ගෙන සිටියේ ඇයට ලොසින්ජර ගෙනැවිත් දීමට ය. එහෙත් මේ වතුර ඉසීමේ සිද්ධිය අනෙක් ළමයින්ත් දකින්නට ඇති නිසා දැන් ලොසින්ජර් දෙන බවත් දුටුවොත් ගොඩ එළි වෙන්නට කලින් පාසල පුරා ම අලුත් කතාවක් පැතිර යන්නට ඉඩ තිබේ. දැන් දැන් ඔහු තුළ බලාපොරොත්තු ලජ්ජාව මැඩ ගෙන මිතු වන බියකි.

සුගත් පාසල් ඇඳුමක් මැනීම මිට්ටනියක් සිනා පොහොසත් කම්මිස් වැට ළඟ නතර විය. මිට්ටනියේ ළමයි සෙල්ලම් කරමින් සිටිති. සමහරු පාසල් මිදුලේ නැතින් ගැන කාසිය දැම් කතා කරමින් සිටිති. ගුරුවරු කීප දෙනෙක් පුස්තකාලයේ දල්ලාසයේ සෙදී සිටිනු ඔහුට ජනේලයෙන් පෙනෙති. මේ සැම දෙනා ම සැක සහිත ලෙස තමා දෙස බලා ගෙන සිටින්නාක් මෙන් සුගත්ට සිතෙයි. ඔහුට තර කියා ගත යුතු නොගත යුතු දේ ගැන තීරණයකට බැසීම අමාරු ය. දමයන්ති ලොසින්ජර් ඉල්ලුවා ය. එය නොදුන් හොත් ඇය නොතනවා සිතයි ද? ඉදින් දෙතත් දෙන්නේ කෙසේ ද? හැම තැන ම ළමයි!

සිටිම් ළමයින් හා කැකුළු ළමයින් ඔවුනොවුනට ලොසින්ජර්, කඩල, රටකජු ආදිය දෙනු ඔහු කොයෙකුත් දැක ඇත. සමහර විටෙක ගුරුවරුන් ඉදිරිපිට දීත්, පාසලේ නියමිත වැඩ අවසානයේ පවස් කාලයන්හි ඇතැම් විටෙක ගුරුවරුන් හවුල් කර ගෙනත්, සිතා ගිතාවත් නොයෙක් දේ බෙදා ගෙන කන හැටි ඔහු කොයෙකුත් දැක ඇත. එහෙත් සිට පෙර කිසි දවසෙක ඔහු සිට ම කැකුළු ළමයෙකුට ලොසින්ජරයක් දී නැත. මේ බව මුළු පාසල ම දන්නවා ඇති. සුගත් විශේෂයෙන් කිසි ම දවසක කිසි ම දුව්යෙකුට ලොසින්ජරයක් දී නැති බව මුළු පාසලට ම පෙනෙන ඇති. අද ඔහු දමයන්තිට ලොසින්ජර දුන්නොත් ඒ කථුාන්තරේ ලෙහා දෙසක් ලෙස වීශේෂයෙන් ගනී යනු ඇත. මේ ඔහුට සිතුණු දෙවිල් ය.

සුගත් රෑත් ගොස් එතට ගියේ ය. දැන් දමයන්තිත් සෙල්ලම් කරමින් සිටින්නීය. ඒ ද ඔහු බැලුවා නොවේ. ළමයි ත, තීරණය යෙන් දුටුවා පමණකි.

කඩියට ගොස් වොයි කීපයක් මිල දී ගෙන සාක්කුවේ දමා ගත් සුගත් මිදුලට බැස්සේ ය.

කෙළි සිත් සෙලින් ළිඳ ළඟට ගියොත් ඇයට කතා කර වොයි දීම හැකි ය. දැන් විකකට කලින් ද සුගත් එතැනට ගියේ ය. යළි එහි කීපයාත් කවුරුත් සැක කිරීමට ඉඩ තිබේ. තව පැය බාගයක් එක් ප්‍රසාද නොවී ළිඳ වෙතට යෑම උචිත නො වේ. මෙසේ සිතූ ඔහු පාසල වටා වෙලිෙන් ගියේ ය. කරන්නට දෙයක් නැති තැන සුගත් සාක්කුවට අත දමා වොයියක් ගෙන කෑවේ ය.

ඔහු පිට්ටනියට ගියේ ය. මිත්‍රයෝ එහි සෙල්ලම් කරමින් වුන්හ. ඔවුහු ඔහුට ද කතා කළහ. එහෙත් ඔහු ඔවුන් හා එකතු නොවී ආපසු පාසල දෙසට හැරී ගියේ ය. තවමත් පැය බාගයක් ගෙවී නැත.

සුගත් තවත් වොයියක් කෑවේ ය. වතුර වීතක් බොන්නැයි "චක්කොක්" එක වෙත යළි ගිය ඔහු දමයන්ති සෙල්ලම් කරනු දුටුවේ ය. ඔහුගේ සිත ගැහෙන්නට විය. සෙල්ලමට හවුල් නොවී පසෙක සිටි අනුලාට කතා කර වොයි දීමට ඔහු වරක් සිතුවේ ය. ඒ සඳහා ද ධෛර්යයක් නොවී ය.

පුස්තකාලයට ගිය සුගත් පුවත්පත කියවීමට අතට ගත්තේ ය. ඔහු තුන් වෙනි වොයියත් කෑවේ ය. ඉන් පසු මිදුලට බැස එහාට ගිය සුගත් දුටුවේ ළිඳ ළඟ දමයන්ති මුහුණ සෝදමින් සිටි බවයි.

"දැන් නම් හොඳ වෙලාව" යි සිතූ සුගත් තවත් පියවර කීපයක් ඉදිරියට තැබී ය. තවමත් සෙල්ලම් කරන බාලිකාවෝ එහි වෙති. ළිඳ ළඟ ද කීප දෙනෙක් වෙති. "මොන පිස්සු ද? සියල්ලන්ට පෙනෙන්නට ඇයට කතා කිරීම වැරදි යි" සිතූ ඔහු ආපසු හැරී පන්තියට ගොස් පොත් ගොඩ ගත්තේ ය.

වොයි දීම කෙසේ වෙතත් තවත් වරක් දෙකක් ඇය නොදැක ගෙදර එම කළ ලොකු මෝඩ කමකැයි සුගත්ට සිතුණේ බස් රියට ගොඩ වී ටිකට් එක ලියවා ගැනීමෙනුත් පසුව ය.

ගෙදර ගිය සුගත්, තේ කෝප්පයක් බීවා මිස කිසිත් කෑවේ නැත. කෑම කන්නට තරම් රුචියක් ඔහු තුළ නැත. දවස පුරා බොහෝ වෙලාවක් සෙල්ලම් කළ කෙලෙක මෙන්, අප්‍රාණික ගතියක් ඇතැයි දැනෙයි. මුර ගත උණුසුම් ය. පපුවේ තැනෙක කිසියක් බලපායි. ජීවිතයේ මීට පෙර එවැනි රස බර හැඟීමක් ඔහු අත්දුටුවේ එක ම එක අවස්ථාවක දී ය. ළමා විය ගෙවමින් සිටි සුගත්

දිනක් පන්තියේ දී රූමත් දමයන්ති දුටුවේ ය. ඔහු ඇය දෙස බැලීය. ඒ දුටිය ද පෙරළා නොබැලීන් සුගත් දෙස බලා සිනාසුණා ය. විදුලියක් සේ අනුරාගී ආත්මයක් ඔහුගේ හදවත හරහා දුව ගියේ ය. එ ද ඇති වූ ඒ හැඟීම ජනනීත රසයකි. එහෙත්, දැන් දමයන්ති කෙරෙහි ඔහු තුළ බලපාන කිසිය උපන් තැන සිට තවමත් නොනැවතී බලපවත්වයි. එක් අතකින් මෙය ඔහුට වධයකි. ඒ එක්ක ම රසයකි.

මේ පැය කතට අවට ඔහු තුළ ඇති වූ වෙනස! මීට දෙක තුනක් පිස්සේ දිනයකට දක්වා ... එහෙත් මේ වෙනස වෙන ලෝකයක වෙන ආත්මයක කෙනෙකු මෙන් සිටි කෙනෙකු, හදිසියේ ඔහුගේ ජීවිතයට කඩා වැදී වූ සැටි!

සුගත් එ ද රෑ ඇඳට ගොස් බොහෝ වෙලාවක් නිදි නැතිව කල්පනා කළේ ය.

ළමා විය ඉක්මවා යොවුන් විය කරා එළඹෙමින් සිටි ඔහු තුළ ස්වභාවික අනුරාගී හැඟීම් සමඟ ම, දමයන්ති ... ආශාව නිවුණු ... විශේෂ ... ඔහු නොවී ය. කෙල්ලන් ආශ්‍රය කිරීමට ... ප්‍රතික්ෂේප කරනු ලැබේ ය යි බියත්, ඒ බිය නිසා ම ලැබෙන ලජ්ජාවට මුහුණ දීමට නොකැමැත්තත් නිසා, මුලින් ... ඔහු කිසි විටෙක කෙල්ලක පසු පස්සේ ගියේ නැත. මේ සේ හදිසියේ ප්‍රේමයේ වේදනාව දැනෙත් ම තමා අවුරුදු ... බවටත් යොවුන් වියේ දොරටු තමා වෙනුවෙන් විවෘත වී, ජීවිතයේ ... ඔහු තුළ ඇති විය.

අන්ධකාරයේ ඇඳේ වැතිර ගත් සුගත්, දමයන්තියගේ ... ඉරියව්වක් ... ඇය ... බැල්මත් ... කළ කළ අදහස් හා සිතා ගත හැකි දේ මොනවා ද යි සෙවීමට උත්සාහ ගත්තේ ය.

"ස් ස්..." ... ඇය තමා දෙස බලා සිටි විලාසයෙන් ... ආදරය, ... ප්‍රේමය ... ඔහු තුළ ...

අවබෝධයක් ඇති විය. අලුත් වර්ගයේ ගසින් වැලින් යුත් අලුත් දර්ශනයෙන් යුත් පෙදෙසකට ගල්පිටියේ පිරිසියකු කුඩුවැද දර්ශන දකින්න පටන් ඇසට ඇවිදින්නන්ගේ හෙන්, අලුත් ගැහැණු පිළිබඳව ද මේ අලුත් අවබෝධය බැස්සේ, සුගත් සිය හදවත තුළ තවත් භාරයක් අධ්‍යයනය ගෙන යන්නට විය.

ඔහු දමයන්තිගේ මුහුණේ ලජ්ජාවක් හෝ කුළෑටි ගතියක් හෝ දුටුවේ නැත. ඇය කලක සිට තමා ගැන හැඟීමකින් පසු වන්නට ඇද්දෝ යි ඔහු සිතුවේ ය. මෙසේ සිතත් ම ඇති වන්නේ සැකයක් හා ආඩම්බරයකි. එසේ නැතහොත් ඇය තරුණ තරුණියක් වූ ඇය කුඩා සිට කලින් කිසිවකු හා පෙමදකම් පවත්වා පුරුද්දක් තිබෙද? ඔහුට එකල ඇති වන්නේ වේදනාවකි. නැත, එසේ විය නොහැකිය. ඇය වෙන කෙනකු හා හාදකම් පවත්වන බවට පාසලේ කිසිවකු අතර කතාවක් නොවී ය. එවැන්නක් වී නම් පිරිමාලළුා ඒ ගැනත් ඇයට කවට කම් කරනු නිසැක ය.

අවස්ථාවක් ලැබී නම් ඇසුරු කිරීමට ඔහු ප්‍රිය කළ දරියන් කිප දෙනෙක් ඒ පාසලේ වූහ. එහෙත් මිට පෙර කිසි දවසක සුගත්, දමයන්ති ගැන නම් නොසිතුවේ ය. එහෙත් දැන් මෙසේ ඇඳේ වැතිර කල්පනා කරද්දී තමා මුලින් ම ඇය දුටු අවස්ථාව ඔහුට මතක් වෙයි.

ශාලාව කෙළවර පොදු කාමරයේ සිට තාප්පය අයිත දිගේ පැමිණි ගැහැනු ළමයින්, උඩද දෙරටුවෙන් ඇතුළු වෙද්දි ම, ඔහු ළඟ සිටි ළමයෙක් "නාල රස්සුරුගෙන්, කොහේ ද යන්නේ?" යි කීය.

"උඹලගෙ ආච්චිගෙන් ගිහිල්ල අහපන්" ය යි ඉහළ පංතිය දෙසට යමින් සිටි දරියක් ආපසු හැරී, රවා බලමින් කීවා ය. එකට කළ පිරිමි ළමයා සිනා සෙන්නට විය.

"මොකද ඒ?" සුගත් ඇසුවේය.

"ඕක උඹලගෙ නම් දමයන්ති. හැම වෙලාවෙම කවටකම් කරගෙන යන්න එපා. මේ ඉස්කෝලෙ නෑ ඕය වගෙ වසනාවියක්"

ඒ සුගත් එපා ම කළ ගැහැනු වර්ගය යි. කෙල්ලක හැර මුහුණක් අදින් එතෙටින යනාකියා ඔහුට නම් ජීවත් වී වැඩක් නැත. එ ද සිට හැම විමකින්වක් ඒ දරිය දෙස නොබලන්නට ඔහු විශේෂයෙන් ඉවා ගන්නේ ය.

එක් දවසක විවේක වේලාවේ දී-සම්භරවීම, ඒ පාසැලට පැමිණ මාසයක පමණ පසුව සුගත් සිටි පාන්තය අසල ම තම අසුනේ

වාඩි වී සිටියේ ය. තාප්පයෙන් එහා පැත්තේ අයිත දිගේ පැහැනු ළමයි එහා මෙහා ගොණගසමින් යති. ළිඳ ළඟ සිටි පොදු කාමරය දෙසට යන කාණ්ඩයක සිටි දෙස බලනු ඉබේට ම මෙන් ඔහු දුටුවේ ය. ඇ කාමරයට ගිය විගස තවත් දරියක ද සමග යළිත් ළිඳ දෙසට ගියා ය. එසේ ඇය ආපසු ඇත ගියා ම ඔහු දෙස බලා ගත් වන වි ය. කලාතුරකින් ලද ධෛර්යයක් ඇති සුගත්, අද නොම් ඇය දෙසින් ඉවතට නොගත්තේ ය. "මේ අර පැර කෙල්ල නේ ද" යි එසේ වී ඔහු ඕන බලා ගත්තේ, ඇය ඔහුට නොදුටු ය පසීව විමසින් පසුව ය.

තවත් දින කීපයකට පසුව ගුරුවරයා විසින් පාසා ලද ප්‍රශ්නය කට තමා පමණක් අත ඔසවා ගෙන සිටිනු ඉහළ පන්තියේ සිට ඇය බලා ගෙන සිටි සැටින් දැන් ඔහුට මතක් වෙයි.

ළමා විය යන්නම් නොවා අවසාන කළ අලුත, තොරුමයි හැඟීම් හා සිතිවිලි පෝරා නැති යෙළුවත් විට, අන්දකින්වලින් තොර ළපටි අවධියෙක සිටි සුගත් ස්ත්‍රී රූපයේ සුන්දරත්වය යන්නෙන් අදහස් කළේ ලියකරු මුහුණ පමණකි. ඇය සදා කෙල්ලකැයි හැඟීමක් ඇතිව, ඒ නිසා ම තරුණ එජියන වීමසයක් කල්පිනා ම තීරණය කර ගෙන, කලින් දමයන්ති දුටු ඔහු ඇයගේ මුහුණේ සිත් ඇද ගැනීමට සමත් කිසිවක් ඇතැයි නොසිතුවේ ය. එහෙත් දැන් බලන කල ඇය රූමතියක ලෙස ඔහුට පෙනෙත්.

මැලුව මැල්වට ම ඇයගේ මුහුණින් පළ වූයේ වයසට වඩා අලුත්‍ය දෙයක් නුහත් ලා බාල ගතියකි. විශේෂයෙන් සේ එස් පෙනීමට හේතු වූයේ ඇයගේ අද කොල් සහ සිනින් හැඩය යි. ඇයගේ ලා රත් පෙද කොල් නිරෝගී බව පළ කළේ ය. දිස්නීමක් දිලු ඇස් සහ සිනින් ඇති බැව ඇයගේ දිගටි මුහුණ තවත් දුකම් කළේ ය. සිනාව වඩාත් සුන්දර වූයේ ඇයට සිනා ලෙස සිටිටී දත් නිසා ය. එහෙම් සමහර විට ඇයගේ සිනාව පතුරවා සුළං ගල් කැටියක් දිදු කලෙක යළි නැගෙන්නාත් මෙන් සුන්දරත්වයකින් මුහුණ පුරා පැතිරී යයි. ඇයගේ ලොකු කන් පෙනී නිසා ම කෙසින් වසා තිබිණි. වඩා දිග නැතත් නිය කොස් සත ය. මේ හැර පෙළින් වියට පත් වූ ආයෙත්න ඇයගේ තවත් උස්වීමට සුදුසු බැව, පෙළට වැඩීමට සුදුසු උකුළ, සිනිත් ඉන, පෝසතිල් පෙන පිරි අත්, සිනින් දිග ඇඟිලි ඇති කිසිවක් මතු වූයේ නැත.

මේ සුන්දර මුහුණ තොමින් උමතුවූ සුගත්ගේ හදවත එද දෙවන් වර්ෂීන් පවතින ඒ මුහුණු පැහැය පිළිබඳ රසාස්වාදයෙන් තව තවත් උතුරා යන්නට විය.

තමා ඇයට නොඇළුමේ අද්‍ රී බව ඔහු තුළ සැකයක් ඇති විය. එතරම් පියකරු වූවක් ඇති ඇයට ගැටීවන තරම්ට මිතා කඩවසම්ව නමාට නැතැ යි ඔහු තුළ බියක් ඇති විය. සුගත් සහන දල්වා කාන්තා විය ළහට තියේ ය. 'හළ එළදු නොවී, අනේ මාත් රතු වුණා නම්' යි ඔහු එක වර ම සිතුවේ ය. අවංක නමත් නිහතමානී ගතියක් සළ නළ ද නොත්, කාඩ්ඩු නැතැය. එළ තොඩුල්ලෙන් තොර කරමුටු මයින් පිරුණු කම්මුල්, දුඹු ඇස් බැම හා දිග කළු පෙති සහිත ගැටි වරලැතුව වෙහා ළමැතුව ආසන්න පෙනීමක් පළ කළ මුහුණක් කන්නාඩිය වෙතින් ඔහු දුටුවේ ය. සාමාන්‍ය වෙලාවට දුඹු කල්පනා එක සැදී සිටින බවක් හෝ සංවේදයකින් සිටින බවක් හෝ පෙන් වනන් සිතා වූ විසස අභිංසක නමක් උතුරා යන ඒ මුහුණ ලස්සන නැතැයි සුගත් සිතුවේ ය. මුද්ධිම්පතුව සිමී නළලක් පුළියක් නිසා පෙනෙන පිරුවක් හැපි හැටි නොසිටින රැලි ගැසුණු දුඹ නාර තෙල් තෙරදක් මුහුණට ඔපයක් වූ බව ඔහු සිතුවේ නැත. තවම දළි බිම් පහර නොලද දළි රැවුල අවලක්ෂණයක් ලෙස දුටු ඔහු. ඉක්මනින් රැවුල කැපිය යුතුය යි සිතක් ම ඇති වූයේ ලජ්ජාවෙනි. තව උසට මිසතට වැවෙන ලතුණු හළ නළ පළල් උරහිස්, මසින් පිරුණු දිග අත පය ආදී අඟ පසඟවල විශේෂයක් ඔහු දුටුවේ ද නැත.

තමා මිනා කඩවසමකින් යුක්ත නැතැ යි සුගත් සිතුවේ ය. ඔහුට එක වර ම අපිරා මතක් විය. අපිරා දකින ඕනෑ ම කෙනෙකුගේ සිත ඇද ගැනීමේ සමත් කඩවසමකින් යුත් තරුණයෙකි. ඔද දෙනාට ම විසිවා ඇත්තේ එක ම ලිහාසුවර වුව ද ඔහු තමාට වඩා රුමත් වනු ගේ පාටින් රතු විමත් උසින් මහතින් තමාට වඩා මක් වැඩි විමත් නිසා විය යුතු ය යි ඔහු සිතුවේ ය. සුගත් පාසලේ අන් මොනයෙ පිරිමි ළමයින් ගැන සිතා තමා හා සන්සන්දනය කළේ ය. එ සැට තව ඔහුට ඇති වූයේ තරමක සතුටකි. සුගත් සහන නිවා යළි ඇඳට වූයේ කෙසේ වුව ද හිස පිරිමට්න් ඇඳුම් පැළඳුමක් ඉක්සට වඩා ගැලපිලිමක් විය යුතු ය යි සිතමිනි.

දුර් ගෙට එළිවෙන තුරු සුගත්ට නින්දක් නැත. පාසලට ගිය විගස, දමයන්ති මුහු ගැසුණු විගස, ඇය සමඟ කතා කළ යුතු

එදේ දුන් වෙරළවලින් එක ගැටියක් හෙනා කන්තාවේ එසේ ගත් බව ඔහුට මතක් විය. ඇඳෙන් නැගිට අඳුරේ ම අත පත ගාමින් මේස ලාච්චුවේ රැප්ල් තිබුණ කලිසම ගෙන, එහි සාක්කුවෙන් වෙරළ ගෙඩිය එගත් ඔහු, යළි ඇඳ වෙත ඇවිත වාඩි විය. පෙනෙන කිසි ම හේතුවක් නැතිව, ඉවට ම කරන දෙයක් මෙන්, සුගත් වෙරළ ගෙඩිය නැතැයට ළං කළේ ය. අනෝමි වෙමින් යන 'නිලුවිකිරා' පියරු සුවඳක් නික්මිනි.

''අනුමානයක් නැ. මේ සුවඳ, පියරුත් වෙරළත් එකට පෙට්ටියේ දමා ගෙන එම නිසා විය යුතු ය''. පියරු සුවඳ නැතැයට දනෙත් ම ඒ සුවඳ මෙන් ම මිදු මෙලොත් ආශ්වාදයක් ඔහුගේ හදවත පුරා උතුරා යන්නට විය. වෙරළ ගෙඩිය කොට්ටය යට තැබූ සුගත් ඇඳේ දිගා වී ඇද නොලා යන්තම් විවර කරමින් ඔහු වූ සිහාවක් සහිත මුහුණ කොට්ටයට ඔබා ගත්තේ ය.

පිහිතක් වශයෙන් දමයන්ති පාසලට පැමිණියේ වැඩ පටන් ගැනීමට විනාඩි දෙකකට තුනකට කලිනි. ඇය විනාඩි කීපයක් තමා වී එහා අවස්ථාද නිශ නොවේ ය. ඇය දකිමට සුගත් තොංඉවසිල්ලෙන් බලා සිටි.

පන්ති පටන් ගන්නා වෙලාව තිමින් තිමින් ළං වෙත්ම සුගත ගේ හදවත තව තවත් වේගයෙන් ස්පන්දනය වෙයි. ඒ හඩ ද ඔහුට ඇසෙන තරම් ය. දමයන්ති දුන් දුන් එයි. ඔහුට දනෙත්තේ මීට කලින් තමා ඇය දුටුවේ බොහෝ කලකට පෙරක දනන දී මෙනි. අලුතින් දෙයක් අලුතින් දකිමේ ආශාව ඔහු තුළ ඇත.

බියක් ලජ්ජාවක් බැඳ ගත් සුගත් ආශාවෙන් කිප වරක් ම මිතාවන්ගේ කාමරයේ දොරටුව දෙස බැලුවේ ය. දොරටුව අසල දරියෝ කිප දෙනෙක් කතා කරමින් සිනා සෙමින් සිටිත. ඔවුන් මේ කතා කරන්නේ තමාත් දමයන්තිත් ගැන විය යුතු ය යි සිතූ ඔහු තිගැස්සුණේය. අනුලාත් ජේවවන් සැණියට පැමිණිය ත, සුගත් ඒ අතලින් කිප වරක් එහා මෙහා ගියේ ය. ඔහුට එක තැනෙක වාඩි වී සිටින්නට නො හැකිය. ඇත නිසාම එක ළමයින් පෙනෙන නිසා. දමයන්තිගෙන් මදක් වත් නොදුන සිටින්නට අකැමති වූ ඔහු, එහා මෙහා යන්නට්ත් බැරි කාල් ය.

''තාම ආවෙ නැ නේද, අනු?'' ජේවවති ඇසුවා ය.
''කව්ද?''
''දමයි''

අනුලා සුගත් දෙස බලා සිනාසුණා ය. ඔහුගේ මුහුණ රතු විය. එහෙයින් ද ඔහු තුළ ආඩම්බරයක් ඇති නොවූයේ ද නොවේ. තම පිළිතුරක් ලබන්නට ලැබුණු කල උපදින ආඩම්බරය ඔහුට ඇති විය.

වැඩ පටන් ගන්න විනාඩි කීපයකට පසුව දමයන්ති පන්තියට ආවා ය. සුගත්ගේ පපුව ගැහෙන්නට විය. විදුලියක් මෙන් හදවතින් පටන් ගත් රස්නය සර්වාංගය පුරා දුව ගියේ ය. මුළු පන්තියේ ම ළමයි තමා දෙස බලනවා යි සිතූ ඔහු බිම බලා ගත්තේ ය.

ඈ වාඩි වී හරිහරි ගැසී සිය හරවා පසු පස බලනු ඔහු හොරැහින් දුටුවේ ය. අර විදුලිය යළි ඔහු ගත පුරා දුව ගියේ ය.

විවේක කාලයේ දී කතා කිරීමට සිතා ගෙන සිටි සිතිවිලි සඳහා දුන් නම් ඔහුට ධෛර්යයක් නැත. කතා කිරීමේ දී තම මුහුණ දිලීම දී පවා විශාල වෙහෙසක් ද නොයන්නුන් තමන් ද ඇති වෙයි. පාසලෙන් පසුව තත්ත්වයත් එය ම විය.

කිසි විශේෂ සිද්ධියක් නැතිව දවස ගෙවී ගියේ ය. ඇය වෙත ගොස් කතා කිරීමට - ලොසින්ජර අර ගෙන දීමට - නොයෙක් විදියෙන් හිත හදා ගන්නට උත්සාහ කළ නමුදු ඒ සඳහා ධෛර්යය එකතු කර ගැනීම වතුර මිටින් ගැනීමට කළ තැනක් වැනි විය.

ගෙට නම් ගොසේ ගෝ ඇය සමඟ කතා කරමි යි ඒ ද සවස ගෙදර යන සුගත් අදිටන් කර ගත්තේ ය. මේ අධිෂ්ඨානය ආරක්ෂා වී තිබුණේ පසුව ද ඇය දකින තුරු පමණකි. පසුව දම... ලොකු දෙයක් ගැන බලාපොරොත්තු වී ගෙදර යන ද මෙන් ම ... වී ළඟ දුන්. ඔහු ගෙදර ගියේ සිදු නොවුණු දෙයක් ගැන ඒ බලාපොරොත්තුව ම ඇතිව ය.

සුගත් ඒ යළි අන්තය ගෙදර ගත කාල් මහත් අමාරුවෙනි. පසුගාව නිතර ම බිරක් වැනි. ඇතැම් විට මේ කුමක් නිසා පවතින හැඟීමක් ද යි ඔහු ම නොදනී. එවැනි අවස්ථාවල මොහොතක් කල්පනා කරන විට හදිසියේ දමයන්ති පිළිබඳ මතක ඔහු සිහියට නැඟෙයි. තවත් සමහර වේලාවක ඔහුට ඇයගේ මුහුණුවර සම්පූර්ණයෙන් ම අමතක වෙයි. සිතේ ඇඳී ඇත්තේ ... දුවියකගේ මුහුණක් පමණකි. එවිට දමයන්තිගේ හැඩ තල ... ඒ මුහුණ නියම අන සපහ ඇතිව ඇඳ ගැනීමට මොහොත් වේලාවක් කල් කරන අතර, හදිසියේ මොහොතක් නියම ස්වරූපය ඇඳී යළි අතුරුදන් වෙයි.

3

සුගත් හුදකලාව ප්‍රිය කරන්නට පටන් ගත්තේ ය.

ක්‍රිකට් ගැසීම ගැන, ක්‍රීඩා ක්‍රීඩකයන්ගේ පින්තූර එකතු කිරීම ගැන, පරෙවියන් ඇති කිරීම ගැන, ඔහු තුළ තිබුණු උනන්දුව අඩු වන්නට විය. ඔහු සවස ද මෙන් ලද නැම් අවස්ථාවක දී ම වෙල් යායවලත් වන රොදවලත් ඇවිදින්නට ගියේ ය. එහෙත් දැන් යන්නේ ඉස්සර මෙන් කුරුල්ලන්ගේ කැව ගඩ අසා ඒ අනුව නාද කිරීමට පුරුදු වීමට නොවේ. අඳුළත් අයියෙන් වාඩි වී වතුරට කමින් ලතාව බලා සිටින්නට ද නොවේ. උදේ ... සිහින ලෝකයෙන් ... ව සිටීම පිණිස ය. ඔහු සිතිවිලි දමයන්ති පැටලී ... දිගට ඇවිදින්නට විය. දිගට ම රස මුසු ශබ්දනාවක් පසුවට ද ඇයගේ සුන්දර මුහුණ පිළිබඳ මතක ගියේ ද වෙනි.

හතරට වන්න පහළ ලිද සවස ගියයත් සුගත් නැම පටන් යන්නේ ඇඳිපී වැගෙන්නට ආසන්න වෙද්දී ය. ඔහු වෙල අයිනේ තොරන ගස යට දිග ඇඳී සිතිවිලි සයුරක කිමිදෙමින්, ගිලෙමින්, කිමිදෙමින් කාලයට ගෙවී යන්නට ඉඩ හැරියේ ය. මේ ලෙස එක දිගට පැය ගණන් ගත කිරීමේ දී සිතන්නට දිග පසුම් ඉතිහාසයක් ඔහුට නැත. ඔහු සිතුවේ, දස දහස් වර නැවත නැවතත් සිතුවේ, දමයන්ති වෙරළ දුන් සැටි, වතුර පනිටිටුව ඇද ගත් සැටි හා ලොසින්ජර ඉල්ලූ සැටිත් ඇයගේ මුහුණුවර, කටහඬ, ගමන බිමන හා සිනාවත් ය.

සතියකට පමණ පසුව දවසක ඔහු තරම් පාඨම ආරම්භයේ දී දමයන්ති සුගත්ට පැන්සල දී,

"අනේ සුගත්, මේ පැන්සලය කපල දෙන්න" යයි කීවා ය.

සමහර ළමයි මඟ හඬින් සිනාසෙන්නට වූහ. සුගත්ගේ ලජ්ජාව මැඩ ගෙන ආඩම්බරය මතු විය.

එදා සවස නියමිත වේලාවටත් පසුව අනෙක් ළමයින් සෙල්ලම් කරන අතර සුගත්, ජයසේන, විමල් හා සිරිපාල අරලිය ගස යට කතා කරමින් වූහ. අනුලා හා පේමාවතී ද ඒ තැනට පැමිණ කතාවට එකතු වූහ.

"එක් කෙනෙක් දුන් ලැජ්ජාව ඇතුල යයි ද දන්නෙ නෑ" අනුලා කීවා ය.

"කවුද? මොකද ලැජ්ජ වෙන්නෙ?" සිරිපාල ඇසීය.

"ඇයි ගෑනු ළමයින් එක්ක නොව දුවන එක්කෙනෙක් ඉන්නව නෙ ඔය කොල්ලන්ගෙ කාලෙ?"

සුගත් සිනා සෙන්නට උත්සාහ කළේ ය. මුහුණේ මය් ඔබු වැටී තලමන්නාත් මෙන් ඔහුට දැනිණි.

"සුගතාම ලැජ්ජාවෙලා බැ" ජේන්වතී කීවා ය.

"ඒ ඉස්සර නේද? සුගත් දැන් ලැජ්ජ නැ" විමල් කීය.

"අනු. අන්න දම්මි යනව. කතා කරන්න"

සිරිපාල අත්පුඩි ගැසීය. තවත් දූවියක සමග ළිඳ දෙසට යමින් සිටි දමයන්ති එහි ආවා ය. සුගත්ගේ හදවත අර දැන්. ටික දිනෙක සිට පුරුදු තිගැස්ම ඇති විය.

"මේ සුගත් අඬනව දම්මි නැ කියල"

"ඔය අනුලගෙ බොරු දමයන්ති"

"මම කලින් නාගෙ සුගත් පැනල දුවයි කියල. අපි එන කොට සුගත්ට මොකක් ද වෙනව" දමයන්ති කෙළින් ම සුගත්ගේ දෙනෙත් දෙස ම හෙලූ බැල්මෙන් යුතුව කීවා ය. ඔහුට ඇඟිල්ලෙන් වි... විළුත් තාරා ගෙන පැන වෙන්නට සිතෙන තරමේ ලජ්ජාවක් ඉපදිණි.

තැනෝම සිනාසුණ හ.

"අඩ අඩා හිටියෙ. සුගත්, ඉතින් කතා කරන්නකෝ"

"මොකද සිරිපාල සුගත් අඬන්නෙ?"

"අනේ මන්ද ඔයා එක්කල කතා කරන්න ඕනැයි කියල" සිරිපාලට කලින් විමල් කීවේ ය.

"ඇයි වැඩක් නෙ, ඕකට අඬන්න ඕනැ යැ?" අනුලා කීවා ය.

"කතා කරන්නෙ කොහොමද මූණ බලන්නත් ලැජ්ජ මිනිහා මෙයා හරියට ගැනියෙක් වගෙයි" ජේන්වතී කීවා ය.

"එයා කතා කරන්නෙ රැස්වීම්වල විතරයි. අප්පේ! එද කතා කළ හැටි සංගමේ රැස්වීමේදි"

"මේ පාර අපි සුගත් සභාපති කර ගමු" ජයතිස්ස යෝජනා කළේ ය.

"ගෑනු ළමයින්ගෙ ඡන්දෙ ඕක්කොම අපි අරන් දෙනව නේද, දම්මි?" අනුලා අනුමත කළා ය.

"අනේ මට බැ, වෙන කෙනෙක් පත් කර ගන්න"

දමයන්ති අත්පුඩි ගැසුවා ය.

"ඇයි දම්මි අත්පුඩි ගැහුවෙ?" විමල් ඇසී ය.

"සුගත් කතා කළා ඒකයි මම අත්පුඩි ගැහුවෙ"

"මට අලුත් අදහසක් ආව" විමල් කියන්නට විය. "අපි සුගත් සභාපති කරමු. ලේකම් කර ගමු දමයන්තිව"

"අන්න අපූරුයි" කවුරුත් එක හඬින් අනුමත කළහ. දමයන්ති ද සුගත් දෙස බලා ගෙන ඒ සිනාවට එකතු වූවා ය.

"මම ලේකම් වෙලා ළඟින් ඉන්න කොට සුගත්ට බැරි වෙයි මුලාසනෙන් කතාව කරන්නවත්"

"වීහිළු නෙවෙයි. අපි මේ වාරයෙ පත් කරගමු සුගත්. මායි අනුලයි දම්මියි බාර ගන්නව ගෑනු ළමයින්ගෙ ඡන්ද" ජේන්වතී කීවා ය.

"අපි බාර ගන්නම් පිරිමි ළමයින්ගෙ පැත්ත" සිරිපාල කී ය.

"අන්තිමට අපි පල්වෙයි, සුගත් බැ කිව්වොත්?" දමයන්ති කීවා ය. සිරිපාලට ඒ ප්‍රශ්නය විසඳන හැටි පෙනිණි.

"දමයන්තිව බාර කරමු සුගත් කැමති කරව ගන්න කොටස"

"දම්මි බාර ගන්නව ද?"

"මම බාර ගන්නම් එහෙම පිටින්ම"

කවුරුත් යළි සිනාසුණ හ. අනුලා "හූ" කියා සිනාසෙමින් "ලජ්ජාව ද වැඩේ"යි කෑ ගැසුවා ය.

"අනු, හරි නරකයි! මම කිව්වෙ සුගත් කැමති කරව ගන්න වැඩේ එහෙම පිටින්ම බාර ගන්නව කියල"

"කැමති කරව ගන්නව කිව්වෙ සභාපති කමට ද? නැත්නම් ... ?"

"සිරිපාලට මොනව හරි විකාරයක් නැතුව ඉන්න ම බැ"

"විකාරයක් නෙවෙයි සුගත්, සිරිපාල ඇහුවෙ අපි කවුරුත් දැන ගන්න ඕන දෙයක්" ජයතිස්ස සිරිපාල වෙනුවෙන් කතා කළේ ය.

"බව, බව, විහිළුවෙන් විහිළුවෙන් මෙච්චර දුර දිග යන වැඩ" විමල් සිනා හඬ මැද කී ය.

දැන් දමයන්තිගේ මුහුණ සිනා සී හොඳට ම රතු වෙලා ය. මින ඔඳනා සිනාවෙන් විකසිත වූ ඒ වත දකින සුගත් තුළ ඇය කෙරෙහි ඇති වූයේ අමුතු ම සොම්නසකි.

"එද සුගත් දුන්න ලොසින්ජර හරි රසයි" අනුලා කීවා ය.

"එක ගෙන්න්නම්, කවිත් ඉල්ලලත් දුන්නෙ නැ. මෙයා හරි ලෝබකෙක්"

www.sinhalaelibrary.com

www.sinhalaelibrary.com

ඒ වර සාහිත්‍ය සංගමයේ නිලධාරීන් තේරීම සම්බන්ධව පැවතියේ වෙන වසරවල නොවූ විරූ උද්‍යෝගයකි. නියමිත දිනට සති දෙකකට පමණ කලින් සිට ඒ ඒ අපේක්ෂකයන් වෙනුවෙන් ඡන්ද කැන්වසිං ප්‍රසිද්ධියේ ම කර ගෙන යන ලදී.

සුගත් කනිෂ්ඨ පංතියේ ය. සභාපති පදවිය සඳහා ඉදිරිපත් වූ අනෙක් ශිෂ්‍යයා ජ්‍යෙෂ්ඨ පංතියේ මොනිටර් වූ සෙල්වන් ය.

නිලධාරීන් තේරීමේ දී අනුලා සුගත් ගේ නම යෝජනා කෙළේ ය. එය ස්ථිර කරන ලද්දේ සිරිපාල විසිනි.

ඡන්දය විමසීමේ දී සෙල්වන්ට ලැබුණේ හැදෑරූ පෙළේ ඡන්දත් අනෙක් පංතිවල සිටි හිතවතුන් කීප දෙනකුගේ ඡන්දත් පමණකි. සාමාජික සංඛ්‍යාවෙන් හතරෙන් තුනකටත් වඩා විශාල පිරිසක් සුගත් වෙනුවෙන් අත එසවූහ. ඈත කෙළවරේ සිට සුගත් මුලසුන කරා එන විට, දිගට ම සභා ගැබින් නොකඩවා කන් බිහිරි කරවන තරම් හඬින් අත් පොළසන් නැගෙන්නට විය.

විමල්ගේ හා ජයසිංහගේ යෝජනා ස්ථිරත්වයෙන් දමයන්ති ලේකම් තනතුරට පත් වූවා ය.

රැස්වීම අවසානයේ සුගත් පිරිවරා ගත් ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවෝ ජය හඬ නැගූහ. සෙල්වන් සහ සගයෝ කොහෙන් ගියා දැයි දන්නවත් නො වූහ.

කලින් තිබුණු බිය, ලජ්ජාව හා චකිතය දැන් සුගත් තුළ නැත. ඔහුට දැන් දමයන්ති සමග පමණක් නොව මුළු පාසලේ ම සෑම ශිෂ්‍යාවක සමග ම තිගැස්මක් නැතිව, මුහුණ රතු වීමක් නැතිව කතා බස් කළ හැකි ය. මේ රැස්වීමෙන් පසු පොදුවේ ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ගේ සබඳකම් අතර ලොකු වෙනසක් ද විය. දෙ පක්ෂය ඉස්සරට වඩා විශාල ලෙස අන්‍යොන්‍ය වශයෙන් ළං වූහ. ගැහැනු ළමයින් ඉලක්ක කොට කරන විහිළු තහළු අඩු විය. පිරිමි ළමයින් කෙරෙහි ගැහැනු ළමයින්ගේ බියත් සැකයත් කඩා පනින ජලාශයක් පහව ගියේ ය. මුල දී වචනයක් කතා කළොත් කඩා පනින දමයන්ති සමග පිරිමි ළමයි දැන් මිතුරියක ලෙස ආශ්‍රය කරති. කලින් විවේක වේලාවේ දීත් උදය පාසල පටන් ගැනීමට කලිනුත් පිරිමි ළමයින්ගේ උසුළු විසුළුවලට බියෙන් වෙනම ම කාමරයකට වී සිටි ශිෂ්‍යාවෝ දැන් එවැනි කිසිම කරදරයක් නැතිව පංතියේ ම රැඳෙති.

ජීවිතය රස ගුලිකා පිහිටීම වැනි මහත් සන්තුෂ්ටි ජනක දෙයක් වශයෙන් සුගත්ට සිතේ යි. වසන්තයේ අතු රිකිලි ලියලමින් පේ

බර වන්නාක් මෙන් සිත තුළ දමයන්ති වෙනුවෙන් තිබූ ගොළු ආදරයක් වේ යි. ඒ ආදරයෙන් ඔහු පිනා යයි.

වෙනදා මෙන් නොව දමයන්ති වෙලාසන පාසලට එන්නට පුරුදු වූවා ය. බොහෝ විට සුගත්ට කලිනුත් ඇය පාසලට පැමිණ සිටිනු දක්නට ලැබේ. ඔහු ඈත එනු දකින ඇ දොරටුව ළඟට වී බලා සිටී. ළං වන විට "සුබ උදෑසනක් වේවා" යි සිනාවෙන් උතුරමින් ආශිර්වාද කරන්නී ය.

පාසල අවසන් වූ විගස ඔවුන් සෙල්ලම් කරන්නේ කලාතුරකිනි. පංතියේ පසෙකට වන්නට ඇති අරලිය ගස යටට රැස් වී කතා කරමින් සිටීම සෙල්ලම් කිරීමට වඩා ලොකු සතුටකි, විනෝදයකි.

ඇය ගෙදර ගියාට පසුව ඔහුට පාසල හිස් ය. පාළු ය. නීරස ය. ඉන් පසුව තවත් මොහොතක් එහි රැඳී සිටීම මහ ම වදයකි. මෙ වැනි එක් සවසක ඇ වෙලාසන ගෙදර ගොස් සිටියා ය. සවස ගෙදර යන්නට පළමු ඔහු වෙත පැමිණ, "අපි යනවා" යි කීමට දැන් ඇය පුරුදු වී ඇතත් ඇය එ ද එ සේ කීවේ නැත. සුගත් වැඩ අවසන් වූ පසු විදුහල් කන්තෝරුවට ගියේ ය. පෙරළා පැමිණ බලන විට දමයන්ති දක්නට නොවූවා ය. අනුලා හා ජේමවතී ආදී කාණ්ඩයේ අනෙක් බාලිකාවෝ සෙල්ලම් කරමින් සිටියෝ ය. මුහුණ අඳුරු වී ගිය සුගත් එනු දුටු අනුලා "ගියා"ය යි කීවා ය.

"කොයි වෙලාවෙද ගියේ?"

"දැන් ටිකක් වෙලා"

ගිය බව තමාට දන්වන්නට කීවේ දැ යි අනුලාගෙන් ඇසීමට සිතුණ ද ඒ සමග ම එ සේ ඇසීම මදිකමකැයි අදහස් කළ සුගත් ආපසු හැරුණේ ය.

"හෙට උදේ එයි. නම්බ්‍රන හදන්න එපා" යි ජේමවතී සිනා සුණා ය. සුගත් ද උත්සාහයෙන් මුහුණට සිනාවක් නගා ගත්තේ ය.

අනේ, මීට ඉහත විඳ නොදැනුණු වේදනාවක් සුගත්ගේ සිත දවයි. ඒ වේදනාව මොහොතක් දුර ඉවසීමට බැරි වූවකි. දමයන්ති ගෙදර ගියා නොව, පාසලේම ඇතැයි සිතා ගැනීමට ඔහු උත්සාහ කළේ ය. ආපසු පංතිය දෙසට එමින්, ඇය එහි දී මුණ ගැසෙනු ඇතැයි සිතා ගන්නට ඔහු වෑයම් කළේ ය. වෙලාසන ගෙදර යන අදහස අත හැර දමා ඇය ආපසු එනු ඇතැයි බලාපොරොත්තුවෙන් ඇති තරම් නැවතීමට ද ඔහු මහන්සි ගත්තේ ය.

විමල් හා ජයසිංහ ඔහු දෙදෙනා පැමිණියහ

"මොකද නිකම් බුම්ම ගෙන?" යි විමල් ඇසුවේ ය.

"නෑ නිකම්"

"නිකම් වෙන්න බෑ. මොකක් හරි ඇති" ජයතිස්ස කීවේ ය. තමා තුළ වෙනසක් ඇතිබව ඔවුනට පෙනීම ගැනත් දුක් ඔහු සිතයි.

"මොකද කිරිල්ලිත් එක්කල තරහ වෙලාවත් ද?" යි ජයතිස්ස යළි ඇසී ය.

සුගත්ට සිනා පහළ විය

"එයා ගෙදර ගිහිල්ල"

"ආ! ඒක තමයි. මම දන්න ඇත දීම මූණ මැළවිල තියෙනව"

"ඉතින් මීක ඔය තරම් ගණන් ගන්න ඕනෑ ය? ඒ කෙල්ල හෙට උදේ එයි" ජයතිස්ස කී ය.

"ඒක එහෙම ජයේ, යනව නම් කියල යන්න බැරිද?"

"හරි වැඩක් නෙ! මෙයාට කියල යන්න ඕනෑ යෑ?" විමල් ඇසී ය.

"මෙයා මේ මහ ලොකුවට මැරෙන්න හැදුවට ඒ කෙල්ලට නෑ එච්චර ගණනක්. නැත්නම් කියල යන්න බැරියෑ?"

ජයතිස්ස එ සේ කීවේ විහිළුවට නොවන බව සුගත්ට එක වර ම පෙනී ගියේ ය. යවුල් මෙන් තත වැකුණු ඒ වචන ඔහුගේ හදවතට බරව දැනුණේ ය. ඔහු කතා කළේ නැත.

"කවුද කීවේ ගියා කියල?"

"අනුල"

"ඒ කෙල්ලන්ට කියල ගියා ද සුගත්ට කියන්න කියල?"

සුගත් මහත් අමාරුවෙන් සිනා හැලී ය.

"ඒක තමයි. හදිස්සියකට ගියත් පණිවිඩයක් කියල යන්න තිබුණ නෙ?"

ජයතිස්සගේ වචන අතුරින් ඍජු සත්‍යයක් ම බව සුගත්ට වැටහිණි. එහෙත් ඔහු ඇය ගැන එ සේ කතා කරනු ඇසීම සුගත්ට ප්‍රිය නොවී ය.

"මම ඒ වෙලාවෙ තැපැල් කන්තෝරු ගිහිල්ල හිටිය, නැත්නම් කියල තමයි යන්නෙ"

"ඉතින් විකක් ඉන්න තිබුණෙත මොකද ලමයි අවනව යෑ?"

"සුගත් තැපැල් කන්තෝරු ගියේ දමයන්තිට කියල ද?" විමල් ඇසී ය.

"නෑ"

"ඉතින් ඇයි ඒ ලමයට දෙස් කියන්නෙ? දමයන්ති කියන්න ඇති සුගතුත් ගෙදර ගියා කියල"

ඒ වචන සුගත්ගේ විදුණු හදවතට පිහිටක් මෙන් සැනසිලි දායක විය.

"එයා දතගන්න ඕනෑ නෙ සුගත් අපට නොකිය ගෙදර නොයන බව. ඔය කෙල්ලන්නෙ හැටි ඔහොම තමා. යමු යමු අපි වොලිබෝල් ගහන්න" යි ජයතිස්ස සාකච්ඡාව නිම කරමින් සුගත්ගේ අතින් ඇද්දේ ය

"මම ගෙදර යනව"

"සුගත් පිස්සු වෙන්න එපා" විමල් කීය. "යමු අපි සෙල්ලම් කරන්න"

සුගත් ක්‍රීඩා කළේ ද හිතේ සන්සුන් කමක් ඇතිව නොවේ. මුල දී කෝපයට බරව ඇති වූ වේදනාව දැන් දැන් සම්පූර්ණයෙන් ම වාගේ කෝපයේ ප්‍රමාණුවර ම ගනිමින් වර්ධනය වෙයි.

ජයතිස්ස කීවේ ඇත්තකි. තමා ගෙදර යන බව සුගත්ට කියන්නැයි දමයන්ති අනුලාට හෝ වෙන කිසිවකුට හෝ නො කීවේ ඇයි?

විමල් කීවාක් මෙන් සුගත් ගෙදර ගිය බවක් ඇ සිතුවා ද? මේ ප්‍රශ්නය සිතට නැගෙත් ම වේදනාව ක්ෂණික තුනී විටක් විය. එහෙත් එයින් සැනසීමට ඉඩක් නොතබා ජයතිස්ස කී තවත් කතාවක් සිහි පත් විය. සුගත් ගෙදර ගියේ ද යි ඇය කිසිවකුගෙන් විපරම් නොකළේ ඇයි? කොයි අතකින් බැලුවත් ඇය තමාට නොකියා ගෙදර යෑම යුක්ති සහගත ය යි සිතා ගත හැකි දෙයක් ඔහුට නො පෙනෙයි. අඩු වශයෙන් තමාට කියන්නැ යි අනුලාටවත් කීවා නම් ඒ ඇති. සුගත් ගෙදර ම ගිය බවක් ඇ සිතුවා නම් ඒත් වැරදි යි. එයින් පෙනී යන්නේ ඇය සිටිය දී සුගත් ගෙදර නොයන බව ඇය නොදනීම යි. ඇය නැති වූ විට සුගත්ට පාළු බව ඇය නොදනීම යි. ඇය වෙනුවෙන් ඔහු සිතා සිටින තරම ඇය නොදනීම යි. මළ පෙරේතයන් මෙන් රාක්ෂයන් මෙන් තව තවත් සිතිවිලි ඔහුගේ මොළයේ හොල්මන් කරන්නට විය. දමයන්ති නැති වූ විට තමාට දැනෙන පාළුවත් නොකියා යෑමෙන් ඇති වූ වේදනාවත් තමා තුළ ඇති ප්‍රේමයත් තමා නොකියා විඳින බව ඇයට නම් නොදැනෙනවා ඇතැ යි ඔහු සිතුවේ ය.

ඇයගේ දර්ශනය ආශ්‍රය හා ඇය ගුවණය ගැන තමාට ඇති ආශාව තමා සම්බන්ධයෙන් ඇයට නැතැයි ඔහු සිතුවේ ය. දම්යන්ති තුළ තමා කෙරෙහි ආදරයක් නැති විය හැකි නමුත් තොට් ඒ බව සිතීම පවා සුගත්ට වේදනාවකි. මේ සිතිවිලි විසින් නොයෙක් අන්දමින් උපදවන ලද වේදනා අවසාන වශයෙන් එකතු වූයේ ඇය කෙරෙහි උපන් තරහක් වශයෙනි ය.

තමාට දෙන ලද වේදනාවට පිළිතුරු දිය යුතු යැ යි ඔහු සිතා ගත්තේ ය. "එයාට මා එපා නම් මටත් එයා එපා" යි ඔහු සිතා ගත්තේ ය. දැන් ඔහුට ඇති අමාරුව මේ තීරණය ඇයට පෙන්වීමට කොට වෙන තුරු බලා සිටින්නට වීම යි.

අවාසනාවක මහත! පසුවද-සිකුරාදද ඈ පාසලට නොපැමිණියා ය. සුගත්ට දැන් ඉවසිලි නැත. මේ වේදනාවෙන් තවත් දවස් දෙකක් සිටිය යුතුයි.

"මීත හදිස්සියක් වෙන්න ඇ. නොඑහෙ හරි ගමනක් යන්න ඇති. අද සිකුරාද. හෙටයි අනිද්දායි නිවාඩු. අඩමාන නෑ, කලින් පිළියෙල කර ගත්ත වැඩක්" ජයතිස්ස කීය.

නිසැකව ම එය එසේ විය යුතු යි. දවස් දෙකක් තුනක් යන ගමනක් ඇය යන්නට ඇති. එහෙම වෙලක්, කලින් දැන ගෙනත්, ඇය එද විලාසනා අනෑර යන බව පමණක් නොව, මේ ගමන ගැනත් නොකීම නිසා තමා ඇය ගැන සිතූ හැම දෙයක් ම හරි ය යි සුගත් තීරණය කළේ ය. "මේ ගමන" ගැන නොකීම තමාට ඇය කළ ලොකු ම අඩු කමකැයි ඔහු සිතුවේ ය. මේ සිතිවිලිලත් සමග, තමා ගැන ඇති හැම දෙයක් ම ඇයට කීමට ඇති ආශාව ඇයට තමා සම්බන්ධව නැති වීම නිසා ඔහු කැලඹුණේ ය. තමා නොදන්නා තවත් දේ ඇගේ ජීවිතයේ එමට ඇතැයි ඔහු සිතුවේ ය. ඇයගේ හදවත තමා නොදන්නා නොයෙක් අභිරහසින් හා ගුප්ත කරුණින් පුරුණ්, දෙරළුළු දමන ලද අනාවක් මෙන ඔහු සිතුවේ ය. නො දන්නා මිනිසුන් තමා ගැන ලියා ඇති පොතක් අතට පත් කෙනකු තුළ ඇති වන ආතර හැඟීම සුගත් තුළ ඇති විය.

මේ සිතිවිලිවලින් කණ අන්ධය ගත කළ සුගත්, ඇය හා සතුටු සාමීචියෙන් විනෝදයෙන් සිටි හැටි සිහි කර ඇයගේ සිනාව, තට කට, හිසවල් එවන මිතක් කර ගැනෙනන්නට ඇඟලුවේ ය. කොතරම් සැනසීමක් දී වෙන ද නොසිතෙන උල්පතකින් මෙන් හදවතට ආශ්වාදය ගෙන එන මේ සිද්ධීන් පිළිබඳ මතකයන් අලුත් වන විට

සොප්‍රයක් වේදනාවක් වැඩි වෙයි. ඒ එය මර සිද්ධියක් ගැන සිතා ආනන්දයට පත් වීමට අයිතියක් දැන් තමාට නැතැයි ඔහු සිතුවේ ය.

සුගත් සඳුදා පාසලට යන විට දම්යන්ති පංතියේ ඉදිරි ඉන දොරටුව ළඟ ජයතිස්ස හා විමල් සමග කතා කරමින් උන්නා ය.

ඇත සිටම ඇය දකින්නම ඔහු තිගැස්සිණි. ඇය දකිමට ආශාව සිතේ මතු වී, මේ කෙප් පැවැති කෝපය දිය වී යන්නට පටන් ගත්තේ ය. ඒ කෝපය නොනිවා රැක ගැනීමට ඔහු වෙහෙසුණි විය. ජයතිස්සගේ හා විමල්ගේත් දම්යන්තියගේත් දෙනෙත් පවා වෙත යොමු වී ඇති බව ඔවුන් දෙස නොබලා ම සුගත් දුටුවේ ය. ඔවුන් කතා කරන්නේ තමා ගැන විය යුතුයි.

"අඩි අඩා සිටියෙ මේ ඇවිල්ල ඉන්නෙ" විමල් කියනු සුගත්ට ඇසිණ. ඔහු එය ගණනකටවත් නොගෙන අනෙක් දොරටුවෙන් ගොඩ වී සිය පාලරත් පංතියට ගියේ ය. සුගත් සිහන බැස්සුවේ පොත් දමන විට දම්යන්ති එ තැනට ආවා ය. ඔහු ඇය නොදුටුවාක් මෙන් පොත් මේසය මත තිබුණු පටිය ලිහා අනට ගෙනා සියන වසා, පටිය ගාන්තුව විටා ඔහු බිමින් දිදලට බැස්සේය. ඔහු අතුව දෙරටුට වෙතට අපි දෙක තුනක් කීය ඈ "අයි එක්කල තරහද?" යි ඇසුවා ය. ඇය මේ ප්‍රශ්නය නැඟුවේ ප්‍රමය සිනාසෙමින් ඇති බව ඔහු නොදුටුවේ ය. පිළිතුරක් නොදුන් ඔහු "වස්තරෙත්" එක අඳසට ගියේ ය.

ඇය දෙස බැලීමට – ඇය සමග කතා කිරීමට ඇති ආශාව වැඩි වෙයි. ඒ සමග ම ඇය කරන වී ආශ්‍රය තව නැතිත් ද ආතර වේ ද යි බියක් ද ඔහු ගේ සිතේ දැන් දැන් මතු වෙයි. ඇය නැවත බැලුවොත් සිත බිඳවත් සිනාසුණොත් කතා කිරීමට ඔහු සිතා ගත්තේ ය. සිතුව නෑද විය.

සුගත් ආපසු පංතියට පැමිණ වාඩි වන විට ගැහැනු ළමයි සමිඳ තෙමා සිනාසෙන්නට වූහ.

"මොකද මේ සිනහට වෙලා තියෙන්නෙ?" විමල් ඇසී ය.

"දම්යන්තිට අසනීප වෙලා තියෙන්නෙ ඉස්කෝලේ කාටවත්, සුගත්" සිරිපාල සිනාසුණේ ය.

"ඒ ළමය උණ හැදිල සිටියලු" විමල් සුගත් අහන්නනු මිමිණෙයත් කී ය.

"ඒ ද නොකිය ගියෙත් උණ නිසා ද?"

"මේ ගියේ තමා අඩුවයන්නෙ, එය බලන්නට එනා එන්නෙ පත් නැද්ද?" යි විමල් සුගත්ගෙන් ඇසී ය.

"මට ඕනෑ නෑ. මම තරහයි"

සංගීතයේ වැඩ ආරම්භ වූයෙන් කතාව එ තැනින් නතර විය. වරින් වර ඇය තමා දෙස සිනාවක් ඉල්ලන විලාසයකින් බලනු ඔහු හොරෙන් බලා සිටියේ ය. මුල දී ඇයගේ මුහුණේ ඇඳුණු සිනාව, පසුව අතුරුදහන් වී තිබෙණු දුටු ඔහු තුළ තෘප්තියක් ඇති විය. "එයාට දුකිල ඇති"යි ඔහු යටි සිතින් ආඩම්බරයටත් සතුටටත් පත් විය.

"ඇයි ජයතිස්ස, මේ සුගතුයි දමයන්තියි තරහ?" අනුලා විවේක වේලාවේ දී ඇසුවා ය.

"මගෙ ඇති තරහක් නෑ. එයයි තරහ" දමයන්ති දුක් මුසු හඬකින් කීවා ය.

"මෙයාට පිස්සුව! ඕල්මාදෙ!" විමල් තරහෙන් මෙන් කීය.

"ඔය බොරුවට, ඔක් හැලිය ඉදෙන කල් තියෙනා තරහ" සිරිපාල කීය.

"ඇත්තට මොකද සුගත්, ඔයා දමයන්ති එක්ක තරහ වෙලා ඉන්නෙ?" ප්‍රේමවතී ඇසුවා ය.

"මගෙ තරහක් නෑ"

"එහෙනම් ඔයා මම බලන කොට අනික බලන්නෙ?" කඳුළු පිරි දෙනෙතින් යුතුව ඈ ඇසුවා ය. සුගත් ගේ සැබෑ කෝපයත් බොරු කෝපයත් දෙක ම ඒ වචන සහ වැනෙතක් ම පහව ගියේය.

"අන්න එහෙම කතා කරල බේර ගන්න. එන්න ප්‍රේම, අපි ළිඳ ළඟට ගිහිල්ල එන්න"යි අනුලා මිතුරියන් ඇද ගෙන ගියා ය.

සුගත්ගේ මිතුරෝත් එ තැනින් ඉවත්ව ගියහ.

"ඔයාට මොකද වෙලා තියෙන්නෙ?"

"එද හවස මොකද ඔයා මට නොකිය ගියේ?"

මවිතයෙන් මොහොතක් ඔහු දෙස බලා සිටි ඈ හඬ නගා සිනා සෙන්නට වන්නී ය.

"ඔයාට හිනා!"

"ඔයා ඕකත් ගණන් ගන්න ද?"

සුගත්ට එ ද ඇති වූ වේදනාව නැවත ඇති විය. තමාට නොකියා යෑම ගැන අප්‍රිය වශයෙන් ඇය කණගාටුවක් වත් නොදක්වන හැටි!

"හොඳයි හොඳයි, එහෙම ගණන් ගන්න එක මගෙ මෝඩකම. මීට පස්සෙ ඔයා හැම දෙම නොකිය ගියත් මම ගණන් නොගෙන ඉන්නම් කෝ"

"හැබැයි, තරහ වෙන්න බෑ" ඇහි බැම හකුළා, හිස මඳක් පසෙකට හරවා, ඇඟිල්ල උඩට කර හී ඈ ඔහු දෙස, ඔහුගේ දෙනෙත් දෙස, නෙළින් ම බැලුවා ය. ආදරය පුරවා ගත් ඒ ඇස්වල කාන්තියෙන් වශී වූවාක් මෙන්, ඔහු ද නෙතින් ම ඇය දෙස බලා ගල් වූණ ම සිටියේ ය. මෙසේ එකිනෙකා දෙස බලා ගල් වූණ ම සිටිය දී හදවත ඉපිළී, ඇය වෙත ළං වන්නාක් මෙන් ඔහුට දැනිණි. නියායාපයෙන් ම ඔහු අබියසින් දෙකකයින් ඇයට ළං විය. පසුව උතුරන ආදරයක් පිළිබිඹු වූ, එහි බර උසුලා ගත නොහැකි වූ මෙන් ඇයගේ දෙනෙත් පහළට නොව හිස ද බිමට බර විය. එක පෙත් මුව හාස්‍යයට තබා ඊට බර වී, දුකිත්ත මඳක් නැමෙන සේ ඊට පයක් ඉදිරියට තබා ගෙන, හිස පසෙකට නැඹුරු කර ගෙන සිටින ඇය, ඔහුට පෙනෙන්නේ නාඹර වියේ ඔමරියක් ලජ්ජාව හා ආදරයත් බර වූ ස්ත්‍රී රූපය මෙසේ යැ යි පෙන්වීමට කරන ලද ප්‍රතිමාවක් මෙනි. ඔහු ඇයගේ පාසු තීරුණු බැල්මෙන් පිටුවක් නෝ බාධාවක් නෝ නැති ව, මොහොතක් මේ සුන්දරත්වයේ රසය දෙ නෙත් පුරා උරා ගත්තේ ය. ඈ බොරු ලජ්ජාවකින් යුතුව, මහත් ආයාසයකින් කරන දෙයක් මෙන්, හිමින් හිමින් දෙනෙත් ඇර, ඒ අනුව හිස ඔසවා, යටැසින් ඔහු දෙස බැලුවා ය. මල් නැඹුලක් පිපෙන නාලක මෙන්, ඇයගේ මුහුණ අත්‍යයින් සුන්දර වූ සිනාවකින් විකසිතව ඇත.

"බඩුවක් ගෙනාව ඔයාට දෙන්න කියල"

"කෝ දෙන්න මොනාවද?"

"මොනාව වුණත් දන් නෑ"

"කියන්න මොනාව ද?"

"කියන්නෙත් නෑ දෙන්නෙත් නෑ. ඇයි, උදේ එන කොට ම සුප්ප ගෙන දිටවේ?" ඈ කට උල් කර ගෙන තරහෙන් මෙන් කීවා ය.

තමාත් කෙල්ලක මෙන් බොළඳ වෙනසා එන බව සුගත්ට දැනෙයි. කෙල්ලක වුව ද නොවැදල් වනු දකින්නට කැමති නැති නමුදු ඔහු මෙහි දී තමා ම ඒ ගතියට යට වීමට ඉඩ දුන්නේ ය.

"අනේ කියන්නකෝ, මොනාව ද?"

"මොනාව ද මට දෙන්නෙ කියවන්?"

"ඉල්ලන ඕනෑ දෙයක් දෙන්නම්"

ඈ දෙතා ම සිනා සෙමින් එකිනෙකා දෙස බැලූහ.

"ඒ බොරු!"

"බොරු නෙවෙයි. මොනවද ඕයා මගෙන් ඉල්ලන්නෙ…"

"මට පොරොන්දුවක් වෙන්න"

"ඕන එකක් පොරොන්දු වෙන්නම්"

"මීට පස්සෙ මා එක්කල තරහ වෙන්න එපා"

"නෑ නෑ, මම කවදාවත් තරහ වෙන්නෙ නෑ. හැබැයි ඕයා මී… පස්සෙ එද වගෙ නොකිය යන්නත් එපා"

"මම ඕයා හෙව්වත්, ඕයා හිටියෙ නෑ"

"මම තැපැල් කන්තෝරුවට නෙ ගියේ?"

"ඉතින් මට කියල යන්න එපායැ? එ ද අපේ පුංචි අම්මල… එනව කියල. ඒකයි පෙල්ලම් කරන්න නොඉඳ ඉක්මනට ගියේ…"

"සිකුරාද නාවෙ?"

"ඒ ගොල්ල හිටිය නිසා මම ගෙදර නැවතුණා"

"එහෙ නම් උණ කිව්වෙ?"

"ඒ විමල්ට බොරු කිව්ව"

"සිකුරාද පේන්න ම ද හිටියෙ?"

"ආයිත් තරහ වෙන්න දකොහෙද හිතිල. අනේ නෑ. අම්ම එ… කියද්දි මම නැවතුණා, පුංචි අම්මගෙ ලමයිනුත් හිටිය"

"ඉතින් දෙන්න අර කිව්ව ජාතිය"

"පේක් වගයක් ගෙනාව. උදේ දෙන්න හිටිය, කෝ කොහේ… අල්ලන්නවත් බැරි වුණා නෙ. අපි කෑව"

"මදයි"

"දැන් ඉතින් කණට පිහින්නම්"

"පිහින්න"

"මේනාට වෙන්න"

ඔහු සිනාසුණේය.

ඈ 'අමාතද ළං නොවන්නේ"යි අසන්නාක් මෙන් බල… සිටියා ය. විවේක කාලය ආසන්න වීමට සිනුව නාද විය.

එ ද පවස තනි වූ වේලාවක් සොයා වටපිට බලමින් පැමිණි අ… ඔහුට පේක් කැල්ලක් දුන්නා ය.

"ඕයාගෙ යාළුවන්ටත් එක්කල පෙනාගෙව. කෝ මේ කෙල්ලෝ… ඉවර කළා. ඕකෙ වෙන කෙනෙකුට දෙන්න දෙයක් නෑ. ඔය… තනියෙම කන්න"

එහෙත් ඔහු සිරිපාලට හා විමල්ට ද දී පේක් කැල්ල කෑවේ ය. ඒ සතියේ සිකුරාද උදේ දමයන්ති අසමාන්‍ය සතුටකින් පුබුදු මුහුණක් වෙත දුවගෙන ආවා ය.

"ඔයාට රහසක් කියන්න තියෙනව"

"මොකක්ද?"

"හෙට එන්න අපේ ගෙදර"

ඔහුගේ දෙනෙත් විස්මයෙන් විශාල වී, මුව මදක් ඇරිණි. වර්ණ කිරණ චතුරින් පුන් ගංගා කිරයක් එකතු වී ගලන කලෙක මෙන් බිය, සැකය, විස්මය ආදි විවිධ හැඟීම් මාලාවක් ඔහු තුළ ක්ෂණිකව පහළ විය

"මම මොනවයි කියල ද එන්නෙ?"

ඈ ජයග්‍රාහී සිනාවක් ඇතිව කතා කළා ය.

"මම අම්මට කිව්ව, සාහිත්‍ය සංගම් රැස්වීමෙ වාර්තාව ලියන්නයි ව්‍යවස්ථාව හදන්නයි තියෙන්නෙ මටයි. ඒක මට තනියම කර ගන්න දැනෙන්නෙ නෑ. ඕයාගෙන් අහගන්න ඒනෙනව කියල"

"ඉතින් ඔය ගොල්ලගෙ අම්ම නොහොම ද දන්නෙ මා ගැන?"

"මම කිව්ව සභාපති ඕයා වග"

"ඒක එල්ලුම් ගස යන වැඩක් වෙයි"

"ඕයා බය වෙන්න එපා, එන්න"

ඈය කියා ඇති බොරුව ගැන ඔහුට සිනා පහළ වෙයි. ඇයගේ ගෙදරට යෑමේ ආශාවත්, මේ තෙක් සිහිනයක් ලෙස තිබුණු ආශාවක් පණ ගැන්වී එයි ඔහුට මේ ආරාධනය බලාපොරොත්තු නැතිව පිපිරුණු මල් වෙඩිල්ලක් මෙනි.

"අනේ මම දන්නෙ නෑ. දැන ගත්තොත් එහෙම?"

"මොනව දැන ගන්නද? මම කිව්ව මොකුත් නොහිතන විදියට අම්මට. ඕයා බයනැතුව එන්නකො. එ දවසට තාත්තත් නෑ ගෙදර"

"මම විමල් හරි, කවුරු හරි එක්ක එන්නම්"

"එපා! එපා! තනියම එන්න. මින්න යාළුවො කිසියෙක්ට කියන්නවත් එපා ඒ ගොල්ලට"

"ඒ වුණාට තනියම?"

"ඒ පාරෙ ගොල්ලෝ නෑ" ඈ බොරු තරහකින් පුතුව සිටියා.

"ඕයා දන්නව නෙ අර පන්සල ළඟින් හැරෙන ඉරු පාර?"

www.sinhalaelibrary.com

"මේ එන්දිරිය?"

"ඔව්. එතනින් හැරිල හැතැප්මක් විතර එන කොට වෙලක් තියෙනව. ඒ වෙල ඉවර උන තැනම වම් අත පැත්තෙ පොල් වත්තක තියෙන ගේ."

"වෙල අයිනෙ ම ද?"

"ඔව්. හින්න වෙල හම්බ වෙනව කියමුකො. ඒ වෙල [illegible] කරන්න. වෙලට යන කොටම පේනව අපේ ගේ. ඒ වෙල ඉවර උන තැනම වම් අත පැත්තෙ. ගේ ඉස්සරහ දකුණු අත පැත්තෙ තියෙන්නෙ කඩයක්. ඒකත් අපේ. තාත්තා හොයා ගන්න බැරි උණොත් ඒ කඩෙන් අහන්නකො."

"ඒ කඩේ මිනිස්සු මොකුත් කියුවොත්?"

"ඉටි ගෙඩිය කියන්නනෑ?"

"මිදුලට ගියාම ගේ පෙනෙයි නෙ?"

"ඔය පේනවනෙ අර මොකාටද එහෙ. එන්න මහා පොහොද කීයට විතර ද එන්නෙ?"

"දහයට?"

"අනේ සුගත්. එච්චර දවල් වෙනකල් ඉන්න එපා. එන්න උදේ ම"

* * *

'මා මේ යන්නේ මිනිස්සු මරන්නට'යි, ආපසු ගෙදර යැමේ දී [illegible] සිත එරෙන් ම අපට [illegible] සුගත්ට සිතිණි. එසේ සිතුණ හැම විටම ම ඔහු කෙනෙක් [illegible] හද ගෙන ධෛර්යමත් විය. [illegible] දිනේ හොඳ දමයන්ති විසින් කියන ලද වෙල් යායට [illegible] මෙතෙක් උත්සාහයෙන් විඳ ගෙන සිටි ආධර්ශය [illegible] හොඳ, බියක් හා නැති ගැන්මක් ඔහු තුළ ඇති විය. උදය [illegible] හැඩ පාලුව [illegible] එන නිරු [illegible] වෙල්යාය [illegible] ඒ කෙළවර වත්තක [illegible] පොල් ගස් අතරින් ඇත [illegible] දකින් ම [illegible] වැඩි විය. ඔහු හදිසිකලය [illegible] මෙහෙක් වැයමින් [illegible] ඇති ද යි ඔහු [illegible] ලොන් ප්‍රශ්න කාලේ ය. [illegible] සිටියා [illegible] මේ [illegible] අභිමානයක් නැ.

'අර කඩේ ඉන්න මිනිස්සු හැමෝම බලා ගෙන ඉන්නෙ [illegible] දිනා [illegible] නැ මොකක් හරි දන ගෙන විය යුතු යි' [illegible] වෙන් දමයන්තිගේ [illegible] සුගත් සිතුවේ ය. [illegible] සිතෙහි [illegible] දවන විදුලියක වැනි බියක් පැතිර ගියේ ය.

ගෙය පළල පන්නා සාදන ලද, [illegible] දෙපසින් ද ඉදිරිපස පෝටිකෝවකින් ද යුක්ත ලොකු එකකි. [illegible] ගෙදරට [illegible] දුරයි. [illegible] ඒ මැද අතු [illegible] ගෙවිල්ලාවක් [illegible] පැපදිල්ලා ගසක් හා ඔලුවි ගසක් ද අනෙක් පැත්තක [illegible] ගසක් ද විය. ගේ පිටු පස රට හොරහ ගසක් [illegible] ඉහළින් පෙනෙයි. ඇත [illegible] ආලෝකමත් වූ [illegible] පසුතල කර ගත් ගේ අවට [illegible] නිසා [illegible] අඳුරු ය. [illegible] අඳුරු [illegible] නොවීමෙන් වූ [illegible] නිසා සුගත් තුළ වූ [illegible] වැඩි වෙයි. සිතට විරුද්ධව වුව ද [illegible] විසින් [illegible] කරන ලද කළෙක මෙන් සුගත් ගේ ළඟට [illegible] බැසීය. ඔහු [illegible] 'ග්‍රීක්' [illegible] 'ග්‍රික්' යන ශබ්දයක් නැගිණි. ඒ ශබ්දයෙන් ඔහු මහත් [illegible] ය.

පෝටිකෝව යට බිම දිගා වී අවට තමිමින් සිටි බල්ලා, ඒ ශබ්දය ඇසී [illegible] බැලී ය. [illegible] ද යි ඔහුට සිතිණි. බල්ලා ඇහට පත් ද යි [illegible] නිසා, [illegible] ගෙන ගේ ඇතුළ බැලීමට විදියක් ද නැත. [illegible] ඔහුට [illegible] නොවී ය. ගේ ඇතුළින් [illegible] කියවන හඬක් [illegible] ඔහුට ඇසෙයි. බල්ලා නැගිට, දිග ඇදී, සුගත් වෙත පැමිණ [illegible] කරන්නාට [illegible] වූ [illegible] මිදුල මැද නතර විය. සුගත් [illegible] ඔහුට [illegible] කල් [illegible] ගේ ඇතුළ දෙස බලා ගෙන සිටියේය. සාලය මැද [illegible] ඇති බවත් එහි, [illegible] මිදුලෙන් කොටසක් පිළිබිඹු වී තිබෙන බවත් ඔහු දුටුවේ ය. [illegible] කලයේ ඉස්සරහ [illegible] වැටී ඇත. ඒ [illegible] කොල්දරයක් ඇති හැඩයි. [illegible] කොල්දරයේ ඇවිද, [illegible] පෙළ මැස එන දවි [illegible] ඔහුට ඇසිණි. ඒ එන්නාට ඇත්තේ ළමයෙකි. ළමයා [illegible] පෙළ මැස [illegible] ගෙන යන ශබ්දය ද ඔහුට ඇසිණි. ඒ [illegible] ගෙන ගියේ ද ගෙය පිටු පසට ය. දන් ඉතින් ගේ ඇතුළින් [illegible] එන හඬක් නැ. මිදුලේ [illegible] ඇද්දයි [illegible] ඔහු හදිසිකලය ද අල්ලා ගෙන ම ආපසු හැරී ඇවී ය. [illegible] ගිය [illegible] ගිය [illegible] සි. [illegible] ද යි [illegible] යවන්නට [illegible] ගියේ ය. [illegible] බිත්ති පුරා [illegible] ඇත. [illegible]

නැත. ඔව්, මේ ලෝවි වාරය නොවේ. අඹ ගස සෙවනකට කදිම යි, ඒ මහවිල්ලාව දමයන්තිගේ නංගී කෙනකුගේ විය හැකි යි.

www.sinhalaelibrary.com

"එන්න එන්න"

සුගත් තිගැස්සී ගියේ ය. දමයන්ති එක කොටස් පළවස් ගොතා අවසාන කර අනෙක ගොතමින්, සිනාසෙමින් පාපිස්න උඩ සිට ගෙන සිටියා ය.

"ඇයි ගෙට නැවිත් බලා ඉන්නෙ? එන්න"

සුගත් බයිසිකලය තැබීමට වට පිට බැලීය.

"ඔය පෝටිකෝවෙයවින් අර කුළුනට හේත්තු කරල තියන්න"

බයිසිකලය හේත්තු කිරීමෙන් පසුව ඔහුගේ දෑතට පාට්වක් හා හිස් බවක් ද සිතට ධෛර්යය නවත් හීන වූ බවක් ද දැනිණි.

"ඔයා ආව විතරම ද?"

"නෑ, විනාඩි පහක් හයක් වෙනව"

"මට ඇහුනෙ නැත්තෙ? ඇයි බෙල් එකවත් නො ගැහුවෙ? වාඩිවෙන්න කෝ"

සුගත් ඉස්තෝප්පුවේ කෙළවර පුටුවක වාඩි විය. බයිසිකල් පැද නතර වී විනාඩි කීපයක් ගත වූ බැවින් හොඳට ම දහිය නැගෙයි. ඔහුගේ දහිය බිංදු කීපයක් එකතු වී කොන්දදිගේ ගලා යන හැටි ඔහුට දැනුණේ ය.

දමයන්ති පුදු පසුතලය මත ලා කොළ පාට පුංචි මල් වැටුණු ගවුමක් හැඳ සිටියා ය. පාසලට අඳින සුදු ගවුම හැර ඇය අන් ඇඳුමකින් සිටිනු ඔහු කලින් දැක නැත. මේ ඇඳුම නිසා ඇයගේ අමුතු සුන්දරත්වයක් ඇත. දමයන්ති ගෙට ගියා ය. සුගත් තනප්පුවක් මත තිබුණු පුවත් පත අතට ගත්තේ ය. එහෙත් එය කියවීම පහසු නො වේ.

අවුරුදු හතක පමණ දැරියක් දොර ළඟට පැමිණ, උළුවස්සට හේත්තු වී කර පොවා එබිකම් කර බැලුවා ය. ඇය තුළ දමයන්තිගේ මුහුණුවර එක වර ම දක්නට ලැබිණි. සුගත් සිනාසුණේ ය. පෙරළා සිනාසුණු ඈ ගෙට දිව්වා ය. නොබෝ වේලාවකින් දමයන්ති ද ඒ සමග ම ඇය ගේ අම්මා ද සාලයට පැමිණිය හ. සුගත් තුළ ඇති වූයේ ඉස්සර පුංචි කාලේ සිංහල පාසැලේ සිටි ඇඳිගේ ඉගැන්වූ සැරපරුෂ පාසල් ගුරුවරියක දකින කල ඇති වූ බිය ය. දමයන්ති හැඳ සිටි ගවුමට පෙදෙදන් ම සාරියක් හැඳ ගත් ඈ අවුරුදු තිස් අට පමණ වයසැති, දමයන්තී ගේ මුහුණුවර ම ඇති කාන්තාවකි. රතු තැඹිලි අම්බා තල එළුව ය. ඇය සාලයට එන් ම සුගත් වාඩි වී උන් අසුනෙන් නැගිට්ටේ ය. එහෙත් ඇයගේ සිනාවට පිළිතුරු

වශයෙන් සිනාසීමට ඔහු අපොහොසත් විය. මුහුණ සිනාවකින් එළි නොවැටෙන සේ ගල් වී තිබෙන බව ඔහුට දැනෙ යි. ඒ සමග ම මේ අමුත්තා කෙනෙක් යන් යි සියක් ද ඇති විය.

"වාඩි වෙන්න ළමයො"

සුගත් වාඩි විය.

"මේ ළමය කොහේ ද?"

මේ අසන්නේ හොඳකට නොවන බවක් ඔහු සිතුවේ ය.

ඔහු තමා පදිංචි ගමේ නම කීවේ ය. කතා කිරීමේ අපහසුව ඔහු දුටුවේ එ විට ය. ඒ කතා කළේ තමා ද, තමාට ඒ ඇසුණේ තමා ගේ ම කට හඬ දැයි ඔහුට ම සැකයකි.

"ඒ පැත්තෙ අපිත් අඳුරන අය ඉන්නව. මොකක් ද තාත්තගෙ නම?" යි ඈ වාඩි වෙමින් ඇසුවා ය.

"එහෙ මම ඉන්නෙ පුංචි අම්ම ළඟ. අපේ අම්මයි තාත්තයි නෑ"

ගෙට යනු සඳහා දොරටුව දෙසට ලං වෙමින් සිටි දමයන්ති තමා කලින් නොදත සිටි දෙයක් අසා, නතර වී මඳක් සුගත් දෙස බලා සිටියා ය. ඔවුගේ මුහුණේ තිබුණු සිනාව ද අතුරු දහන් විය. ඈ ඔහුගේ හිස සිට දෙපතුල දක්වාත් යළි එ තැන් සිට මුහුණ දක්වාත් බැලුවා ය. ඔහු බිම බලා ගත්තේ ය.

"පවුලෙ වෙන කවුරුත් නැද්ද?"

"අයියා කෙනෙක් ඉන්නව"

"එයා ඉගෙන ගන්නව ද?"

"ඔව, විශ්ව විද්‍යාලයෙ"

"ආ, එහෙනම් හොඳ නෙ. පුංචි අම්මල මොන්නැත් වියදම් කරන්නෙ?"

"ඒ ගොල්ලන් සල්ලි දෙනව. අපේ තාත්තගෙ ඉඩම් ටිකක් තියනව කොල්දෙණියෙ. එවත් ගන්නව"

"එහෙනම් ඔබර් වෙන්නැති නෙ?"

"නෑ, නේ. මේ නුවරින් එහා"

"ලොකු ඉඩමක් ද?"

"අක්කර සියක් විතර"

"දෙන්නට නේ අක්කර සියක් තියනව හොඳට ම මදැයි ළමයො"

අර පුංචි ගැහැනු ළමයා සලින් දොර ළඟට පැමිණ එබී බලා
සුගත් බලනු දුටු ඕ තොමෝ පසෙකට වූවා ය.

දමයන්ති අගනත් පැත්තේ කන්තෝරු කාමරයට ගොස් කවිදුසි කොළ සිවු අතරින් දමන ලද ඇස්පයිස් පොතක් පෙරළමින් ඉස්තෝප්පුවට ආවා ය.

"සුමිත්‍රාගෙ නම් යෝජනා ස්ථිර කෙළේ කවුද කියල මතක ලියාගෙන නෑ. පුතේට මතකද?"

සුගත් කල්පනා කරන නියායෙන් උඩ බැලී ය. මොනවා කල්පනා කරන්න ද? පිලිමේ එක තැනක් පෙනී පැල්ලම ගැ නිරමිණු ඔහු දුටුවේ ය. සුගත් මකුළුවෙකු ඇල්ලීමට කුරුපාතක් බලයි.

"ඒව. ඒ ඒ වෙලාවට ලියා ගන්න එපා යැ? මේ ළමයගෙ නොයි වැඩින් එකයි. සිහිම පැලපිල්ලක් නෑ"

"නෑ අම්මෙ. අද කලබලේ මගෙ නම් ලේකම් කමට යෝජනා වුණාම මට සිහියත් නැති උණා"

"ඔය ඉස්කෝලෙ ඉන්න ඔක්කොම ළමයි මෝඩ ද ළමයො, මේ වගෙ කොහොමත් ලේකම් කමට පත් කර ගන්නේ?" යි මව් ආඩම්බර සිනාවක් ඇතිව ඇසුවා ය. මව සිතන තරම් දුව මෝඩ තම පුතාට අද මෙහි එන්නට නොලැබේ යි. ඔහුට ඒ බව මතක් වී සිනා සියේ ය.

"ඔයා දැන ගෙනාව ද?"

"ඔව්. කීන්න කියනවද දන්නෙ නෑ" යි කියමින් ඔහු කමිස සාක්කුවෙන් දැන ගත්තේ ය.

"ඒ ළමයගෙන් වැඩ ගන්න ඉස්සෙල්ල ගේ එකක් වත් දන්නෙ නැද්ද?"

"ගේ හදනාව අම්මෙ. දන්න දැන, මම කීන්න දල ගත්තේ"

"මේ ළමය වැඩට පටවර දක්ෂ යි කියන්නෙ ගෙදර දී ඉන්නව ද කවුරුවත් පාඩම් අහගන්න එහෙම කෙනෙක්?"

"වාප්ප නම් ඉන්නව... ඒත් එයාට ඒ තරම් විවේකයක් නෑ"

"ඒක තෝන්නම්. මේ කොල්ල මේ බොරුවට නෑ ගහනවා. අහගන්න කෙනෙක් හිටිය නම් කිය කියා. වැඩ කරන ළමයින්ට කවුරුවත් ඕනෑ නෑ. ඉස්කෝලෙ මාස්ටර්ල කියල දෙන එක දන් අවුරුදු දෙකක්තෙ මේ පංතියට. මේ පාරත් දහ අටවෙනියා"

"පුතේලට ගෙදර වෙන වැඩ තියෙනව යැ?" පැනාව කර කරමින් පැමිණි දමයන්ති කීවා ය.

"මගෙ කට මොටද? හවසට ඇති ගෙදර වෙන වැඩ මේ පොල් ලය. ගන්න ගෙල්ලෙක් වගෙ ගස් නගී. කැට්පෝල් හදාගෙන කුරුල්ලො විදී. පරෙයි කුඩු ගසයි. ඔවයි වැඩ!"

"ඔව ඉස්කෝලෙ හිනිල්ල ගෙන් කියන්න එපා."

"ඉගෙන්න තමයි තියෙන්නෙ, බලන්න ලැජ්ජ නිසිල එක් දේ අරිද කියල බලන්න"

ගොට සිය දමයන්ති බන්දේසියක අප්පා හා කෙසෙල් ගෙඩි තබා ගෙන ආවා ය. සුගත් ලැජ්ජාවෙන් ඇය දෙස බැලී ය.

"ගන්න ගන්න"

ඔහු කෙසෙල් ගෙඩියක් හා අප්පා කෑල්ලක් අතට ගත්තේ ය. මව එහා තිබුණු කනප්පුව ළං කළ විට, දමයන්ති බන්දේසිය ඒ මත තැබුවා ය.

පුංචි ළමයා තෙවන වරටත් එබිකම් කළා ය.

"එන්න දුවේ, මේ අය්ය කෙනෙක්"

"එයාට ලැජ්ජයි"

අව වර ආ ඇතුළට නොගොස්, හිස ඇළකර, සුගත් දෙස බලා ගත් ගෙන ම සිටියා ය. දහකාර කෙස් රොදක් ඇයගේ කළලට වැටී තිබිණි. පඩිපෙළය හිස පසු සුජාතා පැමිණ ඇයගේ උකුල උඩ වාඩි වුණා ය.

"ඔය අයියට හොඳට ඉගෙන ගන්න පුළුවනි"

"එයා කතා කරන්නෙ හොඳට ඉගෙන ගන්න පුළුවන් ළමයි එක්කල විතරයි නංගියෙ"

මෙහි දී ළමයාට යමක් කිවයුතු බව සුගත් දනී. එහෙත් කුමක් කිව යුතු ද යි සිතා ගත නොහැකි ය. ඔහු සිනාසුණා පමණෙකි.

"අපේ නංගිටත් පුළුවනි හොඳ ඉගෙන ගන්න"

"අක්කට වැඩිය නම් ඒ ළමයට පුළුවන් තමා" යයි මව දමිළගේ කලලේ කෙස් රොද පස්සට පිරිමදිමින් කීවා ය.

"කන්න ළමයො. තව කන්න"

"ඇති. මම උදේ තේ බීවට ගමන් ආවෙ"

"උදේ තේ බීල කොච්චර වෙලා ඇද්ද? කන්න" යි දමයන්ති කෙසෙල් ගෙඩියක් කඩා සුගත්ගේ අතේ තැබුවා ය. ඇගේ මියක් පැහැක් නැති හැටි! අම්මා මොනවා සිතත් ද යි ඔහු සිත තත් විය.

"ලොකු නංගිටත් ඕනෑ ද කෙසෙල් ගෙඩියක්?"

සුජාතා සුගත් දෙස බැලුවා ය.

"ඒ අයිය හිටියට කමක් නෑ තාත්තා"යි දමයන්ති නැගණියට කොළේ කෑල්ලක් කඩා දුන්නා ය. ඈ එය රැගෙන ගෙට දිව්වා ය. [illegible] පසු මන්දේසිය ඉවත් කර දමයන්ති එහි ඇත්ගෙයිය පොතකුත් පුල්ස්කැප් කඩදාසි කීපයකුත් ගෙනැවිත් තැබුවා ය.

"ඔයා ඉස්සරවෙලා මේ කඩදාසියෙ ලියන්න, මම ඒක බලා ගෙන වාර්තා පොතේ ලියන්නම්"

කරන්නට ආසා බොරු වැඩක් නමුදු, දූන් සිතට පුරුදු වීමෙන් ඇත්තක් වලෙස සුගත්ට පවා හැඟෙයි. ඉන් පෙර කිසි අවස්ථාවක මෙසේ ඇත්තක් විදියට ඔහු මෙවැනි බොරුවක් කර නැත. මේ ලද අලුත් ධෛර්යය සැනසීමකි.

"ඔයා ඔහොම කරන්න පුරුදුවෙන් ද ඔය විපෙර් එක ලඩ? අර කාමරේ මේසයේ කියෙන්නෙ"යි දමයන්තීගේ මව කීවා ය.

"ජීවිතේ විතර, යමු සුගත් එහෙනම් අපි යමුකෝ"

"එව නම් හරි වැඩයි. ඔය කොල්ලනගෙ අම්මල දූත යත් තොත්" කාමරයට ගිය පසු සුගත් කීවේ ය.

"ඔය එවන්න එපා. අම්මල මගේ වැඩ මොකුත් බලයන්නෙ නෑ.

සුගත් පුටුවේ වාඩි වී, මේසය මත තිබුණු කඩදාසි ටික ගොනු කළේය. දමයන්ති මේසය පසෙක ජේන්නු වී, වැලමිට මේසය මත ද නිකට අත්ලේ ද තබා ගත්තා ය. ඇය කළ මඳක් ගිය ළං කාලෙත් මුහුණ සුගත්ගේ මුහුණෙහි ගැටෙන තරම්. මෙය ඔහුට මඳ කාංසාවක් විය. ඇය මෙතෙක් මේ තරම් සමීපව සිටින විට, මුහුණේ වෙනසක් නොපෙන්වා කතා කිරීම පවා දුෂ්කරය. තමාගේ හදවත ස්පන්දනය වන 'ටිස්, ටිස්' හඩ ඇයට ඇසේ යැයි ඔහු බියක් ඇති වූ තරම් ය.

"මෙකලින් වාරවල වාර්තාව බලා ගෙන, ටීයම උ එකත් ලිව්ව"

"එතකොට වචවස්ථා?" ඔහු සිනාසෙමින් ඇසිය.

"එවත් ලියල තියෙන්නෙ වෙන වාරවල්වල. වෙනසක් නෑ නෙ"

ඈ කතා කරන්නී කෙළින් ම ඔහුගේ මුහුණ බලා ගෙන ය. ඒ බැල්ම විනිවිද යන සුළු ය. ඇය වෙතින් පියාදු සුවඳක් නික්මෙයි. මේ සිපල්ල ඔහුගේ සිත අවුල් කරයි.

"සුගත්, ඔයාගෙ අම්මයි තාත්තයි දෙන්න ම නැද්ද?"

ඔහු හිස සළා ඇය දෙස බලා අසරණ සිනාවකින් සිනාසුණේ ය. දමයන්තීගේ මුහුණේ සිනාව කෙමෙන් අතුරුදහන් විය.

"ඔයාට මතකවත් නැද්ද?"

"තාත්ත නම් යන්තම් මතකයි. අම්ම මැරෙන කොට මට දවස් හතරලු"

"තාත්ත මැරෙන කොට?"

"අවුරුදු හතයි. තාත්ත මැරෙනව මට මතක නෑ. දවසක් තාත්ත මාත් එක්කලු කොළඹ ගියා. ඒක මට මතකයි හොඳට. නමුත් තාත්තගෙ මුහුණවර මතක නෑ. සමහර වෙලාවට මුහුණවර ඇඳිල යනව. ඒත් මහන්සියෙන් මතක් කර ගන්න අමාරුයි. අයියට නම් මතකයි තාත්ත හොඳට ම. අයියට රෝද දෙකේ පොඩි බයිසිකලයකුයි, මට රෝද තුනේ බයිසිකලයකුයි ගෙනත් දෙනව කියලා කිය කියා ඉන්දෙද්දි තමා තාත්තා මළේ. අයිය අදවත් බයිසිකලයක් පදින්නෙ නෑ ..."

ඔහු නොනවත්වා කතා කර ගෙන ගියේ මේසය මත වූ තීන්ත කුප්පිය දෙස නෙත් යොමු කර ගෙනය. මේ තැනින් කතාව නතර කළ ඔහු ඇය දෙස බැලුවේ ය. ඇයගේ දෙනෙත් මුළු කඳුළු පිරුණු ඔහු දුටුවේ ය. ඔහු ඉන් ඉදිරියට ඒ ගැන කතාව දිගහැරියේ නැත.

"සුගත්ට පුංචි අම්මා ආදරේ ඇති. එයාට ළමයි නැද්ද?"

"ඉන්නව, පුංචි ගෑනු ළමයෙක්"

"එහෙනම් ඔයාට ගෙදර පාළුවක් නෑ"

"මොකක්ද පාළුවක්? ඔය කොල්ලන්ගෙ පවුලෙ තුන් දෙනයි?"

"මම් නංගිලා දෙන්නයි මායි. මට අයිය කෙනෙක් දන්නව නම් මම කැමති යි ... සුගත්"

"ඇයි?"

"මම කාරණයක් අහන්න........"

ඈ කෙළින් ම ඔහුගේ දෙනෙත් පත්ල බලා ගත්තා ය. ඇයගේ ඇස්වල තවමත් කඳුළු කෙකමගාය ඇත. කඳුළුත් සමඟ වූ කාන්ති ගෙන් යුතු ඒ බැල්මට මුහුණ දීමට ඔහු අපොහොසත් ය. ඇය මේ කියන්නට යන්නේ කුමක්ද? ඔහුගේ හදවත වේගයෙන් ක්‍රියා කරන්නට විය. ඒ බැල්ම එසේ ම තිබිය දී ම මුහුණ තවත් මදක් ළං කළා ය. ඇයගේ ප්‍රශ්වාස වාතයේ උණුසුම ඔහුගේ කම්මුලට දැනෙයි. "ඔයි" යනුවෙන් හඬක් ඇසී සුගත් තිගැස්සී බැලුවේය. දොර තිරය සෙලවෙන හැටි දුටු ඔහුට සුජාතා එතැන සිට හැරුණ අඩි හඬ ඇසිණි.

"ඔය යාළු වෙන්නයි එන්නෙ. ඔයා හරි දඟයි" දමයන්තී කීවාය.

"එයා ඉස්කෝලෙ යන්නෙ නැද්ද?"

www.sinhalaelibrary.com

"යනව මේ සිංහල ඉස්කෝලෙට. ලබන අවුරුද්දෙ යයි අපේ ඉස්කෝලෙටම. ඔයාගෙ අදහස මොනව ඉගෙන ගන්න ද?"

"අනේ මං දන්නෙ නෑ... මොකක්ද ඔයා අහන්න හිතේ?"

"ඔයාට හොඳට ඉගෙන ගන්න පුළුවන්නෙ මොකකට ද ඔයා කැමති?"

ඔහු තුළ බලාපොරොත්තුවක් ඇති විය. මේ අසන්නේ තමාගේ අනාගතය ගැන ඇය දැඩි උනන්දුවක් දක්වන නිසා විය යුතු යයි ඔහු සිතුවේ ය.

"මම කැමති දොස්තර කෙනෙක් වෙන්න"

"ඔව්, ඒක වැදගත් රස්සාවක්"

සුගත් සිනාසුණේ ය.

"ඇයි ඔයා හිනාවෙන්නෙ?"

"ඔයාගෙ කතාවට. මම දොස්තර කමට ආස වැදගත් කමට නෙවෙයි, මිනිසුන්ගෙ ලෙඩ සනීප කරන්න දොස්තරලට පුළුවනි. මිනිසුන්ගෙ පණ බේර ගන්න පුළුවනි. අන්න ඒකයි"

"ඔයා සල්ලිවලට ආස නැද්ද?"

"සල්ලිත් එපා නෑ. සල්ලි ඕනෑ තරම් [illegible] හොයා ගන්න පුළුවනි. මිනිහෙක් මැරුණත් සල්ලි වලින් මොනව කරන්න ද? මම ආසයි, ඈත පළාතක ගිහිල්ල ඉස්පිරිතාලයක් හදලා සල්ලි නැති මිනිසුන්ට බෙහෙත් කරන්න"

"ගිහිල්ල එහෙ [illegible] ජීවිතයක්. වෙන මොනවද ඔයා ආස?"

"ලොකු ඉඩමක් අර ගෙන, දඬුවෙන් යන බිල්ලෝ, බලේට ගහක් එහෙකු කාල කන්න බොන්න දෙන්නත් මම ආසයි"

ගල්කැටයක් 'ටකස්' යනුවෙන් ජනෙල් පොල්ලක වැදී බිත්තියත් මේසයත් අතරට වැටිණි.

"මම ළඟට එකක් ගහල එන්න ඕනෑ"යි දමයන්ති කාමරයෙන් පිට වූවා ය. ඇය මිදුලට දුවන ශබ්දයත් නංගීගේ හිනාවත් සුගත්ට ඇසිණි. ඒ සිනාව ළං වෙයි. ඈ නැගණිය ඔසවා ගෙන ආවා ය.

"මෙන්න සුගත් ගහන්න එකෙක්"

"සෝ සෝ, මෙහාට එන්න"යි සුගත් සුජාතාගේ අතින් ඇල්ලුවා ය.

ඈ "අපායින්න"යි කෑ ගසමින් අත ඇද්ද ය. ඔහු ඇය අත් හැරියේ නැත.

"මේ අයියටත් ඉන්නවලු ඔයා වගේ නංගියෙක්"

"සුජා, ඔය අත්තලට [illegible] කර ගන්න දීල මෙහාට එන්න"යි ගේ ඇතුළේ සිට මව කීවා ය.

සුගත් දමයන්ති දෙස බැලුවා ය. ඈ එය නොතේරුණාක් මෙන් සුජාතා ඔහුගේ ග්‍රහණයෙන් මුදවා යන්නට හැරියා ය.

නිශ්ශබ්දතාවයකින් තත්පර ගණනාවක් සමහර විට විනාඩියකටත් වඩා ගත විය.

"මෙහෙ එන බවත් කාටවත් කිව්ව ද?"

"නෑ"

"ඒක හොඳයි කියන්න එපා. දන්නවනෙ ඉස්කෝලෙ හරි නරක ළමයි ඉන්නව"

"නෑ, මම කියන්නෙ නෑ"

"මම ඔයත් එක්කල ආශ්‍රය කරන්න උනාට [illegible] සිටිම ළමයින් එක්ක කතා කරන්නෙවත්. [illegible]"

[illegible]

"කොහොමද ඔයා දන්නෙ මම ලැජ්ජ කාරයෙක් ද නැද්ද කියලා? මම මුලින් හිටියෙත් වෙන [illegible] නෙ?"

"ඔයා ගැන ළඟ දී කියන්නෙ උපාසක. [illegible] ඉස්සර [illegible] හිනාවෙනවා"

[illegible] මේ අන්දමින් [illegible] ඇසීමෙන් ද ඔහු තුළ ඇති වූයේ ලජ්ජාවකට වඩා [illegible] ආඩම්බරයකි.

"ගෑනු ළමයි වගේ ලජ්ජාවට [illegible] නැද්ද?"

ඔහු බොරුවට ඇසී ය.

"අනේ නෑ. කවුරුත් දන්නව ඔයා හොඳ ළමයෙක් බව. හිනා උණා මියන් බැන්නෙ නෑ"

කුස්සිය දෙසින් මවගේ කට හඬ සුගත්ට ඇසිණි. [illegible] යවපත් වී තිබුණු බව යළි මතු විය.

"ඒක හොඳයි. මම යන්නම්"

"සිද්ධූ කෑම කාල යන්න"

"අනේ බෑ. එච්චර වෙලා හිටියොත් [illegible] මොකක් හිතයි"

"නෑ, අම්ම දන්නව ඔයා කැමට ඉන්න බව. අපේ ගෙවල්වල කෑම එච්චර හැදුවට කරන්න දෙයක් නෑ. ඉන්න, කියන විදියට ටිකක් කාල යන්න"

"අනේ එකට නොවෙයි මම කිව්වෙ"

"අපි දන්නව. එක තමයි" ඈ සිනාසුණා ය.

දවල් ආහාරයෙන් පසුව දමයන්ති, සුජාතා ද සමග සුගත් නැටුම් වත්තේ ඇවිදීමට ගියා ය.

"අඹු වෙරළ කඩන්න"යි සුජාතා කීවා ය. "ඔයාට පුළුවන් ද ගස් යන්න?"

"පිරිමින්ට මොකද ගස් යන්න බැරි?"

"අක්කටත් පුළුවනි. මට බෑ" සුජාතා කීවා ය.

සුගත් සපත්තු ගලවා ගසට නැංගේ ය. ඒ අනුව දමයන්ති ද ගසට ගොඩ වුවා ය.

"ඇවිත් එන්න ළමයා වෙලාවක මේ පැත්තෙ"යි එදා සවස සුගත් පිටව යද්දී මව කීවා ය.

ඔහු දිනට ම පාසල් එකතු කර ගත නොහැකි අන්දමින් මිදු දිනාවක් ඔහුගේ මුවග රැඳී තිබිණි. උදේ එහි යද්දී බල පැවැත්වූ බියක් සැකයක් චිත්තයක් දුන් ඔහු හඳුනාගත්තේ ද නැත. කිව නොහැකි ප්‍රීතියක් හදවත පිනා යයි.

ගෙදර පැමිණි සුගත්, දවසේ සුදුවිම එහින් එන ගෙන විග්‍රහ කරන්නට පටන් ගත්තේ ය. එහි ගිය නැන් සිට එන තුරු ඇය කළ කී දේ නැම එකක් ම, ඇයගේ නැම වචනයක් ම, ඉරියව්වක් ම, වෙන් වෙන් විශයෙන් ගෙන, රස විඳයක ඇදුළු ලෙන ගෙන ම කවා ඒ එකිනෙක මිහිර උරා බොන්නාක් මෙන් මෙනෙහි කර ආස්වාදයක් ලබන්නට පටන් ගත්තේය. පාසලේදී ඔහු ඇය සමඟ කතාබහක් කතා කර ඇත. සමීපව ඇසුරු කර ඇත. එහෙත් අද ගෙදර දී කතා කළ සුළු කාලය ඇතුළත දී, අප කවර දිනකවත් වඩා ඇය ඔහු ළඟින් අභ්‍යන්තරික විශයෙන් ළං වූ බවක් හැඟී ගියේ ය. ඇය වෙත තමාගේ හදවතෙහි මීට වඩා තවත් ඇල්මක් ඇති කිරීමට ඉඩක් නැතැයි ඔහු කලින් සිතා සිටියේ ය. එහෙත් මෙතෙක් තිබුණු සීමා සළකා බිඳ දමමින් ඒ ආදරය, ඒ දවසට, ජීව ගුණයකින් වැඩි වූ බව දුන් ඔහු දනී. එතරම් සමීපව සිටියදී "ඇය මගේ ය" යන හැඟීම අප කවර දිනකවත් වඩා තදින් ඔහු තුළ වල පාන්නට විය.

එහෙත් මේ සියලු සිතිවිලි හා හැඟීම් මැද ඔහු තුළ සැදෑයක් ද වෙයි. ඇගෙන් අද තෙක් වරක් කතුවෙකත් සිටියෙක් ඇයි? ඇගේ තුළ හෝසි හකියක් දන්නට ලැබුණේ ඇයි?

තමාට සහෝදරයකු සිටියේ නම් ඉතා හොඳයි යි කී ඈ, ඊළඟට "සුගත්" යයි කතා කර ඔහුගෙන් යමක් අසන්නට සිතා ද, සුගත් ගේ කාලය නිසා ඒ අසන්නට සිත පැය විලෙක්කි. ඇය අසන්නට ගියේ තමාගේ ඉගෙනුම ගැන ද? අන් දෙයක් ගැන ද?

"ඔයා කියන්න ගියේ මොකක්ද?"යි ඔහු ඊට පසුව ද ඇයගෙන් ඇසී ය.

"මොකක් ද? මට හරියට මතක නෑ"

"ඇයි අද ඔයා අහන්න ගියේ, කාරණයක් අහන්න කියනව කියලා?"

"මට මතක නෑ සුගත්"

ඔහු පසුව පාසලේ දී ද මේ ගැන නැවත නැවත ඇසට මිනක් කරමින් ප්‍රශ්න කළ නමුදු ඇයට එය මතක නැත.

දමයන්ති කියන්නට ගියේ, ඇය ඔහුට ආදරේ බව ද? තමාට මේ තරම් වැදගත් ලෙස පෙනුණු, දැනුණු මේ ප්‍රශ්නය ඇයට අමතක වීම ඔහුගේ සිතට වධයක් විය.

පාසලේ නිවාඩු කාලය ළං විය. ඊට කලින් පැවැත්වෙන වාර විභාගයට සූදානම් වීමට තිබුණු නිසා සතියක පමණ කාලයකට සවස් පාසල් ක්‍රීඩා නතර කරන ලදී. සමහර ගුරුවරු සවස් පංති පැවැත්වූහ. ඇතැම් ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවෝ එකට වැඩ අවශ්‍ය වූ විෂය ගෙවල් කරා ගොස් පාඩම් කිරීමට තීරණය කරන ලදී. සමහර දවස්වල ළමයි ගුරුවරයකු නැතිව තම තමන් කාමර ඇසිරි පාඩම් ගැන සාකච්ඡා කළහ.

සවස සුගත්, දමයන්ති, අනුලා හා තේජවතී එකතු වී එකට සාකච්ඡා කරමින් එකට පාඩම් කළහ. ඔහු ගණිතයට දක්ෂ ය. ශිෂ්‍යාවෝ තිදෙන බොහෝ විට ඒ විෂය ගැන ඔහුගෙන් උපදෙස් ලැබූහ. සුගත් ගණිතයට මෙන් ම ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍යයටත් ඉංග්‍රීසි රචනයටත් දක්ෂයෙකි.

පාඩම් කිරීමටත් වඩා සුගත් තීරණ වචන කවිද කීමට හා උච්චාරණය කිරීම ද ඇසීම වෙනියක් ලෙස, ෂෙලී, ෂෙක්ස්පියර් හා වර්ඩ්ස්වර්ත් ආදීන් ගේ පද පාඨ කියනු ඇසීම දමයන්තිට මහත් විනෝදයක් විය.

"කොහොමද සුගත්, ඔයා මීට කට පාඩම් පාඩම් කරන්නෙ?"

අනුලා ඇසුවා ය.

"කවිද පාඩම් කරන්නෙ? මම පාඩම් කරන්නෙ නෑ. කියනව"

"මී ලැයක් කියවාව ද?" දමයන්ති ඇසුවාය.

"අද තුන් ලැයක්"

www.sinhalalibrary.com

"එහෙන් පාඩම් කියා ගන්නෙ කොහොම ද?"

"කවිද, පාඩම් කියා ගන්නෙ?"

"ඔය ඔයාට මතක? කොහොමද මතක තියා ගන්නෙ?" අනුලා යළි ඇසුවා ය.

"මම මතක තියා ගන්නෙ නෑ. ඒව මතක හිටිනව"

"අනේ මටත් ඇත්නම් ඒ වගෙ මතක හිටින විදියක්" ජේමවතී සිනාසී කීවා ය.

"අපි අහගම්මු ඒ රහස, කොහොමද සුගත් අපිටත් කියන්න කො" දමයන්ති ඇත්ත වශයෙන් ම එහි රහසක් ඇතැයි තමා සිතන විලාසයෙන් විමසුවා ය.

"ඔයාට ඉස්සර ඉඳල ම ඔහොම මතක තියෙනව ද සුගත්?" ජේමවතී ඇසුවා ය.

"මට කවදත් මතක තියනව"

"දැන් නම් මතක හිටින්නෙ නැතුව ඇති, ඉස්සර තරම්" අනුලා දමයන්තිට ඉඟි කර කීවා ය.

"නැති නෑ එහෙම අසනීපයක්. නේද සුගත්?"

"දමී දන්නෙ කොහොමද?"

"මම දන්නව නෙ"

"අනුල කියන එක ඇත්ත. දමී නෑ කිව්වට සුගත් කතා නොකර ඉන්නෙ?"

"නෑ නෑ, මට එහෙම අසනීපයක් නෑ"

"නෑ නෑ, ඒ බොරුවට, අර අපි කියන නිසා"

කවුරුත් සිනාසුණෝ ය.

"සුගත්ට නව කතාත් කට පාඩම් ඉන්නව ද?" අනුලා සිනාසෙමින් ඇසුවා ය.

"පිස්සු වැඩක්! මොකද, නව කතා කට පාඩම් කරන්නෙ?" දමයන්ති කීවා ය.

"මට සමහර කොටස් කටපාඩම් මට පොතක් රස වැටුණොත් කීප වරක් කියවනව"

"ඔයා කියල තියන හොඳම පොත මොකක් ද?" ජේමවතී ඇසුවා ය.

සුගත් මඳක් කල්පනා කළේ ය.

"රෝමියෝ ජුලියට්" දමයන්ති සිනාසෙමින් කීවා ය.

"ඔව් ඔව්, ඒක අවන්නැති" අනුලා ද අනුමත කළා ය.

"නෑ, එකක් "ජේන් අයර්" අනික ඩේවිඩ් කොපර්ෆීල්ඩ්"

"ඒව ප්‍රෙම කතා යැ?" මේ පොත් දෙකෙන් එකක් වත් කියවා නැති අනුලා ඇසුවා ය.

"ජේන් අයර්" නම් මාත් කියෙව්වා, හරි රසවත් කතාව" ජේමවතී කීවා ය.

"ඩේවිඩ් කොපර්ෆීල්ඩ්" එච්චර නම් කම්මැලියි කියවන්න. ඇයි සුගත් ඔයා ඒ පොත් දෙකට ආස? 'ලෝනා ඩූන්' 'වැදරිංහයිට්ස්' වගෙ පොත් ඊට වඩා හොඳයි නෙ" දමයන්ති කුතුහලයකින් යුක්තව ඇසුවා ය.

"ජේන් අයර්" අම්ම නාන්න නැති අනාථ ළමයෙක්. 'ඩේවිඩ් කොපර්ෆීල්ඩ්' ගෙත් අම්ම හිටියෙ ඉක්මනට ම මළා. මම ඒ වගෙ පොත්වලට ආසයි" අසරණ සිනාවකින් යුක්තව සුගත් කීවේ ය.

දමයන්තීගේ මුහුණේ කුතුහලය සංවේගයකින් වැසී ගියේ ය. අනෙක් දෙදෙනා තුළ ද අනුකම්පාවක් ඇති වී තිබෙනු දක්නා ලදි.

"ජේන් අයර්" මම විසි තිස් වතාවක් කියෙව්ව. මම අයියා කිව්ව මෙ නිවාඩු කාලෙත් පුස්තකාලයෙන් පොතක් ගන්න"

"ඩේවිඩ් කොපර්ෆීල්ඩ්?"

දමයන්ති මේ ප්‍රශ්නය නැඟූ ජේමවතී දෙස නොකැමැත්තෙන් මෙන් බැලුවා ය.

"ඒකත් දහ පහළොස් වරක් කියෙව්ව. තමුන් ඔය පොල්ලට මතකද, අර ඩේවිඩ් නිවාඩුවට ගෙදර යන දවසක, අම්මා බෝට්ටුව ළඟට වෙලා, ඇත යන තුරු හැඟී ළදරුව උස්සල වඩා ගෙන හිටිය? අන්න එතනට පස්සෙ කියවන්න අමාරුයි. එදා තමා ඩේවිඩ් අන්තිමට අම්ම දැක්කෙ. ඒ නිවාඩු කාලෙ ඉවර වෙලා එන්න කලින් අම්ම මළා..." යි සුගත් දිගට ම කියා ගෙන ගියේ ය. මේ විස්තරය කරද්දී, මොහොතකටවත් ඔහුගේ මුහුණින් සිනාව මැකැර නොවී ය.

"ජේන් අයර්' කතාවෙත් ඒ වගෙ තැන් හරියට තියනව. ජේන් හෙලන් බදාගෙන රෑ නිදා ගත්ත. ඒ ඇඳ උඩ ම ඒ රෑ හෙලන් මළා. ජේන් අවදි වෙන්නත් කලින් හෙලන්ගෙ මළකඳ ගෙනියන්න ගෙනිහින් තිබුණා. හෙලන් මළ බව ජේන් දන්නෙ ඊට දවසකට පස්සෙ."

"යමු අපි වතුර ටිකක් බීල එන්න"යි දමයන්ති හදිසියේ නැඟිට මින් කතා කළා ය.

"ඉන්නකො පොඩ්ඩක්. මට ආසයි සුගත්ගෙ කතා අහන්න"

"මගෙ කතාවට දමයන්තිට අප්‍රිය ද?"

"අනේ නෑ. මම එහෙනම් වතුර ටිකක් බීල එන්නම්"

සුගත්, ජේන් අයර් ගැන තවත් කොතෙකුරු කියන්නට විය.

www.sinhalalibrary.com

"ඔයා මූණත් හෝදල, ගෙදර යන්න ද?" ළිඳ ළඟට ගොස් ආපසු පැමිණි දමයන්තියගෙන් ප්‍රේමවතී ඇසුවා ය.

"නෑ අනේ මගෙ ඇස් රිදෙනව"

"පාඩම් කරල වෙන්නැති මේ දවස්වල"

"කොච්චර පාඩම් කළත් අපිට ඔයාට වගෙ මතක තියනවයැ?"

"නෑ, සුගත් දිහා ම බලාගෙන ඉඳල වෙන්නැති ඇස් රිදෙන්නෙ" අනුලා සිනාසුණා ය.

"ඔය කොල්ලට ඕනෑ එකක් කියන්න"

"ඒක නෙවෙයි, කියන්න සුගත්, 'රෝමියෝ ජුලියට්' කතාවෙන් ටිකක්" ප්‍රේමවතී අයැදියා ය.

සුගත් ජුලියට් හා රෝමියෝ මුණගැසීමේ දර්ශනය කියන්නට විය. දැන් ඔහුගේ මුහුණේ සිනාව නැත.

දමයන්ති ඩැස්කුව මත කම්මුල තබා ඔහු දෙස බලා ගෙන සවන් දී උන්නා ය.

"සුගත් නිවාඩු කාලෙ එන්න දවසක අපේ ගෙදර" වාර විභාගයෙන් පසුව දවසක විතුරියකට හොරෙන් දමයන්ති කීවා ය.

"මං හිතන්නෙ නෑ මට එන්න වෙයි කියල"

"ඒ ඇයි?"

"ගෙට එයි අයිය එක්ක යන්න. දැන් අයියලටත් නිවාඩු"

"නිවාඩු කාලෙ කොහෙ ද ඔයා ඉන්නෙ?"

"අපි වත්තට යනව. මම ලියුමක් එවන්නම්"

"එපා එපා. ලියුම් එවන්න එපා"

"ඒ ඇයි?"

"අම්මල කැමති නෑ ලියුම් එවනවට"

"මම නිකම් සැප සනීප කියල එවන්නම්"

"එත් එපා"

"එහෙනම් ගෙදර එන්න කිව්වෙ?"

"ඒක වෙනම එකක්. ලියුම් එපයි" ඈ සිනාසුණා ය.

ඔහු ද සිනාසීමට උත්සාහ කළේ ය.

"වත්තට ගිහිල්ල මොනවද කරන්නෙ?"

"මොනවද ඕගේ ඉන්නව. ගඟේ නාන්න යනව, ගම්මානෙට ඇවිදින්න යනව......"

"උඩරට ගම්වල ලස්සන මැණිකෙලත් ඇති?"

"ඒ හිටියට අපිට මොකෝ ද?"

"ඇයි සුගත්ට තරහ ද මැණිකෙ කෙනෙක් යාළු කර ගත්තොත්"

"ඇයි ඔයා ඉන්නෙ?" දැඩි උත්සාහයක් නැවත ගෙන ඔහු කීය.

"මම හිටියට? ලස්සන මැණිකෙ කෙනෙක් යාළු කර ගන්න මේ නිවාඩුවට ගියාම"

ඇයගේ මුහුණේ සිනාව මොහොතකට අතුරුදහන් විය. ඔහු සිනාසෙමින් ඇය දෙස බලා සිටියේ ය. ඔහු තමා දෙස බලනු ඈ හදිසියේ දුටුවා ය. ඒ සැණින් ම සිනාව යළි ඇයගේ මුහුණ අරක් ගත්තේ ය.

"ඇත්තට සුගත්, මම කිව්වෙ විහිළුවට නෙවි"

"හොඳයි බලන්නම්කො"

"මටත් කියනවද හරි ගියොත්?"

"කියන්නම්"

"එහෙනම් එකක ඇතුව බලාගෙන එන්නකො"

ඔහුට ඒ කතාවේ රසයක් නැත. ඔහු වෙනතක යොමු විය.

"තව දවසයි මේ වාරෙත් තියෙන්නෙ. ආයෙ ඉඳල මාසයක්"

"ඔයාට නම් මොකා ද වත්තට ගිහිල්ල මැණිකෙල බල බලා විනෝදයෙන් ඉන්න පුළුවනි"

"වෙන නිවාඩුවලට නම් විනෝද තමයි. කාලුත් මෙද හරි නෑ"

"කට බොරු කිව්වත් දිව බොරු කියන්නෙ නෑ. ඒක තමා මම කිව්වෙ, වෙනදට විනෝද වෙනව නම් මේ පාර වෙන්නත් වෙයැ?" ඇයගේ මුහුණින් සිනාව යළිත් ඈත් විය.

"ඒක නෙවෙයි, ඔයා මට ලියුමක් එවනව ද පැහැදිලිව කියල?"

"ලියුම් එවන විදිය මට කියල යන්න මම එවන්නම්, ඇයි වැඩිය බලාපොරොත්තු වෙලා ඉන්න එපා"

4

පාසලේ නිවාඩු ලැබුණු සිකුරාද සවස ම සරත් මල්ලී කැඳවා ගෙන යාමට පැමිණියේ ය. ඒ නිසා විශට සිටින් සතිදි පූංචි ගමනිලා කළ මල්ලීන ඉවත දමු ඔහු සුගත් ද සමඟ එ ද ම කොල්ලුම යෙත්, පසු ද අපයම වත්තට යනු පිණිස පිටත් විය. මහනුවර දී දවල් ආහාර ගෙන සවස අඳුරට මිටත්වන බස්සියෙන් ඔහු මිනිස් ගතර උඹුල්දෙණියට ළඟා වූහ.

තරුණ සාමිපුතුන් ගේ බඩු බාහිරාදිය ගෙනයෑම සඳහා කොන්දොස්තර විසින් එවන ලද කුලීකරුවෝ දෙදෙනෙක් කල්තියා ම පැමිණ සිටියහ. එයින් යන විට පෙන ද ඔවුන් යන් ඉන් ගම්මානය [illegible] නමුදු වැස්සට මඩ වී ලිස්සන [illegible] ප්‍රධාන පාර දිගේ ගියහ.

කුඩා බංගලාව පිහිටියේ කඳු ගැටයක් මත ය. ගෙයි ඉදිරිය [illegible] තුන් පැත්තකට විහිදුණු ඉස්තෝප්පුව ලෑලිස් ගසා ආවරණය කර තිබේ. ගෙට ලොකු සාලයක් ද කාමර දෙකක් ද කුස්සියක් ද ඇත. සන්ද කපා පිළිසකර වුණු මිදුලේ මල් පාත්ති කීපයක් සාත්තුවක් නැතිව වැවෙයි. කිතුල් ගස් දෙක තුනක් ද [illegible] පේළියක් ද මිදුලත් ගේ වැවිල්ලත් වෙන් කරයි.

බංගලාවේ සිට බැලූ කල තුන් පැත්තකින් ම පෙනෙන්නේ [illegible] වත්ත යාබද ගම්මානවල කුඹුරු. ගම්මුන්ගේ ගෙවල් දොරවල් [illegible] ඈත එකිනෙකට පැතිරී ගත් කඳු ගැටය. ඒ සියලු කඳුවලට ඈතින් ගව [illegible] තැන්නත් දුන් ඔබ තුන්නත් කිරි කන්දන් තුවුවට පෙනේ.

කොන්දොස්තරගේ නිවස පිහිටියේ බංගලාවට කිට්ටු තවත් කඳුකැටියක ය. ඔහු ද එද එි පැමිණ සිටියේ ය.

"මට කියන නිවාඩු මාසෙම වහී ද කියලයි" සීතලෙන් ගැහි ගැහී නැවට වාසී වෙමින් සුගත් කීවේ ය.

"වහින එකක් නෑ. තව දවසකින් දෙකකින් හඳ එළියක් තියෙයි. රෑට ඇවිදින්න අපූරුයි"

"ඇවිදින්න තියා ගෙදර ඉන්නත් බෑ මෙමහම වැස්සොත්. පෙතේරිස් උන්නැහෙ වාඩිවෙන්න"

"සිබී මහත්තයල කාලා, මම ගිහිල්ල කෑම කන්නම්"

"නෑ ඒකට කමක් නෑ. වාඩිවෙන්න"

ඇළි මැළි කර කොන්දොස්තර ද වාඩි විය.

"පුංචිරාළ, දඩමස්සක්වත් නෑ නෙවැ සිබී මහත්තයලට"

"අයියෙ, පුංචිරාළ නම් උපාසකය. ඒකයි ඔය නිහඬවෙන්නෙ"

"නෑ සිබී මහත්තයා, අපි කාගෙවත් සත්තු නෑ"

"මේ මිනිහ කියන බොරු, ගම්මානෙ එහා පැත්තට මුවෝ එනවා. ඔය කිව්වට සත්තු මරණවට පුංචි සිබී මහත්තයත් කැමති නෑ නෙ"

"අනුන්ගෙ මස් කන්නෙ මොනවට ද පෙතේරිස් උන්නැහෙ?"

"ලොකු සිබී මහත්තයා, උඩහ වත්තට දළ විකුණල නම් කිසි වැඩක් නෑ"

"ඇයි සාම හරියට ගෙවන්නෙ නැද්ද?"

"ඔමාන විපාට ද? හැම දවස [illegible] හරි අඩුයි"

"කොහොම ද කාලුවල වැඩ?"

"හෝ, මේ වැස්සෙ පොඩ්ඩක් කරන්න බෑ නෙවැ"

"පෙතේරිස් උන්නැහෙ, වැස්ස අල්ල සිටී ද?"

"කියන්න බෑ පුංචි සිබී මහත්තයා"

"දිගට ම වැස්සොත් වත්තෙ ඉඳල වැඩක් නෑ"

"නෑ හැම දම වහින එකක් නෑ"

"එහෙම කියන්න එපා ලොකු සිබී මහත්තයා. සමහර කාලවලට තම මාසෙක් වහිනව"

"ඒක තමයි අයියෙ මම කිව්වෙ. වැස්සොත් නම් මම ගෙදර යනව"

සරත්ගේ මුහුණ මඳක් අඳුරු විය.

ඔහු නිවාඩු කාලය ගැන බලා සිටින්නේ මහත් ආශාවෙනි.

ඒ, නිවාඩුව නිසා ම නොව මල්ලී සමග එකට ගත කිරීමට අවස්ථාව ද ලැබෙන නිසාය. සුගත්ට වඩා සරත්ට අම්මා හා තාත්තා ගැනත් ගෙදර ජීවිතය ගැනත් මතක තිබීම නිසාත් ඊටත් වඩා ගෙදරකින් හා ආදරණීය වැඩිහිටියකු ගේ ආශ්‍රයෙන් බැහැරව සිටින්නට වීම නිසාත් අනාථ වීමේ පාලුව – පාළුව වඩාත් දැනිණි.

පියාගේ මරණයෙන් පසුව සරත් පළමුවෙන් ම ගියේ නුවර උසස් විද්‍යාලයක බෝඩිමක නතර වීමට ය. සුගත් මුල දී ආච්චි ළඟ ද ඉන් පසුව පුංචි අම්මා ළඟ ද වැඩුණේ ය. දෙමාපියන් ගැන මතකයක් නොවීමත් ආච්චි අම්මා හා පුංචි අම්මාගේ ආශ්‍රය හා ආදරය ලැබීමත් නිසා සුගත් කුඩා දෙමාපියන් ද තමන්ගේ ම ගෙදරක් ද නැතිකමේ පාලුව, පාළුව හෝ අඩුපාඩුව ඒ තරම් ම බල පෑවේ නැත.

පුංචි කාලයේ පාසලේ නිවාඩුව ලැබෙන තුරු සරත් බලා සිටියේ මහත් නොඉවසිල්ලෙනි. ඇතැම් විටෙක, සති අන්තයට ඔහු ගෙදර කැඳවා ගෙන ඒම පිණිස මාමා පැමිණියේය. [illegible] එක සතියක ගෙදර එන්නට ලැබුණොත් තවත් සති [illegible] යන තුරු ඔහු හැම සිකුරාදාක ම මාමා එතැයි බලාගෙන සිටියේය. අනෙක් සමහර ළමයින් කැඳවා ගෙන යෑමට සිකුරාද සවස දෙමාපියන් බෝඩිමට එනු බලා සරත් [illegible] කඳුළු සැලී ය. නිවාඩුවටවත් හදිසියේ [illegible] සරත් ආපසු පාසලට පැමිණියේ ද [illegible] එහා මෙහා යන්නට [illegible] ලද හැම සිකුරාදවක ම ආච්චිලාගේ ගෙදර ගියේ ය. [illegible]

මල්ලි වෙත ඇවැත්තේ මොහොත් විට මේ වයසේ ළමයින් තු
දක්නට නැති තරම් දුඩි දක් බොළඳ මුත් පෙනෙනයකි.

පාසල් යොයා යෝ පාසලේ සුළු හුඩියක හෝ ලේවලය
ගව මිත්‍රයන් දුටු විටෙක ඔහු ගෙදර යන දක මල්ලිට
පැවට කොතැන් අත්තේ දමා එනතු තර ගත්තේ ය. වෙන පාසල්
යන් එකට එම පාසලේ ඉගෙන ගන්නා දුටු සරත්, 'අනේ, මටත්
මල්ලි නොන්න ගන්න ඇත්නම්'ය යි නොයෙක් වර සිතුවේ ය.
මේ සිද්ධිල දිනට නැඟුණු අවස්ථාවල ඔහු මල්ලීත් සමග එකට
පාසල් යන හැටි, එකට ඉගෙන ගන්න හැටි, දකට සෙල්ලම් කරන
හැටි ආදී නොයෙකුත් දේ පිළිබඳ විසිතුරු සිතුවම් - ළමා සිත්වල
පමණක් ඇඳෙන නොයෙකුත් විසිතුරු සිතුවම් - ඇඳ ගත්තේ ය.

විශ්ව විද්‍යාලයට ඇතුළු වීමෙන් පසුව මුදලයෙහි සැගෙනු
මුදලක් වියදම් කොට පත වීමෙන්ද වගකීමක් හා නිදහසක් ලැබී
මෙන් ද වැටී තිබී වූ සරත්, මාසයකට වරක් දෙකක් සති අන්තයේ
ගම ඊටිම සඳහා මල්ලි කොළඹ කැඳවා ගෙන ගියේ ය. චිත්‍රපටි
පුරවගත නැවුම්, ත්‍රීකට තරඟ ආදිය බැලීමටත් විත සල්ලිම අනේ
ලේල නැවීමක් මල්ලි කැඳවා ගෙන යැමෙන ඔහු ලැබුවේ දුඩි ආදර
යෙන ආශ්වාදයකි. නිවාඩුව පටන් ගත් විගස ඔහු සුගත් ද සරත්
එන්නට යයි.

වයසින් හා අත්දැකීමෙන් ද උගත් කමින් ද වැඩිවිත් ම මල්ලි
කෙරෙහි සරත් තුළ ආදරය හා හිතවත් කම ද වැඩෙන්නට විය.
ආදරයේ බොළඳ කම බාල කාලයේ පේම නොවෙනස්ව පැවතුණු
නමුදු කෙනෙකු මුහුකුරා යමින් අමුතු අනු විශිෂ්ටවීමින් වැඩෙන්නට
විය. දෙදෙනා අතර වයසින් වෙනස අවුරුදු පහකි. එහෙත් අයියා
රජාණුවන් සැලකුවේ සහෝදරයකු පමණක් නොව හිතවතකු
වශයෙනි.

මාමා, පුංචි අම්මා, මාස්ටා හා ඔවුන්ගේ ද දරුවන් ද ළඟ
නෑයන් වශයෙන් සුගත් සැලකුවේ ය. සරත් තුළ ද ඔවුන් වෙත
සුහුනමින් වශයෙන් ඇල්මක් පැවති නමුදු, ඔහු මුර නැදෑ පරපුර
මුරණිපත් මුදකු වශයෙන් දුටුවට සිය මළණුවෝ ය. මල්ලි
වයසේ මිතුරකු වශයෙන් සැලකීම ඔහුට මහත් ප්‍රීතියක් මෙන්
ආඩම්බරයක් ද විය. නිවාඩුවට මල්ලි හමු වීම සරත් විසින් පල
ලද්දේ, බොහෝ කාලයක් මඟ හැරී සිටි මිනවනකු හඳිසියේ හමු
වීමක් ලෙස ය. දන් ඔහුට වුවමනා කරන්නේ මල්ලි මුණ ගැසී
ම නොව මල්ලි සමග ආශ්‍රය කිරීම ය. ඒ නිසා නිවාඩු කාලයේ
පැය්ක්වත් අපතේ යැවීමට ලෝභී වන සරත් එ ද ස ගොස් සුගත්
කැඳවා ගෙන එන්නට යාම සිරිත ය.

දිනුව ම වැස්ස පැවතුණොත් පමා ගෙදර යන බව සුගත් කියූ
ඇසෙත් ම සරත්ගේ මුහුණ අඳුරු වී ගියේ එ හෙයිනි.

සිනා, වෙනස හා ය මෝ වීම නිසා එ ද සුගත්ට දුක්මහ
නින්ද ගිය නමුත් දමයන්ති පිළිබඳ මතක ද සිතට නොනැගුණ

නොවෙ. ඇය මේ වන විට ගෙදර නොදැව ම නිදි යන් දු ම ඔහු
සිතුවේ ය. ඇය ජීව සිට දෙ පසුප දක්වා මෙහෙ කැඩී පොළොවට යන
ගුළී ගැසී නිදි සිටිනු ඔහුගේ සිතේ ඇඳී ගියේ ය.

"මල්ලි දන්නවද වැඩිත්? නැමෙන් එහේ අවකාරයක් තියෙනව
නෙ" පසුව ද යන් මෙසේ දී සරත් කීවේ ය.

සුගත් විස්මයෙන් අයියා දෙස බැලී ය.

"නැම ද ම ය පෙළහට විතර එනවලු"

"අයියත් දක්ක යැ?"

"නෑ මුරකාරයෙක් දකල තියෙනව"

"කොහොමෙ එහෙත් දී යකෙක් දී?"

"නෑ ගිය මාසෙ ලක්වර කෙනෙක් මළා, දීකට දන්දිද්දිගෙ?"

"ඔව්, අර ජයවික්‍රම, වාසිට්ටය ඇතුළේදී ම ද?"

"ඔව්, අන්න එයා, කාර් එකක් එන සද්දයක් ඇහෙනව ලු.
පෝටිකෝවෙ නතර කරන සද්දය පිළිහට ඇහෙනව ලු ....."

"ඉතින් මිනක් දකල තියෙනව යැ, තරියටම?"

"නෑ කාගෙත් සබ්දෙ විතර ලු ඇහෙන්නෙ. ඊ ළඟට පස්සෙ
දෙගෙන ඉස්සෝල්ලුව දිගේ යන සබ්දෙත් ඇහිල තියෙනව"

"ඉතින් මුරකාරය බය වෙලා නැද්ද?"

"ඒ මිනිහ මල්වෙක ආඩියක්"

"කව්ද, පීරිස් ද?"

"නෑ, ප්‍රනාන්දු"

සුගත් පීරිස් හෝ ප්‍රනාන්දු හෝ දක නැත. එහෙත් එකී නොයා
ගේ ගුරුවරුන්, මිතුරන්, ආශ්‍රය කරන දන්නා අඳුනන අනෙක්
සියල්ලන්, තිබී දවසක දක නැතත් දෙ දෙනා අතර කිද්දකා
කම වැනි යානවිනා මගින් දෙ දෙනා ම හොඳ හැටි දනිති.

මේ සේ සරත් නො දක ගත වූ කාලය තුළ සංදෙදීක් පාසැලේ
දීත් සිදු වූ සියල්ල ඔහුට වාර්තා කිරීම වෙනට ද සුගත්ගේ ද සිරිත ය.
අලුතින් හමු වූ මිතුරන්, අලුතින් උගත් පාඩම්, ගුරුවරුනට ක
කළවහම, ගුටි-බැට, ත්‍රිඩා තරඟ, විවිධ ප්‍රසංග ආදී සියල්ල ඇතුළු
සටිස්තරව කීම වෙනට ද සිරිත නමුදු අද ඔහු ඒ සඳහා මදක් පසුබට වී
ගත වූ පාසැල් වාරය ඇතුළත සුගත්ගේ ජීවිතයේ වූ වෙනසු ම අත්දක්
විශාල ම පෙරළිය, එදෙන් ම සිද්ධිය, දමයන්ති පිළිබඳ වන නැගුණු
ඒ පමණක් නොව ඔහුගේ එතෙක් ජීවිතය සම්පූර්ණයෙන් වෙනස්
කළ මේ ආශ්‍රය පෞද්ගලයෙන් හැඟීම්ගේ විශ්වාසනීය මිනිත්
අමුත්තක් ද ඇය කළේ ය. කියනොත් අයියාට ඒව ඇත අලුත්

www.sinhalalibrary.com

ලංවී සිහ ළඟ ජීවී. සරත් තුළ තරමටම බොළඳ හෝ දුටි හෝ [illegible] සොහොයුරා වෙනුවෙන් සුගත් තුළ පැවතියේ ද [illegible] සොහොයුරන් හා [illegible] ඔහුගේ ආශ්‍රය [illegible] එහෙත් මේ ද සරත් දකින් [illegible] ඔහු ද [illegible] කියයි. [illegible] ඔහු ද පිය වැඩි සුළු ඇති වූයේ විතිකයනි, මියනි. [illegible] සහෝදරයකු වශයෙන් නොව [illegible] සහෝදරයා ගැන සිතා පිටීමේ සහෝදරයකු වශයෙන් [illegible] මිත්‍රයකු වශයෙනි. වයසින් අවුරුදු කීපයක් වැඩි නමුදු ඔහු සුගත්ට [illegible] දැනීවියෙකු මි සිතුවේ නම් ඒ උගතෙකු හා තමාට වඩා බොහෝ [illegible] වශයෙන් පවතියි. පිය සහෝදරයාගෙන් [illegible] කෙනකු වශයෙන් [illegible] සැඟවිය යුතු පිය සහෝදරයාට නොදන්විය යුතු කිසිවක් මිට පෙර කිසි දවසෙක ඔහු සතු නොවීය. එහෙත් දැන් ඒ තත්ත්වය වෙනස් වී ඇත. සුගත් වෙත රහසක් ඇත. අයියාට කිව නොහැකි දෙයක් ඇත. මේ රහස එළිවීම ද යි ඔහු තුළ බියක් පහළ විය. මේ බිය නිසා වෙනද සතාවක කළ දේවල් ගැනවත් කතා කිරීමට තරම් ශක්තියක් නැතිව මෙන් ඔහුට හැඟී ගියේ ය. මේ නිසා සරත්ට කතා කරන්නට දී, සුගත් තමා ගැන කිසිවක් නොකියා, ඒ කතාවට සවන් දුන් එහෙත් මෙහෙත් සම්බන්ධ විය.

"කොහොමද මල්ලියේ උපන්දිනේ?" බොහෝ වෙලාවකට පසුව සරත් නැඟූ ප්‍රශ්නයෙන් සුගත් තිගැස්සී ගියේ ය. ඔහුගේ හදවත කිරි ගැසී තිබූ ආවේගයෙන් ස්පන්දනය වන්නට විය. ඔහුගේ රහස හෙළිවෙන බව ඔහුට ම හැඟිණි. දිගට ම තමාගේ හොරකුරු ගැන නිහඬව සිටීම කරන බව ඉවසිල්ලෙන් මෙන් දුටු ඔහුට, සාහිත්‍ය සංගමය ගැන මතක් විය.

"උම්ම් දැන් සාහිත්‍ය සංගමයේ සභාපති"

"ආ ඒක හොඳයි. මල්ලිට දැන් [illegible] ද?"

"හතරෙන් තුනකටවත් වැඩිය මට ඡන්දෙ දුන්න"

කතාව තවත් ගෙන මඳ වෙලාවක් යන විට සුගත් [illegible] බියක් වත්කලක් දුරු වී සරණ තුළවන ගතිය යළි ලබා විය. [illegible] සභාපතිධූරයට පත් වීම ගැන සියලු විස්තර ඔහු සහෝදරයාට කීවේය.

මේ කතාවේ දී දමයන්තිගේ නම කීප වරක් ම සඳහන් විය. ඒ හැම අවස්ථාවක ම මුහුණ රතු නොවී තබා ගැනීමට සුගත් තැත් කළේ ය. ඒ සඳහා වඩ වඩා තැත් කරත් ම, මුහුණ තව තවත් රතු වී යනු ඔහුට දැනිණි.

[illegible] පුව ද වැස්ස දිගට ම පැවතුණේ නැත. සිහින් [illegible] වත් [illegible] පරිපාලනය පිළිබඳ [illegible] සෙවීමටත් [illegible] ආදිය බැලීමටත් [illegible] ගියේ ය.

ළඟ දී වැසි ලැබ, [illegible] ආරම්භ වෙද්දී ම [illegible] යෙන් [illegible]. වැස්සෙන් [illegible] තගා ගලා යයි. [illegible] නිල් පැහැය ගත් [illegible] උදේ වැටුණු [illegible] කඳු මුදුනක් මත නැගී [illegible] හිරු රශ්මීන් [illegible] මිනිස්කාන්ත වී. නැගෙනහිර කඳු [illegible] ද [illegible] හිරු රශ්මීන් නැවෙමින් ද පෙනෙයි. එක කන්දක [illegible] කන්දකට වැටී ඇත. ඈත ගත් වතුවල [illegible] හිරු රශ්මි වැටී [illegible] කළුගල් මෙන් බැබළෙයි.

සවස් වරුවට, හිරු පසුබා ගත් බටහිර කඳු අඳුරු [illegible] උසුලන අතර නැඟෙනහිර දෙසින් වූ කඳු හිරුගේ අන්තිම රශ්මි කැදල්ලෙන් මෙන් [illegible] එළිය වැටී තිබේ. කඳු බෑවුම්වල [illegible] ගම්මානයන්හි සඳ නිල් පැහැය ගත් [illegible] දුමක් ඇදී [illegible] වදුලු ද ඒ අතරින් පුංචි ගෙවල් ද [illegible] කුඹුරු ද [illegible] පෙනේ.

සරත් හා සුගත් කඳු [illegible] ඇත එහා ගම්මානවල [illegible] ඔවුන් සඳ එළිය සහිත රාත්‍රියේ කඳු මුදුනකට වී, [illegible] ස්වභාව ධර්මයේ චමත්කාරය [illegible] බිහෙව් ය.

සඳ පෙර දිග කඳුවලින් [illegible] එළියට [illegible] නිසා [illegible] ආලෝකය බටහිර [illegible] ඇත කඳු මුදුන්වල වැටී තිබේ. සඳ [illegible] මිග අතුල [illegible] [illegible] බැබළෙමින් ඇත. [illegible] සඳ [illegible] වලින් [illegible] සඳ එළිය [illegible] ඇදෙයි. බබළයි. කුඹුරුවල [illegible] සිහින් [illegible] ඇසෙයි. [illegible] ස්වභාව ධර්මයේ [illegible]

ඒ [illegible] සිටින සුගත්ට [illegible] විය. [illegible] ඔහුගේ හදවත [illegible] දැන් මේ නැත [illegible] සිටි [illegible] ඔහු [illegible] සඳ එළිය [illegible] ලද [illegible] අනන්ත [illegible] සිහින ලෝකය මෙන් [illegible] කඳුකරයේ [illegible] යයි ඔහු සිතුවේ ය.

"අර [illegible] ද?" [illegible] දවසක [illegible] ඇසී ය. [illegible] සිටි අවස්ථාවක් මැද දී, සරත් [illegible]

www.sinhalalibrary.com

සැළුවන් පිරිසක් අතර සිටිනා විටෙක, හදිසියේ කිසිම ලජ්ජාශීලී වූවක් නැතිව මුහුණ හරවා ඇහෙන සරයක් වැදුණු සලෙන මෙන් සුගත් විස්මයකින් සිය ඇස් කන් අදහා ගත නොහැකි ව සරත් දෙස බැලීය. ඔහු දුටුවේ අයියා සිනා සෙමින් තමා දෙස බලා සිටිනා සැටි ය. ලජ්ජාවත් බියත් විස්මයත් එකතු වී ඔහුගේ මුහුණේ අවලක්ෂණ පෙනීමක් ඇති කළේ ය.

“දමයන්ති ලස්සන ද?”

ඒ ප්‍රශ්නය යළිත් තඩි කිණිස්සක් මෙන් ඔහුගේ සවන් අතරින් පලුවට තා වැදී ගියේ ය. සරත් ඇසුවේ ‘දමයන්ති ලස්සන ද?’ යන ප්‍රශ්නය බව සුගත්ට සියයට සියයක් ම විශ්වාස ය. එහෙත් ඒ සමඟ ම සිහිනයකින් ඇසුණු දෙයක් විය යුතු යයි ඔහු සිතයි. නැත, සිහිනයක් නොවේ. කතා නැතිව ගත වන මේ නිශ්චලතාවයේ, සරත් ගේ තටින් පිට වුණු ඒ වචන දෙක වාතයේ රළ පිළිරැව් දෙන්නාක් මෙන් නැවත නැවතත් ඇසෙයි. දෙලේ දිය කඳ පහුතල කර ගෙන ඉතා උසට නැඟුණු බියකරු පිළිඹියක් මෙන් ඔහුට සිය සොහොයුරා පෙනෙයි. සරත් ගේ මුහුණේ තවමත් ඇත්තේ සිනාවකි. සුගත් ගේ උඩු තොලේ කුඩා දහඩිය බිඳු මතු විය. කතා නැතිව කොපමණ වෙලාවක් ගත වී දැයි ඔහු නොදනී. කෙසේ වුව ද ගත වූ සෑම මොහොතක් ම ඔහුට දැනුණේ අමාරුවෙන් ගෙවෙන ලෙසිනි.

“මොකද ද ඔය වෙලා වගේ? මම කෙල්ලක් ගැන ඇහුව ම ඇයි මල්ලි නිශ්ශබ්ද වුණේ?”

“අයිය කොහොම ද දන්නෙ?” ඔහුගේ මුවින් පිට විය.

“ඇයි මං නොදන්නෙ මේ පේන්නෙ නැද්ද මුහුණෙන්? ඔය දහඩියත් දාගෙන”

“ඒක නෙවෙයි”

“එහෙනම්?”

“අයිය, කොහොම ද දන්නෙ දමයන්තියි මායි ...... ?”

“දමයන්තියි ඔයයි මොකක් ද?”

සුගත්ට කතා කරන්නට දෙයක් නැත. අයියා දමයන්ති ගැන අසන්නට ඇත්තේ වෙන කාරණයක් නිසා විය යුතු ය. තව වරද්ද කර ගත් මෝඩකමක්, යි ඔහු සිතුවේ ය.

“දමයන්තිගෙයි ඔයාගෙයි මොකක් හරි රහසක් ඇති, මම ඇහුවෙ ඒ කෙල්ල ලස්සන ද කියල විතරයි. කියන්න මොකක් ද රහස?” යි සරත් සිනාසෙන්නට විය.

මෝඩයකු වූ නිසාවෙන් සුගත් තර මා ගත්තේ ය. මුලින් ම සරත් දමයන්ති ගැන කළ විමසීම ඇති වූ විස්මය ... යෙන් තුනී වෙමින යයි. එහෙත් තමන් ගැන සිව යුතු ද යි සිතමින් තව ගැනීමටත් කතා කළ යුතු නියම වචන සොයා ගැනීමටත් ඔහු අපොහොසත් විය.

“හොඳයි, ඒක කියන්න බැරි රහසක් නම් තියාගෙන ඉන්න. කොහොම ද දමයන්ති ලස්සන ද?”

සුගත්ගේ මුවග සිනාවක් නැඟිණි.

“මිනිහට ඒ ගැන අහනකොටත් සන්තෝසයි”

ඔහුගේ මුහුණ ඒ වර ද විළියෙන් රතු විය.

“කොහොම ද අයිය දන්නෙ දමයන්ති ගැන?”

“ඇයි මල්ලි කිව්වෙ?”

සුගත් පුදුමයෙන් සිය සොහොයුරා දෙස බැලීය.

“මම මොනාව ද කිව්වෙ? විශේෂයක් කතා කළේ නෑ”

“මෝඩයා! හිතේ තියන දෙයක් සඟවන්න බෑ” සරත් සිනා සුණේය. “මල්ලි මට ඉස්සර කවදාවත් පන්තියේ කෙල්ලෙක් ගැන කතා කරල නෑ. නමුත් මේ වාරයේ කතා කළ බොහොම දේවල් වලින් දමයන්ති කියන නම කීප වරක් ම කිව්වා. ඒ නම කිව්වෙ අනික් නම් වලට වඩා ආසාවකින්. දමයන්ති කියන නම මතක් වෙන හැම වෙලාවක ම මල්ලිගෙ මුහුණ සතුටින් පිරුණා. මොකක් හරි රහසක් තියෙන බව මම දැන ගත්තේ ඒ නිසයි. තව එකක් මේ නිවාඩු කාලෙ මල්ලි අමුතුයි. වෙනද කරපු ඒ වෙනකල් කතා කර කර ඉන්න මල්ලි නැත්තේ නෑ. වෙලාසන නිදාගන්න ගියාට ඇහැර ගෙන කල්පනා කරනවා”

සරත් මඳ නිහඬ භාවයකින් පසුව කතාව වෙනතක යොමු කළේය. “නිවාඩු කාලෙ කොහේවත් යන එක හොඳ වාසනාවක්”

එහෙත් සුගත් කිසිත් නොකී ය.

කැළඹුණු චිත්තය සන්සුන් කර ගැනීමට ඔහුට ඉඩ දිය යුතු බව තේරුම් ගත් සරත් කාලගුණය ගැනත් වැදගත්කමක් නැති තවත් දේ ගැනත් කතා කරන්නට පටන් ගත්තේ ය.

රාත්‍රී ආහාරයෙන් පසුව, සාලයේ සුව පුටුවල වාඩි වී, දෙ සොහොයුරෝ ලුවත් විලියම් ... සරත් ... පිළිබඳ ... නැතිව, සිනාවක් නැතිව. සිය සොහොයුරා ඇසී ය.

“විනිශ්චය නෙවෙයි. දමයන්ති කොහොම ලස්සන ද?”

සමූ අභිප්‍රාය නීපයකින් වැඩිහිටි වී, තලතුනා වී, ප්‍රේමය, ආලය, ඇල්වීමය ආදී විෂයයන් ගැන නිදහසේ කතා කිරීමට අවසර ලද කෙනෙක් ය යි හැඟීමක් සුගත් තුළ ඇති විය. ඒ හැඟීමෙන් ඔහු ආශ්චර්යයන් හා ආඩම්බරයන් පිළිබඳ රසයක් විඳින්නේ ය. මේ හැඟීමත් සමඟම දමයන්ති හා සම්බන්ධය නිසා තමාත් තම ගොයාකාපුරාත් පරිශෝහාගෙන් ඇත් කළ තාප්පයක් වැනි සිතිවිල්ල පුළුල්පුළුල් වී යළින් අද දෙනා පෙර පරිදි මිත්‍රයන් බවට පත් වූ බව ද ඔහුට වැටහී ගියේ ය.

“ඉතින් කියන්නකෝ. මෙයා මහ මනමාලයෙක් වගේ නේ”

“මොකාට ද?”

“දමයන්ති ලස්සන ද?”

“ඒක මට කියන්න බෑ”

“අයියා කාට ද?”

“අනුමි”

“ඒක තේරෙන්නම්. ඉතින් වෙනා?”

සුගත්ගේ සමකෝලයන් විහිළුව හා ලජ්ජාවත් දුන් නැත. ඔහු කතාව පටන් ගත්තේ ය. දමයන්ති හා පුවිලින් ගැන වූ කැන් සිට සියලු විස්තර අයියාට කීවේ ය.

ඊට පසුව වන්නේ ගත කළ දවස් කීපය ඇතුළත මහාගයක් වීර පරත් සුගත්ට දමයන්ති මතක් කර කරවා තම කළේ ය. ගොයාකා-පුරාන් පවන හදපාගේ ඇවිදීමින් කළු තම්මින් මරු පදිමින් තරමින් දුරට දමයන්ති ගැන අමතකව ගත කළ සුගත්ට දුන් ඇය දකිමින් හා ඇය සමඟ කතා කිරීමේ ආශාව බලවත් ලෙස ඇති වෙයි. පාසැලට කිය විගස අයියා සමඟ වූ කතා බහ ඇයට කිව යුතු යි. ඒ පමණක් නොවෙයි. නිවාඩුව ගත කළ අන්දම ගැන සියලු විස්තර ඇයට වාර්තා කළ යුතු යි. මෙසේ සිතිවිලි දමමින පැවැලෙවි සිටින විට දමයන්ති මෙහි ඇත්නම් යැයි නැවත ඔහුට සිහි විය. මේ සිතිවිල්ලත් සමඟ ම නිරායාසයෙන් ඔහු මුවග සිනාවක් මතු විය.

ඇයත් සමග වන්නේ ඇවිදින හැටි, හදපාගේ ගල් තලාවක පල්ලාකයේ යෙදෙන හැටි, සැන්දෑවේ මරු පදින හැටි, ඔහු මනැසේ සිතුවම් කළේ ය. මේ වැනි මනහර දේ සිතුවම් කරන විට ඉමිහිරි රසයක් සිතට දැනෙයි. ඔහු ඒ සිහින ලෝකයේ තව තවත් සුන්දර දර්ශන අඳින්නට පටන් ගත්තේ ය.

ගෙවා දැමීමට මහත් අමාරු කාල පරිච්ඡේදයක් වශයෙන් පිහිටි ලද නිවාඩුව කෙසේ හෝ ගෙවී ගියේ ය. ආපසු බැලූ සුගත්ට මේ නිසා ඇති වූයේ මහත් සැනසිල්ලකි.

නිවාඩු කාලය අවසාන වී පාසැල් නුවරින් ම පටන් ගත්තා ලද දින සුගත් පැමිණියේ නැත. අවසාන [illegible] සඳහා පැමිණ ඔවුනට බල ගන්නා [illegible] යන්නට සිදුවූ නැන්දලා යන්නට [illegible] නිසා [illegible] යන් එදිනට සුගත් කළ යෝජනාවට සරත් අනුමැතිය දුන්නේ ය.

දවසක් ප්‍රමාද වීම නිසා ඔහු කළ දමයන්ති දුක ගැනීමේ ආශාව තව තවත් ලියලන්නට විය. එහෙත් මේ ආශාව වර්ධනයත් හා නොඉවසිල්ලක් බවට පත් වූයේ අයියාට ‘ආයුබෝවන්’ කියා කොළඹ සිට තනියම ආපසු වූ වී දම්මාගේ ගෙදරට එද්දී ය.

සරත් හා සුගත් කැදැත් නිවාඩුව අන්තයේ කැඳෑවේ හියේ බිඳුවූ හදවතක් ඇතිව ය. අද දෙනාගේ පවාන හර්දුණ හා සිතුම් පැතුම් විසින් නිදහසේ කතා කර ගෙන බැඳ ගන්නා ලද සිරනයක් අඳුර මෙන් වෙන් ව යෑම ගැන ඔවුහු කිසි විටෙක සඳහන් නොකළහ.

එකිනෙකාගේ ඇසුරේ මාසයක් පමණ එකට ගත කොට වෙන් වී අද පසුව යෑම කවදත් ඔවුනට සිත් වේදනාවක් ම විය. එහෙත් මේ වර එම විශේෂයක් සුගත්ට දැනුණේ ය.

ඔවුහු බස් නැවතුම් පළට පැමිණියහ. සුගත් බස් රථයකට ගොඩ විය. වෙන්ව යන දවස ගැන සඳහන් නොකරන්නාක් මෙන් ම මෙ දේ වෙන් වී යන අවසාන මොහොත වන තුරු එකට නොයැදීම ද ඔවුන්ගේ පිළිවෙත. ඒ නිසා, සුගත් නැඟී බස් රථය පිටත් වන තුරු, සරත් කිසි දවසක එදී සිටියේ ද නැත. මල්ලි රථයට ගොඩ වූ විගස “එහෙනම් මම යනවා”යි කියමින් ඔහු පිටත් විය.

බස් පියේ වාඩි වූ සුගත්, සරත් පෙනෙන අතරින් පදික වේදිකාව දිගේ යනා පෙනී යන තුරු බලා සිටියේ ය. ඔහු මීට පෙර අවස්ථා-වල තම් පමණක් විට පමණට පිටුපා යන අයියා දෙස බලන්නේ නැත. දැන් ඔහු නොපෙනී යන්නට ඇතැයි සිතුණු විට පමණක් ඔහු නිය දිසාව බලා ඇත ඒ අතට යන මිනිසුන් අතර ඔහු සොයීමට නැත කිරීම සුගත්ගේ පිළිවෙතකි.

අයියාගෙන් වෙන් ව, දමයන්ති බැලීම සඳහා පාසැලට යන අවස්ථාව ගැන වන්නේ දී සුගත් කිය විටින් ම ආශාවෙන් බලා-පොරොත්තු වී සිටියේ ය. එහෙත් ඔහු නැඟී පාඩම දැනෙන්නේ දුකයි. මාසයක් පමණ කෙටි කාලයක් ජීවත් ලඟ ම සිට අයියා තමා ළඟ වාඩි වී සිටින්නාක් මෙන් ද ඔහුගේ කට පිට ඇතෙන්-නාක් මෙන් ද සුගත්ට දැනී ගියේ ය. විශේෂයෙන් මේ වේදනාව දමයන්ති පිළිබඳ මතක ද පොඩු වී පවත් වැඩි විය. ගෙදර යන තුරු ඔහුට ඉවසිල්ලක් නොවී ය.

[illegible] යන විට දම්යන්ති දුටුවේ ම ආශාවක් සමග ම පසු ද ශාලාවට යන විට [illegible] ඇති වන පරිසර සුවඳ දැය ගෙන [illegible] කරමින් ම ද ඔහු පළ කළ බව ගත්තේ ය. [illegible] හා සොඳුරු [illegible]

සුගත් විදුහලට යන විට දම්යන්ති පැමිණ සිටියා ය. ඔහු තමාගේ [illegible] ඇය දී ම සිනා සී ගෙන, ඔ එතැනට ආවා ය. අනුලාත් වාඩි වෙන් ම, [illegible] ඇයගේ මුහුණ නිව වූ කාලයේ දී ඉස්සරට වඩා මිදුන් [illegible] ඇයගේ [illegible] නිරෝගී පෙනීමක් ඇතිව තිබෙණු සුගත් එක වරම දුටුවේ ය. [illegible] ඇයගේ කම්මුල්වල අමුතු ඔපයක් ද දෙතොල් [illegible] ද දුටු ඔහු, ඇයගේ සිනාව ඉස්සරටත් වඩා සුන්දර ය යි සිතී ය.

"අනේයි, ඇති යන්තම් ආවා! කොහොමද මැණිකෙලට එහෙම?"

"මැණිකෙලට? මොන මැණිකෙලට ද?"

"ඇයි උඹට මැණිකෙල?" යි කී දම්යන්ති තවත් සිනාසෙන්-නට පටන් ගත්තා ය. "ඇයි ඔයා ඊයෙ ආවෙ?"

"මම කොළඹින් ආවෙ ඊයෙ හවස යි"

"එහෙනම් ඔයා විත්තට යනව කිව්වෙ නිවාඩුවට?"

"එත්තෙ නමයි නිවාඩුව ගත කළේ. දවස් දෙක තුනක් කොළඹ හිටිය" යි ඔහු නිවාඩු කාලය ගත කළ අන්දම කෙටියෙන් විස්තර කළේ ය.

ඉන් පසුව අනෙක් මිතුරු මිතුරියන් ද පැමිණීම නිසා හුදකලාව කතා කිරීමේ ඉඩක් සවස් වන තුරු නොවී ය.

"ඒක හොඳයි, අපිටත් දැන ගන්න" එදා සවස ළිඳ ළඟ දී ඔහු ඇයට කීවේ ය.

"මොකක් ද?"

"ඔන්න, අපි දවසක් ගෙදර අයිතෙ කතා කර කර හිටිය" යි සුගත් ලජ්ජාව මෙන් ම සන්තෝෂය ද ගැබ්වුණු ස්වරයකින් කතාව පටන් ගත්තේ ය.

"ඔය කොල්ලන්ගෙ අයිය හරිම අමාරුකාරයෙක්" ඒ සියලු විස්තරයකට කන් දී සිටි දම්යන්ති කීවා ය.

"නෑ, නෑ, අයිය මට වැඩිය හොඳයි"

"ඉතින්, ඔයාට අයිය බැන්නෙ නැද්ද?"

"නෑ, අපි දෙන්න අතරෙ තියෙන්නෙ සහෝදර කමට වැඩිය යාළු කමක්" සුගත් තමාත් සහෝදරයාත් ගැන සියලු තොරතුරු ද ඇයට විස්තර කර කීවේ ය. "හොඳයි, ඔය කොල්ලන්ගෙ ගෙදර අයෙකුට අපේ යාළු කම ආරංචි වුණා නම්?"

ඇයගේ මුහුණේ සිනාව එකා පුරන් විය.

"මට දැන් බයයි. ඔය කොල්ලන්ගෙ ගෙදර ආරංචි වුණොත් [illegible]"

"අපි දැන් හුඟක් වෙලා කතා කර කර හිටිය මෙතන. යමු අර පැත්තට" යයි කියමින් දම්යන්ති ආපසු හැරුණා ය. සිනාවක් නැති නිස් බැල්මක් හැර ඇයගේ මුහුණේ කිසි හැඟීමක් පිළිබිඹු වූ ලකුණක් තිබුණේ නැත. ඉදින්, යමක් ඇයගේ ඒ මුහුණින් කියැවුණා නම් ඒ කුමක් ද යි තේරුම් ගැනීමට තරම් ශක්තියක් ඔහු තුළ තිබුණේ ද නැත. ඇය ළිඳ ළඟ සිට ශාලාව දෙසට, තමාට වඩා අඩි කීපයක් ඉස්සර වී ගමන් කරන්නේ, මුහුණ නොපෙන්වීමට බවද, ඔහු දැන ගත්තේ නැත. අනුලා, ප්‍රේමවතී, ජයතිස්ස සහ විමල් 'ටක් ෂොප්' එකේ තේ බොමින් උන්හ.

"ඔය එන්නෙ, පරෙයි ජෝඩුව"

"[illegible] හරියන්න දේ කතා කර ගත්ත ද?"

දම්යන්ති කිසිවක් නොකියා, අනුලාගේ කට්ට යටින් තිබුණු බිස්කට් කෑල්ල උදුරා තමාගේ කටට දමා ගත්තා ය. ඇයගේ මුහුණේ අර නිස් බැල්ම වෙනුවට දැන් ඇත්තේ පුරුදු සිනාව යි.

"ඔව්, දැන් කතා කරල බඩගිනි ඇති"

"අපේ යාළුවගෙන් උගුර කට වේළිලා ඇති කතා කරල. බොන්න තේ එකක්" ජයතිස්ස කීවේ ය.

"සුගත්, මොකාව ද කන්නෙ?" විමල් කෑම පිඟාන දෙසට අත යවමින් ඇසී ය.

ඇඟි බැම හකුළා කෑම පිඟාන දෙස බැලූ සුගත් කට්ලට් කෑල්ලක් අතට ගත්තේ ය.

"නිවාඩු කාලෙ සුගතුයි, දම්මියි දෙන්නම ටිකක් මහත් වෙලා" අනුලා කීවා ය.

"ඔව්! දැන් හිත හොඳයි" ජයතිස්ස කීය.

"ඇයි දැන්? අපේ හිත කවදත් හොඳයි"

"කවද. අපේ කීවෙ?"

දම්යන්ති සිනාසුණා මිස කිසිවක් කීවේ නැත.

"කවද, අපි කීවාට? ඔයයි සුගතුයි ඉස්සරත් හිත හොඳින් හිටිය බව ද?" විමල් ඇසී ය.

"මේ මිනිසුන්ට කතා කරන්න දේවල් නැතුවට ද?" සුගත් කී ය.

www.sinhalalibrary.com

"ඉස්සර වෙන්න බෑ, මේ මෑතක ඉඳලා නෙ" ජයතිස්ස කී ය.

"ඒ [illegible] ලියුම හැකුව... ඕක මොනවාත් [illegible]..."

[illegible] අනුලාට කියා ගත හැකි වූයේ එ පමණකි.

"මම උඹේ කට කඩනවා" යි සිනාසෙමින් වහා නැඟී, දමයන්ති අනුලාගේ කට තරයේ වසා ගත්තා ය. අනුලා සිය මිතුරියගේ ග්‍රහණයෙන් මිදීමට දඟලුවා ය.

"මේ ඕන නැති ඒව කියන්න එපා. කට මිරිකනවා!"

"නෑ, නෑ, මෙයාත අපි නොදන්න හරියක් තියනවා. අහගන්න අනුලට" යි මිමිනු ලෙසයි දෙ දෙනා යම්කිසි දෙයක් දැන ගැනීමේ කුතුහලයෙන් නැ ගැසූ හ.

"අහගන්න අහගන්න" යි ජේමාවතී ද නෑ ගාන්නට වූවා ය.

දමයන්තීගේ මුහුණේ සිනාව මැඩ ගෙන උද්වේගයක් හා වියත් ද වරදක් කළ විලාසයක් ද මතු වන්නට විය. ඇයගේ කම්මුල් හා නැහැය අග රතු පිරී ගියේ ය.

පිටිමී ළමයි තව තවත් සිනාසෙන්නට වූහ. ජේමාවතී අනුලාගේ කට වසා ගෙන තිබෙන දමයන්තීගේ අත තරයේ අල්ලා ගත්තා ය. නිදහස් අතින් ඇය පසසකට තල්ලු කළ දමයන්ති.

"කියන්න අනු. කියන්න එපා බොරු කතා එහෙම" යයි තර්ජන ස්වරයෙන් කීවා ය.

"කියන්න කියන්න. අපිටත් දැන ගන්න කියන්න" යයි ජයතිස්ස කීය.

එහෙත්, දමයන්තීගේ දෙ නෙත් මුළු කඳුළු පිරුණු, මේ කලබලය අස්සේ දුටුවේ ජේමාවතී පමණකි.

"නෑ අනේ බොරු, අහගන්න දමී. අනු මොකුත් කියන්නෙ නෑ"

"ජේමත් වහන්නයි හදන්නෙ" යි ජයතිස්ස කී ය.

"මොනව වහන්න ද? දමී, අහන් අහගන්න"

දමයන්ති අනුලා අත හැර 'විස්සොප්' එකෙන් පිට වූවා ය. ජේමාවතී ඉති මැරුවා ය. ඒ දුටු අනුලා "බොරු අනේ මොකුත් නෑ." යි සිනාසී කට පියා ගත්තා ය.

"යමු අනු, අර ළමයට කරන යන්න ඇති" යි කී ජේමාවතී මිතුරියක් අතින් අල්ලා ගෙන පැති කාමරය දෙසට ගියා ය.

සුගත් කිසිත් තේරුම් ගන්නට අසමත් වූ නියායෙන්, අනෙක් අයගේ මුහුණ බැලී ය. බලාපොරොත්තු නැති විදියකින් ඇති වූ මේ සිද්ධියේ අග මුල සිතා ගැනීමට ඔහු එකවර ම අපොහොසත් විය.

"මොකක් ද මේ කලබලේ?" ජයතිස්ස ඇසී ය.

"මොකට ද අර දමයන්ති අනුලාගෙ කට වැහුවේ?" සුගත් ප්‍රශ්න කළේ ය.

"කවුද දන්නේ? අපිට නම් ගේන්න" යි විමල් සිද්ධිය අමතක කරවන අදහසින් කී ය.

මෙහි විහිළුවකට වඩා වැඩි දෙයක් ඇතැයි කාටත් සිතිණි. හදිසියේ කඩා වැටුණු දෙයක බර මෙන්, සිද්ධිය නිසා ඇති වූ හැඟීම හා කුළුත් වලපායි.

"ඉතින් සුගත්, නිවාඩු කාලෙ කොහොම ද?" විමල් ඔහුට තේ කෝප්පයක් දිගු කරමින් ඇසී ය.

"නිවාඩු කාලෙ මොකක් හරි මේ දෙන්නට කරදරයක් වෙලා තියනවා" ජයතිස්ස කී ය.

"එපා. දමයන්තිටයි සුගත්ටයි කතා කරන්න මේ ඉඩ දෙන්න මෙච්චර වෙලා. දැන් අපි අපේ වග තුග කතා කරමු. මිය කෙල්ලන් ගැන කතා කළා ඇති" විමල් කී ය. විමල්ගේ බැල්ම ඈත පිට්ටනිය දෙස යොමු වී තත්පර කීපයක් යමක් සොයමින් රැඳී තිබිණි. තමාගේ බැල්ම ඔස්සේ සුගත්ගේ දෙ නෙත් යොමු වීමට කලින් ඔහු සුගත්ගේ පිටට අත ගසා "ඉතින් සුගත්, කොහේ ද ගියේ හෙමි?" යි ඇසී ය.

"අපි නම් ගියා නිවාඩුවට අනුරාධපුරේ" ජයතිස්ස කී ය.

ඔව්හු ආගිය තොරතුරු ගැන කතා කළහ.

විමල් මොහොතකට කලින් දුටුවේ පිට්ටනිය දිගේ ගෙදර යමින් සිටි දමයන්ති ය.

\+ + +

දමයන්ති පසු ද සිය යහළු යෙහෙළියන් කිහිපදෙනා සමඟවත් කතා කළා නමුත් මුහුණ බැලුවේ වත් නැත. ඇය උදේ පැතියට ආවේ ද වැඩ පටන් ගැනීමට සීනුව නාද කළාට පසුව ය.

සුගත්ට ඇයගේ මේ හදිසි වෙනස තේරුම් ගත නොහැකි විය. ඇය සිනාසීමට හෝ කතා කිරීමට හෝ තබා බලන්නවත් ඒත් නැත.

"ගොඩවන්නෙත් නැතුව අද වහින්න යන පාටයි. නැති නම් මට වැඩි වලාකුළු" යි පාඩමක් අතරතුරේ ඒ ළඟ ආදරය... එක කුරු ලද අවසරයේ දී, අනුලා ආගමු හැටි සුගත්ට කීවා ය.

"හුරේ වෙනකොට පායයි" සිරිපාල කී ය.

සුගත් සිනාසුණා පමණි.

දමයන්ති සිවු කපාවක් හැඳුව කර වා ගෙනම උන්නා ය.

"මෙහෙනම් තරහ ගියොත්, ඉක්මනට හෙස් පැහෙයි" අනුලා යළි කීවා ය.

දමයන්ති, ඒ වර ඇය දෙස රවා බැලුවා ය. ඔය මිතුරිය ගැන හොඳ හැටි දන්නා අනුලා, ඉන් පසු වචනයක්වත් කතා කළේ නැත.

විවේක කාලයට සීනුව නාද වූ විගස, ශිෂ්‍යාවන්ගේ කාමරයට වැදුණු දමයන්ති යළි වැඩ පටන් ගන්නා තුරු එළියට නො පැමිණියා ය.

"මොකද එයාට වෙලා තියෙන්නෙ අනුල?"

"අනේ මම දන්නෙ නෑ සුගත්. දන්නෙ නැද්ද එයා සේන්ති කාරියනෙ?"

"මොකක් ද එපනට තරහ ගිහිල්ල. ඔයා එක්ක නෙවේ වෙන්නැති" ප්‍රේමවතී කීවා ය.

"එහෙනම් මා එක්ක කතා කරන්නෙ නැත්තෙ? බැලුවෙවත් නෑ"

"ඒ එයාගෙ හැටි"

"අනුන් එත්තල වෙන තරහවලට අපි පළි යෑ? අර ඊයෙ සිද්ධියට ද දන්නෙ නෑ"

අනුලා සිනාසුණා පමණි.

"නෑ. නෑ. ඒකට නෙවෙයි. යමු අපි ටේ ටිකක් බිල එන්න" යි ප්‍රේමවතී 'ටක්ෂොප්' එක දෙසට ගියා ය.

සුගත්ට ඉබේටම සිනා පහළ විය. 'පිස්සු කෙල්ලක්' ය යි ඔහු සිතින් සිතා ගත්තේ ය.

නැවත වැඩ පටන් ගත් පසු ලද එක අවසරයක දී ඔහු හඬදමි ඇළිකිරින් දමයන්තීගේ පිටට ගැසී ය. එහෙත් එය ගණනකට ගත්තේ ඇ නොවේ.

වැඩ අවසන් වී තරසිහ නාථ කී විගස, ඇය සිරිත් පරිදි සෙල්ලම් කිරීමට නතර නොවී, ගෙදර යන්නට සූදානම් වන බව දුටු ඔහු එකා ඇය වෙත ගියේ ය.

"ඇයි, අද නවතින්නෙ නැද්ද?"

විවාහ කරන ලද බෑග්ස් පියනට ගිය දී රඳවා ගෙන, ඇතුළේ පොත් ගොඩ ගොනු කරමින් සිටි ඇ ඔහු දෙස නොබැලුවා ය. අනෙක් ළමයින් පංතියෙන් එකා මෙකා වන තුරුත් ඇ එ සේ සිටියා ය. සුගත්ට ඇගේ විලාසය තවමත් විහිළුවකි. ඒ නිසා තවමත්

ඔහුගේ මුවග රැඳුණු සිනාවක් ඇත. පොත් මිටිය අතට ගෙන, ඇයත් සිනහ වෙමින් නැගිට ගත් ඇ. ඔහු දෙස බැලුවා ය. ඔහු ඇයගේ මුහුණේ දුටුවේ කලින් ද පෙර දිද නො දුටු ... ය. කෝපයක්, ශෝකයක් හෝ අන් කිසි විශේෂ හැඟීමක් පිළිබිඹු කරන ඡායාවක් එහි නොවීය. වේදනාවකට වඩා, වෙවුලන ... පත් වූ බව පෙනුණු ඒ මුහුණේ මතු වූ සිප් බැල්මෙන් ඇයගේ සිතේ පවතින්නේ කුමන අන්දමේ හැඟීමක් ද යි තේරුම් ගැනීමට සුගත් අපොහොසත් විය. එහෙත් ඇය අසරණ තත්ත්වයක සිටින බවක් පිළිඹුණු ඔහු තුළ ඇය වෙනුවෙන් දයාවක් උපන්නේ ය. ඔහුගේ මුහුණේ සිනාව තුරන් වී ගියේ ය.

"මොකද, ඔයා අද වේලාසනින් යන්නෙ?"

"මට අද සනීප මදි"

"නෑ නෑ, වෙන මොකක් හරි තියනවා. ඔයා මාත් එක්කල තරහ ද?"

ඇ නෙතගින් ඔහු දෙස බැලුවා ය ඒ බැල්මේ යම්කිසි බැගෑපත් ඉල්ලීමක් රැඳී ඇත. සුගත් ඒ ඉල්ලීම හඳුනා ගැනීමට ද සමත් නොවී ය. ඇයගේ මුහුණේ සිනාවක් නැත. ඒ වෙනුවට දක්නට ඇත්තේ සිනාසීමට ගන්නා ආයාසයක් පමණි. ඕ, ඒ බැල්මෙන් පුළුටු වීනාම බාගයක් පමණ උන්නා ය. ඇයගේ අද නොතට කළුව පිරුණු පාත් දැවුවේ ය ලියන්නා වැලපෙන තොරන් ගොන්න සතක් කිරීමට මෙන් වතන ද එහි තබා ගෙන බිම බලා ගත් ඇ, "නෑ සුගත්, මොකද මම ඔයත් එක්කල තරහ වෙන්නෙ?" යි දුබල හඬකින් කීවා ය.

"එහෙනම් මොකද ඔයාට වෙලා තියෙන්නෙ?"

ඒ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු දීමක් නැතිව, ඇ එ තැනින් ඉවත් වී දොරටුව දෙසට ගියා ය. එ සේ ගියේ ද, අර බැගෑපත් බැල්මෙන් ඔහු දෙස බලමිනි. සුගත්ට එ වර ද, ඇයගේ බැල්මෙන් කියන දෙය තේරුම් ගත නොහැකි විය.

"දමිණී..." යි ඔහු තමාට පිටු පා යන ඇයට කතා කළේ ය. පංතිය කෙළවර දී, ඒ හඬ අසා ඇ නැවතුණා ය. සුගත් ළං විය.

"සුගත්, තරහකට නෙවෙයි. අපි සුමානයක් දෙකක් කතා නොකර ඉමු"

ඔහු ඇය කියන දේ තේරුම් ගත නොහැකි ව පුදුමයෙන් ඇය දෙස බලා උන්නේ ය.

"ඒක අපි දෙන්නාටම හොඳයි .... මම යනවා"

ඇ ආපසු නොහැරී බිම බලා ගෙන යමින් ගත්තා ය. ඔහු ඇය ගැහී බුරයේ කෝපයකි.

පාසල් දොරටුව මෑවැනියේ අමට තෝයි. සුදු ඇඳුමට තද නිල් රූපේ පටි තිබුණෙන දිප්තය නිසා දම්යන්ති දෙස මඳ වේලාවක් බලා සිටි සුගත්ගේ ඇස් පිදෙනෙනට විය. කෙසේ වුව ද ඇය ඇත පෙනී ගිය පසු, අනාථ වූ හැඟීමක් ඔහු තුළ ඇති විය.

සුගත් විමල් සොයා ගියේ ය. ඔහු ළඟට දී සිට විහිළු තහළුවක දී සිට ජයතිස්ස හෝ සිරිපාල හෝ සමඟ ප්‍රේමය ගැන කතා නොකෙළේ ය. ජයතිස්සට පෙනෙන්නේ හුදු කෙල්ලක ම වපල සිතක් ඇතියකු මෙනි. ඔහු ගැහැනුන් විශ්වාස නොකරයි. සිරිපාලට ගැහැනුන්ගේ සොඳුන් තරහක්, ඔවුන්ගේ ආදර කරුණාවක් වුවමනා නැත. ඔහු ගැහැනුන් වෙතින් පතන්නේ, කෙල්ලකට කවටකම් කර බැනුම් ඇසීමෙන් ලබන සතුට පමණකි.

"ඒයාගෙ මොකුත් තරහ ගතියක් පෙනුණ ද?"

"තරහක් ? තරහ ගතියක් කියන්නත් බෑ"

"හරියට කියන්න, කොහොම ද කිව්වෙ? මොනව ද කතා කළ වචන?"

"සුමානයක් දෙකක් කතා නොකර ඉඳිමු කිව්ව"

"එච්චරයි?"

"සුගත් තරහකට නෙවෙයි, සුමානයක් දෙකක් කතා නොකර ඉඳිමු කිව්ව"

"ඕක ඔය තරම් ගණන් ගන්න එපා" යි විමල් කල්පනාවේ නිමුක්ත වූ හමින් ම කීය. "මම කියන්න ද, ඔයත් එක්කල ඒයාගෙ තරහක් නෑ. ඔයාට කියන්න බැරි හේතුවක් ඇති. අපි දන්නෙ නෑ මොන මොන කරදර ගැන ළමයින්ට තියනව ද කියල. ඒයා කියන්නෙ නැති දුටු ම ගෙවෙයි නෙ. සමහර විට, ගෙදරට මොකී හෝල්මුරාවක් දැනුණ ද දන්නෙ නෑ"

"හැබැයි, මෙන්න මෙහෙම එකක් වුණා. මට දැනුයි මතක් වෙන්නෙ. නිවාඩු කාලෙ දම්යන්ති ගැන අපේ අය්ය ඇහුව ඔව මම ඒයාට කිව්ව. ඊට පස්සෙ මං ඇහුව ඒ කොල්ලගෙ ගෙදරට මේ කතාව ආරංචි උණොත් මොනව වෙයි ද කියල"

"ඉතින්?"

"ඉතින් ඒකට කතා කළේ නෑ. යමු අපි අර පැත්තට කියල කිව්ව"

"ඒක තමයි" යි විමල් මඳ වෙලාවක් යළි කල්පනාවට වැටුණේ ය. "ඒයාට ඔයත් ඇති ගෙදරට ආරංචි වෙයි කියල. කොහොම උණත් මම වැඩිය කියන්නම්. සුගත් එපා, ඒයත් එක්ක කතා කරන්න යන්න ..."

"අනේ විමල් ... "

"මොකුත් කියන්න එපා! ඔයාට කිව්ව නෙ දම්යන්ති සුමානයක් දෙකක් විතර කතා නොකර ඉඳිමු කියල. ඔයා ඒ විදිහට ඉන්න"

"ඉතින් විමල්, ඒයා තරහ ද දන්නෙ නෑ මාත් එක්කල?"

"තරහක් නෑ සුගත්!"

"කොහොම ද ඔයා දන්නෙ?"

"මම දන්නව ඒ කතා මිනෑ නෑ. ඔයා මම කියන දේ අහන්න. කතා කරන්න එපා"

"ඒක කාන්න පුළුවන් වැඩක් යැ?"

"බැරි වැඩ කරන්න ඉගෙන ගන්න ඕනෑ. කිසි කතාවක් නෑ. ඉන්න කතා කරන්නෙ නෙමෙ නෑ. තේරුණා ද?"

සුගත් සිනාසුණේ ය. ඒ සිනාව, දුක් වේදනාවක් තම කර ගත් නව ලෙඩ තිත්ත බෙහෙතක් අකට ගන්නා රෝගියකු පළ කරන කනගාටු පූර්වක සිනාවකි. එයින් ළය පෙත් වූ විමල්, "යමු අපි මොකුත් කන්න" යි සුගත්ගේ අත අල්ලා ගෙන අනෙක් අත කරට දමා ගෙන, 'ටක්ෂොප්' එක දෙසට ඇදගෙන ගියේ ය.

නිවාඩුව අවසානයේ සුගත් පාසලට පැමිණියේ මොනා තරම් ආශාවක් හා බලාපොරොත්තුවක් ඇතිව ද? එහෙත් අලුත් වාරයේ දෙ තෙ දවසක් ම ඔහුට විඳින්නට වුණේ දම්යන්ති සමඟ ආශ්‍රය පටන් ගත්තාට පසුව, මින් පෙර කිසි දිනෙක විඳ නොතුබූ වූ වේදනාවක් හැඟීමකි. සමහර විට මේ වර්ගයේ, මේ තරම් බරපතල වේදනාවක් ඔහුගේ ජීවිතයේ මින් පෙර හෝ කිසි දවසක විඳ නැත. කවස ගෙදර පැමිණි පසුව, පසු ද ඇය දකින්ට පාසලට එන තුරු ඇය කීපය, ගෙවා දමන්නට බැරි දිග ම කාලය වශයෙන් ඔහු [illegible] වේ ය. ඔවුන්ගේ ආශ්‍රය පටන් ගත් මුල් දවස්වල දිනක් ඇය ඔහුට නොකියා ගෙදර ගියෙන්, ඊට පසුව දින කීපයක් නොපැමිණියෙන් නිසා හට ගත් වේදනාව, ඔහු එහෙත් විඳ සිටි වියළ ම [illegible] නැවුල යි. ඉතින්පිනි, නිවාඩුව ආරම්භ වීම, එසේ වේදනාවක් ඇති කළ අනෙක් අවස්ථාව වශයෙන් හැඳින්විය හැකි ය. එහෙත්, දැන් ඔහු තුළ ඇත්තේ මේ සියල්ල අභිබවා සකන්නාවටත් බැරි තරම් දුකින් සංකීර්ණ චිත්ත සන්තාපයකි.

සුගත්ට ඇති වූ ලොකු ම අමාරුව දම්යන්තිගේ මේ වෙනස තේරුම් ගත නොහැකි වීම යි. විමල් මෙන් ම සුගත් ද ගැහැනුන් ගැන [illegible] වපල ය යි කිසි විටෙක සිතුවේ නැත. ගැහැනුන් ගැන [illegible] එහෙත් ඉඳිකටු දේශයකක්, වෛරයක්, සිහිකුළේ ඔහු තුළ ද නැත. ඔහු ජයතිස්සගේ කතාවෙන් ඇත්තක් ...

[watermark: web address, partly legible]

කල්පනා කළේ ය. ජයතිස්ස සමඟ ප්‍රේමය හා ගැහැනුන් ගැන කතාබහ කිරීමට මෙතරම් දැඩි ලෙස තීරණය කර ගෙන සිටියත් ඒ ද විමල් සමඟ කතා කිරීමෙන් පසුව, සුගත් දමයන්තිය පිළිබඳ මේ සිද්ධිය ඔහුට – එනම් ජයතිස්සට ද කීවේ ය.

“මම මේක තමයි සුගත් කියන්නෙ, ඔය කෙල්ලන් විශ්වාස කරන්න යන්න එපා කියල”

“නෑ, නෑ. මේකත එහෙම එකක් නෑ. මට වචන ගන්න අමාරු වෙනත් ද මේක තේරුම් කියල”

“මට නම් තිබ්බ අමාරුවක් නෑ. අවමාන නෑ. නිවාඩු කාලෙ වෙන තවුරු නම් එක්කල යාළු වෙන්න ඇති”

සුගත්ගේ මුහුණ සුදු මැළි විය. යාළු කම අමතක කර, ජයතිස්සගේ කණ පැලෙන තරම් ගැසීමට තරම් කෝපයක් ද ඔහු තුළ ඇති විය.

“මම පිළිගන්නෙ නෑ”

“එහෙනම් මේ අහන්න. සුගත්ට පුළුවන් ද දමයන්තිත් එක්කල කතා නොකර ඉන්න පුළුවනයැ?”

“මට නම් බෑ තමයි”

“ඒක තමයි. ඔය ඔයා අමතක කරන්න ඕනෙ ගැටයක්! ගැහැණුන්ගෙ හැටි!”

මේ සියල්ල වැරදි විය යුතු ය යි සිතන්නට සිතන්නට, එහි ඇති නිර්දෝෂී, නිවැරදි ගතිය ඔහු ඉදිරියේ විදහාමාන විය. ජයතිස්සගේ මත සිද්ධියේ කවුරු පාරක කීය ඔහුගේ සිත ඇත්තට ම තැතිගත් වූයේ, ‘ඇය පෙම් කරන අන් කෙනෙක් වෙත් ද?’ යන අවලක්ෂණවූත්, වේදනාකාරවූත් ප්‍රශ්නය වෙත ය. ඒ ප්‍රශ්නය ඔහු හැරවීමට, විමල්ගේ මත ද ආධාර කර ගෙන, ඇයගේ නිදොස් බව පෙන්වීමට සිත වෙර දෙතත් පෙළවින්, යන්න දිස්වීයකින් එන නාගයකු මෙන් ඒ ප්‍රශ්න ය ම හිස ඔසවා නැඟ සිටියේ විය. කෑමට, නැමට, සෙල්ලම් කිරීමට හෝ වෙන කිසිවකට ධෛර්යයක්වත් ප්‍රාණයක් සවන්වත් ඔහුට නොවී ය. පසුව දවස තියන්තර වේදනාවක් බල පෑ යි. මේ වේදනාව සිත තැවුල් ඇදකරවන වස්තුවට පමණක් නොව, පසුව සියල්ලෙන් ලෙයවත් අඳින වධය ඔහුට දනෙ යි. අතීතයේ රස බර අවස්ථා ගැන සිතා සැනසෙන්නට ඔහු තැත් කළේ ය. කලින් ජීවත වන සැම මොහොතක ම, අලුත් රසයක් ගෙන දුන් ඒ සිද්ධි දැන් නීරසවා පමණක් නොව, සියල් මේ වේදනාව තව තවත් වැඩි කළේ ය. පිටියට නැගෙන විට වෙන ද සැහැසිකම් හා ආශ්වාදයක් ගෙන දුන් ඇයගේ සිනාව, මුහුණ, කට හඬ හා ගමන විලාස පිළිබඳ මතක අද දුක් කෝපයක් ගෙන දෙයි. කෝපය තවත් දුබලයන්ගේ ඇය ඉස්සරවත් වඩා සුන්දර බව ද සිතෙන විට ය.

දමයන්ති පසු ද උදේ ද පංතියට පැමිණියේ වැඩි පමණ [illegible] ගැනීමේ ඔහුට හාද වීමෙන් පසුව ය. ඇ [illegible] සිය අසුනත් වාඩි වූවා ය. නිවාඩු කාලයේ ඇයගේ මුහුණේ තිබුණු ප්‍රසන්නත් ගතිය මේ දවසට නැති වී, වෙනු දී තිබූ [illegible] එක වර ම දුටුවේ ය. ඒ දුටු ඔහු තුළ ඇති වූයේ අනුකම්පාවක් නොව සන්තෝෂයකි. තමා ආදරය කරන තැනැත්තියගේ මුහුණ මැළවී තිබෙනු දැක, සන්තෝෂ වීම වැරදි බව දැන ඔහු සිත්තෙන් ඔහු ඒ සමග ම පසුතැවිලි විය.

උදේ වරුවට ම එක වරක්වත් ඇ ඔහු දෙස නොබැලුවා ය. එහෙත් ඇය පංතියේ අනෙක් ශිෂ්‍යාවන් සමග කලින් ද මෙන් නොවී. වචන දෙක තුනක් කතා කරනු දක්නා ලදී. එමෙන් ඒ හැම විටක ම වට පිට නොබැලීමටත් කතා කළ දෙය අවසන් වූ විගස නැවත හිස පහතට නැමුරු කර ගැනීමටත් පරිස්සම් වන අන්දම සුගත් දුටුවේය. නිහඬතාවයෙන් ම ඇය තමාට මුහුණ දෙන්නට මැළි ගතියකින් පසුවන බව ඔහු තේරුම් ගත්තේ ය. අසාධාරණ මිදු වීමේ දී ඇති වන ලජ්ජාවක් ඔහු තුළ උපන්නේ ය. මේ ලජ්ජාව කෝපයක් බවට පත් නොකිරීම සඳහා ඔහුට ලොකු වීර්ය ධෛර්යයක් අවශ්‍ය විය.

විවේක වෙලාවේ දී නම් කලින් ද මෙන් ඇ තැන වී සිටියා ය. වැඩ අවසන් වී ගෙදර යන්නට සූදානම් වන විට සුගත් ඇයට කතා කළේ ය.

“අද ඉන්න සෙල්ලම් කරන්න”

ඇය කතා නොකර පංතියෙන් පිට වූවා ය.

“දම්මි! ඔයා යනව ද?”

“ඔව්”

ඇ ඔහු දෙස එකදු බැල්මක්වත් නොහෙළා, තවත් වචනයක්වත් කතා නොකර යන්නට ගියා ය. ඔහු තුළ දැඩි කෝපයක් ඇතිවිය. දැඩි කෝපයක් නැති ගන්නට, විකන්නට, [illegible] ලඟ කෙනෙකු නැතිව දඟවෙන පුංචි ළමයකු මෙන්, ඔහු කෝපයක් දුටුවේ ය. දමයන්තියගේ මේ ක්‍රියාව ඔහු සැලකුවේ තමාට කළ ලොකු ම අවමානයක් හා අපහාසයක් වශයෙනි. ඔහු තමා [illegible] කෙල්ලන් සමග කතාබහට [illegible] එක සුළු ඇඟිල්ලක් [illegible] සිතීමෙන් ඒ නින්දාව [illegible] අභිමානයටත් [illegible] කියා [illegible] යි කෝපයට පත් වී [illegible] ඔහු අවධා ගත්තේ ය. මේ [illegible] ආදරයක් ඒ ආදරයට හානි වෙතැයි උපන් වේදනාවන් [illegible] මෙන් ඔහුට දැනිණි. දැන් ඒ වෙනුවට ඔහු තුළ [illegible]

සෙවෙයහි එක ම අමාරුව. ඒ වෛරය පිරිමසා ගන්නට මහළු [illegible] ඇය මේ ගැන ඔටියා [illegible] සිතුණි [illegible] නිසා ගන්නට සිතිණි. දැන් ඔහු තුළ ඇත්තේ තරහ [illegible] ඇයට හැකියක් නැතැයි පෙන්වීමට ඉඩකඩක් නොවීම නිසා ඇති ඉප්පාසු නැති තරම් යි.

සුගත් මේ තීරණය විමල්ට ද කීවේ ය.

"පැලවල දෙන්න එපා. මම කිව්වෙත් ටික දවසක් කතා නොකර ඉන්න"

"නෑ නෑ. ටික දවසක් නෙවෙයි. මට එයා කවදවත් එපා"

"ඒ තරම් ඉක්මන් වෙන්න තරකයි"

"නෑ. ඕව එපා!"

"එහෙමද?" විමල් සිනාසුණේ ය.

"සිනා නෙවෙයි. ඇත්ත"

"හොඳයි බලමු. අද ටිකක් සෙල්ලම් කරමු"

"ඔව් ෆුට්බෝල් ගැහුවෙ නෑ කාලෙකින් යමු"

ඇඳුම් වැනවන තුරු ම ක්‍රීඩා කර, වෙහෙස වී ගිය සුගත් වෙන දා ටිකක් කලින් නිදා ගත්තේ ය. පසු දා ඔහු ප්‍රීතිමත්භාවයෙන් ම විනාඩි හතරක් පහක් ප්‍රමාද වී පාසලට පැමිණ, ගැහැනු ළමයින් සිටින පේළිය ළඟ දොරටුවෙන් බිම බලා ගෙන පංතියට ඇතුළු වූයේ ය. එක විෂයයක් අවසාන වී අනෙක් විෂයය පටන් ගැනීමට ගුරුවරුන් මාරු වීමේ දී ලැබෙන සුළු අවසරයේදී ඔහු කළු පොතක් පෙරළ ගෙන කියවීය.

"මේ පැත්තෙ එක් කෙනෙකුට තිබුණ ලෙඩේ දැන් ඔහාමත් බෝවෙලා වගෙයි" අනුලා ජයතිස්ස දෙස බලා කීවා ය.

"ඒ ළමයා වැඩක්. විහිළු කරන්න එපා.!" විමල් කී ය.

"අපේ හොඳයි සුගත්. අල්ල දන්න ඔය වගේ සෙල්ලෝ" ජයතිස්ස සුගත්ගේ පිටට අත තබා කීය.

"මෙයාට ඉතින් තුන් ලෝකෙ ඉන්න හැමෝම විපලයි"

"නේන්නෙ තැද්ද විමල්, මේ ඇස් ඉදිරිමට යාත්‍රා. අපි ඔය කට කනවාට......"

විලුන තාවමට ගුරුවරයා පැමිණියේ ය.

විවේක වේලාවේ දී ද සවස වැඩ අවසන් වීමෙන් පසුව ද සුගත් කලින් ම නැගිට පංතියෙන් පිට විය. ඔහු අනුලා හා ප්‍රේමවතී ඇ[illegible]

අනෙක් දරුවන් සමඟවත් කතා කලා තමා මුහුණ වැලලාගෙනක් නැත. කොවින් තියෙනාත් කලින් ද [illegible] ය. ඒ සතියේ ඉතිරි දින කිහිපය ද මේ විදියට ම ගෙවී ගියේ ය.

"ඇයි අපය දින බලන්නෙවත් නැත්තෙ?" සිකුරාදා පාසලෙන් පිට ව එද්දී විමල් ඇසී ය.

"ඇයි මම කිව්වෙ?"

"එහෙම කරන්න එපා. ඒ ළමයගෙ සිතට වෙනසක් නෑ. මම දන්න අද කොච්චරවත් සුගත් දිහා හැරි හැරී බලනවා. ඉතින්, මොකෝ බිම බලාගෙන ගමන් යන?"

"මට ඕන නෑ" යි සුගත් කී නමුදු ඒ වචනවල ඔරස් නොවී ය. දැන් ඔහුගේ කෝපය සන්සිඳී ඇත. ඒ වෙනුවට වේදනාවක් පළි දමයන්ති සමඟ මුලින් මෙන් හාද වීමේ ආශාවක් ඔහු තුළ බල පායි. සෙනසුරාදා හා ඉරිදා දෙ දින ගත වූයේ මේ වේදනාව හා ආශාව වරින් වර බල පාමිනි. ඇය සමඟ නැවත පෙර පරිදි ආශ්‍රය කිරීමේ ආශාව බල පැවැත් වූ අවස්ථාවල ඔහු මේ පේ අද දෙනා අතර [illegible] භේදයක් වූ බව අමතක කර දමා, ඉස්සර ආදරයෙන් ගත කළ අවස්ථා ගැන සිත සිතා ප්‍රීති විය. මෙ සේ රසවත් සිහිවිලි මැද පසු වන අතර, හදිසියේ අමනාපය මතු වෙයි. එවිට වීදුරු කොපේ සින ගසක් කඩා වැටුණු කලෙක මෙන් ඒ රස බර සිහිවිලි සුණු විසුණු කර දමමින් වේදනාව මතු වෙයි. එම වේදනාව [illegible] සුගත්ට ගත වූ සතියේ දවසෙක සෙල්ලම් කිරීමට [illegible] තමා කී වචන නොතකා ඇය කතා නොකර සිටි [illegible] වෙයි. එවිට ඔහු තුළ ඇති වන්නේ වෛරයක් [illegible] සිටි කෝපය යි.

මේ සංකීර්ණ, විවිධ හැඟීම්වලට යට වී පසු [illegible] කර, සඳුදා සුගත් පාසලට ගියේ කෙසේ හෝ ඇය සමඟ කතා නොකර තවත් ටිකක් ඉවසිය යුතු ය යන තීරණය ඇතිව ය. එ දා සුගත් පංතියට ඇතුළු වන විට දමයන්ති පෙර පරිද්දෙන් විමල්, ජයතිස්ස, අනුලා හා ප්‍රේමවතී ආදී යහළු යෙහෙළියන් [illegible] සමඟ කතා කරමින් සිටියා ය. ඇය තමා දෙස බලනු ඇත දී [illegible] ඔහු වහා බිම බලා ගත්තේ ය. ඔහු ඇයගේ මුහුණ දුටුවේ [illegible] එහි තමා දෙසා [illegible] ඔහුට එක වර ම තැති ගියේ ය. [illegible] "[illegible]" යි [illegible] ගියේ ය.

"එන්න එන්න, අපි මේ සුගත් එන තුරු බලා හිටියේ" යි [illegible] විමල් ජයතිස්සගේ [illegible] සුගත් සොයා ගෙන ගියේ ය.

"මොකද, පංතියට එන්නෙ නැත්තෙ? තාම තරහ ද?"

"නෑ විසල්. මම කැමති නෑ ආඩම්බර බලන්න"

"නෑ, නෑ, ඒ දෙගොල්ල කිසි වෙනසක් නෑ. ආව ගමන් ම මගෙන් ඇහුවෙ සුගත් පන්තියට ආවෙ නැද්ද කියල"

"එයාගෙ වැරැද්දක් නැති වෙන්න පුළුවනි. නමුත් විසල්, ජෙන්නත් හාමිනෑ අපිත් ඔය නටන නටන පදේට ලැස්ති නෑ කියල. ඇරත් මම කැමති නෑ ඔය නිතර ම යාළු වෙවී තරහ වෙවී, මොන විකාරයක් ද?"

"ඒක තමයි එදා මම කිව්වෙ, තව ටිකක් ඉවසන්න කියල"

"මුලදී ම පෙනුණොත් එයාට හොඳ වෙලාවට හොඳ වෙන්නයි එයාට එපා වෙලාවට වෙන විදියනුයි ඉන්න අපි ලැස්තියි කියල පස්සෙ බේරගන්න බැරි වෙනෑ."

"ඒක ඇත්ත ඒ වුණාට වැඩියම නපුරු වෙන්නත් එපා"

"නෑ නෑ කතා කළොත් කතා කරනව. පස්සෙන් යන්නෙ නෑ. එච්චරයි"

ඇයගේ ඇස මුණ නොගැටීමට සුගත් පංතියේ දී හැකි තරම් මහන්සි ගත්තේ ය. එහෙත් බැරි විටෙක නිරායාසයෙන් හෝ ඇය දෙස බැලූ හැම විටෙක ම ඔහු දුටුවේ ඇය මහත් ආශාවකින් මෙන් තමා දෙස බලා සිටින හැටි ය.

සවස වැඩ අවසන් වූ පසු, දමයන්ති ද සෙල්ලම් කිරීමට නතර වී සිටිනු ඔහු දුටුවේ ය. ඇය දකින හැම මොහොතක ම ඔහුගේ හදවත තිගැස්සෙයි. ඇය සමග කතා කිරීමේ ආශාවක් ද උපදී. එහෙත් ඔහු ඒ ආශාව මැඩ ගත්තේ ය.

කාමරයට ගොස් දවාලට කෑම කා පැමිණි ඔහු පුස්තකාලයට වී පසු දිට ලිවීමට නියමිත ව තිබුණු වාක්‍ය රචනයක් සඳහා කරුණු එකතු කර ගත්තේ ය. පුස්තකාලයේ සිටින විට ඒ අසල ම දමයන්ති ගේ කට හඬ කීප විටක් ම ඔහුට ඇසුණේ ය. පැයක් පමණ ඒ සඳහා කැප කර බැලූ කල දකින්නට ලැබුණේ මිතුරන් පිරිවෙණියේ සෙල්ලම් කරන බව යි. ඔවුන් සමග එකතු වීමට සිතූ සුගත් යළි ඒ අදහස අත හැර ගෙදර දී කර ගෙන එන්නට තිබුණු ප්‍රශ්න විශයකට පිළිතුරු ලිවීම සඳහා පහළ ගොඩනැගිල්ලේ කිසිවකු නැති පංති කාමරයකට ගියේ ය. මුල්ලකට ගිය සුගත් පොලු නැති ජනේලයට පිටු පා වාඩි වී වැඩ පටන් ගත්තේ ය. ඔහුට පැය බාගයක් පමණ වැඩ කරන්නට ලැබිණි. පිටුපසින් පැමිණි කිසිවකු උර හිසට අත තැබීමෙන් ලද මෘදු ස්පර්ශයකින් තිගැස්සුණු ඔහු ආපසු හැරී බැලී ය. පිටතින් පැමිණි දමයන්ති සින්කියට හේත්තු වී, සිනාසෙමින් උන්නා ය. විනාඩි කීපයකට උඩ දී හොඳින් කතා කරමින් සිට වෙන් ව ගොස්, ආපසු පැමිණි කලෙක මෙන් සියලු අමනාපයන් අමතක වී ඔහු ද සිනාසුණේ ය.

"ඔයා උණා ද?"

ඇයට එක වර ම කුප්පිය කමක් නොමැතිවිය [illegible] ක්ෂණිකයෙන් ඔහු සිතුවේ ය. ඒ විටෙත් [illegible] අවංක කම පිරිහී යනු ඔහුට දැනිණි.

"මොකට ද ඔය වෙන්නෙ?"

"මොනව ද ඔය කරන්නෙ?"

"මම මේ අර උදේ දුන්න ප්‍රශ්නවලට උත්තර ලියනව"යි කියමින් ඔහු දෑස් පොත දෙස යොමු කළේ ය.

"අනේ, ලියල ඉවරවෙලා මටත් දෙන්න පොත, කොපි කර ගන්න"

"ඉවර කර ගන්න පුළුවන් උණොත් දෙන්නම්"යි ඔහු ඇය දෙස නොබලා ම කී ය. ඔහු විනාඩියක් පමණ ලිවී ය. එහෙත් දමයන්තියගේ බැල්මේ බර ඔහුට දැනෙ යි.

"සුගත්..."

ඔහු යළි හිස හරවා සිනාසෙමින් ඇය දෙස බැලී ය. ඇය දෙ අත බැඳ ජනෙල් පඩිය මත තබා, කාමරය ඇතුළට උඩුකය නැඹුරු කර ගෙන උන්නා ය.

".........ඔය තරම් නපුරු වෙන්න එපා සුගත්" දෙනෙත් බිමට යොමු කර ගෙන ඇ කීවා ය. ඇයගේ මුහුණේ සිනාවක් නැත. එහෙත් ඕනෑ ම මොහොතක සිනාවක් එළි කර ගත හැකි තරමට සුහද පෙනීමක් එහි විය. ඔහු ඇය දෙස බැලුවේ ය.

"ඔහොම නපුරු වෙන්න එපා සුගත්!"

"කව්ද නපුරු කම් කළේ, ඔයාද, මම ද?"

"ඔයා ... ඔයා හරි නපුරුයි!"

"මගෙ කිසි නපුරු කමක් නෑ"යි කී ඔහු යළි තමන් කරන වැඩෙහි නියුක්ත වන්නාක් මෙන්, ඇයගෙන් දෙ නෙත් ඉවතට ගත්තේ ය.

"සුගත්, මම කතා කරන එක කරදරයක් නම් මං යන්නම්"

ඔහුගේ හදවත ක්ෂණික බියකින් පිරී ගියේ ය. ඔහු වහා, යළිත් ඇය දෙස බැලී ය.

"ඇයි, ඔයා ඔහොම කතා කරන්නෙ?" ඔහු [illegible] ද මතු විය. සිනාව අතුරුදහන් වී ගිය මුහුණින් යුතු ව, ඇය [illegible] බැල්මක් හෙලූ ඔහු, "කතා කරන එක කරදරයක් විදියට ගන්නෙ මම ද, ඔයා ද?"යි ඇසී ය.

ඔහුගේ බැල්ම ඉවසිය නොහැකි වීමෙන් ඈ බිම බලා ගත්තා ය. ඒ වට පසුව අමාරුවෙන් නැවත දෙනෙත් හැර වූ ම වරදක් කළා. [illegible] පිළිගන්නා විලාසයෙන් ඔහුගේ දිලුණු දෑස යටැසින් බලා සිනාසුණා ය.

www.sinhalalibrary.com

www.sinhalaelibrary.com

"සුගත් මේ පැත්තට හැරෙන්න" ඈ රහසින් මෙන් කීවා ය. ඔහු ඇඳුම පස්සට පෙරළු කාමින් නැගිට ජනෙල් පඩිවම ළඟ දනෙත් පැත්තේ වාඩි විය. ඈ ජනේලය දෙකට බෙදන කණුව බැඳ ගෙන එති කම්මුල තේන්තු කරගෙන, නොසැලී ඔහු දෙස බැලී ය. ඒ බැල්මේ ඇඳු වයි කළ අනුරාගී සිනාවක් ද විය.

"සුගත්, ඔයා මා එක්කල තරහ ද?"

"ඔයාගෙ ඇති තරහක් නෑ. ඔයා එක තරහ වුණේ"

"එහෙනම් මම දකින වෙලාවට ඔයා අහක බලා ගන්නෙ?"

"ඇයි, ඔයා කිට්ටුව සුමානයක් දෙකක් කතා නොකර ඉම්මු කියල?"

"දකින් මම කිව්වද අහක බලන්න කියලත්?"

"එදා ඔයාට මම කතා කරද්දීත් අහක බලා ගෙන ගියේ?"

"ඔයා මට එකට එක කළා?"

"එකට එක කිරීමක් නොවෙයි. ඔයාට මම එපා නම් මම නොසොයා ද පස්සෙන් යන්නෙ?"

ඇයගේ මුහුණ අඳුරු විය. ඇයගේ මුහුණේ වේදනාවක් හෝ පරාජිත හැඟීමක් හෝ එක් නැතිනම් ඒ දෙක ම හෝ පිළිබිඹු වී තිබෙනු ඔහු දුටු ප්‍රථම අවස්ථාව මෙය යි.

ඈ එක් අතකින් ජනෙල් කණුව බදා ගෙන, අනෙක් අතේ ඇඟිලි වලින් කණුවේ පතුරක් ගිය තැනක් කොනිත්තමින් දෑ නෙත් ඒ වෙත රඳවා ගෙන,

"ඇයි සුගත්, මම ඔයාට කිව්වෙ නෙ තරහ නෑ කියල" යි දුබල හඬකින් කීවා ය. ඇය ගේ දෙනෙත් කඳුළෙන් පිරී ගෙන එයි.

"ඉතින් මම තරහ උණා යැ?"

"සුගත්, නිවාඩු කාලෙ ඔයා හරියට අමුතු වෙලා"

"මම නොවෙයි. ඔයයි අමුතු වෙලා තියෙන්නෙ"

"නෑ නෑ. මට තේරෙනව ඔයා හුඟක් වෙනස් ඔහොම කරන්න එපා" ඈ ඔහු දෙස, සිනාසෙන්නට උත්සාහ ගනිමින්, බැගෑ පත් බැල්මක් හෙළුවා ය. "පව් සුගත්"

"ඇයි ඔයා සුමානයක් දෙකක් කතා නොකර ඉම්මුයි කිව්වෙ?"

ඉතු වී ගෙන ආ සිනාව අතුරුදහන් විය. ඇයගේ මුහුණ යළිත් ගැඹුරු ස්වභාවයකින් වැසී ගියේ ය. ඈ එසේ මදක් සිට, ජනෙල් කණුව කොනිත්තීම නතර කර ඔහු දෙස බලා යළි සිනාසුණා ය.

"ගුරුවරු වුණත් තරහ දෙයක් තියයි. එකයි මම එහෙම කිව්වෙ"

"ඉතින් ඒක මට කිව්ව නම් ඉවරයි නෙ. ඇයි මට කලින් නොකිව්වෙ?"

"ඔයාගෙ හැටි බලන්න"

"හැටි දන්න ද?"

"අපොයි දන්න, [illegible] දන්න. [illegible] එපා මා එක්කල [illegible] ඒක නොවෙයි. [illegible]"

"කියන්න මොකක් ද?"

"කියන්නෙ නෑ" ඈ ඇගෙන හැඬෙන ස්වරයෙන් කියා, සිනාසෙමින් ඔහු වෙත අනුරාගී බැල්මෙන් බැලුවා ය. ඔහුගේ හදවත නිගැස්සී ගියේ ය. ඒ බැල්මත් සිනාවත් රතු මුහුණ අතිශයින් සුන්දර ය.

"ඉතින් කියන්නකො, මොකක් ද කියල"

"මම ඔයා ගැන දන්න දෙයක්, ඒක රහසක්"

ඔහු පුදුමයටත් බියටත් පත් විය.

"අනේ මොකක් ද කියන්න"

"නිවාඩුවට පස්සෙ ඔයා අමුතු වෙලා තියෙන්නෙ, මට තේරෙනවා. [illegible] කිවුවට, උඩරට දී මැණිකෙ කොහොත් [illegible] ඇති" ඈ හඬ නඟා සිනාසුණා ය. ඔහු ද ඇය අනුව සිනාසුණේ ය.

"මම යන්නම් අර පැත්තට, දැන් අපි හුඟක් වෙලා මෙතන හිටිය. කවුරුත් දක්කොත් නරකයි" ඈ කීවා ය. "ඔයත් එන්න ඉක්මනට"

මේ අමනාපයෙන් පසු, හැඩ [illegible] පරිදි [illegible] ගත් කල ඇය කෙරෙහි ආදරය ඉස්සරටත් වඩා වැඩි වූ බව සුගත්ට [illegible] ගියේ ය. ඇයට අවනත නොවී, [illegible] ආවිමේවරයක් ද ඇති කැනීමට ලැබීම ගැනත් ඔහු තුළ සතුටක් ද [illegible] වූ අමනාපයක් නොවිය. [illegible] විය. ඉන් පසු දෙදෙනා අතර එවැනි අමනාපයක් [illegible] කිසි අමත්තක් ද නැතිව ඒ වාරය ගෙවී ගියේ ය.

නියමිත වැඩ කටයුතු අවසන් වූ පසු, පවස් [illegible] නතර වන ඔවුහු සිරිත් පරිදි [illegible] කාමින් ද [illegible] අල්ලාප සල්ලාපයේ යෙදීමෙන් ද දවස් ගෙවූහ. [illegible] දුන් මාස පහක් හයක් වෙනත්, [illegible] වචනයෙන් කියැවී නැත. [illegible] විය. [illegible] වතුන් නම් මෙසේ නොවන බව සුගත්ට [illegible] 'ආදරෙයි' ඇයට කීමේ ආශාව ඔහු තුළ [illegible] ඇයට නොයි තරම් ආදරේ වුවත්, ඒ බව ඇය [illegible] ඔහු සැබීමකට පත් නොවී ය. [illegible] වචනයෙන් කීමයි. [illegible] ලැබුණත්, මේ වචන දෙක [illegible] ඔහුට නොවී ය. 'මට නම් [illegible] බව' ය යි මේ කාලයේ දී [illegible]

ඒ වචන මුවගට නගා ගැනීමට,
සුගත්, ඇය මුණ ගැසුණු විගස, ඒ වචන මුවගට නගා ගැනීමට, අපොහොසත් වෙයි.

මේ අතර තුර, ලියුමක් ලියවත් කටින් කියන්නට බැරි කෙසේ හෝ ඇයට දැන්විය හැකි බව ඔහුට සිත් විය. ලියුමක නම් කොතරම් රසවත් දේ කිව හැකි ද? 'මගේ ප්‍රේමණීය දමයන්තී' ය යි ලියුම පටන් ගත හැකියි. ඔහුගේ සිත ප්‍රේමයෙන් උතුරා ගියේ ය 'මගේ ප්‍රේමණීය දමයන්ති, මම මගේ හද පත්ලෙන්, එහි ගැඹුරු ම තැනින් ඔබට ආලය කරමි' ඔහු ලිවිය යුතු දේ කල්පනා කළේ ය.

පොත පත කියවීමෙන් ද, බොහෝ කලක් සිතේ පහවා ගෙන සිටීමෙන් ද එක් රැස් ව තිබුණු රස බර අදහස්, උල්පතක් මතු වී කැලතෙන මෙන් ඔහුගේ සිතේ ගලා එන්නට විය. 'උදැසන පිපුණු පිනිබිඳු ඇලිය මල් පොකුරක් මෙන්, ඔබේ සිනාව අතිශයින් සුන්-දරය' ආදී වශයෙන් ගැන ශේක්ස්පියර්, ටාගෝර් ආදීන් විසින් කියන ලද, කවි පාඨ වී ඇති ප්‍රබන්ධයන් ඔහුට සිහි විය. මේ දේ සිතින් ලියුමක් ගැළපීම ඇය ගැන සිතීම තරම් ම රසවත් විය.

"ඔයාට කාරණයක් කියන්න තියනව" දවසක් ඔහු කතා කරමින් සිටින අවස්ථාවක ඇයට කීය.

"දැනින් කියන්නකො"

"ඒක මම ලියුමකින් ලියල දන්නම්"

ඇයගේ මුහුණේ සිය රැඳි ගතියක් මතු විය.

"අනේ, සුගත් ලියුම් ලියන එක හරි නෑ. මොකක් ද ඔයාට කියන්න තියෙන්නෙ? අපිට මේ තරම් කතා කරන්න ඉඩ තියෙද්දී, කියන්න"

"ඒක කියන්න බෑ"

"කියන්න බැරි දෙයක් නෑ නෙ. ලියුම් ලියන්න පටන් ගත්-තොත් කොහොම නතර වෙයි ද දන්නෙ නෑ. මට බයයි, ඔයා දන්නව ද පසුගිය කාලෙ පෝලින්ටයි පියසිරියි මේ කළා?"

සුගත් තුළ ද විශාල බියක් ඇති විය. මෝඩ කමක් කළැයි ඔහු ඔහු ඇය කී දේ පිළිගත්තේ ය.

"ලියුම් නොලියන ලෙස පසුව විමල් ද අවවාද කළේය. එහෙත් "හරි ආදරයක් තියනව නම ලියුම් නොලියා ඉන්න පුළුවන් ද"යි ජයසිරි කීවේ ය. ඔහු දමයන්තීගේ ආදරය අවංක නොවන බවක් පෙන්වමින් කතා කළේ ය.

ඒ වාරය අවසානයේ දී නිවාඩුව ලැබෙන ද, පාසලේ විවිධ ප්‍රසංගයක් විය. දමයන්ති හා අනුලා එහි මූලික සංවිධායකයෝ වූහ. විවිධ ප්‍රසංගය පටන් ගැනීමට නියමිතව තිබුණේ සවස හමාර-උදේ වරුවේ සිට ඒ සඳහා සූදානම් කිරීමි.

අවසාන දවස බැවින් පංති පැවැත්වීමක් නොවූයෙන්, ළමයි

සෙල්ලම් කරමින් ද, තැනින් තැනට වී කතා කරමින් ද කල් ගත කළහ. දමයන්තීට විවිධ ප්‍රසංගයේ නොයෙකුත් වැඩ කටයුතු තිබුණු බැවින්, සුගත්ට ඇය සමග කතා කිරීමට වැඩි අවස්ථාවක් නොවී ය. ඔහු සිය මිතුරන් ද සමග නැරඹුම් ශාලාව පෙනෙන ලෙස සිටියේ ය. දවල් එකොළහට පමණ දමයන්ති එහි පැමිණ, ඔහුට පෙනෙන ලෙස කතා කළේ ය.

"එන්න, අපේ ගෙදරට ගිහිල්ල එන්න"

"මොකට ද?"

"අර නැටුම්වලට සාරියක් ඕනෑ වෙලා තියනව. වෙනත් ළඟ ගෙදරක් නෑ කියල, මිස් කිව්ව මට ගෙදරින් ගේන්න කියල"

"වෙන කව්ද යන්නෙ?"

"කවුරුවත් නෑ. එන්න ඉක්මනට"යි ඈ කොඳුරමින්ලෙසින් කීවා ය.

පාසලේ ඉදිරිපිට වන ලොකු රබර් වත්ත මැදින් සැතපුමක් පමණ දුරට අඩි පාර වැටී තිබේ, ඒ කෙළවර වෙල්යාය යි. වෙල පසු කර දමයන්තීගේ ගේ පිටුපස, වත්තට පහළින් තොට විය හැකිය. මේ කෙටි පාරෙන් යන විට හමු වන්නේ වත්ත මැදින් මෙලෙස් පමණකි රබර් වත්ත කඳු පල්ලම් හා ගලින් යුක්ත ය. ඒ නිසා අඩි පාර ද දිගට ම කඳු පල්ලම් වලින් යුක්ත ය.

"සුගත් ඔයා කෑම කෑව ද?"

"නෑ. තාම උදේ නේ?"

"මමත් මේ දවස්වල කෑම ගෙනාවේ නෑ. අපිට ගෙදරින් කෑම කාල එන්නත් පුළුවනි"

"අනේ මට බෑ. ඔයාට ඕනෑ නම් කාල එන්න"

"ඇයි ? ඔයත් කෑම කාලයි එන්නෙ"

"මට නම් බැහැ"

"ඔකට කෑ ගහන්න ඕනෑ නෑ. යමුකො ගෙදර"යි කී ඈ ඔහු දෙස බලා සිනාසුණා ය. ඔහු කිසිවක් කීවේ නැත.

"සුගත්, ඔයා මේ නිවාඩුවටත් යනව ද වත්තට?"

"ඔව්, වෙන කොහේ යන්න ද අපි?"

ඈ ඊට කිසිවක් නොකියා මද දුරක් ගියා ය. අඩි පාරේ ඈ ඉදිරියෙන් ද ඔහු ඇයට පසුව ද ගමන් කරමින් උන්හ.

"ඔය කොල්ලො කොහොමද, මේ අඩි පාරෙ උදේ සවස යන්නෙ? මට නම් ගිහි පාදය යන ගානයි"

"අපිට නම් දැන් පුරුදු වෙලා. මේ පල්ලම් බලාගෙන ලිස්සල වැටෙන තරම යි"

ගහක නැගී අත්තක් මෙන් ගමින් තද යුතු කඳු ද අවැසි ම පල්ලම් ද පසු කිරීමට සිදු විය.

"මලානාමි! මේ හරිය ලිස්සනවා"යි පල්ලමත් බසිමින් සිටි ඇ සෙට් වී හැරුණි ඈ ඇතුළු නැරී කීවා ය. ඔහු ආපසු පල්ලට බිම ඉටී ලඟ කන්ද නගින විට ඔහු කර ගෙන අමාරුවෙන් පා හැඟී ය. ඒ ලඟ කන්ද නගින විට ඔහු ලිස්සා වැටෙන්නට ගොස් පොළොවට අත තබා යන්නට බැරිනි,

"අදන්න මට දයාව අත. මට මේ පාර පුරුදුයි හොඳට"

ගලකට නැග සිටි ගත් ඇ අමාරුවෙන් කන්ද නගින ඔහුට කීවා ය.

"නෑ, මටත් මේ පාර පුරුදු නැතුවට, කඳු නැගල හොඳට පුරුදුයි" කියමින් ඔහු ඇය සිටි තැනට ළං විය.

ඈ සිනාසෙමින් ඔහුගේ අත අල්ලා ගත්තා ය.

"ලැජ්ජ වෙන්න එපා කෙල්ලෙකුගෙ උදව්වෙන් කඳු නැග්ගට බැරි කමට මොනවා කරන්න ද මී?" ඕ, හසිය මැඩ ගනිමින් සිනාසුණා ය. ඇයගේ අත්ලේ දහුණු සිතල ගතිය හිරි වැටීමක් බවට පත් වී ඔහු දිගේ හද තෙක්ලට දිගහැරී ගියේ ය. ඉඳුරත් යන විට ඇයගේ ඇඟිලි නිරායාසයෙන් මෙන් ඔහුගේ ඇඟිලි අතරට රිංගුණේ ය. කන්ද නැග අවසානයේ තමුදු ඈ ඔහුගේ අත අත් නොහළා ය. එය මහ බරක් මෙන්, සුකුමාල ඔහුගේ අත අත් නොහළා ය. සුවිශේෂී දීප්ති ගුණයකින් පවිත්‍ර අත අල්ලා තරුණියක නොවී යෝධයකු දුටි ගුණයකින් තමාගේ අත අල්ලා ගෙන සිටින්නාක් මෙන් ඔහුට දැනිණි. එහෙත් ඒ මොළොකැටි හස්තයේ ස්පර්ශයෙන් ඔහු ආස්වාදයක් නොලද්දේ ද නොවේ.

වෙල් යාය ළං වන විට, හැනිහලා වෙරළේ දී ඔහුට අවි පාරේ යන්නට දී, ඈ ඔහුගේ අත අල්ලා පද්දවමින් ගමන් කළා ය. ඈය ඔහු අත හැර වෙලට බැසීමට, වත්ත කෙළවර කමට වැටෙන් පනින්නට ළං වූ පසු ය.

නියර දිගේ ඉස්සර වී යන ඈ, අවි නතරවෙන් පසුව ආපසු හැරී ඔහු දෙස බලා, දෙලෙසන් ම මුණ ඇසුණක් මෙන් කෙනෙකුත් විනාසුණා ය.

සිවිලු කුස්සිය පැත්තෙන් ගොස් ගේ අයින දිගේ ඉස්සරහින් ගෙට ගොඩ වුන. පුරන් පළමු ව එම ගොස් ඇත්තෙන් එක දවසක් පමණක් කමුදු, මේ පුරු පුරුදු තැනක් වශයෙන් එක වර ම සිතිණි. එහෙත් සිතේ බියක් වශයෙන් එක්වරම ප්‍රීතියෙකට බිඳ නොවැටේ ද නොවේ.

"වාඩි වෙන්න, මම එන්නම්"යි කියමින් ඈ ගෙට ගියා ය. ඇගේ සපත්තු හඩ කොහෙන් කුස්සිය දෙසට ඇවිදිමින් යනු ඔහුට ඇසිණි. විනාඩි ගනනාවක් පමණ පසු, ඈ කුස්සියෙන් සාලයට ඇතුළු වී යළි කාමරයට ගියා ය. ඔහු වාඩි වූ තැනට සාලයේ අවකාශ වඩා නොපෙනෙ යි.

"මිය මිනිස් හොඳ සාරි අරගෙන ගිහිල්ල පෙන්නි කරල දන්න එපා. අර පරණ අල්මාරියෙ ඇති, ඉන්දියන් සාරි වගයක්. එමින්

එකක් ගන්න"ය යි මව කියනු ඇසූ ඔහු නිශ්ශබ්දව සිටියේ ය. ඔහුගේ හදවත වෙනයෙනෝ ප්‍රසන්නතාව විය. දමයන්තී නොව, තමා කොතුන් වෙනත් තැනක යන්නාට පැමිණි අමුතු ආලයෙක් මුළු සැලෙන විය.

"අනේ අම්මේ, ඉන්දියන් සාරි හොඳ නෑ. අර අම්මගෙ ජෝජට් සාරිය හරි, එ්වගෙ වෙන ලස්සන එකක් දෙයි මිනිහෝ

"මට ඉතින් ඔයිට ඉස්සර දවසකුත් ගෙනිහිල්ල ඉරල තොපාර"

මව සැරපරුෂ කාන්තාවක වශයෙන් පුතක් සිනාවිය. ඇයගේ කට හඬ ළං ව ඇසෙන විට ඔහු තරමක් නැගී ගත්තේය. එහෙත් තැන් පමණාතෝනයින් ඈ ඉස්තෝප්පුවට පැමිණ ඔහු දෙස සිනාසුණා ය.

"මේ ළමයිනුත් කටතාව ද?"

"නෑ"යි ඔහු ලජ්ජාවෙන් කී ය.

"මේ ළමය පළවෙනියළු තෝ ද, වැර විකාරෙත්? එක පමණ එකට මෙයා. එයාට නැවිල්ලයි පෙල්ලම යි"

"අම්මෙ, මේ සාරි දෙක ගෙනියනවා"යි දමයන්තී, ගේ ඇතුළට සිට සාරි දෙකක් රැගෙන දුවමින් මවට කීවා ය. වෙලේ අවසර ලැබෙන්නටත් කලින්, කන්තෝරු කාමරයට දුව ගිය ඈ ක්ෂණයට ලඟුවක් ද රැගෙන යළි ගේ ඇතුළට දිව්වා ය.

"ඇයි ඉතින් මේ කොල්ලට අමාරුවක් ද, තරුණයන් මිතන නේ"යි සිනාසෙමින් මව ද ඇතුළට ගියා ය.

"අනේ, අම්මේ, අපි ඉරන්නෙ නෑ. පුතත් ළමයින් එක්කල කියයි අම්ම හරි ලෝභයි කියල"

එයට මව දුන් පිළිතුර ඔහුට ඇසුණේ නැත.

දමයන්තී මෙසේ එහා මෙහා කළබලයකින් දුවන සද්දය, ඉස්තෝප්පුවේ සිටින පුතන්ට ඇසෙයි. මව කොඩින් කතා කළ කමුදු, මෙසේ පැමිණිම ගැන තමා සමඟ දෙඩවුණු අදහසක් ඇතැයි සිතූ ඔහු ඇය කියන දෙයක් අහ නැතිව සිදුවේ. එසේ ඇතුළට යවන් දී සිටියේ ය. එහෙත් කුස්සිය සිනාසෙමින් ගේ ඇතුළට යවන් දී සිටියේ ය. මේ කතා පැත්තෙන් ඇසෙන කට හඬවි වචන පැහැදිලි නැත. මේ කතා කරන්නේ තමා ගැන විය යුතු ය යි සිතූ ඔහු බියක් විය.

"එන්න" දමයන්තී උද්වේගය ලෙව පැමිණ කතා කළා ය.

"අනේ, සාරි ගන්න ද?"

"නැව කන්න......එන්න..."

"අනේ මට බෑ, ඔයා කන්න"

"මිස්ලු නැතුව එන්න, අර නැතත් ඇරලා, එදාගෙනා" අප සිටිල්ල

"අනේ කරන වෙන්න එපා! මයා කන්න,

'වික්ෂොප්' එකෙන් කන්නම්"

"සුගත්, සිද්ධ වෙන්න එපා. එන්න අපිට යන්නත් පරක්කු වෙනවා"

"මම නම් එන්නෙ නෑ"යි කී ඔහු ඒම බලා ගත්තේ ය.

දැඩින් ම ඔහුගේ අත අල්ලා ගත් ඈ "එන්න ... ...එන්න" කියමින් ඔහු ඇද ගෙන ගියා ය. ඈය ඔහු අත හැරියේ, ඔවුන් පාසැලෙන් පිට වන දොරටුවෙන් ළං වූ විට ය. බියෙන් හා සැකයෙන් ඔහුගේ මුළු ගත හිරි වැටී ගියේ ය.

"අනේ, මම දන්නෙ නෑ. අරුමැස්සෙක ඇවිදින් ඒ ළමයට කන්න දෙයක්වත් නෑ හරියට අද" සුගත්ට මත් බෙදින් මව කීවා ය.

"බෙදන්න එපා අම්මේ, බෙද ගන්න අපිත්ත. මැම්ය කියලයි කන්න ආවෙත්"

"හරි වැඩක් නෙ? මොකද හදිස්සියෙ ආවයි කියල. අපිට නිදි වෙන්නෙ නෑ"

"ඒක තමා, මෙයාගෙ ආඩම්බරනෙ, අම්මේ" උතුරන සෙනෙහස බොරු තරහෙන් වසා ගත් මුහුණ ඇතිව ඈ කීවා ය.

ඔහුගේ මුහුණ විළියෙන් රතු විය.

\+ \+ \+

"නෑම කෑව ගමන්ම, ඇවිදින්න හරි අමාරුයි" ඈ ආපසු ඇවිත් දී කඳු නැවියක් නගිමින් කීවා ය.

"ඇයි, ඔයාට මේ පාර පුරුදු යි කිව්ව නෙ?"

"නෑ අනේ, කෑව වැඩි වුණා. අනේ සුගත්, මෙතන ටිකක් ඉඳල යමු"යි ඈ කන්ද මුදුනෙ ගල් තලාවක වාඩිවෙමින් කීවා ය.

කඳු මුදුනේ, ලොකු රබර් ගස් සෙවණේ, ගල් කුළු අතර වැඩුණු ඉඳි ගසක් ද වෙරළු ගසක් හා ඔට පඳුරු කීපයක් ද විය. මේ තැන සිට ආපසු හැරී බැලූ කල ඔවුන් පසු කර පැමිණි වෙල් යාය ඈතින් පෙනේ. පහළින් පිහිටි නිසා එය පෙනෙන්නේ නොපුරුදු පෙදෙසක් ලෙසිනි.

"මට හරි අමාරුයි. නිකම් බඩ කොරවුණා වගෙ. වාඩිවෙන්න ටිකක් ඉඳල යමු"

ඔහු ගල උඩ ඈය සමගක වාඩි විය. අතු විහිද ගත් රබර් ගස් උසට වැවී තිබෙයි. මධ්‍යාහ්නය වුව ද ඝන අතුපතරින් හිරු ආවරණය වීම නිසා, වේලාව හැටියට, පරිසරය තරමක් අඳුරු ය. තැන තැන නිස්චල ව පැතිර ඇති ගල් තලා නිසා, මේ අඳුරේ බියකරු පාළු ගතියක් ගැබ් වී තිබෙයි. මේ වටා පිටාවේ තනිවම තරුණියක සමඟ සිටිනු කිසිවෙක් දකින් ද යි, ඔහු තුළ බියක් පහළ විය.

"ඔයා නිකම් බය වෙලා වගෙ?"

"නෑ අපි ඉන්නවා යමු. කවුරුත් දක්කොත්"

ඈ සිනාසුණා ය. "නෑ, මේ පැත්තෙ ඉන්නෙත් අපි අඳුනන අය [illegible] ඇරත් අපි වැරැද්දක් කරල තියනවද, කාටවත් බය වෙන්න?"

"ඔයා හරි වන්දිබයෙක් වගෙ"

"මල වෙන්ඩ තමයි" ඈ රවටන ඔහු දෙස බලා, හිට සලිත් කීවා ය.

"ඔයා දන්නවා ද, ඉස්සර මම නම් ඔයා දිහා බලන්නවත් බයයි"

"ඒ ඇයි?"

"ඉස්සර පිරිමි ළමයින් අතර කතාව තිබුණා, ඔයා හරි සැරයි කියල"

"ඔයාගෙ හිතේ තිබුණ ද ඉස්සරත් මං එක්ක කතා කරන්න?" ඈ සිනාසෙමින් ඇසුවා ය.

"නෑ. එහෙම මගෙ අදහසක් තිබුණෙ නෙවෙයි, නිකමට නැවිවෙලාවත් බලන්න බයයි. මට හිතුණෙ එහෙයි කියල"

"ඔයා හරි උපාසකය නෙ" ඈයගේ මුහුණේ සිනාව අතුරුදහන් විය. ඈත බලා ගත් වන ම සිදක් කල්පනාවේ හිටි ඈ සුසුමක් හෙළුවා ය.

"ඔයා අර වෙරළු දුන්න දවසෙ තමයි, මම ඔයත් එක්කල මුලින් ම කතා කළේ. ඔයාට මතක ද?"

"ඔයාට ඒව මතක උණාට, මට මතක නෑ"

"ඒකෙත් ජේනව හිතේ තියන සැලකීම" ඔහු ඇනුම් පදයක ස්වරූපයෙන් විහිළුවට කී ය.

ඈයගේ මුහුණ අඳුරු විය.

"දම්මි, ඔයා තරහ වුණා ද? මම විහිළුවට කිව්වෙ"

ඈ උත්සාහයෙන් සිනාසුණා ය.

"සුගත්, ඉතින් අපි යමු ද?"

"යමු පරක්කු වුණා"

කඳුගැටයකට මුවා වූ පාසල පෙනෙන්නේවත් නැතිනි ළමයින්ගේ ඝෝෂාව ඈතට ඇසේ යි. තවත් ටික දුරක් ගිය පසු උස් බිමට පහළ පාසල පෙනෙන්නේ ද [illegible]

5

සුගත් හා දම්මියන්ගේ තවත් දෙ වසක් ඒ පාසලේ ඉගෙනීම සඳහා [illegible] මේ කාලයේ පැතියේ නියමිත වැඩ අවසානයේ [illegible] කිරීමට කාලය [illegible] වැඩි වශයෙන් [illegible] ළමයින් [illegible] වැඩ කෙරිණි.

සුගත් පංතියේ සිටි දක්ෂ ම ශිෂ්‍යයා බැවින්, වැඩි දෙනෙකු [illegible] දුටු විට තුමැත්ත දක්වූ හ. මේ අස් සුගත් [illegible] විශේෂ සතුටක් හා ආඩම්බරයක් [illegible] පාඩමකට වැඩි වන විට, ඇය සිටියේ [illegible] විය. [illegible] ඔහු ළඟ ම දකුණත ය.

සොඳුරු වයසෙන් මේ අවුරුදු දෙක සතුටින් ගෙවී ගියේ ය. එහෙත්, එයකට දෙකකට වරක්, දමයන්තී තුළ වෙනසක් ඇති වෙයි. ඈ හිටි ගමන් සුගත් සමග කතා බහ අඩු කරන්නී ය. මෙය ඔහුගේ සිතට මහත් වදයක් විය.

"මට තේරුම් ගන්න බෑ විමල්, මෙයාගෙ මේ විදිය. හිටි ගමන් අමුතු වෙනවා"

"මොකද, ඈයින් තරහ උණා ද දන්නෑ?"

"මගෙ කිසිම තරහක් නෑ. ඒත [illegible] වැඩි කරන්න ආවේ නෑ. අපි [illegible] කරනු මොකට. එයා ගිහිල්ල [illegible] හැටුවේ. [illegible] ගියා, අදත් අර සෙල්ලම් කරනවා"

"සුගත්, ඕක ගණන් ගන්න දෙයක් යැ? ඒ [illegible] කාටවත් [illegible] ඇති පාඩම් කරන්න"

"නෑ, මම දන්නවා, [illegible] කොහොම [illegible] උණාම [illegible] කරන්නෙ"

විමල් කිසිත් කතා නොකර කල්පනා කරන්නට විය. සුගත් [illegible] මිත්‍රයා කුමක් සිතන්නේ ද යි සොයන [illegible] ඔහුගේ මුහුණ බැලීය. එහි [illegible] නිසුර ම දක්නට [illegible] සතුටක දී හා විපතක දී, සන්තෝෂ [illegible] කලකිරීමේ දී, [illegible] අවස්ථාවක වූව ද විමල් වෙනස් [illegible], නැත්නම් [illegible] ගෙනයිසි. කිසිත් සිතා ගැනීමට සුගත් අපොහොසත් විය.

"ඒ සමහර [illegible] ගති සුගත්. ඕක ගණන් ගන්න එපා. එයා වෙනසකට නොකුත් කිව්වෙ නෑ නේ?"

"නෑ, එහෙම මොකුත් කියන්නෙ නෑ. තරහක් පෙන්නන්නේ නෑ. දවසක් මිතහොම ඉන්නවා. මම පස්සෙන් ගියොත්, තවත් දවසක් දෙකක් ඉන්නවා. එහෙම නැත් නම්, එයාම ඇවිත් [illegible] කලින් වගෙ හොඳට ආයිත් ඉන්නවා"

"ඒක ගෑනුන්ගෙ මොළදකමක්"

"මට ඒකට කැමති නෑ. මේ තරහ වෙච්, යාළුවෙච්, ආස්සත් කරන්න මට කැමති නෑ. එයා හදනවද දන්නෙ නෑ මාව [illegible] කර ගන්න. ඒක නම් කරන්නෙ, හරියන්නෙ නෑ"

"ඔයාට දමයන්තීගෙ ගතිගුණ තේරුම් ගන්න බැ [illegible] හිතෙනවා ද?"

"එහෙම හිතන්නත් අමාරුයි. ඔය එකම එක වැරැද්ද තමයි තියෙන්නෙ"

"හොඳයි, සුගත්, ඔයාට මැදිහත්වෙලාවත් නොකැලඹෙනවා නම් එයා අවසාන කරන්න ඕනා සූදානම් ද?"

සුගත්, විමල් දෙස තියුණු බැල්මක් හෙළී ය. ඉන් පසු සප්පාය අභිංසක ළමා සිනාව ඔහුගේ මුවග නැගිණි.

"දැන් අවුරුදු දෙකකට කිට්ටුයි, විමල්"

විමල් මිතුරාගේ මැදින් යන අඹගින් කණ්ඩායමක් දෙස බලා පස්සේ ය. සුගත් කවිදුසියක පැත්තකලක් අත හදකරලේ [illegible] [illegible] විය.

[illegible] විශ්ව විද්‍යාලයේ බී. ඇස්. සී. විභාගයෙන් පමණ වී, කොළඹ පාසලක ගුරුකමට පත් විය. [illegible] විභාගය [illegible] ගත් පසු, සුගත් ද කොළඹට ගෙන්වා තමා සමග [illegible] එහි උසස් පාසලක පැවිමට ඔහු තීරණය කළේ ය.

"දමයන්ති දිගට ම ඉගෙන ගන්නද අදහස?" [illegible]

[illegible]

"කොහොම උණත්, මල්ලි අත්වලා කොළඹ යන්න [illegible] එක නැත ඉන්න කොට වැඩවත් බාධයි. [illegible] අත්තෙ කොහෙත් කිව්වත් මොකද?" යි සුගත් සිතාගුණේ ය. [illegible] කතා [illegible].

මේ [illegible] විභාගය සඳහා ඒ [illegible] ලැයිත් [illegible] ළඟ ම පිහිටි මධ්‍යස්ථානය වන [illegible] යි. දමයන්ති, [illegible] [illegible] අනුලාගේ නැන්දාකෙනාගේ ගෙදරක නතර වී විභාග [illegible] සුගත් සාත්තෙ මිත්‍රයකුගේ ගෙදරක නතර විය. [illegible] අතනත් ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවෝ ද [illegible] හිතවතුන්ගේ ගෙවල නතර වූහ.

විභාගය ළං වෙත් ම, සුගත්ගේ සිත චිත්තයේ දත් [illegible] [illegible] එක දී වත් නොවූ කරමින්, කාලයෙන්නටත්, [illegible] වත් පවත් ගත්තේ ය. ඒ, කුඩා දවස [illegible] [illegible] දකීමත් ගත්කීය හා වාසනාවක් උරගා බැලෙනා. [illegible] [illegible] අතිශයින් වැදගත් අවස්ථාවක් [illegible] [illegible] විභාගය ඒ සරම ගණන් ගත්තේ නැත. [illegible] ඔහු බිය නොවී ය. දක්ෂ ශිෂ්‍යයකු වූ ඔහු [illegible] [illegible] ආත්ම විශ්වාසයක් තිබුණේ ය. ඔහු [illegible] [illegible] මුහුණ දීමට සිදු වන, [illegible] [illegible], විභාගයක් [illegible]

www.sinhalaelibrary.com
Uploaded by Hemantha 007
For [illegible]

කාජ්, අන් අතකින් තීරණාත්මක වූ වෙන වැදගත් අවස්ථාවක් ලැවීම නිසා ය. මේ වාරය අවසානයේ ඔහු පාසැලෙන් අස්විය යුතු ය. දමයන්ති ද පාසැලෙන් අස්වුණත් නැතත්, නියත වශයෙන් ම, මෙහි ඔවුන් එකට ඉගෙන ගන්නා අන්තිම දවස් ස්වල්පය යි. මෙහි වෙන් වී යන්නට කලින්, අනාගතය පිළිබඳ ව ගත යුතු වැ- පිළිවෙල ගැන ඇය සමග ස්ථිර තීරණයකට බැස ගත යුතු ය. ඇයගේ ආලය ගැන නම්, සුගත්ට සැකයක් නැත. ප්‍රශ්නය දෙමාපියන්ගේ කැමැත්ත යි. දනට පෙනෙන අන්දමට සමාජ තත්ත්වය, කුල- පොත් හා වත්පොහොසත් කම් ආදී විවාහයක දී වැඩිහිටියන් සොයන අන්දමේ සියලු සුදුසු කම් ද සුගත්ට ඇත.

කළ යුතු යම් කිසි විශේෂ වෘත්තියක් හෝ රාජකාරියක් ගැන සම්බන්ධව නියත මිලාපොරොත්තුවක් නැති වුවත්, දෙස්තර කෙනකු වීමේ ආශාව සුගත් තුළ පැවතිණි. වෛද්‍ය වෘත්තියේ යෙදීමෙන් යම් කිසි සේවයක් පැලඹිය හැකි ය යන අදහස ඔහු තුළ තිබුණු බැවිනි. විෂයයන් වශයෙන්, ඔහු විද්‍යාව ඉගෙන ගත් අතර, සාහිත්‍යයට සහ ඉතිහාසයට විශේෂ ඇල්මක් දක්වුවා පමණක් නොව, විශේෂ දක්ෂ කමක් ද පළ කෙළේ ය. ගුරුවරයකු වන්නට ඇත්නම් යැයි ඔහු වරෙක සිතුවේ ය.

විභාගය සමත්වීමේ අදහසින් නොව, දනීම වැඩි කර ගැනීමේ පරමාර්ථයෙන් බොහෝ දුර ඉගෙන ගැනීම ඔහුගේ ආශාව විය. තෙපේ වුව ද අනාගතය ගැන නිගමනයකට බැසීමේ වුවමනාවක් මීට කලින් නම් ඔහු තුළ තිබුණේ නැත. එහෙත් දන් ඒ ප්‍රශ්නය ඔහු වී ඇත. ඒ විසඳිය යුතු ව ඇත. විශ්ව විද්‍යාල ප්‍රවේශ විභාගයට අවුරුදු දෙකක් ද, වෛද්‍ය උපාධිය සඳහා අවුරුදු පහක් ද වශයෙන්, තව අවුරුදු හතක දී, එනම් වයස විසිහතරේ දී ඔහුට සිය අධ්‍යාපන කටයුතු අවසාන කළ හැකි ය යි පෙනිණි. ඔහු දමයන්තිට වඩා වැඩි මහලු වූයේ මාස කීපයකිනි. වැඩිහිටියන්ගේ ද කැමැත්ත ඇති ව, තවත් අවුරුද්දකින් හෝ දෙකකින් හෝ විවාහය සිදු කළ හැකි ය.

මේ සියල්ල ම දමයන්ති සමග පාසල අතහැර යෑමට කලින් කතාබස් කර ගත යුතු ය. ඉගෙනීම අවසන් කර, රක්ෂාවකට ගිය පසු, ඇය බැලීමට යෑමේ නිදහසක් බලයක් ලබා ගන්නා තුරු අවුරුදු කීපය ඇතුළත සම්බන්ධය තබා ගන්නා අන්දම විසඳිය යුතු බරපතල ම ප්‍රශ්නය විය. සුගත්ට ඇයගෙන් ලියුම් ලබා ගැනීමේ බාධාවක් නොවී ය. අමාරුව ඇය වෙත ලිවීමයි. පෙම් හසුන් හුවමාරුව ගැන නිසැකයෙන් ම ඇයගේ දෙමාපියන් විරුද්ධ වනු ඇත. එහෙත්, පෙම්වතුන් වශයෙන් නොව, එක පාසලේ එක පන්තියේ, එකට ඉගෙන ගත් මිතුරන් වශයෙන් ඉඳහිට ලියුමක් ලිවීම ගැන දෙමාපියෝ විරුද්ධ වෙතැ යි ඔහුට නොසිතෙ යි.

තමා තුළ ඇති ආදරයත් අනාගතය පිළිබඳ බලාපොරොත්තුව- ත් ප්‍රකාශ කර, ස්ථිර තීරණයකට බැස ගත් පසු, පිළිතුරක් ලිය- වෙන්වා ගැනීම සඳහා, ඒ අන්දමින් සාමාන්‍ය ලියුමක් හුවමාරු වුවත් ඔහුට යැහෙයි. ඇතැම් විට එකිනෙකා නොදැක, එක්නෙකා වෙන් නොවී, කලින් කල හමු වී, අවුරුදු ගණන් ගත වී යා යුතු වෙන් ව යා යුත්තේ ඒ අන්දමේ මේවන සිටින ... කවර නාඩන පිවිසිය හැකිය ද, මුහුණ දී අවසානයේ ජයගත හැකි වන ධෛර්යයත් අධිෂ්ඨානයත් ඇතිව යි.

මෙ සේ නොසන්සුන් සිතින් හා කලබලයෙන් යුක්ත ව, ඒ අතර ම අනාගතය ගැන රසබර සිහිවිලි සිහියට නංවමින්, දහම් දවස් කීපයක් ගත වී ගියේ ය. මේ කාලයේ දී සුගත්, දමයන්ති සමග තමාගේ සිතැඟි කතාකිරීමේ අවස්ථාවක් සොයා ගත්තේ නැත. සමහර විට අවස්ථාව ලැබුණ ද කතා කිරීමට ලක් නොවී ය. තමා ධෛර්යයක් ගත්තේ නැත.

විභාගයට සතියකට කලින්, දෙවසක් ඉගෙන ගත් දේ මතක් කිරීම සඳහා පන්තියට නිවාඩු දෙන ලදී.

6

නැහැනු ළමයින්ට මැනුම් ප්‍රශ්න පත්‍රය තිබුණේ අන්තිම දවසේ ය. ඊට දවස් කීපයකට කලින් සුගත්ගේ වැඩ අවසාන විය. අන්තිම දවසට කලින්, අනුලා හා ජේසපතීත් සමග, නගර මී කිරි ගෙදර අයගෙන් අවසරයක් ලැබ, මුහුදු වෙරළට ඇවිදීමට සුගත් දමයන්ති කැමති කරවා ගත්තේ ය.

මිතුරියන් දෙ දෙනාට එක අතකට යන්නට කියා, දමයන්ති සුගත් සමග ගල් පරයක් දෙසට පා නැඟුවා ය.

බටහිර අහස හත් වන් වලා පෙළින් සරසමින් හිරු අවරට නැමී මුහුදේ ගැලවෙන්නට ළං වෙයි. රත්‍ කුවඳ සිහිලත් ඇත්තේ සුන්දර ය යි මුළුම ගත සිත පිනවමින් හමා යයි. ලෝකය අප්‍රමාණ සුන්දර ය යි ඔහු සිතුවේ ය. සැබැ ගණනක් සිත නොසන්සුන් කළ, කළබල කළ ප්‍රශ්නය දන් නිරාකරණය වන්නට ළං යි, ඔහුගේ සුදු සිටියෙන් ජන්දනය වෙයි. මුළු ගතට දැඩි රත්නයක් ද දනෙයි.

"අපිට ඉතින් ඉස්සර වගේ හැම දම කතා කරන්න, මුණගැහෙන්න ලැබෙන්නේ නැ"

"සුගත්, කොළඹ යන තීරණය ස්ථිරද?"

"ඔව්, ස්ථිරයි" ඔහුගේ ස්වරය ගැඹුරු ය; ඔහු ... වගේ චංචලකමක් නැත.

www.sinhalaelibrary.com

"ඔයා ලබන අවුරුද්දෙත් එනව ද?"

"ඔව්, මම එනව. මමනම් පාස්වෙන්නෙ නෑ" යි ඇසිනාසුණිය.

"පාස් උනොත්?"

"අම්මි නම් කියනව, ඉගෙන ගන්න කවත්"

"කොළඹට එන්න ඔයත්"

"අම්ම කියන්නෙත් නොහොම උණත් ලබන අවුරුද්දේ මට විසාකාවට යන්නයි"

"ඒක හොඳයි. එතනකොට අපිට මුණ ගැහෙන්න උණත් පුළුවන් වෙයි"

"මට ඉගෙන ගන්නත් අමාරුයි"

ඒ ඇය තුළ තවා වෙන බලපාන ප්‍රේමය නිසා බව ඔහු සිතුවේය.

"ඔයාඅ අදහස දිගට ම ඉගෙන ගන්නයි"

"ඔව්, ඔයාට නම් ඉගෙන ගන්න පුළුවනි. ඔයා දිගට ම ඉගෙන ගන්න"

ඇය මේ අවවාදය දුන්නේ 'මෙහු මගේ'ය යි තමා ගැන අයිතියක් ඇති විලාසයෙන් බව සුගත් සිතුවේ ය.

"මම හිතනව, සිතියර් විභාගයෙන් පාස් වෙයි. දිගටම පාස් වෙගෙන ගියොත් තව අවුරුදු හතකින් මට දොස්තර විභාගෙ ගන්න පුළුවන් ..." ඔහු සතාව නතර කර මදක් කල්පනා කළේ ය. දුවී සංවේගයක් හෝ කෝපයක් හෝ උසුලා ගෙන සිටිමේ දී ඇති වන රතු පාටින් යුත් දෙ නෙත් තුළ තියුණු බැල්මක් ද විය.

ඈ ගල මත තවන ලද වමතට උඩු කයේ බර දී, මදක් වමට නැඹුරුව, අනෙත් අතින් ලේන්සු පොඩිවන් පොඩි කරමින්, ඔහුගේ මුහුණ දෙස හෙළු බැල්මෙන් යුතු ව සිටියා ය.

"හත් අවුරුද්දක් කියන්නෙ දිග කාලයක්"ය යි කී ඔහු ඈ දෙස බැලුවේ ය. සිනාසුණු ඈ දෙනෙත් අතේ මිරිකෙන ලේන්සුව දෙස යොමු කර ගත්තා ය.

"මට දෙන්න ඔය ලේන්සුව"

"මේක කිළුටුයි, දඩියත් ගෑවිල"

"ඒකට කමක් නෑ" යි ඔහු සිනායිමට උත්සාහ කරමින් ලේන්සුව අතට ගත්තේ ය. ඇය එය දුන්නේවත් නොදෙන්නටවත් උත්සාහ කළේවත් නැත.

"දමයි ..." යි ඔහු ඇයගේ අත දැතින් ම අල්ලා ගත්තේ ය. ඒ අත කෝමාරිකා කැල්ලක් මෙන් සීතල ය. ඈ ඔහු දෙස බලා සිට බලා ගත්තා ය. දුවී ශෝකයක ඡායාවක් ඇයගේ මුහුණ පුරා දුටු ඇත. ඇයගේ මුහුණෙහි ශෝකය මේ තරම් නිදහසේ පිළිබිඹු

වී තිබෙන්නා මින් පෙර කිසි දවසෙක ඔහු දැක නැත. සිනහ වන විට නැති අපූරු සුන්දරත්වයක් ඇය අළ දුන් ඔහුට පෙනෙයි.

"දමයි, කණගාටු වෙන්න එපා. සම්පූර්ණ විට උග සාදා මුණ ගැහෙන්න-දකින්න නොලැබෙන්න පුළුවනි ..." ය කි අදහස් කර ගෙන සිටි වචන සිතට නැඟී ... ඔහු ... කෙළේය. එහෙත්, දුන් ඒවා ඔහුට මතක නැත. ... අනාගත වැඩ පිළිවෙල ගැන අද-මේ මොහොතේ තීරණයක් කර නොගත හොත් ඒ සඳහා තවත් අවස්ථාවක් ළඟ දී නම් නොලැබෙන බව ඔහුට නියත වශයෙන් ම පැහැදිලිය. ඒ නිසා වචන සෙවීමට නොවෙහෙසී, කටට එන විදියෙන් කිය යුතු දේ කීමට ඔහු සිතුවේය.

"ඔයාට මම ලියුමක් එවන්න ද?"

"මම ඉස්සර වෙලා එවන්නම්, ඊට පස්සෙ මම දන්වන්නම්, මට ලියුම එන විදියක්"

"මට පුළුවන් විදියකින් ඔයා දකින්න එන්නම්. ඔය ගොල්ලන්ගෙ අම්මල විරුද්ධ වෙයි ද මම එනවට?"

"ඉඳල හිටල ආවට කමක් නෑ. අපේ අම්මල ඒ තරම් පරණ අදහස් ඇති උදවිය නෙමෙයි"

"දමයි ......දමයි, මේ බලන්න" ඔහු ඇයගේ අත මදක් සොලවා, ඇයගේ දෙ නෙත් වෙත බැල්මක් හෙළීය. "පොරොන්දු වෙන්න, කවදා හරි ඔයා මා ගැන බලාපොරොත්තුව ඉන්නම් කියල?"

නිෂ්ශබ්ද කීපයක් ඔහුගේ බැල්මට පිළිතුරු වශයෙන් ඔහු දෙස බලා ගත්තා ය. බලා ගෙන සිටි ඈ, මුහුණ පසෙකට හරවා ... ලිපුම් ලියන්න. ...

"සුගත්, මට ඉඳල හිටල සැපදක් කියල ලියුම් ලියන්න. මාස දෙක තුනකට වරක් අපේ ගෙදර ආවටත් කමක් නෑ"

මේ වචන ඇයගේ මුවින් පිළිතෙහු ඇසීමට ඔහු කොපමණ කලක් බලාපොරොත්තුව සිටියේ ද?

ඈ ඉතා අමාරුවෙන් යළි ඔහු දෙස ... බලා සිට ... ඔහුගේ දෑතේ මිරිකෙන සිය අත්ල දෙස නෙත් ... ඇයගේ දෙ නෙත්හි මොර ගෙඩි තරම් කඳුළු බිඳු ... "

"අපි මැරෙණ තුරු උනත්, මේ විදියට ආදරය කරමු ..."

"ඔව්! විවාහ වෙන්න බැරි උණොත්, අපි එකට ... මැරෙන තුරු මුණත් මේ විදියට අපි ... ඔයා කොලුසුයිතරෙයි ... සමයි කරන්න අදහස් කර ගෙන ඉන්නෙ"

"සුගත් ... එව ඔයාට එපී වෙන්නෙ නෑ. සුගත්" ...

මේ නෙත් සන්සුන් ව තිබුණ ... ගහණ හඩක් බඳු ... ඔහුට දැනුණේ ය. ...

හදිසියේ වැටෙන් පොලු පහරක් වැදී, අවට සියලු දේ භ්‍රමණය වන් නාක් මෙන් ඔහුට දැනුණේ ය. හදවත මහා වේදනාවක් සිරි සිරියෙන් තද වන්නාක් මෙන් ද, උගුරත් පපුවත් අතර ගමනක් ලෝ ගුලියක් සිර වී කතාව බැරි වී යන්නාක් මෙන් ද ඔහුට දැනුණේ ය.

"ඔව් සුගත්, මා ගැන බලාපොරොත්තු තියාගන්න එපා! ඔයා දමින්තත් කලින් ඉඳල, මම වෙන කෙනෙකුට ආලය කරනව. ඔයා මා ගැන අදහස අත් හරින්න"

ඔහු ඇය දෙස බලා ගත් වන ම සිටියේ ය. චතුරව දමන ලද ජීන්ත බිංදුවක් දිය වී යන්නාක් මෙන්, නිල් පාට ඇඳුමක් ඇඳ සිටි ඇය නියම් හැඩ රූපක් නැතිව වලාකුලක් මෙන් විසිදී යන්නාක් මෙන් තත්පර කීපයක දී ඔහු දුටුවේ ය. ඔහුගේ ඇස් මඳකට අන්ධකාරව ගියේය. මොහොතක දී යළි අඳුර පහවෙත් ම ඒ වලාකුලක් බඳු දර්ශනය තුළින් ඇය තමා ඉදිරියේ සිටිනු ඔහු දුටුවේ තමාගේ ඇසක් උදුරා දමා සිඹිනු දකින්නාක් මෙනි. ඒ ඇස ඔහුගේ ය. ඔහු ඒ ඇසට ආදරය කළේ ය. මේ සිඹ තිඹින්නේ ඔහුගේ ඇසම ය. එහෙත් දැන් එය ඔහුට අයිති නැත.

අනේ වූ විපතක මහත!

"දු ...දු ...දමිනි, ඔයා.. දමිනි, ඔයා මට කවදාවත් ....ආලය ...කළේ නැද්ද?"

"නෑ, සුගත්! මම කවදාවත් ඔයාට ආලය කළේ නෑ"

"එහෙනම් මේ අවුරුදු තුනක් කළ ආලය?"

"ඒක ආදරය, ඒක කරුණාව ... මම ඔයාට සහෝදරයෙකුට වගේ ආදරය කළා ඔයාට මගෙ ලොකු කරුණාවක් ඇති වුණා"

විනාඩි කීපයකට ඉහත තමා සිටියේ කල්ප ගණනකට ඉහත මෙන් ඔහුට දැනෙයි. මේ ගත වූ විනාඩි කීපයක වර්තමානය, ඔහුගේ ජීවිතයේ අතීතයත් අනාගතයත් අතර කල්ප ගණනක පරතරයකි. ඇයගේ මුවෙන් මේ තීරණාත්මක ප්‍රකාශය නික්මෙන්නට කලින්, දෙදෙනා අතර හුවමාරු වූ දෙ බස් ඉතා ආත්මයක වූ කතාවක් මෙන් ඔහුට මතකේ ඉතා ඈත කෙළවරකින්, එහෙත් හොඳට ම පැහැදිලි ව ඇසෙයි.

"ඔයා හිතුවෙ නැද්ද දමිනි, මගෙ තිබුණේ සහෝදර ප්‍රේමයක් නොවන බව?"

ඈ ඔහු දෙස බලන්නට බිය එසෙව්වා ය. එහෙත් ඇයගේ බැල්ම යොමු වූ යේ ඔහුගේ නිකටට යන තුරු පමණි.

"මොනාට වුණත් දැන් මරිවරයි මට කියන්න තියෙන්නෙ සුගත්, මට රෙව්ව කරන්න එපා. මම ඔයා අවනත කරන්නෙ නෑ

සුගත්, මම යනව"යි ඈ හදිසියේ නැගිට, සැනෙකින් ඇය සිටින ශීඝ්‍රියෙන් දෙ දෙනා වෙත දුවගෙන යන්නට වූවා ය.

සිදු වූයේ කුමක් ද, කළ යුත්තේ කුමක් දැයි සිතාගත නොහැකි ව, කැටි ඇති ගල් බැබුණක් මෙන් ඇය ගිය දෙස බලා සිටි ඔහු ඇය හරි හැටි දුටුවේ තමුන් සි දෙනා ඈත පෙරළේ ගස් පෙළවකින් නො පෙනී ගිය පසුව ය.

සුවඳ විසිද වූ සිදු මොලොක් මලක් හදිසියේ මලක් බවට පත් විය. 'ඈ මෙතෙක් කාලයක් මා ප්‍රතික්ෂේප කළා ද?' ඔහු තුළ වෛරයක් හා ද්වේශයක් උපන්නේ ය. ඒ අතර තුර කිව නොහැකි සංවේගයකින් හිත දැවිණි. දවි බිරු රැසට අසු වූ ළා දල්ලක් මෙන්, ඔහු මැළ වී අප්‍රාණික වී ගියේ ය. ආකුල-ව්‍යාකුල වූ සංකීර්ණ හැඟීම් මාලාවක් ඔහුගේ සිත යකාගේ කම්හලක් කළේ ය. ඇය නැති වූයේ සදහට ම ය. මොහොතකට පෙර හොඳින් ජීවත් වූ කිසිවෙකුත් හදිසියේ වැදුණු හෙණ පහරකින් මිය ගියේ ය. මරණය සිදු වූයේ ඇස් ඉදිරිපිට ම ය. එහෙත් ඒ බව පිළිගැනීමට සිත නැමෙන්නේ නැත. විශ්වාස කිරීමට ශක්තියක් නැත. ප්‍රාතිහාර්යයක් වී මළ තැනැත්තා යළි නැගිටිනු ඇතැයි සිතන්නාක් මෙන් ඇය ආපසු එනු ඇතැයි ඔහු මොහොතක් සිතුවේ ය. මේ සිදු වූයේ වැරැද්දකි. ඇය ඔහුගේ ආලයට පිටු පෑවේ නැත. ඇය ආපසු පැමිණ, තමා දිගටම කලින් කී සියලු දෙවල් ඉල්ලා අස්කර ගෙන, කලින් බලාපොරොත්තු වූ සිටි පරිදි දෙදෙනා අතර සම්බන්ධය පවත්වා ගෙන යනු ඇත යයි ඔහු සිතුවේ ය. මේ අන්දමින් බොහෝ වේලාවක් කල්පනා කරමින් සිටි සුගත්, අඳුරේ වැටුණාට පසු ගල් පලංචියෙන් නැගිට්ටේ ය. තමා මුහුණ පා සිටින තත්ත්වය තරමක් දුරට හෝ ඔහුට අවබෝධ වූයේ ඒ විට ය. සම්පූර්ණයෙන් ම අනාථ වූ හැඟීමක් ඔහු තුළ ඇත. කළ යුතු කුමක් ද? යා යුතු කොහේ ද?

ඔහුට විමල් මතක් විය. ඔහු නැති පාලුව එක වරට ම පෙනී ගියේ ය. නෑදැයෙකු හෝ මිතුරෙකු ගේ ළඟ නොමැති වීමේ පාළුව ඔහුට තරයේ දැනෙන්නට විය. ඔහුට තනර වී සිටි හෙදර යන්නට ද අනුරාධපුර සිතක් නැත. ඔහුට පුංචි අම්මලාගේ ගෙදර යන්නට අදහසක් ඔහු තුළ ඇති විය හැරුණු අතර, කන්නාස්ගාවේ යන්නට අදහසක් ඇත යන්නට විය. සුගත් මුහුදු වෙරළින් බැස් වී, දෙ පා නැගී ඈත යන්නට දී කල්පනා කරන්නට විය.

මේ ඇය දුටු අවසාන අවස්ථාව විය යුතු යි. කාලය කොතරම් ඉක්මනින් ගෙවී ගියේ ද? ඇයට තවත් වීමක් කතා කළ යුතුව තිබිණි. තමාගේ ආදරය - ඇය කොතැනක ජීවිතය අන්ධකාරය තිබිණි. තමාගේ ආදරය - ඇය නැති ඇයට කිව යුතුව තිබිණි. පරිහාර විය. නැත, විශ්වයන් ම, ඇය තමාගේ ආලය පිළිගන්නට ඉඩ තිබිණි. ඇය සමග කවදා මෝඩ කම! ඇයගේ ජීවිතය කුමක් වුවත්,

කතා කළ යුතුව තිබිනි. ඇය පාර වෙරළේ පිටු පා ගිය සැටි ඔහුට සිතෙයි. ඇය මිළිණඳුව ඉතාමත් අන්තිමට එදෙන්නගේ මේ තීරණයත් ... පාසලක ය. ඇයගේ ඇසුරුවත් නැතිව, ඇය දක්ෂිනාතවත් නැතිව, ගත කරන්නට ලැබෙන ඉදිරි කාලය මොනතරම් පෙර ඔහු දුටු මහ ගයුර මෙන් පරත් තෙරක් නැති, පාළු, සිහා රහිත මහා කාන්තාරයකි.

අවසානයට තුඩු වී, අනාගතය ගැන දමයන්තිට කීමට සති ගණනක් තිස්සේ සිතේ පිළියෙල වුණු විස්තර ඔහුට සිහිවෙයි. මනාළිය මිය ගියාය. ඇය සඳහා පිළියෙල වුණු මඟුල් ඇඳුම් මෙන්, තමා ඇයට කියන්නට සිතා සිටි එහෙත් නොකියන ලද ඒ විස්තර ඔහුට වෙනෙ යි.

ඔහු මහ මග දිගේ පිස්සකු මෙන් ගමන් කරයි.

සිනාසෙමින්, කතා කරමින් යන එන මිනිසුන් පසුකර ගෙන ඔහු ගමන් කරයි. ඔවුන්ගේ මුහුණුවර ඔහු නොදකී, ඔවුහු කවුරුදැයි ඔහු නොදනී. ඔවුන්ගේ සිත් සතන්වල ද සුගත්ගේ මෙන් ම මහ වේදනා ගිලාගෙන සිටිනවා ඇත. කවුරු තවරත් නිශ්චිතව දනිත් ද?

ඔහු කඩවල් ගෙදරවල් පසුකර ගෙන ගියේ ය. ඒ ඇතැම් තැනක මඟුල් ගෙයක් විය හැකි ය. තවත් තැනෙක ඉලව් ගෙයක් විය හැකි ය. කවුරු දනිත් ද?

සුගත් එක ගෙදරක් ළඟ නතර විය. මහ මාවතෙන් ටිකක් අඩි පමණක් ඇතුළේ පිහිටි ඒ නිවස විදුලි එළියෙන් බබලයි. ඉස්තෝප්පුවේ තරුණියෝ හත් අට දෙනෙක් ප්‍රිය සල්ලාපයේ යෙදී සිටිති. ඔවුන් මහ හඬින් කතා කරමින්, සිනාසෙමින් විනෝද වෙති. ඔහු ඇය හැඳින ගත්තේ ය. ඇය තමාට දැන් අහිමි බව ඔහු සත්‍යයක් සේ දුටුවේ ය. ඇය අයිති, මේ ඇසෙන සිනාවෙන්, සන්තෝෂයෙන් හා විනෝදයෙන් යුත් වෙන ලෝකයකට ය. සිනා හඬ තමාගේ ශ්‍රවණය ලං වී ගසන අවමඟුල් සීනු හඬක් මෙන ඔහුට ඇසෙයි. එහි ගොස් ඇය සමඟ කතා කිරීමේ සිතක් ඔහු තුළ පහළ විය. එහෙත් මොනවා කරන්න ද? ප්‍රියල්ල තීරණය වී අවසාන යි. ඈ වෙන කෙනකුගේ පෙම්වතියකි.

'ඔහු කවරෙක් ද? ඔහු කවරෙක් විය යුතු ද?'

අවලක්ෂණ ප්‍රශ්නය, යක්ෂ ස්වරූපයකින් මෙන්, ප්‍රථම වරට ඔහුගේ සිතේ පහළ විය. වේදනාව තියුණු ගැඹුරින් දැනෙන්නට දනුයි. මේ පෙර ඔහු කල්පනා කළේ තමාට ඇය නැති වූ බව පමණකි. ඈ තමාට අහිමි වූවා පමණක් නොව ඇය වෙන කෙනකුට අයිති වූ බව පසක් වූයේ දැනුයි.

'මිය දමින්නත් කලින් ඉඳල මම වෙන කෙනෙකුට ආලය කරනව' ඇයගේ වචන ඔහුට දැන් ඇසෙයි. ඒ වචනවල දෝංකාරය හිස වටා ශ්‍රවණය වන වාලු ගෝලයේ රැව් පිළිරැව් දෙයි.

'ඔහු කවරෙක් ද?'

මහා කඩවසම් යුත් තරුණයකු, කදිම ඇඳුම් කට්ටලයකින් සැරසී ආඩම්බර සිනාවක් මුවගට නගා ගෙන තමා ඉදිරියේ සිටින ඔහුට පෙනෙ යි. සුගත්ගේ හදවතේ වේදනාව දෙ ගුණ තෙගුණ වෙයි.

දමයන්ති, අස්ලින් සහ ජේම්ස් නතර වී සිටි නිවස ඉදිරිපිට මෙසේ ටික වෙලාවක් සිටි සුගත් ආපසු හැරුණේ ය. ඊළඟට ඔහු තමා නතර වී සිටින නවාතැන බලා පිටත් විය. දැන් ඔහුට වුවමනා කරන්නේ හුදකලා වීම යි. එහෙත් තවත් පැය ගණනකට ඒ සඳහා අවසරයක් නො ලැබෙනු ඇත. නිදහසේ වේදනාව විඳින්නටවත් අවස්ථාව නොලැබීම ගැන සුගත් තවත් කණගාටුවට පත් විය. තවත් වරක් ඇය දැක ගැනීමේ ආශාව යළි උපන්නෙන් ඔහු ආපසු හැරුණේ ය. එහෙත් ඔහු ඒ නිවස වෙත යන විට ඈ පෙනෙන්නට නො සිටියා ය.

ප්‍රේමයට යම්කිසි බාධාවක් වී, දෙදෙනා ම වේදනා විඳින පරිදි වියතක් වී නම්, ඔහුට මේ තරම් අමාරුවක් නැත. වෙන මිනි සිඳු අගාධයට වේදනාව ඇත්තේ ඔහුට පමණකි. ඔහු තුළ මේ ගැන ඊර්ෂ්‍යාව ද ඇය කෙරෙහි තරහක් ද උපන්නේ ය.

නවාතැනට ගිය විගස හිසරදයක් නිසාවෙන බව කියමින්, තවත් දෙකක් කෑම කා ඇඳට වැටුණු සුගත්, බොහෝ වෙලාවක් යන තුරු ඉකි බිඳ බිඳ හැඬුවේ ය.

පසු ද 'සුව ජේස්, එකත් පොත්පතුත් පුංචි අම්මලාගේ ගෙදරට ගෙන ගොස් දමා, ඔහු කොළඹින්ම පිටත් වූයේ, විමල් නවතින අදහසිනි. විමල් දින කීපයක් ගත කිරීමට නෑ ගෙදරක ගිය බව එහි දී දැන ගන්නට ලැබිණි. දැන් කවරකුට කියන්න ද? කතා කළ යුතු දේ බොහෝ ඇතත් ඒ සඳහා නිසවකතු ගැන සිතන්නටවත් සුදුසුවන. මේ විශාල ලෝකයේ රහසක් නිසා තමන් සිත සැහැල්ලු කර ගැනීමට මිතුරකු නැති සැටි!

සුගත්ට සරත් මතක් විය. අයියාට මේ බව කෙසේ කියන්න ද? සරත් දමයන්තිය ගැන නොදනී විමසන විට, සුගත්ට කලින් ඇති වූයේ ලොකු සතුටක් හා අභිමානයකි. එහෙත් දැන් ඔහු සමඟ මේ ගැන කෙසේ කතා කරන්න ද?

සුගත්ට අනාථ මග දී පාසල් මිතුරෙක් හමු විය. ඔහුත් හදවත ... විවිදේ යන බියක් ඇති විය. පාසලේ ... ගැන දනිති. මිත්‍ර-මිත්‍රු ඇය ගැන අසන ... දීමට ඔහු අපොහොසත් ය. ... කාලෙක් වගයක් ඔහුට පෙනී ගියේ ය.

www.sinhalaelibrary.com

\+ \+ \+

"මොකෝනාම සැරේට පාඩම් කරල, මහන්සි වෙලා වගෙයි, මල්ලි නිදියමින් මාගෙයි" සුගත් සුමි විගය සාත් කීය.

ඔහුගේ මුහුණ සුදුමැලි වී ගියේ ය.

"කොහොම ද විභාගෙ වැඩ?"

"මම හිතන්නෙ පාස් වෙයි"

අයියාට ප්‍රශ්න පත්තර පෙන් වූ ඔහු තමා දුන් පිළිතුරු විස්තර කළේ ය.

"අනේ, පාස් වෙයි. කොහොමද, දමයන්තිත් වැඩ කළා ලු ද?"

අයියා මේ ප්‍රශ්නය අසන බව ඔහු දැන සිටියේ ය. නඩුවක තීන්දුව ලැබෙන තුරු බලාපොරොත්තුව සිටින කෙලෙක මෙන්, ඔහු මේ ගැන බියෙන් සිටියේ ය. දැන් ප්‍රශ්නය නගා ඉවරයි. ඇත්තේ සුගත් පිළිතුරු දීම පමණ යි.

"මොකද, එයා හරියට වැඩ කළේ නැති ලු ද?" යි අසමින් සරත් සුගත් දෙස බැලී ය. ඔහුගේ මුහුණේ ඇත්තේ සිය සොහොයුරා වෙත දුන් අපර දක නැති බැල්මක් බව සරත් එක වරට ම දුටුවේ ය.

සුගත් අමාරුවෙන් හිස ඔසවා බැලී ය. ඔහුගේ දෙ නෙත් කඳුළෙන් පිරී ඇත. ඔහු ගැඹුරු ස්වරයකින් කතාව ආරම්භ කළේ ය.

"සුදුමයි!" සරත් සිය මලණුවන්ගේ දුක්මුසු කතාව අවසාන වූ පසු, දෙ අත්ලෙන් කම්මුල් පිරිමදිමින් කීවේ ය.

සුගත්ගේ ප්‍රේමය පාසල් වියේ දහසාර කොල්ලකු, කෙල්ලක කෙරෙහි දක්වන සුළු ඇල්මක් නොවන බව සරත් දනී. ඔහු ස්ථිර බවත් අවංක බවත් සරත් දනී. ඒ ප්‍රේමය මෙන් ම, ප්‍රේමය කඩා කප්පල් වීමෙන් ඇති වන වේදනාව ද අවංක වන බවත්, ස්ථිර වන බවත් ඔහු සිතුවේ බියකින් හා අනුකම්පාවකින් ද යුක්තව ය. ජීවිතය මරන් වගයෙන් ගණන් නොගත් ඔහු ප්‍රථම වරට මුහුණ දුන් මේ පරාජය ලොකුවට ගණන් ගනු නියත ය යි සරත් සිතී ය. දුකකට වේදනාවකට මුහුණ දීමට බැලී වූ, නිතර ම සතුටින් විනෝදයෙන් සිටින්නට ආශා කළ සුගත් මේ පත් විපතේ ඇලී ගැලී සිටීමට ඉඩ තිබේ. සරත්ට නම් දැන් ජීවිතයේ අමාරු යුගය අවසාන ය. සුගත් ඒ යුගයට මුහුණ දුන්නා පමණකි. ඔහුගේ ජීවිතයේ අනාගතය සඳහා සදනම් දමා ගත යුත්තේ මී ළඟ අවුරුදු කීපය ඇතුළත ය. මේ බලාපොරොත්තු සුන් වීම ඔහුගේ ඉගෙනීම කෙරෙහි බලපායි ද? සරත් තුළ උපන්නේ දැඩි බියකි.

'ළමා නම් ඉගෙන ගෙන ඉවරයි, රස්සාවකුත් කරනවා, තමුන් ලේලී?' යන ප්‍රශ්නය ඔහු තුළ මතු විය. මේ ප්‍රශ්නයත් සමඟ මලණුවන් කෙරෙහි දැඩි අනුකම්පාවක් සරත්ට ඇති විය. දෙ දෙනා ගෙන් මල්ලි වඩා අසරණ, වඩා අහිංසක … ය. සුගත් ළමා වයසේ, … ඔහු තමාගේ පිහිටත් උදව්වත්, … මාලයකු බවත් ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට සරත් … අවස්ථාවල නැති දැඩි සහෝදර ප්‍රේමයක් ද ඔහුගේ සිතේ ඇති විය. ඒ ප්‍රේමය හද පුරා පැතිර, එහි ඉඩ නැතිව උතුරා ගොස් … පෙරලී, දෑසෙහින් පිට වෙන්නට උත්සාහ කරන බව සරත්ට දැනිණි. සුගත් වැළඳ ගෙන ඉකි බිඳ හඬන්නට ඔහුට සිත් විය. සුගත් … නොව, තමා ද අනාථයකු බව ඔහුට අවබෝධ විය. … මේ දුකකට ඉවු කිරීමට ශක්තියක් සරත් තුළ තිබේ ද? … නැති වීමේ පාඩුවත්, පාළුවත් ඔහුට දැනිණි. … ඇතත්, නැතත්, දැන් ඔහු සිය සොහොයුරා වෙනුවෙන් … සඳහා, ඔහුට පිහිට වීම සඳහා සූදානම් විය යුතු ය.

"ඔව සුදු වැඩි මල්ලී. හිතට ටිකක් අමාරු තමයි. තමුන්, දුකක් ආශ්‍රය කරනවා නම්, එයින් කවදාවත් අනුවක් … කලින් ඔය විදියට වෙන් වෙනවා. දැන් කියන්නෙ එයා අමතක කරල හිත හදාගන්න එකයි"

'අයියාට මෙහි අමාරුවක් නොතේරෙනා හැටි'යි සුගත් … කියා ගත්තේ ය.

7

ඉන් පසු කිසි දවසක සරත් හා සුගත් අතර දමයන්ති ගැන කිසි කතා බහක් නො විය. සරත් සුගත්ට … නැති වෙන්නට ඉඩ නො දුන්නේ ය. ඔහු මලණුවන් සමඟ චිත්‍රපටි බැලීමට හා නොයෙක් තැන ඇවිදීමට ගියේ ය. ඒ අනුව සුගත්ගේ බලාපොරොත්තු කඩාකප්පල් වීමේ වේදනාව අඩු වී යනු ඇතැයි ඔහු බලාපොරොත්තු විය. ඔහු ප්‍රාර්ථනා කළේ ය.

සුගත් අනෙක් අතට, තමාගේ හිතේ අමාරුව … සඳහා නොව අයියාගේ හිත අසතුටු කිරීමට … නැතිව මේ … නොව, හිතේ අමාරුවක් ඇති බවක් නොපෙන්වීමට උත්සාහ කළේ ය. … පැමිණීමටත් - කතා බහ කිරීමටත් - නිතර ම …

එහෙත් දම්යන්තිය පිළිබඳ මතකයත්-ඇය නැතිවීම පිළිබඳ වූ වේදනාවත්, ඔහු අත හැර ගියේ නැත. කොටින් කියතොත්, ඒ මතක අත හැර දැමීමට හෝ ඒ වේදනාවෙන් ගැලවීමට හෝ ඔහු අවංක උත්සාහයක් ද නො ගත්තේ ය.

සුගත් කොළඹ පැමිණීමෙන් පසුව සරත් කලින් නතර වී සිටි බෝඩිම අත හැර දමා ගාලු පාරේ ගෙයක, උඩු මහලක කොටසක් කුලියට ගත්තේ ය. මල්ලීගේ හිතේ අමාරුව අඩු කර ගැනීමට හැකි හැම විදියකින් ම උදව් දුන් ඔහු ඉඳුම් හිටුම් කෑම් බීම් ආදියෙන් කිසිම අඩුපාඩුවක් නොතැබීමට නිතර ම මහන්සි ගත්තේ ය.

එක්තරා ප්‍රමාණයකට අඩු වෙමින් ගිය සුගත්ගේ චිත්ත වේදනාව, අලුත් පාසලට ගිය පසු යළිත් වැඩි විය. ඒ පිවිසි විදුහලට ගිය විට අමුතු ම ලෝකයකට ගියාක් මෙන් ඔහුට හැඟිණි. බැලූ-අත පෙනුණේ නොහුරුදු මුහුණු ය. ඔහු හඳුනන කිසිවෙක් ඒ පාසලේ නොවූහ. සිසුයන් අතර ගමින් ම සමිති සමාගම්වල හා තෙළිසෙල්ලම් වලත් ප්‍රමුඛ තැනක් ගත්ත. කලින් පාසලේ විනෝදයෙන් කල් ගෙවා පුරුදුව සිටි ඔහුට දැන් අයිතනාට වී නිසොල් මෙන් සිටින්නට සිදු වී ඇත. සියල්ල ම අමුතුවෙන් පටන් ගත යුතු ය. පිටිසර පාසලකින් පැමිණි තමාට වඩා, මේ නාගරික සිසුසයෝ හැම අතින් ම දක්ෂ පිරිසකැයි සිතූ සුගත්, ඔවුන්ගෙ ආශ්‍රය වඩ මිශ්‍ර වීම අමාරුවක් ලෙස දුටුවේ ය. ඔහුට විමල්, ජයතිස්ස, සිරිපාල ආදී මිතුරෝ සිහිපත් වූහ. ඔවුන් නැති තමාගේ පාඩුවත් දැනී ගිය සුගත් තුළ සංවේගයක් ද තනි කමක් ද ඇති විය.

උදේ පාසල් යන වේලාවටත්, සවස ගෙදර එන වේලාවටත් මග තොට දී සුදු ඇඳගෙන, පොත් පත් රැගෙන යන සිසු දැරියන් දකින හැම විටම, ඔහුට මතක් වන්නේ දම්යන්ති ය. සිසුකාවන් කාණ්ඩ දකින විට ඔහුට අනුලා නාපේමවති ආදීන්ගේ හුරුපුරුදු හිනාවත් මුහුණු මතක් වෙයි. අනාථ අසරණ හැඟීමක් ඇති වූ සුගත්ට අලුත් පාසල එපා විය. පාසල් යෑම අතිශයින් සිත් වේදනා කර විය.

ඉගෙනීමේ දක්ෂයකු වූ සුගත්ට මීට පෙර කිසි දවසක පාසල් ගමන වධයක් වත් අමාරුවක් වත් නොවිය. වැඩ අතපසු කිරීම හෝ වැඩට අදක්ෂකම හෝ නිසා පන්තියේ දී ගුරුවරයාට මුහුණ දීමේ බියක් හෝ සැකයක්වත් චකිතයක්වත් කිසි දවසක නොවූයෙන් ඔහු පාසල් ගියේ විනෝදයෙනි. පසුව දම්යන්තීගේ ආශ්‍රය නිසා මේ විනෝදය දෙගුණ ආශාවක් බවට පත් විය. අද ගෙදර ගොස් හෙට උදේ වන තුරු මහත් බලාපොරොත්තුවෙන් සිටින ඔහුට පාසල් ගමන ප්‍රීතිමත් විය. එහෙත් දැන් පාසල් ගමනේ එ බඳු ඉලක්කයක් වත් ආශා කිරීමට දක්ක හැකිමට බලාපොරොත්තු වීමට කිසිවක් වත් නැත.

දම්යන්ති සමඟ ගත කළ රසවත් අවස්ථා ඈත අතීතයක සිහිනයක් විට ඉහත ආත්මයක සිදු වූවක් ලෙස ඔහුගේ සිතට නැඟෙයි. එය කොතරම් මිහිරි ද? කොතරම් මතු ද? ... හැඟීමක් පණ දිය නොහැකි තරම් අතීතයට එකතු වී, කෙලවරක පුද්ගලික බවට පත් ව ඇත. ඇය දකින්නට, ඇය හා කතා කිරීමට, ඇය හමු වීමේ ආශාව ඇතැම් විට විඳ දරා ගැනීමට බැරි තරම් ප්‍රබල ලෙස ඔහු තුළ ඇති වෙයි. ඒ වූ පත් මුවා නෙත අතීතය සරා යෑමේ ආශාව ඔහු තුළ ඇති වෙයි

ඇයගේ පිළිතුරු ඔහුට කෙමෙන විදියකින් වත් තේරුම් ගත නො හැකි ය. එවන පෙම්වතකු සිටිය දී ඈ කුමකට මේ තරම් කුරුපග ව ආශ්‍රය කළා ද යි ඔහුට තේරුම් ගත නොහැකි ය. මේ ගැටලුව නිරාකරණය කර ගැනීමට එකල් කර ගත හැකි යමක් සොයන සුගත්, දෙ දෙනා අතර සුවමිහිරි වූ හැම වචනයක් ම ඇය පළ කළ හැම හැඟීමක් ම, ඇයගේ හැම ක්‍රියාවක් ම සතන් කරමින් කල්පනා කෙළේ ය. අනාගතයට තුඩු දෙන ප්‍රශ්නයක් නැඟුණු හැම විටක දී ම ඇය කතාව වෙනතක යොමු කළ හැටිත් වරින් වර හදවතේ කිසිම වැදගත් ජේත්තුවක් නැතුව සතා බිත් කොහොම සිටි හැටිත් සුගත්ට මතක් විය. ඔහුට කෙළී කළ නොහැකි වත්, දිගට ම ඇය සඟවා ගෙන සිටි බව මෙහි දී ඔහු දුටුවේ ය. එහෙත්, තවමත් ඔහුට විසඳා ගත නොහැකි වන ප්‍රශ්නය නම් වෙන පෙම්වතකු සිටිය දී තමාට ඇල්ම කිරීමෙන් ඈ කුමක් අදහස් කළා ද යන්නයි.

ගැහැනියකට දෙ දෙනකු වෙත ඇල්ම කිරීමේ අවස්ථාවක් ඇතැ යි සුගත් දන්නේ නැත. විශේෂයෙන් ... මිනිසත් ... කිරීමේ කිසිම පුරුදුවක් නැතැ යි, ... ඔහුට තේරුම් ගත නොහැකි ය. මේ කරුණු ... වන විට ඇති වන්නේ ප්‍රේමය ... වඩා දැඩි සංවේගයකි. දම්යන්ති එකල ප යි ... කරුණකි, ... මහා වේදනාවකි. ඇය ... ඇය එපල කෙල්ලක වගයක් සිතීම අපහසුයි.

මේ ආශ්‍රයට ඇය තමා ඇද ගත් හැටිත්, හැම විට ම ... අනුකම්පා දෙමින් කොළඹවසින් ක්‍රියා කළ හැටිත්, ... ඔහු තුළ ඇති වන්නේ ඇය කෙතරම් දරුණුකාරියක් ... වේදනාව ... වෛරයක් ඇති කර ගත් විට දෙන් ...

මෝහනයක දී. යළි අද ගුණ ගෙන ගුණ වෙයි. තමා අත්හළ දමයන්තිව වෛර කිරීමට පුරුවන් වුවත් තමා පෙම් බැඳි දමයන්තිව වෛර කිරීමට ඔහු අසමත් ය. වෙන කෙනකුගේ අත ගැනීමට සැරසීන් සිටින වර්තමාන දමයන්තිව වෛර කළත්, අතීතය සමඟ එකතු වීමට මිය ගොස් සිටින ඒ දමයන්තිට වෛර කිරීමට ඔහුගේ සිත කිසිම විදියකින් වත් ඉඩ නොදෙයි. ඔහු මෘදු හැඟීම්වල රසය ඉගෙන ගත්තේ ඒ පරණ දමයන්තියගෙනි. හදවතේ ගැඹුර දැන ගත්තේ ඇය විසින් ඇති කරන ලද හැඟීම් ඔස්සේ ගමන් කිරීමෙනි. සුන්දරත්වය දුටුවේ ඇයගෙනි. ඔහුට දමයන්ති අමතක කළ හැකි ය. එහෙත් ඒ අතීතය අමතක කළ නො හැකි ය.

තවත් දුර කල්පනා කිරීමේ දී මෙසේ ඇය කෙතරම් තෝරයක් උපදවා ගැනීමක් ඔහුගේ සිතට තවත් වධයක් වෙයි. ඔහු ඇය නිර්දෝෂී කිරීමට උත්සාහ කළේ ය. ඇය ඒ පෙම්වතා අත හැර තමා වෙත ආපසු එනු නියත ය යි සිතා බලාපොරොත්තු ඇති කර ගෙන, ඒ අනුව අනාගතයේ රසබර ජීවිතයක් ගැන සිහින මවා සන්තෝෂ විය. යළි ඒ සියලු බලාපොරොත්තු සුන් කර ගෙන හැඬුවේ ය. ඊ ළඟට නැවතත් තමා ගවන්නේ ඇයට ද්වේෂ වන හැටි ය. මේ අන්දමින් ඔහු ශෝකයෙන් ද, අමනා-පයෙන් ද යුත් විලක කිමිදෙන්නටත් පිහිනන්නටත් විය.

සුගත් වෙන තරුණියකට ආලය කර මේ වේදනාවෙන් මිදෙන්-නට කල්පනා කළේ ය. එසේ කල්පනා කර හාද වීමට කෙනකු සෙව්වේ ය. ප්‍රිය කිරීමට මුහුණක් සෙව්වේ ය. දිනපතා ඔහුට තරුණියෝ සිය ගණනක් මුණ ගැසෙති. එයින් සමහරෙක් දමයන්තිට වඩා රූමත් ය. එහෙත් ඒ එකියක තුළවත් දමයන්තිය තුළ ඔහු දුටු සුන්දරත්වය නැත. ඔහු ඒ රූමතියන් ගේ මුහුණු ප්‍රිය කළේ එවාට ඇල්ම කරන්නට නුපුරුවන. දමයන්තී ගේ මුහුණ දකින විට ඇති වූ තිගැස්ම, තැවුම් රසය, වේදනාකර ප්‍රීතිය අන් කිසිදු මුහුණක් දකින විට ඇති නොවේ. ඒ සුන්දරත්වය රූමත් කමින් ම නොවේ. පිපුණු මලක්, ගලන වතුරක්, වීනයක් දකින විට ඇති වන රසය යි.

වේදනාව ඉවසිය නොහැකි තරම් උග්‍ර වූ අවස්ථාවල, ඇතැම් විට ඔහු තමාගේ හෝ වෙන කෙනකු වෙතින් මේ රසය සොයා ඇය අමතක කරන්නට නැවතත් උත්සාහ කරයි. උදේට බස් නැවතුම් පොළේ දී දකින, වෙන පාසලකට යන දැරියක ඇති

නිසයි. දවසක් දෙකක් ඇය දැක ගැනීමට වේලාව බලා බස් නැවතුම් පොළට යයි. ඔහු තුළ ඇති වූයේ දමයන්තිය සමඟ ආශ්‍රය වූ කාලයේ ඇය එන තුරු පාරේ බලා සිටින විට ඇති වූ කෙනෙ-හෙලුම යි. ගෙදර ගොස් මේ දැරිය ගැන කල්පනා කරන විට වූයේ ද, ඉස්සර පුංචි අම්මලා ගේ ගෙදර කාමරයේ දී, දමයන්තිය දකින තුරු බලා බැ නො ඉවසිල්ල යි. අලුත් කිසිවක් සිතට ඇති නොවේ. සියලු හැඟීම් දමයන්තිය නිසා විඳ පුරුදු ඒවා ය. ආරම්භයේ පටන් සුළු වෙරළට එන තුරු දිනපතා මෙ වාගේ දමයන්තිය නිසා ලැබුණේ අලුත් සතුටකි. අලුත් වේදනාවකි. අලුත් සංවේගයකි. අලුත් අත් දැකීමකි. ඇය නිසා, ඇයගෙන් ලැබුණි. මේ හැඟීම් වෙන කෙනකු වෙනුවෙන් පණ ගැන්වීම සුගත්ට තවත් වේදනාවක් විය. මේ අන්දමින් වෙන කෙනකු ගැන සිතන්නට සිතන්නට ඔහු තුළ දමයන්තී පිළිබඳ මතක නැවත නැවතත් අලුත් වන්නට විය. ඒ පරණ හැඟීම් ඔහුගේ හදවතේ තව තවත් ශක්තිමත් ලෙස කඳවුරු බැඳ ගන්නට විය.

8

සුගත් පළමුවන කීපයක් ද සහිතව ජාතිකයා ද ඇතුව විශේෂ විභාගයෙන් සමත් විය. විමල්, අනුලා සහ ජේසුයි ද සමත් වූ අතර දමයන්ති, සිරිපාල හා ජයතිස්ස අසමත් වූහ. විභාග ප්‍රතිඵල නිකුත් වූ කල සුගත්ට දමයන්තී අසමත් වීම අලුත් වේදනාවක් මතු විය.

පරණ පාසැල් පැවැත්වීමට නියමිත සැණකෙළියට යන්නට සුගත් සිතා ගත්තේ ය. එහි දී දමයන්තී හමු වීමේ ආශාවත් බලාපොරොත්තුවත් ඔහු තුළ විය.

"අපි අවුරුද්දට පුංචි අම්මලාගෙ දිහාවෙ යමු" යි සුගත් ගේ මව යෝජනා කළේ ය. "සිංහල අවුරුද්දට අපේ ඉස්කෝලෙ සැණ-කෙළියකුත් තියෙනව"

සුගත් ගේ ඉලක්කය කුමක් දැ යි පාසලට එන වරම වෙති [illegible] ගියේ ය. සිය මල්ලීවත් නැවත අරකාලයේ [illegible] වීම අවශ්‍ය බව ඔහු දුටුවේ ය.

"මං හිතන්නෙ නෑ අවුරුදු කාලෙට පුංචිඅම්මලා එහෙ ඉඳියි

www.sinhalalibrary.com

කියල. ඇයි තාම දැම් ඔයාලගෙ ගමේ යනව නෙ අවුරුද්දට?"

"නෑ පරණ විට මේ ගමන යන එකක් නෑ. තාම අවුරුද්දට යන්නෙ නෑ නේ?"

"කවද ද ඉස්කෝලෙ වහන්නෙ?"

"අප්‍රේල් 14 ඉඳල 17 වෙනිදට, දවස් හතරයි. ආදි ශිෂ්‍ය සංගමයෙන් අපිත් ලියුමක් එවල තියනව, උදව් කරන්න කියල"

"ඉතින්, එකට සල්ලි ටිකක් යවන්න පුළුවනි නෙ. මගෙ අදහසක් තියනව, නිවාඩුවට ලොකු රවුමක් යන්න"

"කොහේ ද?"

"ලංකාව වටේ"

"ඒ මොන පඩි කාර් එක ගන්නට පස්සෙ"

"මගෙ හිතේ තියෙන්නෙ මේ මාසෙ වත්තෙන් සල්ලි ආවම කාර් එක ගන්නයි"

සුගත්ගේ මුහුණේ සිනාවක් මතු විය. ඒ පෙල්ලම ඔහුවත් ලද ලෙවකුට පහළ වන සිනාවකි. මල්ලිගේ සිනාව දුටු සරත්ට ලොකු සතුටක් ඇති විය.

"මොනකක් ද ගන්න ජාතිය?"

"තවම මම ඒ ගැන කල්පනා කළේ නෑ"

"ඇයි, ඒ මෝරිස් එකක්?" කට පුරා සිනාවක් ඇතිව සුගත් ඇහුවේ ය. ඔහු සියලු ම කාර් වර්ගවල නම් ද විස්තර ද කතා කරන්නට විය.

"මල්ලිට පර්ෆෙක් එක හරකයි කියල හිතුණ ද?"

"නෑ මම කිව්වෙ හොඳම එකක් ගන්න. කීය ද පර්ෆෙක් එක?"

"දහ දහ යි"

සුගත් ඉන් පසු ව කිසි දවසක දමයන්ති ගැන සරත් සමග කතා නොකළ නමුදු ඔහු තුළ තවමත් ඇය ගැන මතක කඳින් බිලපාන බව අයියාට රහසක් නොවී ය. මාස කීපයක් ගත වුවාට පසුව, දැන් සුගත් තරමක විනෝදකාමී ගතියක් පළ කරනත්, තවමත් ඔහුගේ සිත පැලෙමින් පවතින බව සරත්ට නො ලෙස පෙනෙයි. මෝටර් රථයක් ගැනීමත් දිග සංචාරයක යෑමත් ගැන කල්පනාවෙන් දක් වූ උනන්දුවත් ප්‍රීතියත් සරත්ට ලොකු ධෛර්යයකි. ඔහු වුවින් දෙකක් කොළඹ සිංහල අවුරුද්ද පසු ව, සරත් හෝ

ගන් දකයක පෙර ගමනක් යෑමට ය. සුගත්ගේ කෝන්‍රාත් සිත සැනසීමට හොයාස් දමයන්ති පිළිබඳ වේදනාව අලුත් කර ගනී යයි ඇති වූ බියක් නිසා, පාසල් නිවාඩුව පටන් ගත් විගස ගමන පිටත් විය යුතු ය යි සරත් තීරණය කර ගත්තේ ය.

අද කොළඹ සිට ආපසු එන ගමනේ දී පුංචි අම්මලා ගේ ගෙදර ද ගිය හ.

"මෙන්න, පුතාට ආව ලියුම් වගයක්. තුනක් දවස් පෙරදා ආවේ" යි මද වේලාවකට පසු ව පුංචි අම්මා කීවා ය.

සුගත් සියැස්සි ගිය සැටින් ඔහුගේ මුහුණේ බියක් හා බලාපොරොත්තුවක් මිළිඹීමු වූ සැටින් සරත් හොරෙන් දුටුවේ ය.

"මෙව පුතේ විභාගෙන් පාස්වුණු දවස්වල ආව පෝස්ට් කාඩ්" ය යි තාමත් සිට තැපැල් පත් හා ලියුම් කීපයක් අතේ ඇතිව එමින් පුංචි අම්මා කීවා ය.

"පුංචි අම්මලා, දැන් හරියට මල් පෙනෙ වවනව වගෙ යි" කියමින් සරත් නැගිට මිදුල දෙස බලා ගෙන ඉස්තෝප්පුවට ගියේ ය. පුංචි අම්මා ද ඒ අනුව සාලයෙන් පිට වුවා ය,

"හෝ පුතාට කිව්ව මම අර වත්තෙන් මල් පැළ ටිකක් ගෙනත් දෙන්න, ගෙනාව යැ?" ඇය කියනු සුගත්ට ඇසිණ වගෙ යි. ලියුම් හා තැපැල් පත් ගත් සුගත් ඒ අත් පෙරළන්නට විය. හදවත ස්පන්දනයෙන් මස්, ඇට, නහර අදුරුම් කරන්නාක් මෙන් ඔහුට තැති ගියේ ය. එවින් ම තිබුණු තැපැල් පත්, විභාගයෙන් සමත් වීම ගැන සතුට පළ කර, ගුරුවරයකු විසින් එවන ලද්දකි. තවත් ලියුමක් එවා ඇත්තේ ජයසිරි ය. ඒ දෙන ලියුම කවරුන්ගෙන් ද යි දැන ගත්තේ ඒ ලියුමේ කවරයේ වූ මුතු වන් හැඩය අත් අකුරු දකිමිනි.

ලියුම් හඳුනා ගැනීමත් එය විවෘත කිරීමත් අතර ගත වූ තත්පර කීපය ඇතුළත, ඔහුගේ හදවත බලාපොරොත්තුවේ උඩ පහළ දිව යන්නට විය. කවරය ඉරා දම්මට ඔහුගේ ඇඟිලි පණ නැත. පෙරළෙන අතින්, ගතටම කාවන ලද ලා කොළ පාට ලියුම දිග හැර බැලූ කල, පුංචි අකුරෙන් ලියන ලද පේළි කෙටි දකිමින් ඇය ලියන්නන් වූ සිව්වැනියා ගේ ප්‍රවෘත්ති නැත. ඔහුගේ ලා කර ඒ බලමින් වූ ගුවනට විසි කළ කලෙක මෙන්, බලාපොරොත්තු සුන්වීමක් හා වේදනාවක් ඇති විය.

www.sinhalalibrary.com

www.sinhalaelibrary.com

"විභාගයෙන් ලද උසස් සාමර්ථ්‍ය ගැන මගේ හද පුරා නැගෙන සතුට මාර ගන්න. මාගේ හැම කටයුත්තක් ම නව තවත් සාර්ථක වී ජීවිතයේ සම්පූර්ණ ප්‍රීතිය ලැබේ වා! මා කළ ප්‍රාර්ථනාව සඵල ලෙස බැගෑපත් ලෙස ඉල්ලමි.-දමී"

සුගත් එක හුස්මට ලිපිය හතර වරක් කියවා තත්පර කීපයක් ඒ දෙස බලා සිටියේ ය. දිස්නයක් විදුලි පහනක් දෙස බලා සිට, නෙත් වසනට ගත් කාලක මෙන්, මොහොතක් ඔහු ගේ ඇස් අන්ධකාර වී ලියුමේ අකුරු නොපෙනී යයි. යළි ඒවා පැහැදිලි පෙනෙයි. තවත් වරෙක පෙනෙන්නේ අකුරු පෙළක් නොව කළු පාට තිත් පේළියක් පමණකි.

පුංචි අම්මා සිනාසෙන හඬ මිදුලෙන් ඇසෙයි. ආගේලිනාගේ හුස්ම නැගෙන නින්දට වැටී වෙදි වූවා සේ, තිගැස්සී පෙරහුන් නැඟිට ගත් ඔහු දමයන්ති ගේ ලියුම හතරට නමා කමිස සාක්කුවේ ද අනෙක් ලියුම් හා තැපැල් පත් නො කියවා ම කලිසම් සාක්කුවේ ද දමා ගෙන මිදුලට බැස්සේ ය. අයියා මේ අප්‍රිය මලයකින් ලියුම කියවා ඇතැයි, ඔහුගේ මුහුණ දුටු සුගත් සිතුවේ ය.

"ලියුම් ආවට වැඩි පන්නෝඩයක් නැති පාටයි. තෙල්පෙලුගෙන් නැතුව ඇති" යි පුංචි අම්මා හඬ නගා සිනාසුණාය. ඇය අනුව සිනාසීමට සුගත්ට පැහැසක් නොව කටත්ට ද පහසු නොවීය. සිය පෙළඹුවන, සිත් වේදනාව වසා ගනිමින් අමුත්තක් නැති බවක් මිටක පෙන්වීමට ඔහුගේ සිනාවක් එකු කිරීම පදනා ගන්නා නැඟ දුවු සරත් තුළ ඇති වූයේ අනුකම්පාවකි. තමාගේ උත්සාහයේ වයර්ථ වී යන පැවිත් විනෝද ගමනේ දී ලද සතුට එහි තෙලවා පෙර සේ අහෝසි වී ගිය හැටින් දුටු සරත් තුළ සංවේගයක් පමණක් නොව, මේ සියල්ලට මුල ය යි, දමයන්ති කෙරෙහි තරහක් ද ඇති විය.

ඒව නැම නා, පුංචි අම්මලාගේ ගෙදරින් පිටත් වී එන අතර මග, කතා නොවල් සරත් ය. සුගත් කලේ "ඔව්" "නෑ" "ඒ" ආදි වශයෙන් පිළිතුරු නැවීම පමණකි. මිද දුරක් පැමිණි පසු සරත් කතාව නතර කර සිතේ වේදනාවත් කෝපයත් පිරිමසා ගන්නා මෙන් වේගයෙන් රථය පැදවීය.

දමයන්ති එව් ලිපිය කියවීමෙන් ලද කොහොන්නුත් කම සඵලන් නොව. මාසයක් පමණ කාලයක් නොනුරුදු පුන්දවල ඇ

නැගිමයේ යළි නාගරය කරා ලඟා වීමට දී ඇති වූ කාන්සියක් නිසා සුගත් තුළ සිත් තැවුලක් ඇති විය. ඒද දොනාට ම දුටි හා කාල් තැනී පමණ ඉතාමිනාට නාවානැත මෙන ලඟා විය යි.

සුගත් දෙඩිය ගැඹුරු ඇගිලි සලකුණු ඒ යකෙන හතරට වරින් වර දමයන්තී ගේ ලියුම කියැවිය. එය කියවන්නට දෙයක් නැත. අකුරු පේළි කීපය කට පාඩම් ය. ලියුම් නැමුණු තැන් නැවතීමේ ලකුණු පැලුණු තැන්, අස්සක් වුණු තැන් ආදී වශයෙන් සියල්ල ඔහුට මතක ය.

'ලියුමක් ලියනාව වෙලත් තව වීනත් දිගට ලියන්න තිබුණු තැටි' යි සංවේගයෙන් යුක්ත ව කල්පනා කළ ඔහු, එහි එක එක වචනයක් වෙන වෙන ම ගෙන ඒවායින් පළ කරන වැඩි දුර අදහසක් ඇද්ද යි තේරුම් ගැනීමට උත්සාහ කෙළේ ය. ඇය ආමන්ත්‍රණයක් පදහත් නොකෙළේ ඇයි? එය ඔහුගේ සිතට මදි කමකි. '...... ජීවිතයට සම්පූර්ණ ප්‍රීතිය ලැබේවා!' කෙසේ වුව ද තමා වරදක් කළ බව ඇය පිළිගෙන ඇති බව පෙන්නුම් කරයි; තමාට ඉල්ලා ඇත්තේ ඒ නිසයි දමී! මොන දමී ද? ආදරණීය සිතවත් ඇයි, ඇය ඒ කිසිවක් නො ලීවේ?'

කෙසේ හෝ ඇයගෙන් මේ තරමේ වුව ද ලිපියක් ලැබීම ඔහුට ඇනසීමකි. අඩු වශයෙන්, ඇයට අමතක වෙලා නෑ. ඔහුට එසේ සිතීම පවා විශාල සතුටක් විය.

දමයන්තිට පිළිතුරු ලිපියක් ලිවීමට සුගත් සිතා ගත්තේ ය. එහෙත් ලිය යුත්තේ කුමක් ද යි තීරණය කර ගැනීම ඔහුට එසේ ම දුෂ්කර කාර්යයක් විය. තමා ඇයට ආලය කළ හැටින් ඇයගෙන් වෙන් විම නිසා ජීවිතය අඳුරු වී යන හැටිත් ලිවීමට ඔහු මාස සිතුවේ ය. එහෙම ගියොත් දිග ලියුමක්. පේළි කතරකට පිළිතුරු වශයෙන් පිටු ගණන් ලිවීම සුදුසු නැතැ යි ඔහු අන්තිම ලෙස කල්පනා කෙළේ ය. එහෙම නැති නම් ලියන්නේ කුමක් ද? ඔහුට විමල් මතක් විය. විමල් සිටියා නම් මේ ගැන දී හොඳ උපදෙස් ගත හැකි ව තිබිණි. තව දේ වුව ද, අම්මාගේ අප දුටිම අනුව ඔහු කළ යුතු හොඳ ම දේ කල්පනා කර, ඇය නැතිව ම බැරි බවත් එක වරට ම නො පෙනී විය යුතු ය යි සිතා කෙටි ලිපියක් ලිවීමට තීරණය කෙළේ ය.

ලියුම් ලියන කඩදාසි දහයක් පමණ ඉරා දැමූ සුගත් අවසානයේ මේ ලෙස ලිවේ ය.

www.sinhalalibrary.com

'ඔබගේ සාමර්ථ්‍යය ගැන සතුට පළකිරීම ගැනත්, ජීවිතයේ සිහි දවසා වී ගෙනෙන සතුටක් ගැන ප්‍රාර්ථනා කිරීම ගැනත් ඔබට ස්තුතිවන්ත වෙමි - එන් වසිලිව'

දශකාශෙට ලියුම යැවූ දවස සඳ සිට ම තැපැල්කාරයා එන හැම විට ම සුගත් තිගැස්සී ය යි. සරත්ට හා සුගත්ට එන ලියුම්, එවුන් ගෙදර නැති විටෙක නම් උඩුමහලට පිට පැත්තෙන් යන තාප්පු පෙළ මුල සවි වුණු පෙට්ටියේ දමා යෑම සිරිත ය. සුගත් හැම දා ම පාසැලෙන් පැමිණි විගස තැපැල් පෙට්ටිය ඇර ලියුම් තිබේ දැ යි බලයි. ඒ නිසා ඔහු හැම දා ම සිහි පෙළ නැඟ ගෙට ගොඩ වූයේ මහත් සිත් තැවුලෙනි. නො කැමැත්තෙන් නැතකට යන්නාක් මෙනි. ඔහු අපේක්ෂාව තබා සිටින කෙනකුගෙන් තමාට ම හේ ලැබුණු ලියුමක් දුටු කල, සැලෙන හදවතින් එය අතට ගනී. එහෙත් කවර දිනෙකත් බලාපොරොත්තු වූ ලියුම ඔහු අතට පත් නොවී ය.

සිනියර් විභාගයේ ප්‍රතිඵල නිකුත් වීමෙන් පසුව, අලුත් පැසසුම් ලැබී සුගත් කොරෙනි හැලකිලිමත් වන්නට වූහ. සංගීතයේ වැඩවල දී පමණක් නොව, සාහිත්‍ය සංගමයේ දී හා ක්‍රීඩා භූමියේ දී ද, එක තරම සමත් කම් දක්වූ ඔහු, ගුරුවරුන් අද පන්තිය අතරම ඉක්මනින් ජනප්‍රිය වී ශිෂ්‍ය නායකයෙක් විය.

සතර ආශාව හා දක්ෂකම නිසා තව දුරටත් ඉගෙන ගනිමත්, සුගත් තුළ දැන් ජීවිතයේ බලාපොරොත්තුවක් නැත. දොස්තර කෙනකු වීමේ ආශාව ඔහු අත් හැරියේ ය. සිනියර් විභාගයෙන් ප්‍රතිඵල නිකුත් වීමෙන් පසුව, වෛද්‍ය විද්‍යාල ප්‍රවේශ විභාගය සමත්වීම අදහස අත් හළ ඔහු ඉන්ටර් සයන්ස් පන්තියට බැඳුණේ ය.

මේ තීරණය ගත්තේ අනාගතය ගැන ඉලක්කයක් ඇතිව නො වේ. මිස නියතයකට උඩ දී අනාගතය දෙස බැලූ ඔහු, කෙවිනාල්ල සමඟ සැම තැනක ම ඇය සිටිනු දුටුවේ ය. ඔහු අනාගතය ගැන සිතූ හැම සිහිවිල්ලක් ම සදහම් කර ගත්තේ කේන්ද්‍ර ස්ථානය කර ගත්තේ - දමයන්තිය යි.

ඉගෙන ගන්නා අතර තුර ඇය බැලීමට යන සැටි ඔහු කලින් සිතින් මවා ගෙන සිටියේ ය. ඇය තමා පිළිගන්නා සැටි, තමාට සංග්‍රහ කරන සැටි, සාමා හා විනෝද වන සැටි. ඔහු කලින් සිතින් මවා ගෙන සිටියේ ය. ඇය විවාහ කර ගැනීම, මධු සමය ගත කිරීමට යන්නට යෑම, පුංචි ගෙයක පදිංචි වීම, මල් වැවීම, දරු

දෙන් ලැබීම ආදී ගෘහ ජීවිතයේ කුඩා මහත් සැම දෙයක් ම නො නැසෙන රසයකින් පිරු කර කර මනැසින් දුටුවේ ය.

තමා දොස්තර කෙනකු වී ඇය පිටිසර පළාත්වල දුප්පත් ජනයා වෙනුවෙන් සමාජ සේවයක යෙදෙන අතර, දමයන්ති තමාට සහාය දෙන සැටි මහත් ආඩම්බරයෙන් හා සන්තෝෂයෙන් සුගත් සිතින් මවා ගෙන තිබුණේ ය. දැන් ඒ සියල්ල අවසාන ය. ඔහුගේ අනාගතයට ඇය අයිති නැත. ඇයගෙන් තොර, ඒ අනාගතය දෙස බැලීමට ඔහුගේ සිත ඉඩ නොදෙයි. ඔහුට දැන් ජීවිතය පමණකි. එහෙත් එය හැම මොහොතක ම පාළුව සංවේග සිතට වධ දෙන අතීතයක් පමණකි.

ඇය අමතක කරනු වෙනුවට, දිනපතා ඔහුට ඇය මතක් විය. එක මිස කොල්ලක දුටුවොත් ඔහුට මතක් වන්නේ ඇයයි. තරුණ ජෝඩුවක් එකිනෙකාගේ ඇඟේ හැප්පෙමින් ගාලු මුවදොර ඇවිදිනු දකින විට, ඔහුට මතක් වන්නේ ඇයයි. ගෘහණියක මිදුලක මල් පාත්තියකට යාත්තු කරමින් සිටිනු දකින විට ඔහුට මතක් වන්නේ ඇයයි. තරුණ අඹු සැමි දූවිලක් සුරතල් දරුවකු සමඟ සිටිනු දකින විට, ඔහුට මතක් වන්නේ තමාත් දමයන්තීත් දවසක දරුවන් සුරතල් කරන්නේ මෙමෙම ය යි ඉස්සර සිහින මැවූ සැටි ය.

මේ අතරතුර සුගත් වෙන යම්කිසි තරුණියකට ඇලුම් කර, දමයන්ති අමතක කිරීමට නැවත නැවත ද උත්සාහ කළේ ය. ඔහු මේ සිතුවම් වෙන කෙනකු වූවමනාවකට නොවේ. සිතට නිතර ම වධ දෙන මේ කරදරයෙන් මිදීමට ය.

සමහර විට, එක දිගට දවසක්, දෙකක් - ඇතැම් අවස්ථාවන්හි සතියක් වැඩි කලක්, ඔහුගේ සිතින් දමයන්ති බැහැර ව සිටින්නී ය. මෙසේ සිත සන්සුන්ව පවතින අතර සැදෑවේ ඇය ගැන මතක් වෙයි.

බැසි අඳුර සහිත සීතල සැන්දෑවක තනිව පවතින කාමරයේ ඇය පිළිබඳ මතක ද එකතු ව, හදවත විදිනා වේදනාවක් ඇති වේ. ඒ නින්දට වැටී ඇය සිය වෙන්නට ආසන්නව සිටියදී. ඇත වෙරළක ගුවන් විදුලි යන්ත්‍රයකින් නිකුත්වන ගීයක් සිත පිළිබඳ සංවේගයක් ද එකතු කර ගෙන ඇය පිළිබඳ මතක හැඟෙයි සැණකෙළියක, පෙරහැරක හෝ විනෝදයකින් ගත කරන අතර, ඒ තැනක තවත් තරුණ තරුණියන්

ඇය නැති පාළුව ඔහුට දැනෙයි. මෙ වැනි අවස්ථාවන්හි දී ඔහු විඳවන වේදනාව ඉවසිය නොහැකි වූ ඔහු, කිසිවකුට පෙම් කර ඒ වේදනාවෙන් මිදෙන් විය යුතු ය යි අදහස් කරයි. එහෙත්, අන් තරුණියක ගැන සිතන හැම අවස්ථාවක දී ම ඔහුට තව තවත් මතක් වන්නේ ඇයයි.

අනෙක් අතට, සරත් කෙනෙකුට ආලය කරන්නේ ද, විවාහයකට ඔහු තුළ අදහසක් ඇද්දැයි සුගත් නොදත්තේ ය. තමා විවාහ කර ගන්නා කාන්තාවගේ සිතුම් පැතුම්, ගති ගුණ හා ක්‍රියා කලාපය උඩ දෙසොහොයුරන් ගේ මිත්‍ර සම්බන්ධය රඳා පවතින බව ද දන්නා සරත්, විවාහයෙන් පසුව අද මෙන් මලණුවනට සලකන්නට නොලැබුණොත් කපුරු යි කල්පනා කළේ ය. විශේෂයෙන් ඔහු බලාපොරොත්තු සුන් වූ තත්ත්වයක සිටිය දී, තමා විවාහ වීමෙන් පසුව මල්ලිට වෙනස් කමක් වුණොත්, තවත් විනාශයක් බව ද සරත්ට හොඳ හැටි පැහැදිලි ය. සුගත් ජීවිතය ගැන බලාපොරොත්තු සහගත තත්ත්වයකට එන තුරු, තමාගේ විවාහය ගැන අමතක කිරීමට සරත් ඉටා ගත්තේ ය.

9

සුගත් ඉන්ටර් සයන්ස් විභාගයෙන් සමත් විය.

"මගෙ අදහස අය්යෙ රක්ෂාවක් කරන්නයි" ඔහු විභාගයෙන් සමත් වූ ද කීය.

"ඔව්! ඒ අතර මල්ලිට උපාධිය ගන්න පුළුවනි"

"ඒක කොහොම වුණත් නාකි වෙනකල් ඉස්කෝලෙ යා හැකි යැ?"

"ඔව්! තව කරන්න නොයෙකුත් වැඩ තියෙනව, පරස්නාවක් කරන්න ඕනෑ"

සුගත් සිනාසුණේ ය. එහෙත් සරත්ගේ මුහුණේ ඇත්තේ ගැඹුරු පෙනීමකි.

"එදා පුංචි අම්මත් කිව්ව, ලොකු පුතාට කවියුත්තක් හොයන්න ඕන කියල... ඇයි, අයිය මූණ නරක් කරගත? බඳින්නෙ නැද්ද?"

"මම බඳින්නෙ නෑ මල්ලි බඳිනකල්"

"යස වැඩක්නෙ! අයියල ඉන්දැදි මල්ලිල බඳින්නෙ කොයි රටේ ද?" සුගත් සිනාසුණේ ය.

"හොඳයි මම බඳින්නම්"

"හරි, හරි" සුගත් අත්පුඩි ගසන්නට පටන් ගත්තේ ය.

"හැබැයි. මල්ලී. බඳින්න ඕනෑ මම බැඳපු ගමන් ම"

"ඇයි ඒ තරම් හදිස්සි?"

සරත් වාඩි වී සිටි පුටුවෙන් නැඟිට සුගත් දිගා වී සිටි ඇඳ වෙතට පැමිණියේ ය. කථාව විහිළුවෙන් මිට පැන අන් අතකට යොමු වන්නට යන බව සුගත්ට අවබෝධ විය. ඔහුගේ මුහුණේ ද සිනාව පහව ගියේ ය.

"මල්ලිත් ඉක්මනට බඳිනව ද?"

"අයිය කසාදයක් බඳින්න කල්පනා නොකරන්නෙ, ඕක නිසා ද?"

"කල්පනා නොකළා නොවෙයි මල්ලි-කල් දන්නෙ එකයි. සුගත් මට ඇත්ත කියන්න"

සුගත් කඳ කෙළින් කර, කොට්ටය ඇඳ වතට තබා, ඉහළට ඇඳී හේත්තු වුණේ ය. සරත්ගේ මුහුණේ බැගෑපත් පෙළීමක් ඇත.

"මල්ලි දන්නව, අපි නියම විදියට සතුටු ජීවිතයක් ගත කළේ නෑ. අම්ම තාත්ත මළාට පස්සෙ, මල්ලි එහෙ හිටිය, මම මෙහෙ හිටි ය. නිවාඩු කාලෙ, එකට වත්තෙ පාළු බංගලාවක හිටිය. ඒක නෙවෙයි ජීවිතය! ජීවිතය තැන්පත් කරගන්න ඕනෑ. කාල, බීල, සවාරි ගහල, විනෝදයෙන් ඉන්න බව දැන්න. නමුත් කවදාවත් ඔයා කල්පනා කළා ද, සුගත්, අපේ ජීවිතය මෙතෙක් හරි අඩු බව?"

අයියා අදහස් කරන්නේ කුමක් ද යි සුගත් දනී. පුංචි දවස සෙවණේ කලක් ජීවත් වූ තමාට වඩා, ඒ තැන-මේ තැන නවාතැන් වලත් විද්‍යාල නිවාසයේත් මුළු කාලය ගෙවූ සරත්ට ගෙදර ජීවිතයක රසයක් එහි නැතිකම හා සැමියක් නිසි දර්ශන විඳින්නට ලැබී නැත. මේ ගේ ගෙදරක් නැති කමේ වේදනාව තවත් වඩා සරත්ට අමාරුවක් බව ඔහු දනී.

"අපේ ජීවිතයෙ තියෙන දේ අඩු යි මල්ලි"

"ගෙදරක්! අපිට ගෙදරක් නෑ"

www.sinhalaelibrary.com

සඳ අඳනා තුළ ම ආත්මානුකම්පාවක් ඇති විය.

"මං කියන්නම්, අයිය ඉක්මනට කසාදයක් බඳින්න, එතකොට අපිට දෙයක් කියනව"

"මල්ලී?"

"මගෙ වග පස්සෙ පුළුවන්"

"එහෙම බෑ. මල්ලිත් බඳින්න ඕනැ ඉක්මනට"

සරත් සුගත් ගේ අත ඇතින් ම අල්ලා ගත්තේ ය.

"සුගත් මට පොරොන්දු වෙන්න පුළුවන් ද?"

"ඔව්! පොරොන්දු වෙනව"

"නෑබෑයි. තව පැයක් කල්පනා කරන්න. මල්ලිට ඒක කරන්න පුළුවන් ද? කරන්න බැරි දෙයක් පොරොන්දු වෙන්න එපා. එහෙම වුණොත් මල්ලිට නෙවෙයි, මට මල්ලි කරන ..."

"අපරාධයක්! මම දන්නව. මට පුළුවනි දමයන්ති අමතක කරල කසාදයක් බඳින්න මට පුළුවනි"

සරත් ගේ දෙ නෙත් දුඩු සන්තෝෂයකින් දීප්තිමත් විය. ඒ තමාගේ විවාහය කල් යෑමේ හේතුව ඉවත් වූ නිසා නොවේ.

"ඔව්, මල්ලි, ජීවිතය වටින දෙයක්. ඒ ජීවිතය ඕනෑ කමින් ම අපතේ යැවීම ලොකු අපරාධයක්! තමන්ගෙ පණ නසා ගන්න ආගමෙන්වත්, නීතියෙන්වත් අවසරයක් නැත්නම් තමන්ගෙ ජීවිතය අන්ධකාර කර ගැනීමත් ඒ වගෙම තහනම් නීති විරෝධී වැඩක්"

"අයියා කා ගැනවත් හිතල තියෙනව ද?"

"ඔව්"

"කවද ඉඳල ද?"

"අවුරුදු එකහමාරක් විතර ඇති"

"හොරා! මට කිව්වෙ නැහැ"

සරත් කට කොණකින් සිනාසුණේ ය.

"ලැජ්ජ වෙන්න" සුගත් ඇඳෙන් බිමට පනිමින් කී ය.

"කොහෙ යන්න ද?"

"කෑම බලන්න යන්න. මට බලන්න ආසයි. ඉක්මන් කරන්න"

නාන කාමරයට ගොස් මුහුණ සෝදන සරත්ට, සුගත් ඇඳුම් අඳිමින් සිවුරු හඬලනු ඇසුණේ ය.

"ඔය තරම් හයියෙන් කාර් එක එලවන්න එපා! රත්මලානට වැඩි ඈතක් නෑ" අතර මඟදී සරත් කීය.

"මට ඉවසාපුවක් නෑ, බලනකල්. මේ වෙලාවට කොහේවත් ගිහිල්ල ද, දන්නෙ නෑ. කෙල්ලො ඇඳගෙන කියාගෙන පාරට බහින වෙලාව!"

"එම්පා ඒ ජාතිය නෙවෙයි"

"අන්න හොඳයි, සමනළයෙක් [illegible] මම 'එම්පා' එම්ප ලස්සනද යි? පින්තූරයක් හෙම නැද්ද අතේ?"

"පින්තූරේ නෙවෙයි, පණපිටින් බලන්න යන්නෙ"

"නෑ මට ආසයි. රතු ද?"

සරත් තරහ ගතියකින් කරබා ගත්තේ ය.

"එම්පා රතු ද, අයියෙ?"

"යමන්" පිස්සො යමන්!"

"තරහ ගියා වගෙ. මේ තරම් ඇතින් හොයාගන්න එපායි වැරැද්ද"

ගාලු පාර දිගේ ගොස් මුහුද අතට වැටුණු පටු මගකට හැරී බඹ දහයක් පමණ ගිය තැන දකුණු අත පැත්තේ එම්පාගේ නිවස වෙයි.

සුගත් පෝටිකෝව යට ම රථය නතර කළේ ය. ඉස්තෝප්පුව කැලි දෙකකි. කොටසක් ගාලු පාර පැත්තට ද, කොටසක් පටු මඟ පැත්තට ද විහිදී ඇත. පෝටිකෝව ඇත්තේ පටු මඟ පැත්තෙහි පිය තැනම ය. ඉස්තෝප්පුවේ ඒ කැල්ලට හොඳින් මුහුද පෙනෙයි.

සායක් හැට්ටයක් හැඳගත් වැඩිහිටි කාන්තාවක්, සාරියක් ඇඳපුණු තරුණියන් දෙ දෙනෙක් හා ගවුම හැඳගත් තරුණියක් ද එහි කථා කරමින් උන්හ. මේ වෙන් දුරක් බව සුගත් සිතා ගත්තේ ය. සරත් දෑත පහළ කර ගත් සිනාවේ [illegible] ගත්තේ ය. ඇය එම්පා කවුරුද යි සුගත් එක වර ම හඳුනා ගත්තේ ය. ඇය ඇඳ සිටියේ මුදු පාට සාරියක් හා හැට්ටයකි. ඇගේ හිස දෙකට බෙදූ, සිරා කැරලි දෙකකට ගොතන ලද වතිකිනි. ඇගේ [illegible] ඇස් දිග ය. ඇහි බැම සිහින් ය. ඇගී සිහාවුවල වූ [illegible] සිහිනට එකතු වුණු අමුතු සුන්දරත්වයක් විය. [illegible] එකතු වූ වාගේ කමක් ඇය ඉහ-එහ ගොස් [illegible] ඇඳ ඇති වූයේ පැහැදිලියි. වයසින් එම්පාට [illegible] ගෙනත් පාට සාරිය කටු ගසා හා [illegible] ඇති වරසාව මාල විය දී ගෙන උන්නා ය. සමහර විට වයසින් [illegible]

www.sinhalaelibrary.com

පුතු ය. මුහුණුවරින් හා අඟ පසඟින් දෙ දෙනා සමාන වුවත් අනෙත් තරුණිය තුළ මොකක් දෝ අඩුවක් තිබෙන බව බැලූ බැල්මට ම සුගත් දුටුවේ ය.

බාල තරුණිය කොණ්ඩය කපා ඇත. සහෝදරියන් දෙ දෙනාට සමාන වුව ද ඇයගේ පෙනුම අවිනීත දඟකාර ගතියකින් යුක්ත ය යි සුගත් එක වර ම සිතුවේ ය.

ඔවුන් ගෙට ගොඩ වෙත් ම චම්පා වාඩි වී සිටි අසුනෙන් නැගිට අඩියක් දෙකක් ඉදිරියට ආවා ය. බාල නැඟණිය නැගිට කොට මිටි පාප්පයේ වාඩි වූවා ය.

"චම්පා, මේ මගෙ මල්ලී"

"මම දැනගත්තා"

"මේ ඉන්නෙ වරුණී. අර ඉන්නෙ අරත් හද ගත්ත ලංකී කෙල්ලක්. නම විතරයි සිංහල-මේනකා"

මේනකා සැවැයින් සරත් දෙස බලා 'ගොඩයා' යන වචනයේ හැඩයට තොල් උල් කළා ය. එය තේරුම් ගත් කාන්තාවෝ සිනාසුණහ.

"පොඩි ළමයින් එක්කල සරත් තරහයි"

"තරහක් යෑ, ඇත්තනෙ කිව්වෙ"

"ඉතින් වාඩිවෙන්නා!"

"මිම්මි, අද නෑකත් දවසක් වෙන්නැති"

"මොකද, චම්පා, එහෙම කිව්වෙ?"

ඇයි, මෙච්චර කල් කියල කියල මල්ලි එක්ක එන්න ගිව්වෙ අදට ම? අද හොඳ දවසක් නිසා වෙන්න ඇති"

"ඔව්! ගොඩේ මිනිස්සු නැකැත් බලනව. පුංචි අක්කටත් ඕව විශ්වාසයි"

"ලංකීන්ට නෑ ඕව"

සුගත් හැර සැවොරුත් සිනාසුණහ

"අයියට ඕව කියන කොට සුගත්ට තරහ යයි"

වරුණී තමාගේ නම දන්නේ කෙසේ ද යි සුගත් පුදුම විය.

මේනකා ගෙට දිව්වා ය. මොහොතකට පසුව වරුණී ද ඉස්තෝප්පුවෙන් පිට වූවා ය.

"සුගත් දැන් මොනව කරන්න ද හිතේ තියෙන්නේ විභාගෙන් පස්සෙ?"

"එයාට රස්සාවක් කරන්න ඕනැලු. ඒ වගේම අනිත් විභාගෙත් ගන්නැති"

"ඒ ළමය මොකට ද නැගිට්ටේ?"

"එයා අලුත් ජාතියෙ විහිළුවක් මෙනෙ"

"මල්ලිගෙ අදහස උගන්වන්න"

"ඒක හොඳයි, තව ඉගෙන ගන්නත් ලේසියිනෙ"

ගේ ඇතුළේ පියානෝ වාදනයක් ආරම්භ විය.

වරුණී විස්කෝතු පෙට්ටියක් සහිත බන්දේසියක් රැගෙන විත් ඉස්තෝප්පුවේ මුහුද පැත්තේ කොළවර කකුල් මේසය මත තැබීය. ඉන් ගේ ඇතුළට ගියා ය.

"යමු අතනට, එන්න සුගත් එතෙන්ට හොඳට මුහුද පේනවා"

ඔවුහු තේ බොන්නට පටන් ගත්හ.

පියානෝ වාදනය නතර විය.

ඈත මුහුදේ යාත්‍රා කරන නැව් දෙකක් පෙනේ. තවත් නැව් තිබේ ද යි බැලීමට සුගත් ක්ෂිතිජය දක්වා පැතිර ගත් නිල් මුහුද නෙතින් පියාරන්නට විය. මාළු ඔරු දෙකක් පසුවී දක්නට ඇත. මේවා මුහුදු යන ඔරු ද? එන ඔරු ද? ඒ දෙක අතර දුර කොපමණ විය යුතු ද? සුගත් කල්පනා කළේ ය.

"වරුණී අක්ක දන්නෙ නෑ. අලුත්තෙන්ට සංග්‍රහ කරන්න, ගොඩේ මිනිස්සු කැමති, කැවුම්, කොකිස්වලට" දෙවර ළඟට විත් එකිනෙහි කර මේනකා කීවා ය.

"ලංකී කවද්ද සිංහල කැවිලි රස දන්නෙ?"

"නංගී, විහිළු කළා ඇති!"

ගේ තුළට දිවෙන ශබ්දයක් ඇසී මොහොතකින් පසු පියානෝ වාදනය ඇරඹිණි.

"අනේ සරත් ඒක වනාවෙයි පෙට්ටි වැයිස් කරල දෙන්න. හේමමාලිලා ගෙදර දවල එන්න සුදානම් ද?"

"හොඳයි, යමු"

"නෑ, මම නොගියට කමක් නෑ. එයාට මම මගේ සුදුවයත් ... කියනවා. ඔයා හිමිල්ල දිල එන්න" කියමින් ... සරත් ...

"මල්ලී, ඉන්න මම හිමිල්ල එන්නම්" ...

දුන් නැවතුමත් රැගෙන පිටත් විය.

"ඉතින්, සුගත් ! අයියට බලන්න ... ද?"

සුගත් විස්මයෙන් ඇය දෙස බැලී ය. මල්ලී සොරකමේ හොරකමේ අල්ලා ගත් අත්තා කෙනෙකු සුළු දුන්නට ලැබෙන සිනාව ඇගේ මුහුණේ ඇත.

"අයියට මගෙ අවසරය ඕනැ යැ?"

"අයිය බලා ගෙන ඉන්නෙ ඔයාගෙන් පොරොන්දුවක්. ඒක තමා අවසර ය"

"මට කලින් කිව්වෙ නැ. අදයි, කිව්වෙ. වැරැද්ද මගෙ අතේ නොවෙ යි"

"ඔව්, සුගත් ..." ඇයගේ මුහුණේ සිනාව තුනී වෙමින් ඒ ඔත තැවුරු හැඟීමක් මතු වෙමින් තිබේ ය. "...හොයන්න සමාවෙ මට ඇත්ත! නාමුත් හොඳ ගැනු රටේ ඉන්නවා. අපි එකතු වෙලා හොයා ගනිමු. හොඳ කෙනෙක්"

'අයිය ඔක්කොම කියල' ඔහු සිතුවේ ය.

"අයිය මට ඔක්කොම කිව්ව. මම දැන් දන්නව ඔය දෙන්නාගෙ නැති ඔක්කොම. එය ගොල්ලන් යාළුවන් විදියටයි ආශ්‍රය කරන්නෙ. ඔය දෙන්නාගෙ සහෝදර බැඳීමක් නොමැති ද කියල, මම දන්නව"

ඇය කථා කරන්නේ දැඩි හැඟීමකින් බව සංවේගය රැඳුණු ඇගේ පෙනීමෙන් ද ස්වරයෙන් ද විදාමාන විය. සුවා දවස ගෙවීමෙන් අතුරු දහන් වී ගෙවාගත් කාලයකට පසු හදිසියේ හමු වූ සහෝදරියක දකින කල සහෝදරයකු තුළ ඇති වන හැඟීම සුගත්ට ඇති විය.

කාමි පට මීටිනමින් තිමට බර කර ගත් දෙ නෙතින් ප්‍රකුව ඈ කථා කර ගෙන ගියා ය. ඇය සුගත්ට පෙනුණේ අයියාට පමණක් නොව තමාටත් ජීවිතයේ ආලෝකය ලබා දීමට පහළ වූ දෙව් දුවක මෙනි. බලාපොරොත්තුව මූර්තිමත් වූ ප්‍රතිමාවක් ලෙස ඔහු ඇය දුටුවේ ය. මඳක් නිහඬව සිට ඔහු ඉංගිරිසියෙන් කතා කරන්නට පටන් ගත්තේ ය.

"සුගත් එම ආත්මාර්ථයෙන් කතා කරනව කියල හිතන්න එපා! මම ඉන්නනව විවාහ වෙන්න හිතන් තියාගෙන කියනව කියල හිතන්න එපා. මට පරන්ට වැඩිය ලොකු කෙනෙක් නෑ. සුගත්වත් එහෙමමයි. එයා ඉන්නෙ වේදනාවෙන්. එයට ඕනෑ ගෙදරක්. ඒ එක්කම ඔයා ජීවිතේ ගැන බලාපොරොත්තුවක් නැත්

නම් එයාට ගෙදරක් තිබිල වැඩක් නෑ. ඔය දෙන්නා අතර එහෙම නෑ. ඔයා දන්නව අයිය ගැන"

ඉන් ඈතුළෙන් ආරංචි වූ ශෝකාතුර රාවයක් ඇති වී ඇසුණු සුගත්ට දැනෙයි. එවිට ඔහුගේ හදවත ඉරී ඇඳෙන්නට විය.

"එක වරක් බාධා වුණාම පරාජය කරට අරගෙන ඕනෑවට කාලකණ්ණි වීම මෝඩකමක්. සුගත්, ඔයා මෝලේ ඇති ළමයෙක්. ඔයාට ඉගෙන ගන්න පුළුවන්. අයිය ඕනෑ නම් ඔයාට උදව් කරයි. අයියාගෙ නොවෙයි, ඔයාගෙ සල්ලි. ඔයාට අයිති දේපළක්"

"එහෙම එකක්, අයියගෙයි මගෙයි කිසිම බෙදීමක් නෑ. තියෙන දෙයක් අපි දෙන්නට-හවුලේ"

"ඒක තමයි මම කියන්නෙ. අයියගෙ නිවී ඇතෙක් නැ ඔය දේපල ගැන. වස්තුවෙන් සුගත්ගෙ ජීවිතයට එළියක් දෙන්නට පුළුවන් නම් ඒක තියෙනව නම් හරක් මෙලොකුවට එයාගෙ කෙනෙක් මූළ කරල. ඔයාගෙ ඕනෑ රහසක් අයියට කියනව. ඔය දෙන්නාගෙ ඔක්කොම දෝන්නව විශ්වාසයි. ඇයි සුගත්, ඇයි ඉතින් ඔයා තනිවෙලා ඇත්තක් විතරක් වහගෙන ඉන්නෙ? ඒ ඇත්ත අපුත් අපිට දෙන්න. අපිට කියන්න, සුගත්ගෙ හිතේ අමාරු. මට කියන්න. මම ඔයාගෙ සහෝදරි, මම ඔයාගෙ දුක දුන්....."

ඇයගේ උගුරේ යමක් හිර වෙන බව ඔහු දුටුවේ ය. එය ගිල ගන්නා තුරා ඈ මඳකට කථාව නතර කළා ය. ඇයගේ දෙ නෙත් කඳුළින් පිරී ඇත. කථා නැවත පටන් වූ නිශ්ශබ්ද මොහොතේ, වියසනාර වාදනයේ ශෝක රාවය ඔහුගේ හදවත පත්ලේ රැඳී මිංගා ගියේ ය.

"ඔයා මුණ ගැහෙන්නැමයි මම ජීවිතය. ඔයා හදවත් හැම කල්පල් වෙලා තිබිද්දී තරන් ... [illegible] ඉන්න බව ඔයාට අඬවන්න එයා හැකි වුණේ නෑ. ... කිව්වත් එක්ක ආවෙ නෑ. ඔයා ... ඇත ... තැතුව, ඔයේ ඉන්නව කියල එයා ... ඔයාගෙ ජීවිතයේ බලාපොරොත්තුවත් ඇති ... විවාහ වෙන්නෙත නෑ"

"මගෙ බලාපොරොත්තුවක් නෑ ... [illegible]"

"කියන්න ඕනෑ නෑ. ... [illegible]

හැඬිරීමෙන් දන්නලු අන්න, අයියා එනවා. ඔයාගෙ හිතේ අමාරුව අපි බෙදා ගනිමු. ඔයාට තනියෙන් කණගාටුවෙන්න දිල බෑ. අපි එනවා සන්තෝෂ වෙමු. එකට කණගාටු වෙමු. මතක තියාගන්න සුගත් ඒක. ඔයාට තනියෙන් දුක්වෙන්න බෑ" ඈ අසුනෙන් නැගිටිමින් උත්සාහයෙන් සිනාසුණා ය.

දෙ දෙනා අතර පැවතියේ සාමාන්‍ය කථාවක් නොවේ ය යි ගෙට ගොඩ වෙන්න ම සරත් තේරුම් ගත් බව සුගත් ඔහුගේ මුහුණෙන් දැන ගත්තේ ය.

"හේමමාලි හිටිය ද?"

"හිටිය"

"මොකද, හිටියෙ?"

"ඔයාට බැන්න අන්න. යන්නෙ නෑ කියල .....ඒක නෙවෙයි, යමු ද අපි රවුමක් ඇවිදල එන්න?"

"ඕන නම් යමු"

"එහෙනම්, අම්මට කියල එන්න"

"එහෙනම්? මම ඇඳගෙන එන්න ඕනෑ"

"ඔය මදි ද?"

"අනේ සරත් මම වෙන සාරියක් ඇඳ ගෙන එන්නම්" යි කී ඈ සුගත් දෙස ද බලා සිනාසී ගෙට දිව්වා ය.

"මල්ලී මම පොඩ්ඩක් අරගොල්ලගෙ අම්මා එක්ක කථා කරල එන්නම්... නැත් නම් මල්ලිත් එන්න"

"නෑ, අයිය යන්න" සරත් ගේ ඇතුළට ගියේ ය.

"පුංචි නංගි ඔය සුගත්ට ඇල්බම් එක දෙන්න. එයාට පාළු ඇතිනෙ" යි ගේ ඇතුළෙන් චම්පාගේ කටහඬ ආවේ ය.

"ඔයාට පෙන්නන්නම්, ඔයගොල්ලගෙ අයියගෙ වැඩ" යි කියමින් මේනකා පින්තූර ඇල වූ පොතකුත් අතැතිව සුගත් වෙත ආවා ය.

ඔහු අත දිගු කළේ ය. ඈ පින්තූර පොත ඔහුගේ උකුල මත තබා දකුණු පසින් පුටුවකට හේත්තු වී මුල පිටුව පෙරළුවා ය.

"මේ අපේ පප්පා-පප්පා මැරිල දැන් අවුරුද්දක් වෙනවා"

පළමුව ඔවුන්ගේ පින්තූරය විය.

"මේ අයිය ද"

"ඔව් අයියා. අනුරාධපුරේ මිහින්තලේ දීත්. මේ ඉන්නෙ ලොකු අක්කා. අයියගෙ ළඟ ම ඉන්නෙ පොඩි අක්කා. එයා ඇඳල තියෙන්නෙ දන්නෙ නැති ගැහෙනත් පසනත් කියල. අඳුරන්න පුළුවන් ද මෙයා? චම්පා අක්කා පුංචි කාලෙ. අවුරුදු දෙකයි. මේ වැඩි මේ මම"

ඔහුගේ උකුල උඩ තිබෙන පොතේ පිටු පෙරළුණේ නොවේ ය. පිටුවක්, පිටුවක් පාසා ඔහුගේ අතේ ඇයගේ අත වැද යි. හදවත තියුණු මුහුණට වැදීමෙන් මෙන් ඔහුගේ කම්මුල් ලජ්ජාවෙන් රතු වෙයි. ඇයට තව ටිකක් එහාට වෙලා ඉන්න බැරි හැටි!

"අපි ලොකු අක්කගෙ මඟුල් පින්තූරෙ. මේ ඉන්නෙ අයියගෙ ඔබාල දෙන්නා"

"මේ පුංචි බබා?"

"ඒ අක්කගෙ දුව...මේ කවුද? මෙයා දන්නව ද කවුද කියල?"

ඈ නැඹුරු වී හිස හරවා සුගත්ගේ මුහුණ බැලී ය. පෙළ තොලැමෙන් ගොරෝසු වූ ඇයගේ කෙටි හිසකෙස් පොදක් ඔහුගේ මුහුණේ වැදිණි.

ඒ පින්තූරය සරත් හා චම්පා මුදු මාරු කළ දින පිට ගන්නා ලද එකකි. සුගත්ගේ මුවග සිනාවක් පහළ විය.

"ඕක ගත්තෙ මම. මේ ඔය ගොල්ලන්ගෙ කාර් එක"

මිරිකී, චම්පා හා සරත් රථයට හේත්තු වී සිටි අතර මේනකා බොනට්ටුව උඩ වාඩි වී චම්පාගේ කරට අත දමා ගෙන ඒ ළඟ පින්තූරයේ උන්නා ය.

"ඕක ගත්තෙ බොල්ගොඩ දී"

"එහෙනම් පැහෙන්න සවාරි ගිහිල්ල තියෙනව" යි සුගත් කතාවට ම කියා ගත්තේ ය. තම සොහොයුරා සමග දැඩියක් මිදු අපි වෙන අයගේ සම්බන්ධයට වැඩි පිරිනු ඊර්ෂ්‍යාවක් ගට ගත්තේ ය. ඒ ඊර්ෂ්‍යාව වෙනත් දෙ දෙනා ගැන ය. පින්තූර පෙරළූ ඇයගේ චම්පා- සරත් දෙ දෙනාගේ හා වෙලාවක් ද විය.

"බැන්න ඉන්නව ඔයා දන්න ..." ඔහුගේ පිටුවක් පෙරළූ මේනකා, සුගත් දෙස බැලුවා ය.

www.sinhalaelibrary.com

විස්මයෙන් විකසිත මුහුණ නො දනුවත්ව ම මෙන් ඇය වෙත හැරිණි.

"කොයින් ද, මේ වගෙ පින්තූරේ මෙතනට?"

"ඇයි පුංචි අත්තංගෙ පින්සිනා පොට්ඩෙනෙ. අඩල, අඩල මිස සරත්ගෙන් ඉල්ල ගත්ත. අප්-පප්, මේ ගොල්ල හරි ගණන්!"

"සරත්ගේ බලාපොරොත්තුව" යන්න පුංචි අකුරෙන් ලියන ලද කවදසි තීරුවක් ඒ පින්තූරයේ හැඳින්වීම විය.

"නවද නේක ලිව්වෙ, චම්පා ද?"

"වෙන කව් ද? ඔයාගෙ පින්තූර තව තියෙනවා"

සුගත් නො ඉවසිලිමත් විය.

වට විට ගිය සවාරියේ දී සුගත් හා සරත් විසින් ගන්නා ලද පින්තූරවලින් පිටු දෙකක් ම පිරී තිබිණි. හග්ගල කඳුගැටයක් මත සිට ඈත බලා ගෙන සිටින සුගත් එක පින්තූරයක සිටියේ ය. දුන් බලන විට මේය ඉතා ම කලාත්මක වූවකි. එහි සුගත් තුළ ඇත්තේ කිපුණු යෝගී බැල්මකි. ඒ පින්තූරය ගනු ලැබුයේ සරත් විසිනි.

'කණකාටු නොවන්න! ඔබ ඉදිරියේ දීප්තිමත් අනාගතයක් ඇත' යන්න ඒ යටින් විය.

ඉන් තුළින් ඇසෙන අඩි උස සපත්තු හඬ අනුව, චම්පා සූදානම් වී අවසාන බව සිතා ගත හැකි විය.

"ඔයාට ඕන නම් ඕක ගෙනගිල්ල, බලල ගෙනත් දෙන්න. මේක අක්කගෙ. අපේ ඒව පෙන්නන්නම් පස්සෙ දවසක"

"සරත් එන්න"යි අත් ඔර්ලෝසුවට වයින් දමමින් ඉස්තෝප්පුවට පැමිණි චම්පා කීවා ය. ඇය වෙතින් 'ගාඩිනියා' පියරූ සුවඳ විහිද ගියේ ය,

"මම පරක්කු වුණා ද සුගත්?"

"නෑ"

සරත්, මවත් වරුණින් සමග ඉස්තෝප්පුවට පැමිණියේ ය. චම්පා ගේ හිස සිට ඇද පතුල දක්වා යැවූ බැල්ම යළි මුහුණේ රැඳවූ සරත් නො කැමැති ගතියක් පළ කර,

"චී! මය පසමී ගැව ඉටි කරාවූ දම්මෙ මොකට ද? ගළවන්න ගළවන්න"යි කීය.

"ඇයි සරත්? ඒක මගෙ සායිමය පාටට කැපෙනව නෙ"

"ඒක අක්කට ලස්සණයි"

"පුංචි අක්ක, අර ගොමට ගැනු වගෙ අඳී පටු පොත් ගෙනෙන්න. එයාට අල්ලන්නෙ අන්න ඒව"

සරත් චම්පා ගේ වෙත අත විහිදු මෙන පැන්නේ ය. [illegible] ගේ සිනා පි, ඔහුට අසු නොවී ඉවතට පැන ගත්තා ය.

"ලංසි කෙල්ල එන්න එපා!"

ඇඟිලි තුඩු කම් පෙති පිටු පසින් තබා සුගත් දෙසට හැරුණු ය.

"බලන්න සුගත්, ලස්සණ නේ ද?" යි ඇසුවා ය.

"අයියෙ ඒක ලස්සණ යි"

"ඒ ළමය, මේ වගෙ ගොඩක් නෙවි"

"හලුත් නංගි, සුගතුත් කැමතිහැ කොණ්ඩකපන කෙල්ලන්ට"

"කෝලමක් ! මට මොක ද, ඉතින්?"

"සරත් ඔයේ ඇති මේ කෙල්ලන්ට තියෙන්නෙ ඉච්චරිසා වූ කියල. තෑ රන්තරන් කන කරක් ජීයෙනව" යි [illegible] ගෙන් කීවා ය.

"ඒක නෙවි සරත් කියන්න, ඔයා [illegible] ලෙවල දන්න" ඇය වමතින් කන් පෙත්ත අල්ලා ගෙන හිස මදක් ඒ අතට ඇළ කර ගෙන ඇසුවා ය.

"යමු යමු, පරක්කු වුණා"

"සරත්, කෑමට එන්න"

"නෑ, අපි කාල එන්නම්"

සරත් සුක්කානම අතට ගත් අතර, චම්පා, අයිය මලුත් අතට [illegible] වූවා ය.

"සුගත්ට ඉඩ මදි ද? තව මෙහාට වුණොත්"

"නෑ, මට ඉඩ ඇති"

"තව මෙහාට වෙන්න"

ඒ බඳු ස්පර්ශයක් ඔහු මීට පෙර ලැබ ඇත්තේ [illegible] පුද්ගලයකුගෙන් පමණකි. ඒ නම් පුංචි අම්මාගෙනි. [illegible] එන තුරු ඉස්තෝප්පුවේ [illegible] පුංචි [illegible] පාර දිහා බලා ගෙන සිටින [illegible] උකුළ මත හිස තබා [illegible] සුවඳක් ඇත. ඇය ගේ [illegible] චම්පාගෙන් ද දැනෙයි. [illegible] තරම් ප්‍රාමික ආශාවක් [illegible] ඇති විය.

ගල්කිස්සේ මුහුදු වෙරළට ගිය ඔවුහු පැයක් පමණ එහි ගත කර, පසු ව පැය බාගයක් විතර හැලිස් පසෙක පමණ ඇවිදගෙන ගියහ. මහ පාර පාරවල් බලා ගමන් කළහ. ඉන් පසු කොල්ලුපිටියේ පිටිපනියේ පැය ටික වෙලාවක් නතර වී සිට, රෑ කෑම සඳහා කොටුවට චීන හෝටලයකට ගියහ.

"අයියෝ මම එළවන්නම්, දෙන්න යතුර" හෝටලයෙන් පිටතට එමින් සුගත් කීවේ ය.

"මිය කොල්ලු කවද ද ආයින් එන්නෙ?"

"තව සුමානෙකින්, දෙකකින්"

"ඒව සුම්මා! හෙට එන්න"

"අනිද්ද"

රත්මලානේ සිට ආ පසු එන ගමනේ දී දෙදෙනාම නිහඬ වූහ. සුගත් චම්පා ගැන කල්පනා කළේ ය. සුගත් චම්පා ගැන කුමන අදහසක් ඇති කර ගන්නට ඇද්ද, මේ හමුවීමෙන් ඔහුගේ කැලඹිලුණු ස්වභාවය පහව ඇද්දැයි සරත් කල්පනා කළේ ය.

"අපි ඉරිද පුංචි අම්මලා ගෙදර යමු ද?"

"ඒ මොට ද?"

"පුංචි අම්මටයි බාප්පටයි කියල අය්යගෙ මංගල්‍යය ඉක්මන් කරන්න"

"ඇයි හදිස්සි?"

"මට ආසයි එයා ඉක්මනට අපේ ගෙදරට එක්කර ගෙන එන්න"

"එක දවසින් ම පැහැදුණා?"

"ඔව්! මම හරියට පැහැදුණා. ඉරිද යමු"

"මට නිදිමතයි. හෙට උදේ කතා කරමු"

"මිනිහ අකැමැති පාටයි!"

සරත් නින්දට වැටුණු නමුදු සුගත්ට බොහෝ වෙලාවක් යන තුරු නින්දක් නොවී ය. ඔහුට නින්ද වුවමනා ද නොවී ය. හෙට උදේ වන තුරු සිටියොත්, මේ එකකයේ රසය අඩු වේ යයි බියෙන් මෙන් ඔහු මහන්සියෙන් නිදිමත මිරමිරා චම්පා ගැන කල්පනා කළේ ය. දමයන්තිගෙන් වෙන් වීමෙන් පසුව සුගත් මෙ තරම් සතුටින් ගත කළ එක ද දවසක් වත් නොවී ය. දමයන්තිය සමග ගත කළ අවස්ථාවල දී ලද සතුට හා විනෝදය වුව ද මේ වර්ගයට

www.sinhalalibrary.co

අයත් නොවේ. ඇයගේ ආශ්‍රයෙන් ලැබුණේ අඳුරු වර්ගයක සතුටු අවකාශ වූත් හැඟීමකි. දමයන්තියගෙන් ලද සතුට දුක් වේදනාවකින් ද මිශ්‍ර ය. එහි අනුරාගයක් ද කල්... එවැන්නක් නොවී ය.

චම්පා ගැන සිහියට නැගෙන විට සුගත්ට ඡන්දය ඇති වූයේ, පිදිමක් හෝ නොසන්සුන් කමක් නැත. එය නිර්මල ස්නේහයකි. සහෝදරියකගේ හෝ මවකගේ හෝ ආදරය කුමක්දැයි නොදැන සිටි සුගත්, චම්පා සමග ගත කළ ඒ පැය කීපය ඇතුළතදී ජීවිතයේ ඉන් පෙර නොලද දයාවක හා අනුකම්පාවක රසවිඳීමට පත් විය. ඔහුට කෙල්ලන් සියක්ගෙන් ආදරයක් ලබා ගත හැකි ය. ඒ හැමෝ ම ආලය කරනු ඇත්තේ ඔහුගේ ආලය සොයා බලාපොරොත්තුවෙනි. ආත්මාර්ථයෙන් තොරව ලබන නැත්තාගෙන් ආපසු යමක් බලාපොරොත්තු නොවී, ප්‍රාර්ථනා ආදරයක් දක්වන්නකු සොයා ගැනීම පහසු නොවේ. එවැනි ආදරයක් සුගත් සැලකුවේ ප්‍රතිභාගයක් ලෙසයි. ඒ ප්‍රතිභාගය මවකට හෝ ආදරවන්ත සහෝදරියකට හෝ පමණක් ලද හැකි වූවකි.

චම්පා හමු වූයේ මුලින් ම ඇය ගැන ඇසුවත්, දුටුවත්, කතා කළත් එ ද ම බවත් සුගත්ට නොසිතුණි. ඇයගේ කට මුලින් ම අසා, ඇය දැක, කතා කර, යාළු වී සියල්ල එම දින මුල් පැය කුත හතරයි. ඒ පැය කුත හතර කල්ප ගණන් ලෙස ඔහුට සිතෙ යි. තමා මුළු ජීවිත කාලයේ ම ඇය දැන සිටියා සේ ඔහුට සිතෙ යි. අයියාගෙන්, තමාගෙන්, ජීවිතයේ පිළිබඳ කිසිවක් නැත සිටි සිය නියාවක් ඔහුට පෙනෙ යි.

අවුරුදු ගණනක් වැසී තිබී එ වියැළී තිබුණු කතාන් සුවා හදවතේ මහ ගහක් ගලා යන්නා සේ, සන්තෝෂයෙන් තොර ව වේදනාවෙන් පිරී වැටී තිබුණු සුගත් ගේ පාළු හදවත දමයන්තියගේ ප්‍රීතියකින් පිරී ඉතිරී ගියේ ය.

සුගත් මෙ සේ නිදිවර්ජිතව චම්පා ගැන ... ආලෝකයෙන් ... සිතිවිලි දහර පැතිර වූ අතර, එ ද ය ... ... නින්දක් නිසා අගට ගිය ඇයට ද, බොහෝ වෙලාවක් ... නිදි නොවී ය. ඇයට පමණක් ... ... හැඟී විය.

"හරි හොඳ ළමය මම්මෙ"

"එයා හොඳටම හෙලවෙයි ද, සරත් වගෙ?"

"පුංචි නංගි. කට වහගන්න"

"අප්පා! අයියත් ම නැතුව බැඳිල වගෙයි"

"හරි ළමය! හැබැයි කාර්එක එළවන්න ගත්තම හැටිම හැක්කැවයි ..."

"එකට පෙන්නනම් කාර් තියෙන්නෙ! ගිහින් යන්න බරකරත්තයක් බැඳ ගත්තම පුළුවන් නෙ. සරත්ට හොඳයි කරත්තයක්"

"එන්නකො මීට පස්සෙ එයාගෙ කාර් එකේ යන්න"

"මම යනව නම් ඔය කාර් එකේ, මීට පස්සෙ සුගත්ට කියනව එළවන්න. සරත් එක්ක යන කොට නිදිමත යි"

"සරත් අයියත් හො යන්නෙ මම අකැමැති නිසා"

"පුංචි නංගි නිදගන්න. ඉතින් අප්පෙ සුගත් මොනවද කිව්වෙ"

"වරුණි අක්කගෙ සිත ගිහිල්ල වගෙයි"

"මොකද ද, වරද්දිය කියල දුවන්නෙ? කිවපන් පොඩ්ඩක්!"

"මහ නරක ළමය"

සුගත් ගේ හැම වචනයක් ම, හැම ඉරියව්වක් ම, හැම ක්‍රියාවක් ම, හැඩිත හැඩිතත් මතක් කරමින් චම්පා මිටවත් වරුණිටත් විස්තර කළා ය.

සිය මළණුවන් ගේ ජීවිතය ප්‍රීතිමත් කරවමින්, ආලයක් නිවා සන්සල්ව යැම නිසා අඳුරු වූ ඔහුගේ හදවතට බලාපොරොත්තුවේ ආලෝකය හෙළි කිරීමත් සරත් ගේ වෑයම හා පරමාර්ථය බව චම්පා දැන සිටියා ය. ඔහු දුර්මුඛ කරමින් මෙ පෙන් ඉෂ්ට නොවී තිබුණු ඒ බලාපොරොත්තුව හා පරමාර්ථය සාර්ථක කර ගැනීමේ දී ඔහුට හවුල් වීමට ලැබීම ඇයට මහත් ආඩම්බරයක් හා සන්තුෂ්ටියක් ද විය. ඒ අතර කාගේ හෝ තැවුණු සිතකට සැනසීමක් ලබා දීමට ශක්තියක් හා අවස්ථාවක් ලැබීම ද ඇයට තවත් සතුටකි. දින ගණනක් ආහාරයක් නැතිව සිටින, එහෙත් කිසිවකුගෙන් හිඟා කැමටත් නො කැමැති ව කුස ගින්න ඉවසා ගෙන සිටින අයකුට ආහාර වේලක් දෙන්නට ලැබීම අමුතු ම ශාන්තියකට හේතුවේ. සුගත්ට පිහිට වෙන්නට ලැබීමෙන් චම්පා ලැබුවේ එ වැනි අවසන් ශාන්තියකි. ඔහු ගැන දැනගන්නට ලැබීමෙන් පසුව ඇය අප

කලින් තිස්සේ පැවති එක්තරා බියක් ද පෙව් [illegible] ගියේ විය. සුගත් හා සරත් අතර ඇවැසිමේ [illegible] සහෝදර කමක් දැයි චම්පා දැන සිටියා ය. [illegible] වුව ද ඒ සම්බන්ධය පෙර පවිදි [illegible] දුවයන් අද දෙනා අතර සම්බන්ධය පවතු නොවීමට නම් [illegible] වූ විය යුතු විශාල යුතුකම් කොටසක් ඇය බව [illegible] ඇ. සුගත් ආශ්‍රය කළ හැකි කෙනෙකු ද නැද්ද යි [illegible] නිසා චම්පා [illegible] වූවා ය. සරත් ගෙන් සුගත් ගැන කොයාකතුත් තොරතුරු [illegible] අසා දැන සටියක් ඇයගේ [illegible] පසුව ය. සුගත් සම්භාගමියට ප්‍රිය මිතාෂ ය. ඔහු [illegible] කිරීමේ දී කම්මැලි කමක් ඇතිවීමක් හෝ අරුචියක් හෝ නැත. මිත්‍රකාවී කුමක් වුව ද, ඇය ගණනක් [illegible] දිනා ගෙන කතා කළ හැකි ය. මුලදී ලජ්ජා [illegible] කතාවට වැටුණු කල ඔහු මුද්‍රිතිමක් [illegible] කළේ ය.

10

"ඔය දෙන්න පැත්තකට වෙලා බලා ඉන්න. මම [illegible] බන"

"ඇයි අපි නිවෙච්චම, ලේ නැගෙන්නෙ නැද්ද?"

"ඇදයි නෙ, සුගත්, බලන්න [illegible] —
අර අයියගෙ ජේලිය මඩවැල වගෙ"

"ඇද වුණාට කමක් නෑ චම්පා, ඊයෙත්"

"අනේ සරත්, වැඩිය කථාව නම් [illegible]"

"මොකද අයියෙ අපිට බැරි [illegible]"

"ඒක, ගැණුන්ගෙ අත් ගුණේ"

"අත් ගුණේ නෙවි, [illegible]"

"මම ගේන්නම් ලෙඩුවක්. [illegible]"

"මෙන්න මෙහාට වෙන්න, [illegible]"

චම්පා අද සොහොයුරන් [illegible] ගළි ජේලියට සිටුවන්නට [illegible] බැරි [illegible]

ජේලියට මල් පැළ සිටුවීම රචාවක් නොවේ. එහෙත්, ඔහුට එය හරි හැටි කර ගත නොහැකි විය. ඈ කිසි ආයාසයක් නැතිව, ඉද්ද ගැලුවක් මෙන් පැළ පේළිය සිටුවා ගෙන ගියා ය. මේ ගැහැනිය අත තබන හැම දෙයක ම ලතාවක් තිබෙන සැටි යි ඔහු සිතුවේය. සරත් හෝ සුගත් ගේ දොර ගරද්දක් දමමින්, මල් පෝච්චියක් පැලුවත්, ගෙදර දොර හැඩ වැඩ කිරීමේ වෙන මොනවා කළත්, එහි අඩුවක් දක්නට ලැබෙ යි. චම්පා අත ගැසූ විට එසේ නොවේ. ඒ හැම එකකම, ලතාවක්, කලාවක් තිබේ. ඇයගේ නිපුණත්වයට හැඩ ගැසීම මේ අද දෙනාට සිරු නොවී ය.

"අයි-යෝ! මෙහෙම අයිය මලෝ දෙන්නෙකත්! මේ අර භාජනය මම ච්ඡි කරනව. සරත් සිගරට් බීල අළු දාන්නෙ ම බිම"

සරත් තමා අවට අළු විසිර යන ලෙස සිගරට්ටුවට ඇඟිල්ලෙන් තට්ටු කළේ ය.

"මම අඩු ගාන්නෙ නෑ. අර අහිත් එක්කෙනා! පොරණ්ඩු දෙකක් ගෙනත් දුන්න. ඒක දාන්නෙ නෑ. මඩ පාග ගෙන ගෙට එන්නෙ. මෙනකා කියන්න වගෙ, ගොඩයාම දෙන්න"

ගේ හරි හැටි තබා ගැනීමට සහයෝගයක් නොදෙතැ යි ඈ ඔවුන් අද දෙනාට මේ ලෙස නිතර ම දොස් පැවරුවා ය. චම්පා කෝප ගන්වනු පිණිස, සරත් හා සුගත් ඇය නොකැමති දේ වඩ වඩාත් කරන්නට වූහ. දෙපාක්ෂයේ චෝදනා, ප්‍රතිචෝදනා කෙලවර වන්නේ තිදෙනා ම මහ හඬින් සිනාසී සමගි වීමෙනි.

විවාහයෙන් පසුව පදිංචියට පැමිණි නිවස පාලනය කිරීමත්, පිළිවෙළ කිරීමත් චම්පාට සම්පතක් විය. නිවස හරි හැටි තබා ගැනීමට බාධා කරන විට ඇය සරත්ට හා සුගත්ට බැණ වැදීමෙන් ලැබුවේ දරුවන්ගේ සුරතල්, අවිංසක දඟකාර කම් දක්න දෙද පවතන මවක යම් සිතින් ලබන සන්තෝෂයකි.

විවාහයට කලින් ඔවුහු තිදිබිහශ්යාගෙන් මේ ගෙය කුලියට ගත්හ. සරත්, සුගත් හා චම්පා හැම තැන ම ඇවිද නොයෙක් තැන් බලා මේ ගේ තෝරා ගත්තේ, චම්පා ගේ තීරණය අනුව ය. තිදෙනා ම ගොස් ගෙට වුවමනා සියලු බඩු-මුට්ටු ද දොර-ජනෙල් රෙදි හා ඇඳ ඇතිරිලි ආදිය ද මිලදී ගත්හ.

පෙම් බඳින අවදියේ චම්පා සියල්ල කළේ සරත් කියන පිළි-වෙලට ය. ඇඳුම් පැළඳුම්, කථා විලාසය, ගතිගුණ ආදී සියල්ලත්

ඈ ඔහුගේ කැමැත්ත පරිදි වෙනස් කර ගත්තා ය. පසුව සර ගත්තා ය. දැන් සියල්ලක් ගැන ම තීරණය කිරීම ඔහු ඇයට භාර කළා ය. සරත් එසේ කරන්නේ ඔහුට ඇලුම්පත පරිදි, ඇඳුම් පැළඳුම් ගතිගුණ ආදියට උචිත පරිදි තමා වෙනස් වී සිටින බව ඈ දන්නී ය. එය ඇයට ආඩම්බරයක් හා සතුටකි.

විවාහය සිදු වූයේ වාමට ය. මාමා ද ඊට එකඟ විය. උත්සව-යක් නොගැනීම ගැන පුංචි අම්මා මුලදී නොකැමැත්ත පළ කළ නමුදු සරත් ගේ තීරණය වෙනස් කිරීමට උත්සාහ නොකළා ය. "ලූනාලට හොඳ විදියක්" ය යි ඈ අන්තිමට කීවා ය.

තමාට ගැළපෙන බිරියක් ලද කල මිනිසකුගේ ගෘහ ජීවිතය කොතරම් සාර්ථක ද යි සරත් හා චම්පා දකින සුගත් කල්පනා කළේ ය. චම්පාගේ උසස් ගති ගුණ, ඇයගේ කරුණාව, එම තම දකින්නට දකින්නට, ඔහු තුළ දමයන්ති එසේ වීමෙදී ඇති වන කළකිරීම තව තවත් වැඩි විය. ලෝකයේ හොඳ ගැහැනු සිටිතැයි අවබෝධ කර ගත් ඔහු සිය කැනාණ්ටිය වැනි තරුණියක සොයා ගත යුතු ය යි තීරණය කර ගත්තේ ය. විවාහයෙන් පසු සරත් ප්‍රීතියෙන් පිනා යන සැටි දුටු සුගත් තුළ ජීවිතය කෙරෙහි ඇති කර ගත් බලාපොරොත්තු තව තවත් වැඩි වන්නට වන්නේ ය. චම්පා දෙස බලා ලෝකයේ හොඳ ගැහැනු සිටිතැ යි සුගත් සන්තෝෂයෙන් මවා ගන්නා බලාපොරොත්තු සමහර විට මෙනකා ගැන මතක් වීමෙන් බිඳ වැටේ යි.

අයියා ලබා ගත් ආන්දරේම බිරියක ලැබුණොත් වාසනාවකි. අනෙක් අතට මෙනකා වැනි තරුණියක ලැබුණොත් යයි සිතන ඊට ඇති වන්නේ ලොකු බියකි. මිට මඟක් මෝස්තරේ ජීවිතයේ එක ම පරමාර්ථය කර ගත්, මටනිර සහ් ලස්සණ සැට ගත්, චෑම බව කුමක් ද යි හොඳක් මෙනකා ඇය ගේ එක තුම උසස් අක්කාට වඩා කොතරම් වෙනස් ද?

ගැහැනිය සෙවීම තිතිණි සෙවීම වැනි අසීරු වැඩක් බව සුගත්ට ඇතැම් විට දමයන්ති ගේ හොඳ ගැත්ත ද සිහි වේ. පාල කම කළත්, තමාට දෝෂී වූවත්, ඇය තමාගේ අඩුපාඩු හැඩ ගැසී ගෙන ගිය බව ඔහු පිළිගන්නේ ය. තාලේ ම සැර තරුණ කෙල්ලක ලෙස ප්‍රකට ව සිටි ඇය ළඟ පෙලෙන් හා තමාගේ ඉවසීම ව, නිවසක් ව හැසුරුණු හැටි ඔහුට මතක් විය. ඇයගේ

www.sinhalalibrary.com

ළඟ ගත් ලද සුව ඇත් වීමේ දී ඔහු තුළ ඇය කෙරෙහි ඇති කළ ප්‍රේම ලෙස් ගොස් ගෞරවය තරමක් අඩු වෙනු සිතේ ඇය පිළිබඳ ව කරන්නේ පළින් ඇඳගන්නට නොහැකි නැති ගත රූ සටහන් නැවත ඇඳගන්නට පටන් ගන්නා අවස්ථා මනාවුණා නො වේ. තමන් දුන් පත කරන ප්‍රීතිමත් ජීවිතය ගැන සිතන ඔහු එවිට උත්සාහයෙන් දමයන්ති අමතක කරයි. මෙසේ ඇය සිතින් බැහැර කරන්නට සෛධර්යයක් ලැබීම ඔහුට සතුටකි.

සුගත්ට මැලවෙන තරුණියක වුණ ගස්වා දිම ගැන සරත්ටත් වඩා චිත්‍රා නො ඉවසිලිමත් ය. ඈ තමන් දන්නා හඳුනන හැම පුවතියක ගැන ම කල්පනා කර බැලුවා ය. තමන් ගේ මිතුරියන් ගේ කෙටල්වල යන බොහෝ අවස්ථාවල චිත්‍රා සුගත් ද කැඳවා ගෙන ගියා ය.

"කොහොම ද සුගත් ඒ කෙල්ල?" ඈ දකින දකින තරුණිය ගැන ඔහුගෙන් අසන්නී ය.

"නිකම් ඉන්න කොට හොඳයි. හිනා වුණ ගමන් කට නිකම් කරත්තෙට අලුවෙච්ච කජු ලෙල්ල වගෙයි"

"ඔයාට ඉතින් ඕවගෙ උපමාවක් නැති වෙනව යෑ?"

"කට වීතර යෑ? නාහෙත් හරි නෑ"

"ඔන්න අයියට ඕන එව. ඔයා තමයි සුගත් තරප්ප කරල තියෙන්නෙ"

"අර සිල්වියා-මම අර විගල් එකේ දී හඳුන්වා දුන්නෙ? ඒ ළමය නම් හරි හොඳයි"

"එයාගෙ පෝස්තර වැඩියි. තොල්වුත් රතු කරල තියෙන්නෙ"

"ඉතින් ඉස්සර තොල් රතු කළා සුගත්. සරත්, අපි බලමු ද බල්ලයි ගැන බල්ලයි ෆෙමන්ඩිස්?"

"කතෝලික නෙ වගේ?"

"ඉතින්! ඒ පාර තවත් එකක්. කතෝලික වුණා ම මොකෝ? ඒ ළමයින්ගෙ අස්ස නම් හරි හොඳයි"

"අස්සට වැඩිය කාංගී එකෙම පිටින් ම වෙනස් ද, කවිද දන්නෙ?"

"කතෝලික වුණාම තරකයි කියල නෙවෙයි මම කියන්නෙ. ආගම් දෙකක් වුණා ම සිතුම් පැතුම් වෙනස්. අදහස් වෙනස්. සිරිතාරිත් වෙනස්"

"ඊක නම් ඇත්ත. දුන් කියන්නෙ සුගත්, ඇත පළකතට යන්ලෙ. පිටිසර කෙල්ලක් බඳා ගන්නාය"

"ඉතින් නැගෙනිටි, තමුන් අපේ ජීවිතේ හැටියට ජීවත් වෙන්න බැරි. මේ ලෝකේ දෙකක් දන්නෙ නැති, ගැමියෙක් වගේ ජීවත් වෙන්න පුළුවන් ද? මේ ඉතා හොඳ වෙන්න පුළුවනි"

"සුගත් කියන කතාව ඇත්ත. හරි අමාරු වැඩක්"

"වැඩියම අමාරු අපිට. පිටිසර ඉඳලා, නගර ආශ්‍රයට ලැබිච්ච, සිංහල නමයි කලවලිය යි දෙක ම තර තියා ගත්ත, අපි වගේ අයගෙත් නැති මෙහෙකාත් නැති අයට තමයි ඔය අමාරුව"

"ඔව එකක්, අයියෙ. තල් මෝඩියෙක් වෙලා උපන්න නම් මේ කිසි කරදරයක් නෑ. අපි හිතනව වැඩියි"

"එච්චර හිතන්න එපා සුගත්"

"අනේ මම දන්නෙ නෑ, හිතලත් බෑ නො හිතලත් බෑ"

\+ + +

නිහාල් ගේ උරහිසට හිස තබා ගෙන කාට අත දිගා කරනා කතා කරමින් සිටි දමයන්ති, හදිසියේ විදුලි සැරයක් වැදුණු කලෙක මෙන් කතාව නතර කර, නැමිට ගත්තා ය. හල් ගැසී බලා සිටි ඇය ගේ මුහුණ මිළ මිනියක වැන්න. ඇතින් වුව ද යි සිතාගන්නා ගත නො හැකිව බොහොතක් ඇය බලා ගෙන සිටින ඇත්ත බැලූ නිහාල් දුටුවේ ඔවුන් සිටි තැනට ටිකක් දුරක් ඇතින්, ඇය දෙස ගිළින්නට මෙන් බලා සිටින තරුණයෙක් හා ඒ අසල ම සිටි නවක් තරුණයෙකි.

"එන්න, අපි යමු" යි අමතා තරුණයා, දමයන්තිය වෙත බලා සිටින තරුණයාගේ උරහිසට අත තබා කීය.

සිය සගයා කී දේ ගණන් නොගත් අර තරුණයා ඉවිස් දෙකක් ඉස්සරහට ආවේ ය. දමයන්ති වික්ෂිප්ත විය. තරුණයා ද හිනාවෙන්නට උත්සාහ කරමින් ඇයට තවත් ළං වූයේ ය. නිහාල් නැමිට 'මම මගේ පෙම්වතිය' යි ලෝකයට ම අසන්වන ලෙස සිටි අයෙකු මෙන් ඇයගේ ඇඟේ ගෑවෙන තරමට ළඟින් සිටගත්තේ ය.

"කොයි වෙලාවෙ ද ආවේ?"

තරුණයා කතා කළේ නැත.

"නිහාල්, මේ සුගත් වීරසේකර. ඉස්සර අපිත් එක්කල ඉගෙන ගත්ත ළමයෙක්. අර ඉන්නෙ, විමල් ජයතිලක. සුගත්, මේ නිහාල් ජයසිංහ-[illegible]!"

නිහාල් සුගත්ට අතට අත දීමට දකුණත දික් කළේ ය. සුගත් දමයන්තිය දෙස බලා ගෙන ම ඔහුගේ අත අල්ලා සෙලවී ය.

"ඇයි, විමල්, අඳුරන්නෙ නැතුව වගෙ?"

විමල් තවත් අඩි දෙකකින් ළං වූ විට නිහාල් ඔහුට ද ආචාර කළේ ය.

"මේ ගොල්ලා හරි ආදි ශිෂ්‍යයෝ! තමින් ඉගෙන ගත්ත ඉස්කෝලෙ අමතක කරල, මෙච්චර වැඩිත් තියෙද්දී අන්තිම දවසෙ ආවේ"

"අමතක කරන්න පුළුවන් නම් [illegible]"

දමයන්තියගේ මුහුණ අඳුරු විය. ඈ බිම බලා ගත්තා ය. සුගත් මොහොතකට ඇස් ඉවතට ගෙන ඇය දෙස බලා සිටී. [illegible] දෙනා ම ගොළු වූවාසේ ය. ඈ ඇඟිලි තුඩු බිම [illegible] මැද මේ නිශ්චලතාවය [illegible]. දමයන්තී ඉතා අමාරුවෙන් සුගත් දෙස බලා [illegible] යළි [illegible] ගත්තා ය.

"සුගත් කොහේ ද [illegible] දන්නේ?"

"කොහේ ඉන්නව ද කියල අන්දුමක් නෑ"

ඈ නැවත බිම බලා ගත්තා ය.

ඉතාම අසීරු කර [illegible] යළිත් ඇති විය. නිහාල් [illegible] සුගත්, විමල් [illegible] වූ ඇස්වලින් [illegible] දමයන්ති දෙස අභිමිසලෝචනයෙන් බලා සිටී.

"සුගත්, අපි යමු ගෙදරට"

එහෙත් ඔහුට විමල් කී දෙය ඇසුනේ නැත. විමල් ඔහුගේ අතින් අල්ලා ගත්තේ ය. ඔහුගේ අත සීතල ය.

"සුගත්, අපි යමු අර පැත්තට. අන්න, ඉන්නව ජයතිස්සපි [illegible]" සුගත් විමල් ගේ අත අල්ලා ගෙන සිහිනයකින් ඇවිදින කෙලෙක මෙන් සෙනග පීරා ගෙන ගියේ ය. ඔහු ගේ [illegible] ඉලක්කයක් නැත. ආදි ශිෂ්‍යයෝ කීප දෙනෙක් ඔහුට කතා කළහ. ඔහු කටට ආ යමක් කියා තවත් ඉදිරියට ගියේ ය.

"සුගත්, අපි යමු මේ පැත්තට, [illegible] බලන්න දෙයක් නෑ"

"විමල් මට තනි වෙන්න ඕනෑ"

"එහෙ නම් මම [illegible] ගිහිල්ල එන්නම්. අර '[illegible]' ළඟදී හමු වෙමු"

"එහෙම නොවෙයි. මේ සෙනඟ මැද්දෙ මට ඉන්න බෑ. මට මොකක් ද වුණා. මට මෙතනින් මිදී වෙන්න ඕනෑ"

"කොහෙද අපි යන්නෙ?"

"අපි අර කම්බි වැටෙන් පැනල, [illegible] රබර් වත්තට. ලොකු ගල් උඩ විකක් වාඩි වෙලා ඉඳිමු"

සුගත් පාසලෙන් අස්ව ගිය අවුරුද්දේ [illegible] වාර්ෂික උත්සවයක් [illegible] වශයෙන් ගන්නා ලද්දේ [illegible] මිටවනිය යි. සුගත් හා විමල් ඒ මැදින් [illegible] පාසල් [illegible] ගොඩ වූහ. පාසලේ ප්‍රධාන ශාලාවේ නාට්‍ය දර්ශනයක් [illegible]. ඔවුහු කම්බි වැටෙන් පැන, රබර් වත්තට [illegible] ගල් මත වාඩි වූහ. සුගත්ට ඇති කරවූ [illegible].

"[illegible] විමල් [illegible]"

"[illegible] ආපහු එන්න"

"මම අද ආව එක වගෙ [illegible] නෑ"

"මම යි වැරදි කාරයා. මම සුගත්ට එන්න [illegible] ලියුම ඇරියෙ එයා ගැන අමතක වෙලදී [illegible]"

"මමත් එහෙම හිතුව විමල් [illegible] අමතක වෙලයි කියල. තමුත්, මට දන් [illegible] අමතක කළේ නෑ. කවදාවත් එයා මට අමතක වෙලා [illegible] නෑ. [illegible] දන් හොඳට පේනව, මේ මුළු කාලයටම, දමයන්ති [illegible] වෙලා තියෙනව"

පැඟිකෙළි බිම කෙළවරකින් දළි-මිදි ගෙ [illegible] ඇසෙ යි. ඒ ලයිව [illegible] [illegible] ද යි [illegible] කර ගැනීමට සුගත් [illegible] පාසලෙන් නැගෙන ගායන රාවයක් [illegible] සුගත්ට [illegible] ය. මීට කලින්ත් [illegible]

දමයන්ති දුටු වෙල් යායල නිහඬ වී දැන් යළිත් ලයිට් මෝලක් ගී නවත් පැයිනයක් හදිසියේ ඇගෙන්නට වූවාක් මෙනි.

"විමල්, මට දෙන්න තියෙනවා නම් සිගරට් එකක්"

"සුගත්, දැන් සිගරට් බොනවා ද?"

"අඳල නිට්ල බොනවා. දැන් නම් එකක් අවශ්‍යයි......විමල් මම හිතා ගෙන හිටියෙ, අද මිනි මෙහෙ ආවේ නිකමට කියලයි.... නෑ මම ඇවිදිල්ලම තියන්නෙ, එයා දකා ගන්නයි. මගෙ හිතට මම බොරු කළාට, මුල ඉඳලම මගෙ හිතිල තියෙනවා දමයන්ති දකින ආශාව. එයා දකින බලාපොරොත්තුව. දමයන්ති හරි ලස්සනයි"

"තවදත් ලස්සන යි"

"හැමදාත් මේ තරම්?......නෑ විමල් එයා මේ තරම් ලස්සන බව මට මතක තිබුණෙ නෑ"

සැණකෙළි බිමට ඇතුළු වී ඔහු හතරස්වත් යන්නට පළමු, මල් කඩේ යටි සිටි ඇය තමාගේ නෙත වැදුණු සැටි සුගත්ට සිහි විය. පද රතු සාරියක් ද හැට්ටයක් ද ඇඳගෙන තැරලි ගසන ලද කෙස් වැටියේ කානේෂන් මල් කිනිත්තක් පැළැඳ පෙම්වතාගේ පුටුවේ හොඳින වාඩි වී, ඔහුගේ උර හිසට තබා ගත් හිසින් යුතුව ප්‍රේමාවනද්ධ බැල්ම ඔහු වෙත හෙළා ගෙන රහසින් මෙන් ප්‍රිය සල්ලාපයේ යෙදී සිටි දමයන්තිය දකින් ම සුගත් ගල් ගැසී, හැඟී අවිය ඔසවා ගත නොහැකිව, එහෙම ම තපර විය. ඒ දර්ශනය වැදුණු නෙතින් ශරීර ගත කරන ලද ගින්දරක්, සපුව පමණක් නොව මුළු ගත ම දවා ගෙන ගියාක් මෙන් ඔහුට දැනිණි. ඒ ගින්දරින් දවුණු පසුවේ මේ සුන්දරියගේ රූපය වහා නැත් පත් විය. විදුලි එළිය වැටී ඇයගේ මුහුණ තවත් හිප වී තිබිණි. ඇයගේ නළලත තිලකයක් කරාබු තුවටම හා මාලයක් එළියෙන් බැබළිණි. ඔබාහොතින් ඔහු මේ සියල්ල දුටුවේ ය. එහෙත් සුගත් දමයන්ති සමඟ පුටුවේ හිර වී වාඩි වී සිටි තරුණයා දුටුවේ නැත. ඔහු දුටුවේ ඇය පමණකි. ඔහුට පෙනෙන්නේ ද ඇය පමණකි.

හිටි හැටියේ මෙහා ලෝකයට මිට්සි කාලෙක මෙන් සිය ඇස් අඳනා ගත නොහැකි ව ඇය දෙස තප්පර ගණනක් බලා සිටින කල ඇයගේ බැල්ම තමා දෙස යොමු වනු ඔහු දුටුවේය. දෙ දෙනාගේ ඇස් නොක් හමු විය. එකිනෙකා වෙත යොමු කර ගත් බැල්මෙන්

යුතු ව දෙ දෙනා කොපමණ වේලා සිටියේ ද යි සුගත් නොදනී. තමා ඇය වෙත ඇදී ගියේ කෙසේ ද යි ඔහු නොදනී. ඇයගේ ළඟට තමා වෙනාවා කීවේ ද යි ඔහු නොදනී.

ඇය මුව විකසා ඇති වූ මහත් පරණ ආදරය යි. ශෝකයකින් එය දවී වේදනාවක් බවට පත් විය. ඒ වේදනාවට නිහාල් දකීමෙන් ඇති වූ ඊර්ෂ්‍යාව ද එකතු විය. ඉතින් තමාගේ හදවස මේ නැත් මුව හැයන් මෙන් ඉතිරී වන්නේ මේ වේදනාවන් ඊර්ෂ්‍යාවන් නිසා සුගත් දනී. සුගත් බොහෝ වේලාවක් කල්පනාවේ නියැළී සිටියේය.

පාසැල දෙසට යදදී සුගත්ට හැඟී ගියේ තමා අවුරුදු දහයකට පෙර දී මෙන් ම එහි ශිෂ්‍යයකු ව සිටින බවකි. ඊනියනයකින් නොව සැබැවින් ම විමල් පාසැක සිටි පැතියේ එකට ඉගෙන ගත් අනෙක් ශිෂ්‍ය-ශිෂ්‍යාවෝ ද බොහෝ දෙනෙක් සැණකෙළි බිමේ සිටිති. දමයන්ති ද එහි සිටිනාති ය.

මහා ප්‍රාතිහාර්යයක් වී කාලය අවුරුදු දහයකින් ආ පස්සට ගොස්. සියලු දෙනා ම නැවත ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් බවට පත් වී, පැති නාමිරයට රැස් වී සිටින කලෙක මෙන් බොහොහනකට ඔහු අනිකට ගොස් දමයන්ති ද සමඟ පැතියේ ජීවත් වන්නට විය. දෙ දෙනා අතර ආශ්‍රය හටගත් සැටිත් වැඩුණු සැටිත් ඔහුට පෙන් විය. දෙ දෙනා කතා කරමින් සිටි හැත්, කතා කළ වචන, ඒ ඇස්වා වැඩී දී ඇය වෙත තිබුණු පෙනීම, සවිඥාය, විලාසය ආදී සියල්ල ඔහු ඉදිරියේ මැවී පෙනෙන්නට විය. පැතියේ වැඩ කළ සැටි ශිෂ්‍ය සමිතිවල කතා කළ සැටි ඔහුට සිහිපත් විය.

එකිනෙකින් වෙන් කළ නොහැකි ලෙස එකට බැඳී, මිශ්‍ර වී, ඇවිළැටී ඇති පාසැල් ජීවිතයත් දෙ දෙනා අතර ආශ්‍රයත් පිළිබඳ මතු මතක් සිද්ධීන් ගැන මෙනෙහින් ඔහුගේ සිත පිරී තිබේ ය. මේ මතකයන් සිතේ නැගෙන කල ඇය ඔහුට අහිමි බවත් අමතක විය. මේ ලෙස අතීතයට වැදී ජීවත් වී එහි සන්තෝෂ වන අතර නිදියේ අමු සඳ පෙනේ. නිහාල් සමඟ සිටි සැටි මතක් වී සැතපුම් මුහුණ දීමට සිතෙ දී සුගත් බොහොතින් මෙසෙහෙන බැරි බැරි පළි උපදින්නට විය. නරකාදියේ පැසවීම යයි කියන්නේ මේ ලෙස කෙසේ නැති, අවිවේක නැති දරුණු වේදනාව විය. යුතු යයි ඔහු සිතුවේ ය.

"සුගත්, අපි යමු ද?"

"යමු"

සංගීතයත් ලයිට් පෝල් හඩින් සැණකෙළි බිමම කලබල ස්වභාවයක් යළි ඇලෙන්නට විය.

"එමල් මට තව සිගරට් එකක් දෙන්න"

"ඉවරයි: ඔයා මේ වෙනකට සිගරට් පහක් බිව්ව"

ළමා ළපටිනු හා තරුණියෝ සිනා මුසු මුහුණු ඇතිව ඇවිදගෙන යති. එහි ගමන අනුව බැන්ඩ් තූර්ය වාදනය නික්මෙයි. තද පාට සාරි හා ගවුම් හැඳ ගෙන හිසේ මල් ගසා ගෙන ශිෂ්‍යාවෝ ටිකැට්, කොඩි, මල් ආදිය විකුණමින් එහා මෙහා යති. තරුණ ජෝඩු තැන තැන රහස් කිය කියා සිටිති.

බැලූ බැලූ අත සමනලයන් මෙන්, කාන්ති හැලෙන ඇඳුමෙන් සැරසුණු සුන්දර තරුණියෝ ය. බැලූ බැලූ අත සිනා මුසු මුහුණු ය. අනුන් ගේ සිනා මුසු මුහුණ, තරුණියන් ගේ රූ සපුව, සංගීතයේ මිහිර, විදුලි ආලෝකයේ කාන්තිය ආදී හැම දෙයක් ම සුගත්ගේ වේදනාව තව තවත් වැඩි කළේය.

එකට උගත්, අවුරුදු ගණනක් තිස්සේ දන හැඳින සිටි සුපුරුදු මුහුණු දකින විට ඔහුගේ සිත ඒ රස බර අතීතය කරා හිනැතින් ම ඇදී ගියේ ය. දන්නා අඳුනන ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවෝ ද ගුරුවර ගුරුවරියෝද බැලූ බැලූ අත හමු වෙති.

ඔවුන් හමු වන විට සිත් වේදනාවත් සිතේ පවතින විශාල කලබලයත් සඟවා ගෙන, අමුත්තක් නැති විදියට කතා කිරීම ඔහුට ලොකු ම අමාරුව විය.

මේ විනෝද උද්‍යානයේ ප්‍රීති වන පිය ගණනක් පිරිස මැද සුගත් තනි වී, සංවේගයේ ගිලී, මිනිසුන් අතර සිත් පිත් නැති රූකඩයක් මෙන් ඔහේ පා තැබී යයි.

දන් දන් දමයන්ති මුණගැසේ ය යි ඔහු තුළ ඇති වූයේ බියකි. වෙන කෙනකුගේ තුරුළට වී ඇය සිටිනු දකිමට ඔහු කොහෙත් ම නොකැමැති ය.

'මේ ඇය ද, මේ ඇය ද?' යි ඔහු රතු සාරියක් හැඳ ගත් එහියන දකින හැම විට ම තිගැස්සී බැලී ය. සැණකෙළි බිම වටා දෙ තුන් වරක් ගිය නමුදු ඔවුනට දමයන්ති හා නිහාල් යළි හමු වූයේ නැත. තමා ඇය දක ගැනීමට නො සතුටු ය යි ඔහු කිවුද දන් ඔහු තුළ ඇත්තේ බලාපොරොත්තු සුන්වීමේ වේදනාවකි. ඇය තමාට අයිති නැති බවත් ඔහුට මතක නැති විය. ඇය වෙන

කෙනකුගේ පෙම්වතියක බව ඔහුට මතක නැති විය. ඉස්සර ඇය දකින ආශාවෙන් පංතියට ගිය කල ඇය දක්නට නැති වූ විට ඇති වූ වේදනාව ම දැනුත් ඇති වෙයි. ඒ වේදනාව සමඟ ම නොහැකි වූ සුගත් ඇය සොයා ගෙන යන්නට පටන් ගත්තේ ය.

නතර වෙනි වතාවට මල් පෙට්ටිය පසු කර ගෙන යන විට අත්පුඩි ගසා "සුගත්, සුගත්" යි නැගූ හැඬලු තව හඩින් ඇසී ඔහු තිගැස්සී ආපසු බැලුවේ ය. ඒ අනුලා ය.

\+ + +

"සුගත්, එන්න දවල් වුණා. තේ බොන්නෙ නැද්ද?"

"සුගත් තේ බොන්නෙ නෑ කියන්නෙ. අන්න සජිත නැඟුව කියල තිදි"

"ඒ මොකද?"

"අනේ, මන්ද. මල්ලුව කැක්කුමලු. ඊයෙ රෑ වෙලා ඇවිල්ල නිදියන්නෙනත්. මට නම් මතක නෑ කොයි වෙලාවට ඇවිද් කියල වත්"

"මම අහගෙනයි එනව. මම හිතනව නතරට විතර ඇති.. මොකුත් දුන්නෙ නැද් ද?"

"මම 'ඇස්ප්‍රෝ' පෙත්තක් දුන්න"

සරත් ගේ බීමට වාඩි නොවී සුගත්ගේ කාමරයට ගියේ ය.

ඔහු හිස සිට දෙ පතුල දක්වා පොරවා ගෙන දිඹින් අතට හැරී නිද සිටියේ ය. සරත් ඇඳ පසෙක වාඩි වී පොරෝනාය අදක් මුත් කර කලලව අත තබා බැලී ය.

"මල්ලී, මොකද, උණ ද?"

"මිලුව කැක්කුම තියෙනව වගෙයි. විතර්"

"කෝ, මෙහාට හැරෙන්න, මේ ඔබ් කොළා විතර් දුන්න"

"ඔබ් කොළා නැතුවට කමක් නෑ. මම මේ ඊයෙ රෑ නිදි වරල, මිනිවාල"

"මල්ලී, කොහේ ද ගියේ ඊයෙ?"

"අන්න අර යාළුවකුගෙ ගෙදරක උපන් දින උත්සවයක්. පාන්දර බැරුව නතර වුණා"

"අයියෝ එමත, ඇඬැවින් බීපා ඔබ් කොළෝ!"

www.sinhalalibrary.com

"ඉන්න පොඩියක්. මේ නළලට ගෙනෙ දමීමම ඔය හිස රුදේ අඩු වෙයි. ඊයෙ රෑ එහෙනම් අව්ව් ගහල ද දන්නෙ නෑ"

"සීතල ද?"

"මල්ලි බීනෑනම් බිර විතක් බොන්නැති. බිර වට්ටට අමාරු වෙනාව යැ?"

"සුරුදු නැති වුණාම බිරත් අඳුණ යි. ජේන්නෙ නැද්ද, මූණ හැටි? ඇස්පුත් රතු වෙලා!"

"ඒ නිදි මරල. යන්න බොරු කතා හදන්නෙ නැතුව. මූ නිදි මතයි"

"විකේ, සුගත්! මොකද, මූණ වහ ගන්නෙ?" යි කී විමලා මුහුණ වසා ගත් රෙදි පට මෑත් කර සරත් සමග කාමරයෙන් පිට වූවා ය.

ගත වූ රාත්‍රිය ඔහුට සිහිනයක් බඳු ය. විදුලි එළියෙන් ආලෝක මත් වූ පැණකෙළි පිරිසක් එහි විනෝද වෙමින් එහා මෙහා සිටි පිරිසක් ඔහුගේ සිතේ ඇඳී යති. ඒ දර්ශනය පසු කල කර ගෙන දමයන්ති හා නිහාල් මතු වී සිටිති. බලාපොරොත්තු රහිත ව හදිසියේ සිදු වූ හමු වීමේ කම්පනය පහ වී ගොස්, දැන් ඉතිරි ව ඇත්තේ දුක් වේදනාව යි. එ ද මුහුදු වෙරළේ දී දමයන්ති තමා අත් හැර දමූ අවස්ථාවේ ඇති වූ වේදනාව මිනිස් සිතකා පහළ විය හැකි දරුණුම පීඩාව ය යි ඔහු සිතුවේ ය. එහෙත් තමා ආදරය කළ තරුණිය අවුරුදු තුනකට පසු ව වෙන කෙනෙකුගේ තුරුලේ සිටිනු දක්නට ලැබ දැන් ඇති වී තිබෙන ගින්න් අමාරුව එමෙන් සිය ගුණයෙන් විශාල ය.

සමහර විට වෙන තැනක දී, වෙන පිරිසක් මැද, වෙන විදියකට දමයන්ති මුණ ගැසුණා නම් වේදනාව මේ තරම් දරුණු නො වන්නට ඉඩ තිබිණැ යි සුගත් සිතුවේ ය. ඔහුට ඇය හමු වූයේ ඔවුන්ගේ ආශ්‍රය එද ඇතිවණු ගැදෙණු වැගෙණු සියු සින් ද වූ පරණ මිතුරු මිතුරියන් මැද ය. ප්‍රීතිමත් භාද කමට පසු කල වූ පරණ පාසැලේ දී ය. පාසැලත් එහි එකට උගත් මිතුරු මිතුරියනුත් දුටු විට දමයන්ති හමු නොවුණේ නම් ඔහුට එ ද ඇය ගැන සිහි වෙන්නට ඉඩ තිබිණි.

ඇය නො ලැබී යෑම වේදනාවක් නොවේ. ඔහුට ඉවසිය නොහැකි වේදනාව වූයේ ඇය වෙන කෙනෙකු සතු වීම යි. තම

ගේ මැද, තමා ප්‍රාර්ථනා කළ, තමා සදහට ලැබීමට ආශා කළ ළඳ අන් කෙනෙකුගේ තුරුලට වී සිටින දර්ශනය දැක බැලීම ඔහුට කිසිසේත් කළ නොහැකි ය. එහෙත්, ඇස් ඉදිරියේ මැවී යන්නේ මේ අවලස්සන දර්ශනයම යි. එක වේලාවක් කල්පනා කර ගෙන යන විට ඇය පිළිබඳ සියලු මතකයන් දිය වී ඒ සියලු මතකයන් දිය වීමෙන් දුක් වේදනාවක් නිර්මාණය වී, ඒ වේදනාව ද දමයන්ති නිහාල්ගේ තුරුලට වී සිටිනු ඔහුට පෙනෙන්නට විය. ඇයගේ අනුරාගී හද තෙත් අඩවන් වී නිහාල් වෙත යොමු වී ඇත. ඇයගේ සිහින් ඇඟිලි තුඩු අලය කමිසින් ඔහුගේ හිස පහස යයි. ඔවුන්ගේ හද කොල් ප්‍රීතිමත්ව එක් වෙයි. ඇස් පෙනෙන්නේ ම නැතෙන අඳුරු කල තමාගේ හද පත්ලේ ඒ මේ අත පෙරළෙන්නාක් මෙන්, සුගත් අළ ඉවසිය නොහැකි වේදනාවක් ඇති විය.

තවත් දුර කල්පනා කර ගෙන යන විට මේ වේදනාව ඉවසීම එ තරම් කරුණක් නොවේ ය යි ඔහුට සිතිණි. ඇය වෙනුවෙන් අවිවාහකව සිටීමට ඔහුට පුළුවන. එ සේ පරිත්‍යාගයක් කිරීම පහසුවෙනි. ඉවසුම් නොදෙන කණගාටුව උපදින්නේ සරත් හා විමලා ගැන සිතක් වන විට යි. සහෝදරයා හා නැගණිය එකෙනෙත් හා හිතවත් මිතුරු-මිතුරියන් හද දෙනකු විශ්වාසය තබා සිටින පුවලක විශයෙන් ද ඔවුන් තමා පොරොඩි තමා ගේ බලාපොරොත්තුවෙන් පසු වින බව දන්නා සුගත්, තමාගේ ජීවිතය ප්‍රීතිමත් නොවුණු කල ඔවුනට ඇති වන වේදනාව ගැන සිතීමෙන් ඉවසුම් නොදෙන සංවේගයකට පත් විය.

මේ අප් චින්තා පීඩාවෙන් පීඩිත ව ඇඳේ සිටින සුගත්ට විශාල ශාරීරික අප්‍රාණික ගතියක් ද දැනිණි. හිසට කිසියම් කොට කොට ද ඇඳෙන් නැගිට ගැනීමට තරම්වත් ශක්තියක් නොවීය. එසේ සිටින් වර පෑමිණ ගත්, කෝපි, තැද වතුර ආදිය ගෙනැවිත් දුන්නා ය. තැවතත් හිසට කවි නොකොළා දමීය. ඉන් වේදනාවක් ඇති බව සැඟවීමට උත්සාහ කළ සුගත්, උත්සාහයක් නොදීමත් හැකිව ඒ සියල්ල ඉවසුවේ ය. සරත් දවල් කෑමට එන විට සුගත්ට නින්ද ගොස් තිබිණි.

"මල්ලිට උණක් එහෙම නෑ?"

"උණක් නෑ. විතක් හිස රුදේ. මේ තැද වතුර වීකක් බොන්න

දුන්න"

"හවස චිත්‍රපටියක් බලන්න යන්නයි මම හිටියෙ. මල්ලිට සනීප නැතුව කොහොමද?"

"ඒ වුණාට යමු"

"අපි දෙන්න විතරක්?"

"නෑ එයත් එක්කල යමු... සරත්, මට නම් හිතෙන්නෙ, සුගත්ට තියෙන් අමාරුවක්, මොකක් හරි"

"මොකක් ද, තියන් අමාරුවක් වෙන්න වැරැද්ද ද?"

"අනේ, මම දන්නෙ නෑ. මොකක් හරි අමුත්තක් තියෙනවා!"

"කොහොමද ඔයා දන්නෙ?"

"අතු ගාද්දී මට අහු වුණා, ඇඳ යට සිගරට් කොට අටක් විතර... අද බීපුව"

"මල්ලි වෙනදට සිගරට් බොන්නෙ නෑ"

"ඔව් අඳල හිටල මීයක්, පුරුද්දට බොනව යැ? බලන්න මූණ හැටි! ඇරත් සුගත් කවදාවත් කොයි තරම් අසනීපයක් වුණත් මෙහෙම ම ඉන්නෙ නෑ"

"ඊයෙ හෙම හොඳට හිටිය නෙ?"

"ඔව් ඊයෙ හවස යන වෙලාවෙත් හොඳට හිටිය. ඔය කොහෙන් හරි හිඟිල්ල ආවට පස්සෙ තමයි, ඔය වෙනස"

"එහෙම ද?"

"ඇයි, සරත්, ඔයාගෙ මූණ හරක් වුණේ... මොකද ගත්ත, මට බප්පිත... සරත්?"

"ඊයෙ මල්ලි යන්න ඇති අර සැණකෙළියට"

"මොනා?"

"එයා ඉගෙන ගන්න ඉස්කෝලෙ"

"ඇයි, සරත්, ඔයා අත හොද්දන්නෙ? අනේ සරත්, මේ මෙහෙම බවක් දන්නව නම් ඔය කතාව ගන්නෙ නෑ... සරත් ඕක ලොකුවට ගණන් ගන්න එපා! අපරාදෙ ඔයා බඩගින්නේ"

ඔය සොහොයුරා අසනීප ගතියකින් නිදා ගෙන සිටීම එතරම් ගණනකට ගත යුතු දෙයක් නො වුව ද, සරත් මහත් සේ බියටත් සංවේගයටත් පත් විය. සුගත් සිගරට් බොන කෙනෙක් නොවේ. සන්තර විට සතියකට දෙකක්, තුනක් සිගරට් බොනත් පුරුද්දක් වශයෙන් ඔහු දුම් පානය නො කරයි. එ සේ ම සමානාව උසෙන්,

කෝමිරිස්සාවක් හැදුණු විට මේ සේ නිදාගෙන සිටීම ඔහුගේ ස්වභාවය නොවේ. එ දා සැණකෙළිය [illegible] ඔහු [illegible] ගෙදර පැමිණීම, [illegible] ලොවම යන කරුණු එකතු කළ සරත් නියත වශයෙන් ම මේ [illegible] බැඳී ඇත්තේ හිතේ ලෙඩක් බව තීරණය කළේ ය. මේ වෙනසට හේතුව දමයන්ති නම්, [illegible] විශාල ප්‍රශ්නයක් බව සරත්ට ඉවසිලි මෙන් දැනෙයි. දමයන්ති හමු වූ [illegible] තරම් විශාල වෙනසක් ඇති වූයේ නම් [illegible] ඇය අමතක නොවී තිබුණු බැවින් [illegible] ඇය බැහැර කළ නො හැකි වන බවත් සරත්ට පැහැදිලි ය.

ඔහු කාමරයට යන විට චම්පා අතේ කැඳ වතුර කෝප්පයක් ඇතිව සුගත් ගේ ඇඳ පසෙක වාඩි වී සිටියා ය.

"බලන්න, සරත්, මෙයාට බැරිලු මේ කැඳ ටික බොන්න, දත් හාපන් වෙනව"

"දත් උදෙන් තිබ්බ අයියෙ"

"ඔය කැඳ වතුර මොටද, ලෙඩක් යැ මෙයාට? මීට පෙති යන්න... මල්ලිට ඊයෙ පුංචි අම්මලාගෙ ගෙදර යන්න වෙලාවක් තියෙන්න නැ?"

සුගත් පුදුම වී ඔය සොහොයුරා දෙස බැලී ය. ඒ ප්‍රශ්නය ඔහු [illegible] කලින් ද ඒ ආ-ගිය තැන් ගැන වාද විවාදයක් [illegible] මොරු [illegible] තොකලින් [illegible] නැති බව සුගත් [illegible] දුටුවේ ය. [illegible] සිටීම සමිණකි.

"කානිවල් එකට තුනක් පෙනහ හිටිය ද?"

සුගත් චම්පා දෙස බලා [illegible] පෑවේ ය.

"ඔය දිහා බලන්නෙ? [illegible] නැ. [illegible] දන්නෙ?"

"අල්ලන්න චම්පා ඔය [illegible], [illegible] අල්ලන්නම"

තමාගේ උරහිසෙන් අල්ලා [illegible] සුගත්,

"මොකද කරන්න [illegible]" යි ඇසී ය.

"මිමට ඇදල දන්නා [illegible]

හැකුව ගිහිල්ල නාගන්නව, නාල කෑම කන්න. එතකොට ඔය ලෙඩ සින්නොම ඇරෙයි''

''පිස්සු ද? ඔට මේ උණ වගෙයි. නැවොත් සන්නිපාත වෙයි''

''මෙන් ජීයනව ඒවට. යමු, යමු. ගිහිල්ල නාගන්න''

''මෙයාගෙ ලෙඩට ඔමින් නෑනෙ, සරත්''

සුගත් තුළ-ලජ්ජාවක් ඇති විය. කෙල්ලක නිසා පිස්සු වැටීම වෙනා මෝඩ කමක් ද යි මොහොතකට සිතූ ඔහු ලජ්ජාවට පත් විය.

වතුර නෑමෙන් ගතට දනුණු සිසිලක් සැහැල්ලුවක් ඔහුගේ සිතට ද තරමක් දුරට දනෙන්නට විය. ගත වූ රැය එහෙම පිටින් ම සිහිනයකි. ආත්ම ගණනකට ඉහත දී සිදු වූ දෙයක් මෙන් දමයන්ති හමුවීම සිතට නැගෙයි. එහෙත් දැන් එහි වේදනාවක් නැත.

චම්පා ගේ මුහුණ බැලීමට තරම් ධෛර්යයක් ඔහු තුළ නොවී ය. 'ළමය අපට බොරු කරන්න එපා! අපි ඔක්කොම දන්නව' යි කියන්නාක් වැනි සරදම් සිනාවක් මුව'ග ඇතිව, ඇ සැකයෙන් නිතර ම ඔහු දෙස බලන්නී ය.

එ ද සවස සරත් හා චම්පා සුගත් ද කැටුව ඇවිදින්නට ගියහ. චම්පා ගේ ගෙදර ගිය ඔවුහු වාණී හා මේනකා ද සමග චිත්‍රපටියක් බැලීමට ද ගියහ. සරත් මෙයින් අදහස් කළේ සිය මලණුවන්ට තම ප්‍රශ්නය ගැන සිතන්නට ඉඩක් නො තැබීම ය.

දිය නෑමෙන් පසු ව සිතට දනුණු සන්සුන් කම දැන් ඔහු තුළ නැත. සවසත් වී නිවුණු වේදනාව ද යථා තත්ත්වයෙන් ම යළි මතු වී, සිතට කරදර කරන්නට වැඩි වෙලාවක් ගත නො විය. මේ සිත් තැවුල මැඩ ගෙන මෙනාද පිරිදි හොඳ මුණක් පෙන්වා කතා බස් කිරීමත් හැසිරීමත් සුගත්ට මහත් දුෂ්කර කාර්යයක් විය. චම්පා හා සරත්, කියන කෑම දෙයක් ම තමා වෙත එල්ල කරමින් සතාගෙන් ප්‍රශ්න කරමින්, තමා ගේ සිත වෙනත යොමු නොවීමට ගන්නා නැත ද වූ සුගත් තුළ ඔවුන් වෙත ඇති වූයේ අනුකම්පාවක් හා කණගාටුවකි.

ඒ අතර මේනකා තමාගේ සිත ඇදගන්නා පිණිස වූවමනා තැනදීත් එපා තැනදීත් කතාවට හවුල් වෙමින් ගන්නා වෑයම ද ඔහු තුළ ඇය කෙරෙහින් කණගාටුවක් ද ඒ ළඟින් ම තරහක් ද ඇති විය.

චිත්‍රපටියක් බලා හෝටලයකට ගොස් රාත්‍රී කෑම කෑ, හෝල්-ලේ පිටවනියේ තවත් මඳ වෙලාවක් ගත කිරීමත් නිසා සුගත්ට ඒ දෙලහ පමණ වන තුරු දමයන්ති ගැන නිදහසේ සිතා බැලීමට අවසරක් නො වී ය.

වැඩි වේදනාව දනෙන්නේ අතීතය සිහිවීමෙන් ද අද සමඟ අහිමිවීම සිහිවීමෙන් ද අනාගත පැවැත්ම ගැන සිහිවීමෙන් ද යි වෙන වෙනම සිතා ගත නො හැකි ය. සිත පුරා එකම වේදනාවක් බලපායි, මොහොතකට තුනී නොවන මේ වේදනාව දැන් හදවට හොඳ හැටි හුරු ය. පුරුදු ය. මේ අතරතුර සක්‍රිය වන වේදනාවකින් යුත් තුවාලයකට අල්පෙනෙත්තියකින් අනින කලෙක මෙන් අතීතය ද වර්තමානය ද අනාගතය ද වෙන් වශයෙන් මතක් වී වරින් වර අලුත් වේදනා හට ගනී.

''දැන් නම් සුගත්ට ඒ තරම් අමාරු පාටක් නෑ'' දින කීපයකට පසුව චම්පා සරත්ට කීවා ය.

''කියන්න බෑ. ඔහොම තමයි එයාගෙ හැටි. මිනිහ සනී වුණා ම තමා ඔය ගැන හිතන්නෙ''

''අපි යමු ද, කොහේ හරි ට්‍රිප් එකක්? නිවාඩුව ඉවර වෙන්නත් තව දවස් දහයක් විතර තියෙනවනෙ''

''අපි එයාගෙ හිතේ අමාරුව වහන්න මෙච්චර කරනව කියල එයා දැන ගන්න එකත් හොඳ නෑ. අනිත් අතට එයා සනී කරල ඕනෑ විදියට හිතන්න ඉඩ දෙන එකත් හොඳ නෑ. මොනාව කරනව ද මම දන්නෙ නෑ''

''එහෙම නෙවි, මම කතා කරන්න ද එයාට කෙළින් ම? අපි දැන ගන්න ඕනෑ නෙ එයාගෙ හිතේ තියෙන දේවල්''

''එහෙම නම් අහලා බලන්න''

එ ද සවස වූවමනාවෙන් ම සරත් මැතැරක මිය ගොස චම්පා ඔහු කතාවට අල්ලා ගත්තා ය.

''කොහොමද සුගත් එ ද දමයන්ති ගෙට ගමන වුණ ද?''
චම්පා ගණනකට නැතුව සුගත් ගෙන් ඇසුවා ය.

මැයත් අයිය විදිය ම යි. දැන ගන්නට ඕනෑ දෙයක් දැන ගත ඔහු විදියට ප්‍රශ්න කරන්නට ඇයත් අයියාගෙන් ඉගෙන ගෙන තිබෙන සැටි යි සුගත් එක වරම සිතුවේ ය.

"විහිළුවට නෙවි. ඇයි, සුගත් ඔයා ඔය කෙල්ල මුණ ගැහෙන්න ආසයක් හිතේ?"

ඇත්ත වශයෙන් ම ඇය තුළ විහිළුවක ස්වභාවයක් නැත. ඇයගේ මුහුණේ සිනාවක් නැත. ඒ වෙනුවට එහි ඇත්තේ සුගත් මුල්දී ම ඇය දුටු ද පැවැති ශෝකාකුල පෙනීම යි.

"ඔයා පුංචි බබෙක් ද සුගත්? ඔයාට ආදරයක් නැති කෙල්ලක් ගැන ඔය තරමට හිතන්න ලැජ්ජ නැද්ද?... ච්!"

"මිනය එහෙම එකක් නෑ චම්පා"

"එහෙනම් ඔයා මොකද හදිස්සියෙ සිගරැට් බොන්න පුරුදු වුණේ? සිගරැට් බී බී, කල්පනා කරන්නෙ?"

"මම නිකමට සිගරැට් එකක් දෙකක් බොනව"

"හොඳයි. ඊයෙ රෑ කීයට ද ඔයා නිදි ගත්තෙ?"

"ඔය බොල්ල නිදගන්න ගිය වෙලාවෙ ම තමා මාත් නිද ගන්න ගියේ"

"ඇත්ත අපි එකට නිද ගන්න ගියේ. හැබැයි ඔයා නිද ගත්තෙ කීයට ද? හිනා වෙන්න එපා සුගත්. විහිළුවට නෙවි. රෑ එකයි. ඔයාගෙ කාමරයෙන් සිගරැට් දුම ආව"

සුගත් කතා කළේ නැත. චම්පා ගේ ඇස් වලින් කඳුළු බිංදු ගලන එයි.

"ඔයා හරි නරකයි සුගත්. ඔයා හිතනව ඇති, මට අම්මත් නෑ තාත්තත් නෑ මම විතරයි. අයියට නම් මොකද, එයා සන්තෝසයෙන් බැඳල කාසිය ඉන්නව කියල. එහෙම හිතන්න එපා සුගත්. මම මුලින්ම කිව්ව, මම ඔයාගෙ සහෝදරියක් කියල ඕනෙම වෙනස් කම් කරන්න එපා අපිට"

"මම ඔයාට යි අයියට යි වෙනස් කමක් කරන්නෙ නෑ කවදාවත්"

"වෙනස් කම්? වෙනස් කමක් නම් ඉවසන්න පුළුවනි. අපි ඔයාට මේ තරම් ආදරෙන් ඉන්දද්දී, ඔයාගෙ සැප දුක ගැන මේ තරම් සැලකිල්ලෙන් වැඩ කරද්දී ඔයා හිතේ අමාරුවක් තියාගෙන, තනියම කණගාටු වෙන එක, අපිට කරන නො සැලකිල්ලක් විතරක් නෙවි. අපිට කරන ද්‍රෝහිකමක්! ඒ කියන්නෙ ඔයාට අපි අප්පිරියයි! අපි හැකයි!"

"චම්පා, එහෙම එකක් නෑ, චම්පා!"

"නෑ, සුගත්, ඔයා ඔහොම ඉන්න එක අපිට ... මට කොයි තරම් හිතේ අමාරුවක් ද කියල ?" ඇයට වචන් කතා කරන්න නොහැකි විය.

ඒ බොරුවට ගැහැනියක පෙරන බැහැදි හැදර නොවන බව සුගත් දනී. මොන හිතේ අමාරුවක් වුනත්, ඇයටත් අයියාටත් කියා, එහි බර බෙදා ගන්නා බවට වරක් ඈ ඔහුගෙන් පොරොන්දු කරවා ගත්තා ය. තමාගේ දුක සැප ගැන දත යුතුවෙට ඔවුන් ආශා කරන බව මතක් කර ගත් සුගත්, ඒ සේ සිටිය දී, තම සිත් තැවුල් රහසක් ලෙස තබා ගත් කල, ඔවුනට අවංක වේදනාවක් ඇති විය යුතු බව පිළිගත්තේ ය.

"ඕක ඔය තරම් ගණන් ගන්න එපා චම්පා ඇයි, ඔයා අඬන්නෙ. මගෙන් ලොකු වැරැද්දක් වෙලා වගේ?"

"හොඳයි, හොඳයි. ඔයාට ඕක ගණන් ගන්න දෙයක් නෙවි. ඇත්ත මට වැටහුණා! ඒ කියන්නෙ, ඔයා අපිට සලකන තරම්. ඒ කියන්නෙ අපිට හිතේ අමාරුවක් තියෙනව නම් ඔයාට ගණනක් නැති එකයි. ඒක නෙ?"

"අනේ නෑ! ඔයා මේ "

"නෑ. නෑ, ඒක තමයි! කමක් නෑ, සුගත් එයාට කමක් නෑ තමුන් හිතන්න, ඔයා හිතේ අමාරුවෙන් ඉන්නව දක්කම අපිට ලොකුයි. අපි හිතන්නෙ අපිට වෙච්ච දෙයක් වගෙ. මම මුලදීමත් කිව්ව, සුගත්, අපි එකට සන්තෝෂ වෙන්න ඕනෑ, එකට දුක් වෙන්න ඕනෑ කියල" ඈ තත්පර කීපයක් කතා නැතිව උන්නා ය. කුඩා දරුවකුට රිදවූ කලෙක මෙන් ඔහු තුළ කණගාටුවක් ද පසුතැවිල්ලක් ද ඇති විය.

"අයියා ගැන හිතන්න එපා. මා ගැන හිතන්න. මම ඔයාට කොයි තරම් කරුණාව ද?"

"ඔය තරම් ගණන් ගන්න එපා චම්පා. ඔය බොල්ලා රෑකිවි කියලයි මම නො කිව්වෙ. මම අද කැම්පල් එකට ගිය වෙලාවේ දකින්න ඉන්න කරුණක් එක. ඇත්ත, දමයන්ති ගිවිය, එයා බඳින්න ඉන්න කරුණක් එක්ක එහෙම එකක්" මගෙ හිත ටිකක් රිදුණා. හැබැයි දැන් නෑ

"ඔය ඇත්ත ද සුගත්?"

"ඕක තමයි ඇත්ත"

"ඒක නෙවි, දැන් ඔයාගෙ හිතේ අමාරුවක් නැද්ද? ඊයෙ

වෙන්න එපා සුගත්. බොරුකාරන්නත් එපා. ඕක වැරැද්දක් නෙවි, ඔයා ඒ කෙල්ලට ආදරය කළා. එයා ඔයා අත් ඇරිය. ඔයාගෙ හිතේ අමාරුවක් තියෙන්න පුළුවනි. මම ඒක පිළිගන්නවා. බොරුවට නෑ කියන්න එපා. දැනුත් ඔයාගෙ හිතේ අමාරුව තියෙනව නේද?''

''තියෙනව ටිකක්. හැබැයි මුලදී තරම් නෑ''

''ඒ ටිකත් නැති කර ගන්න ඕනෑ. ඔයා දමයන්ති ගැන හිතල දුක් වෙන්න දෙයක් නෑ. එයා වෙන කෙනෙකුගෙ. තමුන් එපා වුණු-දනුන්ට අයිති ගෑනියක් ගැන හිතල කිසි වැඩක් නෑ. ඔයාට අපිත් උදව් වෙන්නම්, ඕක ඔහෙ හැර ගන්න''

''මම උත්සාහ කරන්නෙත් ඒක තමයි''

''ඒක හොඳ නම්. ඉතින් ඔයා ඔහොම තනියම කල්පනා කරන්න කරන්න ඕනෑ-සීමාවක් නෑ. සරතුයි මායි කථා කළේ කොහේ හරි රවුමක් යන්න. ඔයා සතුටු ද?''

''ඒක හොඳයි''

''අපි කොහේ ද යන්නෙ? ඔයා කැමති දිහාවක් කියන්න, යමු කතරගම?''

''කොහේ වුණත් කමක් නෑ''

වෙන ද අයිත [illegible] රිය පදවන සුගත් එ ද ගමන් කෙළේ සරත් මෙන් හිනිති. සරත්ට හා චම්පාට මෙය තරමක ඔට්ටයක් ද විය. ඔහු එදා කෙළේ චම්පාගේ සිත සතුටු කරවන බලාපොරොත්තුවෙනි. තමාගේ සිත් වේදනාව නොසිතා හුදකලාව සිත් තැවුලට පත් වීමෙන් ඇයට වරදක් කළ බව තේරුම් ගත් සුගත් හැම වචනයකින් ම, හැම ක්‍රියාවකින් ම ඇය සතුටට පත් කිරීමෙන් හා වෙනදටත් වඩා කුළුපග වීමෙන් ඇයට වන්දි ගෙවා සිත හද ගැනීමට නිතැතින් ම පෙළැඹුණේ ය. ඔහු අඹ ගෝ ලොව් ගෙන චම්පා කෑමට කැමති බදයක් මඟ අසල කඩයක විකිණීමට තිබෙණු දුටු හැම විට ම රථය නතර කර ගොස් ඒවා ගෙන දුන්නේ ය. මඟ අසල වන රෝදක මල් පිපී තිබෙණු දුටු විට රිය නතර කර ගොස් ඇයට මල් කඩා දුන්නේ ය. ඔහු වෙන දවත් වඩා ආදරයෙන් ඇයට කතා බස් කළේ ය. වෙනදටත් වඩා ඇයට කවට කම් කළේ ය.

සරත් හා චම්පා මේ සංචාරය යෑමෙන් අදහස් කළේ සුගත්ගේ

www.sinhalalibrary.com

දොම්නස දුරු කිරීම වුව ද ඇත්ත වශයෙන් ගමන [illegible] සුගත් [illegible] ගත් එකක් බවට පත් වූයේ [illegible] හා [illegible] කෙරෙහි [illegible] කෙරෙහි දක්වන ආදරයේ තරම [illegible] ඇය තුළ ඇති හැඟීමත් ඒ හැඟීම නිසා ඇය තුළ ඇති [illegible] දුරු කරනු පිණිස සුගත් හැම අවස්ථාවක ම වචනයෙන් ම ක්‍රියාවෙන් ම යෙදු විය.

මෙයින් චම්පා ලැබුවේ, දහසාර දවසක දෙ මව්පියන් වුවමනා වටත් වඩා දක්වන හුරතලයත් ආදරයත් නිසා විඳින අසීමිත ප්‍රීතියකි. ඒ අතර සුගත් මේ පේ සන්තෝෂයෙන් විශ්වාසයෙන් පිරිනු දක්ම ඇයටත් සැමියාටත් සැනසීමට හේතු විය. මේ අන්දමින් කතරගම ගොස් යාල ද බලා වැල්ලවාය පසු බදුල්ලට ඇවිත් ඔවුහු හග්ගල නුවරඑළිය ආදී තැන් පසු කර [illegible] ගමනක යෙදී අදහස් කළ කාරිය සපල විණැයි සතුටින් ආපසු පැමිණිය හ.

සැණකෙළියේ සිද්ධිය සැමැරීන් වුවනැයි සිතා ගැනීමට සුගත් මොන විදියකින්වත් සමත් නොවිය. [illegible] කල්පනා [illegible] ඔහුට දමයන්ති හමු වීම පෙනෙන්නේ සිහිනයකින් වුවත් [illegible] සිද්ධිය සිහිනයක් මෙන් ඔහුගේ සිතේ ඇඳී ඇත ද ඒ නිසා ඇති වූ චිත්ත වේදනාව මොන විදියකින්වත් සිහිනයක් නොවේ. එය [illegible] සැබැවින් ම සත්‍යයකි. අමතක කිරීමට කොතෙක් [illegible] අමතක වී ගොස් ඇතැයි ඇතැම් විට [illegible] සිතාව මුළු ගනවා. ලෙයට, මසට, ඇට නහරවලට දැනෙන නිරන්තර වේදනාව පැහැදිලිවම සත්‍යයකි, සැබෑවකි.

දමයන්ති හමු වීම සිහිනයක් ලෙසින් ම සිතා අමතක කර දැමීමට සුගත් [illegible] නොගන්නා [illegible] ආශ්චර්යය ගැන [illegible] ගැන සිතා ඔහු මේ වේදනාවෙන් මිදෙන්නට උත්සාහ කළේ ය. [illegible] මේ විදියට හිතයොත්, දමයන්ති පිළිබඳ [illegible] බල තැබුවොත්, [illegible] අන්දමේ ජීවිතයක් ගත කරන්නට [illegible] පැහැදිලි ය. එ වැනි [illegible] මේ රට බර ප්‍රීතිය ආත්මා [illegible]

මේ කරුණු දෙක ඔහු තුළ ඇති වූයේ බියකි. ඒ බිය ඔහු ගැන නොව සරත් හා චම්පා ගැනය.

සිය බාල සොහොයුරාගේ අනාගතය ගැන සොයා බැලීම පිළිබඳ ව සරත් වෙත පැවරී ඇති වගකීම ඊට වඩා ලොකුවට චම්පා සරට ගෙන සිටින බව දන්නා සුගත් තුළ ඇති වූයේ ඇය ගැන වෙනම ම කණගාටුවකි. මේ සියල්ල අනුලෝම, ප්‍රතිලෝම වශයෙන් සලකා බැලූ සුගත්, දමයන්තිය තමා ගේ ජීවිතයට සම්බන්ධ වූ බවක් අමතක කර දමීමට නොයෙක් පරිදි උත්සාහ කළේ ය. ඇතැම් විට මේ උත්සාහය සාර්ථක වූ බවක් ඔහුට පෙනී යයි. එ විට ඔහු සතුටට පත් වෙයි. එහෙත් අවාසනාවක මහත! ඒ සතුට වැඩි වේලාවක් වැඩි දවසක් රස විඳින්නට ඔහුට ඉඩක් නො ලැබේ.

බලාපොරොත්තු නැති අවස්ථාවක හදිසියේ විදුලියක වේගයෙන් දමයන්ති සිතට නැගේ. ඒ සමඟ ම ඇය නිහාල් ගේ තුරුළේ වී සිටි අවලස්සණ දර්ශනය සිහියට එයි. ඉන් පසු හදවත දවන තවත් තත්වයක වේදනාව පටන් ගනී. සුගත් වෙන කෙල්ලක ගැන සිතන්නට තැත් කරයි. අයියා නැනා ගැන සිතයි. තමාගේ ම ජීවිතය ගැන සිතන්නට තැත් කරයි. එහෙත් ගැලවී යන්නට කොතෙක් තැත් කළ ද ආත්මයෙන් ආත්මයට ලුහුබැඳ ගෙන එන සංසාර ගත වෛරක්කාරයකු මෙන් මේ දුඃඛ වේදනාව ඔහුගේ සිත පොඩි වන තැම් තැන ම දිවෙයි. නැතහොත් වෙන කිසිවක සිත රැඳීමට ඉඩ නො තබා මග හරස් කරයි.

උමතු වන තරමට පීඩාවෙන් වෙහෙස විඳින සුගත් පාසැල් වියේ දමයන්තිය ඇසුරේ ගත කළ රසවත් දවස් ගැන සිතයි. ඇය සමඟ කතාබහ කළ සැටි ඇය ගේ ගෙදර ගිය සැටි ඇය ගේ සිනාව, කට හඬ, ගමන බිමන ගැන සිතයි, එ සේ ඇය ගැන සිතන කල පමණක් ඔහුට ඇති වන්නේ පරණ ප්‍රීතිය යි. සන්තෝෂය යි. පිපාසයෙන් පීඩිත වූවකු හදිසියේ ලද දියත්තක් බී ගෙන බී ගෙන යන්නාක් මෙන් දමයන්තිය සමඟ ආශ්‍රය කළ සැටි සිතා වේදනාව තුනී කර ගන්නා සුගත් නිහාල් යයි කෙනකු ජීවතුන් අතරට කිසි කලෙක පත් වූ බව වත් නොතකා දමයන්ති විවාහ කර ගන්නා සැටිත් ඉන් පසු එ සරත් හා චම්පා මෙන් ඉතා ම රසවත් විවාහ ජීවිතයක් ගත කරන සැටිත් සිහින් මවා ගනී.

එහෙත් ඒ විදියෙන් ද දිගට ම මනෝ රාජ්‍යයේ සන්තෝෂය විඳීමට නුපුළුවන. හදිසියේ යථා තත්වය යළි මතක් වෙයි. එ සේ ඇය ගැන සිහින මවා ගන්නට [illegible] ඇය කෙරෙහි තණ්හාව වැඩි වන්නටත් ඇය නැති වීමේ පාලුව හා ඇය වෙන කෙනකුට හිමි වීමේ වේදනාව වැඩි වන්නටත් පටන් ගත්තේ ය.

මේ සිහිවිලි මාලාව සුගත් ගේ එදිනෙදා ජීවිතයේ අංගයක් බවට පත් විය. ඔහු අතීතය මතක් කර වේදනාව තුනී කර ගෙන අනාගතය ගැන සිහින මවා ප්‍රීති වෙයි. යළි පරණ වේදනාව දෙ ගුණ තෙ ගුණ වී ඇති වෙයි.

දමයන්ති අමතක කළ යුතුය යි දින පතා ම සිතන සුගත් තුළ ඇය දැකීමත් ඇය ගැන සෙවීමේ ආශාව ද දිනපතා වැඩෙයි. ඇයගේ විවාහය පිළිබඳ පුවත තමාට ජීවිතයේ ලැබෙන ඉතා ම වේදනාත්මක වූත් කටුක වූත් දුක් මුසු වූත් ආරංචිය වන බව සුගත් හොඳින් ම දනී. ඒ පුවත මඟ හැරවීමට ඔහු හැකි තරම් උත්සාහ කළේ ය. ඒ අතර ම ඇයගේ විවාහය පිළිබඳ ආරංචිය ගැන ඔහු නිතර සෙවිල්ලෙන් පසු විය. පුවත් පතක් අතට ගත් විගස ඔහු සැලෙන හදවතින් යුතුව විවාහ මංගල දැන්වීම් තීරය පෙරළා බැලුවේ දමයන්තිය ගේත් නිහාල් ගේත් විවාහය පිළිබඳ පුවත දකින්නට ලැබේ ය යි බලාපොරොත්තු වෙමිනි.

මේ සියලු වේදනා මැද චම්පා හා සරත් ඉදිරියේ සිනා මුසු මුහුණක් පෙන්වීමට සුගත් උත්සාහ ගත්තේ ය. ඒ උත්සාහය සාර්ථක වූ බව ඔහු සිතා සිටියේ ය.

11

බැහැර ගිය සුගත් එන තුරු සරත් කාමරයට වී [illegible] ශිෂ්‍යයන් පත්‍ර මිටියක හරි වැරදි බලමින් සිටි [illegible] චම්පා කලබලයෙන් දුව ගෙන ආවා ය. සරත් [illegible] පත් එ ගිය දෙසට බැලී ය. හා ඇගේ මුහුණින් [illegible] ඇඳේ පපුව වාඩි වූ සරත් ඇයගේ [illegible] කලබලයෙන් "චම්පා මොකද?" ඇසී ය.

"සුගත්..." ඇයට කියන්නට ගිය දේ, ඉන් එහා කිව නොහැකි විය.

"සුගත්? මොකද සුගත්ට? දන් ආව නෙ?"

"සුගත් හොඳට ම බීල" ඈ බිය හා ශෝකය රැඳී නෙතින් පුතු වූ ඔහු දෙස බලා කීවා ය.

තම්මාගේ කණට ඇසුණු වචන එක වරම විශ්වාස කරන්නට සරත් අපොහොසත් විය. ඔහු සුදුමැලි වී ගියේ ය. "මේ ළමයා මෙහෙම විනාශයක් කරගන්න හදනවද කියල මට නම් තේරෙන්නෙ නෑ" යි චම්පා ඇයට ම කියා ගත්තා ද තම්මාට කීවා ද යි තේරුම් ගැනීමේ වුවමනාවක් ඔහුට නොවී ය. කතාබහක් නැතිව මද වේලාවක් සිටි සරත් සුගත් ගේ කාමරයට ගියේ ය. සුගත් ඇඳුම් පිටින් ම ඇඳේ මුණින් අතට වැටී සිටියේ ය. ඔහු පණ ඇති බවට කිසි ලකුණකුදු නැති තරමට නිශ්චල ය. ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට සරත් තුළ පිය මලණුවන් කෙරෙහි තරහක් ද පිළිකුලක් ද ඇති විය. සුගත්ට කතා කිරීමේ අදහසක් ඔහු වූ නමුදු ඔහු ඒ අනුව ක්‍රියා කළේ නැත. මද වේලාවක් බලා සිටි ඔහු තුළ තරහත් පිළිකුලත් මැඩ ගෙන අනුකම්පාවක් හා සංවේගයක් උපන්නේ ය.

සහෝදරයාගේ පාවහන් ගලවා ඇඳෙන් පිටට ඈත් වී තිබුණු දෙපා ඔසවා ඇඳට දමූ සරත් විදුලි පහන ද නිවා කාමරයෙන් පිට විය. එදා රෑ චම්පා හෝ සරත් හෝ කෑම කෑවේ නැත. තම්මා නිදි බව පිය සැමියාට හැඟවීමට චම්පා උත්සාහ ගත්තා ය. තම්මා නිදි බව පිළිදව හැඟවීමට සරත් උත්සාහ කළේ ය. බොහෝ වේලාවක් යන තුරු දෙදෙනා ම නින්ද නොගත්හ. සරත්ට නම් පිය මලණුවන් ගැන තවත් බලාපොරොත්තුවක් නැත. ඔහු ගේ විනාශය නියත ය යි ද ඔහු බේරා ගැනීම මේ ආත්මයේ දී නම් කළ හැක්කක් නොවේ ය යි ද ඔහුට පැහැදිලි ය. සුගත් ගේ අනාගතය සිතන්නට බැරි තරම් භයානක ලෙස ඔහු ඉදිරියේ ඇඳී ගියේ ය.

චම්පා එසේ නොවේ. සුගත් මත්පැනට ද පුරුදු වෙන්නට යෑම ගැන අතිශය සිත් වේදනාවට පත් වූ නමුදු ඔහු බේරා ගැනීම පිය ශක්තියෙන් පිට සිදුවිය යුතු ප්‍රාතිහාර්යයක් ලෙස ඈ නොසිතුවා ය.

දැඩි පිපාසයක් ඇති වූ සුගත් අවදි විය. තම ඇඳුම් පිටින් ම ඇඳේ වැතිර සිටින බව නිදි මත පහ වෙත් ම ඔහුට අවබෝධ විය.

[illegible] පිටින් ම ගෙදරට ආ ද යි ඔහු තත්පර කීපයක් කල්පනා කළේ ය. ඔහුට වැඩි වේලාවක් යන්නට පෙළඹුනු කාරණය සිහි වේ විය. මියගියාගේ තරම් හැල හොල්මනක් කාලක් [illegible] ඇඳී [illegible] ඇතුළේ [illegible] යි කල්පනා කළේ ය. තිසරදාගේ පිපාසයත් [illegible] වතුර ටිකක් බොයා යෑමට ඔහු තුළ ධෛර්යයක් නැත. හෙමින් හෙමින් සියලු දේ පිළිබඳ මතකයක් ඔහු ගේ සිතට නැගෙති.

කෙළින් සිට ගත නොහැකි තරමට බීමත් වීමේ ලජ්ජාවක් ඔහු තුළ නොවී ය. මත් පැන් බීමේ අභිරුචිව [illegible] යි සුගත් [illegible] සිටියේ ය. දවස් ගණනක සිට මෙම ඇත්ත නැත්ත විමසීමේ වුවමනාව ඔහු තුළ විය. මේ වුවමනාව මත්පැනට වැටීමට [illegible] කාරණයක් ලෙස යටි සිතේ [illegible] බව ඔහු දැන සිටියේ ද නැත.

සරත් හා සුගත් මාසයකට දෙතුන වරක් [illegible] අවස්ථාවක හෝ රෑ කෑමට හෝටලයකට ගිය [illegible] බීර බෝතලයක් බෙදා ගෙන බීම අද සිට පැවති පුරුද්ද විය. ඔහු මීට පෙර තනියෙන් ම බීර බෝතලයක් [illegible] එක් වරක් පමණකි. එහි දී බෝතලයක් බීම [illegible] වෙන ද උගුරු දෙකක් බීම තරම්වත් වෙනසක් ඇති නොකළේ ය.

සුගත් හෝටලයට ඇතුළු වන විට එහි මේස [illegible] වාඩි වී මත් පැන් බොන කීප දෙනෙක් වූහ. ඒ සියලු [illegible] හෝටලය [illegible] කබඩවල සිටි අයත් මේ අමුත්තා දෙස [illegible] සිටිතැයි සුගත්ට සිතුණි. ඔහු [illegible] තිබුණු [illegible] මේසය වෙත ගොස් ඇඳී පුටුවට වාඩි විය. [illegible] දී පාට බෝතලයක් [illegible] ඔහුට ළං වී [illegible] "සර්, බොන්නේ [illegible] මේ පැත්තෙ නාලෙ?" යි [illegible]

'වෙට්ටර් වැඩිදීන්. [illegible] ඔහු නමුදු සුගත් තුළ ඇති [illegible] පැතිකට නොපුරුදු [illegible]

www.sinhalaelibrary.com

මිය. සැකය හා නො සන්සුන් කම අඩකින් පහව ගියාක් මෙන් ඔහුට දැනෙයි.

"සර්, මොනවා ද ගේන්නෙ?"

"බියර් බෝතලයක්"

"ඊටවඩා එකක් නේද සර්?"

කතාවට ගියොත් නො දනුවත් කම හෙළි විය හැකි ය. ඔහු නිස සැලී ය. වට පිට බැලීමේ ආශාවක් ඔහු තුළ තදින් බලපෑවේ. එහෙත් වටේ සිටින හැම මා දෙස බලා සිටිතැයි සිතූ ඔහු, මේසය දෙස යොමු කරගත් බැල්මෙන් යුතුව සිටියේ ය.

වේටර් නැන බෝතලයෙන් හරි අඩක් පමණ වීදුරුවකට වත් කළේ ය. දිවි නසා ගන්නට විෂ බොන කෙනෙකු තුළ තරමට නැතත්, ලොකු වීර්යයක් ඔහු තුළ ඇති විය. සුගත් ලොකු උගුරක් බීවේ ය. බීර වූ කලි එක හුස්මට බොන පානයක් නොවන බව දනිතත්, එක උගුරේ ම තවත් උගුරක් බීමට කොපමණ වේලා සිටිය යුතු ද යි තීරණය කිරීම ලොකු ගැටළුවක් ලෙස ඔහුට පෙනී ගියේ ය.

මේ බෝතලය තනිව ම ඉවර කරන්නේ කෙසේ ද යි මුලදී තිබුණු සැකය පළමු වන වීදුරුව හිස් කළ පසු ඔහු තුළ නොවී ය. දැන් මදක් හිස කර කැවෙයි. මුළු ගත බර අඩු වී සැහැල්ලු වී යන්නාක් මෙන් ඔහුට දැනේ. ඇස්වලට පහළින් දෙ කම්මුල යට ද ඇති බැම්ම ඉහළින් කළ ද යට ද [illegible] වන යමක් පලා පෙන පිට වීමට හැන් කරනු දැනෙයි. කෙතරම් පිස දැමුවත් නො නවතින තෙල් වැනි දහඩියක් මුහුණ පුරා ගලයි. තවත් මඳ වෙලාවක් ගත වීට ඇස්වලින් ගින්දරක් මෙන් රශ්මියක් පිට වෙන්නට විය. ශරීරයත් සිතවත් දැනෙන මේ සැහැල්ලු ගතිය අතිශයින් හිතකර වුවකි. අපූරු නිදහස් ස්වභාවයක් සිතට දැනේ. ඒ තත්ත්වයේ තව තවත් නිමග්න වීමට ආශා කළ ඔහු තවත් බීර බෝතලයක් ගෙන්වී ය.

මේසය මත තිබෙන වීදුරුවත් බෝතලයත් එකක් දෙකක් වී පෙනේ. ඇස්වලට වෙර දී ඇති සිතාවූ විදහා මදක් බැලූ තව නම් ඉදිරියේ ඇත්තේ වීදුරු දෙකක් නොව එකක් බව පෙනෙයි. ඉක්මනින් ම බැලූ බැලූ දෙස යළි දෙකක් වී පෙනේ. ඔහුට දමයන්ති ගැන මතක් විය. චන්ද්‍රා හා සරත් ගැන මතක් විය. පාසැලේ [illegible]

මතක් විය. තෙළුම් කොළයකට වැටුණු වතුර බිඳ [illegible] රැඳිය නො හැකිවාක් මෙන් මේ කුරුක් හෝ කවරකු හෝ [illegible] මුණක් සිතත් කිසිදු හැඟීමක් අදහසක් ඇති නොවී ය.

එහි මේසවල බොන මිනිසුන් කොපමණ අඩු [illegible] සහෝදරත්වයක් තරම් දැඩි හිතවත් කමක් ඔහු තුළ උපන්නේ ය. ඔවුන් වෙත ගොස් පිටට තට්ටු කර, කරට අත දමා [illegible] කතා කිරීමට ඔහුට ආශාවක් ඇති විය.

හිස දිගට ම කරකැවෙයි. බෙල්ලත් උර හිසත් අතරින් [illegible] නිසා කද කෙළින් තබා ගැනීමට [illegible] නැත. මේසයට වැල-මිට තබා අල්මල් හිස තබා [illegible] ඔහු ඇස් පියා ගත්තේ ය. එතල තවත් බරිගලයෙන් හිස කර කැවෙන්නටත් හිස බර වෙන්නටත් පටන් ගත්තේ ය. මේ නැත මී වැටී, මෙතැන ම නිදියන්නට ඇත් නම් මොන සැපතක් ද? තවත් මොහොතක් ගියොත් ඔළුව උස්සන්නට කොහෙත් ම බැරි වන බව දැන ඉතා උත්සාහයෙන් හිස කෙළින් කර, ආයාසයෙන් දෙ නෙත් විවර කර පිට බැලී ය. සිනා සීමම, හඬ නගා කවියක් සින්දුවක් කියන ආශාව යටපත් කර ගත නො හැකි තරම් ය. ඔහුට ගෙදර එන්න විය. බියක් හා ලජ්ජාවක් ඇති විය. ගෙදර පිළිබඳ [illegible] හා ලජ්ජාව පැවතියේ මොහොතකි. සරත් මතක් විය. චිත්‍රා මතක් විය. නිහාල් හා දමයන්ති මතක් වූහ. ඒ කිසිවෙක් [illegible] සිතේ නො රැඳුණේ ය. හිත සැහැල්ලු ය. හිත නිදහස් ය. නිරවුල් ය. ඔහු මහ හඬින් සිනාසුනේ ය.

බිල ගෙවා දමු සුගත් ගෙදර යන්නට නැගිට්ටේ ය. [illegible] ඔහුට සිතාගත නැති බවයි. අඩිය තිබ්බොත් [illegible] ඔහුට සිනා පහළ විය. [illegible] නැති බව [illegible] ගැනීමට මෙන් ඔහු උත්සාහයෙන් කෙළින් [illegible] සිතුවේ ය. එයින් වූයේ අඩිය [illegible] කෙසේ හෝ ඔහු මෝටර් රිය ළඟට ගියේ ය. [illegible] කළ අත එහි ගියේ යතුරු [illegible] මේ [illegible] යි සිහි වීමෙන් ඔහු තුළ බියක් ඇති විය [illegible] පහව ගියේ ය. [illegible] බියක් සමඟ අහසට යන්නාක් මෙන් ඔහුට [illegible]

රථය පදවාගෙන ගියේ කොහේ ද යි ඔහු ම නොදනී [illegible]

යා යුතු තැනට අපත් පසත් යයි. ඊට පදවමින් ඔහු මහ හඬින් සතා කෑවේ ය. සින්දුංකා පදයක් කීවේ ය.

චම්පා සාලයේ පැවිශ්‍ය වැතිර පොතක් කියවමින් සිටිනු දුටු විට, තමා එක් වී සිටින බව ප්‍රශන්ට මතක් විය. ඇයට ගහ ඇඟෙන්නට ක්‍රියා කළ යුතු ය යි සිතූ ඔහු පරිප්පමින් අඩිය තබමින් කාමරයට ගියේ ය. ප්‍රශන් සිනා ගෙන ගියේ ඇඳුම් මාරු කර මුහුණ සෝද ගෙන අඩුක්කක් නැතිවා මෙන් සරත් හා චම්පා සමඟ ඡ කෑම හා නිද ගැනීමට ය. එහෙත් කාමරයට ගිය පසුතෙකින් ම ඇඳේ පෙරළීමේ ප්‍රවණතාව බලගතු විය. මිල් අඳපය යළි ඒතන් කර ගත් ඔහු නැගිට යමක් ඇඳ ගත යුතු ය යි සිතුවේ ය. ඒ මිනිවිල්ල පවත් මොහොතකින් කොහේ ගියා ද නැත. ගෙදර අය කතා කරන්නේ මොනවා ද යි ඔහු කන්දීමට උත්සාහ කළේ ය. සරත් කාමරයට එන සෙරෙප්පු හඬ ඔහුට ඇසිණි. මොහොතකින් එය අහිතක විය. ඉන් පසු කාමරය දුරුවනු ඔහුට පෙනේ ය. මොහොය වශයෙන් ඇතුළේ ඇති යමක් හා බිප් කවලත් අතර මතු සවියක් දුනා යවිගයෙන් මුහුනා වෙයි. නිය පමණක් තොව මුළු ගත ම පැහැල්ලු ය. පුළුන් රොදක් මෙන් පැහැල්ලු සිරුර, අනන්ත අපිරිමිත අවකාශයේ ඉතා ඉහළට නැග පා වෙයි. ඒ පාවෙන හැඟීම අසුමංණ ලෙස සුද්දයක ය.

මෙ සේ මහ ය වෙදී වූ කල ඔහුට පිපාසයක් දැඩි නියරදයක් හා ඇසේ අමාරුවක්-දනෙනන්නට විය. විනාඩි කුනක් පමණ පිටි ඔහු නැගිට, ඇඳුම් ගලවා, සරම ඇඳ, හොරකු මෙන් නාන කාමරයට වැදී වතුර වී යළි ඇඳේ වැතිර ගත්තේ ය.

පමා කළ ක්‍රියාවේ සම්පූර්ණ මරපතළ කම ප්‍රශන්ට අවබෝධ වූයේ, පසු ද උදේ අවදි වී කල්පනාවට වැටුණු පසුව ය. මත් පැන් බී සිතට නැගුණු කල්පනාවන් ද වැනි වැනී පැමිණි සැටි ද මතක් වීමෙන් ඔහු තුළ ලජ්ජාවක් ඇති විය. සරත්ට හා චම්පාට මුහුණ දීමට කොහෙත් ම නුසුදුසුවිත. කාමරයෙන් පිට වීමේ ප්‍රවණතාව කෙතරම් විශාල වුව ද ඔහු ඇඳේ වැතිර ගත් ගමන් ම කල්පනාවේ වැටී බිඳ වේලාවක් ගත කළේ ය. නිදි මතක් නැතිව දෙරට මිළිට සැගේ අවකා කසින් ඇති ව, ගෙදර අයට මුහුණ දීමට බැරි කමින් ඔහු ජේ සිය කාමරයේ හිරකරුවකු වශයෙන් ගත කරන්නට වීම පහසු කාර්යයක් නොවී ය.

www.sinhalalibrary.com

චම්පා හා සරත් ද, ගේමතාඩිය ද කතා කරනු ඇසෙමින් ඔහුට ඇසෙයි. එහෙත් ඔවුන් කතා කරන දේවල් පැහැදිලි ඇසෙන්නේ නැත. මුළු ගෙදර වශයෙන් දැඩි නිහඬ බවක් පැන් වැදී.

ඒ නිශ්ශබ්ද භාවය ඇසට මොහොතෙකින් එන මිනිස් ලෙස ඔහුට දැනෙයි. හදිසියේ චම්පා කාමරය දෙසට එන අඩි හඬක් ඇසුනෙත්, ඔහු බිත්තිය පැත්තට හැරී ඇස් දෙක පියා ගත්තේ ය. ඇය මෙසය වෙත එන ශබ්දයත් තේ කෝප්පය පිරිසිදේ පලවෙන පිඟන් සද්දය ඇය ආපසු යන ශබ්දයත් ඔහුට ඇසිණි. තේ කෝප්පයත් ගිලීම අවශ්‍ය කම ඔහු තුළ උදේ පටන් ම තිබුණු නමුදු, ඇඳෙන් නැගිට තේ කෝප්පය අතට ගැනීමට පවා ඔහු බැලී විය.

චම්පා කාමරයට පැමිණ ආපසු යනු ඔහු ඇස්දෙකින් දුටුවේ නැත. එහෙත්, ඇය තමා සමඟ අමනාප වී සිටින බව ඔහු ඒ අඩි ශබ්දයෙන් ම දැන ගත්තේ ය. වෙන ද ඇය තේ රැගෙන එන විට මෙ සේ දවල් වන තුරු නිද සිටියොත් කනගෙන් ඇද පේ විනාස් මුණට ඉස තේ අවදි කරවා කෑවට පටන් කරන සැටි මතක් වී ඔහු තුළ කණගාටුවක් ඇති විය. ඇයගේ ආදරය මේ තැතින් නුවර ය යි ඔහු කුඩා දරුවකු මෙන් සිතුවේ ය.

ගබාගෙර් මිට කරකක් වුව ද හොඳ අවස්ථාවල මිදුලත නැත් තිබේ. ප්‍රශන්ට වූයේ ද එවැන්නකි. මංගල්‍යමිකට යෙත් ම ද සෙනසුරාදාවකි.

සතන්තු ශබ්දයක් ඇසීමෙන්, සරත් බැංකුව යන්නට ලූහැනී බව ප්‍රශන් සිතා ගත්තේ ය. ඔහු කාමරයට ඇවිණ, මේසය මත තිබුණු මොනවාද විය යුතු රැගෙන ගියේ ය. ගේට්ටු විට මිටන් වන හඬ පවත් විනාඩි කිහිපයකට පසුව ඇසිණි. ඉන් පසුව යළිත් දැඩි නිශ්ශබ්දතාවයකි. චම්පා කාමරය දෙසට එනු නැති බව, ප්‍රශන් වහා බිත්තිය පැත්තට හැරුණේ ය. ඇය දොරකඩ නතර වූවා හැඩයි.

"ප්‍රශන් තාම වෙයි ද? තේ බොන්නෙ නැද්ද?"

ඔහු නිහැඬිසිණි. ඇය ඇඳ ගොඩාලා පිටිය ගෙන ගැනී ය. දෙර ගෙදද බැත් කර කාමරය දෙස එබී ගෙන ඇ සිනාසෙමින් ඉ දැවතයි.

"තේ බොන්නෙ, දැන් දවල් වෙලා. තාම වෙයි ද?"

ඔහු තුළ ඇති වූයේ විශාල ලජ්ජාවකි. ඔහු උත්තරයක් සිතාගනුණේ ය. ඒ වේලා සිනාවිත් ම් ඔහු ම ..

චම්පා සිනාසී ගෙන එතැනින් ඉවත් වූවා ය. තවත් මොහොතකින් ඇඳෙන් බැස ඔහු නාන කාමරයට යනු පිණිස සාලයට පැමිණියේ ය. මිදුලට වැටී ඇති ඉරු රැස්, බිත්තිවල පිළිබිඹු වී ඉතා සැරට ඇස්වලට දැනෙන්නට විය. අව්ව දෙස බලන්නටවත් බැරි තරම් ය. ඔහුට තුස්සි මෙම්බාගේවත් මුහුණ බැලීමට නුපුළුවන. ලේන්සුවක් බිම බලා ගෙන නාන කාමරයට ගිය සුගත්, දත් මැද ස්නානය කළේ ය. ඉන් පසු ගතේ අමාරුව පහව ගිය අතර සිතට සැහැල්ලුවක් දැනෙන්නට විය.

සුගත් තේ බීමට වාඩි වූයේ ය. චම්පා පැමිණ කතාවක් නැතිව පාන් කැල්ලකින් පෙති කීපයක් කැපුවා ය. ඇය දෙස බලා සිටි ඔහු ඇයගේ නෙත හමුවෙත් ම අර මෝඩ සිනාව නැවත වරක් මුව'ගට නගා ගත්තේ ය.

"සිනා-පපන් කපක් කරල. ඒපා මා එක්කල හිනාවෙන්න" යි ඇ පාන් පෙත්තක බටර් ගාන්නට පිහිය අතට ගෙන පුටුවක වාඩි වූණා ය. ඇයගේ මුහුණේ කවටකම පැනෙනකින් අතුරුදහන් විය.

'දැනී කැපිල්ල පටන් ගන්නයි' සුගත් පැහැදිලිව ම සිතුවේය.

"අයිය බැන්න ද?" ඔහු ඇය විසින් දික් කරන ලද පාන් පෙත්ත අතට ගනිමින් ඇසී ය.

"මොකද බනින්නෙ?"

ඇ තවත් පාන් පෙති කීපයක බටර් ගා තමා පුටු ඇන්දට හොඳට ම උඩුකය හේත්තු කර ගෙන, අත් දෙක ඔඩොක්කුව මත තබා එපාට මැද තේ දැතේ ඇඟිලි දෙස බලා ගෙන භාවනා කරන්නාක් මෙන් වදන් සිටියා ය. ඇයගේ සුදුමැලි මුහුණේ අතිශයින් ශෝක පෙනීමක් පිළිබිඹු වී තිබිණි.

'මේ කරුණාබර, සිනා මුසු මුහුණ මා නිසා දෙම්හාපින් මැළවී තිබෙන හැටි' යි ඔහු ඇය ගැන අනුකම්පා විය.

"සුගත්, මොකක් ද, සුගත් ඔයා කරගන්න යන විනාශය?" යි ඔහුගේ මුහුණ නොබලා ම, ඔහුගෙන් අසන ලෙසකින් නොව තමාට ම කියා ගන්නා ලෙසකින්, ඇයගේ මුවින් පිට විය. මෝඩ සිනාවත් ඔහුගේ මුව'ගට නොනැගෙ යි.

"මට මෙහෙ හැමදාම මිහස් කර කර ඔයාට කියන්න තිබ්බ එක දවස් වේදනාවත්, සුගත්. ඔයා දන්නෙ නෑ, මට ඒක මෙන්

පර්ම හිතේ අමාරුවක් ද කියල. මට සිතෙනව, ඒ කියන්නෙ මම පලකන විදිය-මම දන්නෙ නෑ ඔයා [illegible] නොකෙරෙයි ද නොවී. ඔයා [illegible] නෑ [illegible] දැනෙන්නෙ-එය ඔයාගෙ අත්ත. [illegible] නැමදම කියන්න හිතෙනවත් වඩිඩවක්. එත් [illegible] තේරුම් ගන්න ඉන්නෑ. එත්තෙ ඔයා තේරුම් ගන්න ඕනෑ. [illegible] ලෙස්ට කියන්නෙ, මම සුගත්ගෙ [illegible] සුගත්, සුගත්ගෙ අත්ත කොහෙත්..."

"නෑ චම්පා නෑ. ඔයා අත්ත කොහෙත් නොවෙයි. අම්ම නොහොත්, මට මැණිකයක්" ය යි උතුරා ගිය වෙව්ලීමින් නිකුත් වූ තවත් තවත් මොකක්දෝ ගුළියකුත් ආසටින් සුගත් ගේ මුවින් පිට විණි. චම්පා තමා යටත දක්වන කාරුණික ආදරය ගැන ඇය තුළ ඇති උනන්දුවත් සුගත් හොඳට ම දනී. එ වැනි හැඟීමින් ඇය වෙනුවෙන් ද ඔහු තුළ ඇති වී. ඒ බව ප්‍රකාශ කිරීමට ක්‍රමයක් ඔහුට නැත. එ වැනි [illegible] නම් මේ විදියට ඇයගේ අවවාදයට පිටු පා ක්‍රියා කරන්නේ ඇයි ද යි ඇයට එත්තු ගැන්වීමට පුළුවන් ක්‍රමයක් ඔහුට නොවී ය. ඒ නිසා අතිශයින් වේදනාවට පත් සුගත් පෙනීමට ඒ වචන නිරායාසයෙන් ම පිට විය. ඔහු අතේ තිබුණු පාන් කැබැල්ල පසෙකට දමා, මේසය මත හිස තබා ගෙන, කුඩා දරුවකු ලෙස ඉකි බිඳින්නට පටන් ගත්තේ ය.

චම්පා සුගත්ට හඬින්නට ඉඩ දී විනාඩියක් දෙකක් නිහඬ ව සිටියා ය. ඇය තුළ ඇති වූයේ හදිසියේ [illegible] දුක් නොවේය. [illegible] කෙරෙහි තවත් ගැහැනියක තුළ උපදින ඊර්ෂ්‍යාසහගත [illegible] දුක් නොවයකි. එ මෙන් ම, සුගත් ගේ [illegible] ගැන ද ඇ කණගාටු වූවා ය. මේ වචන [illegible] නොහොඳ ය යි ඇ සිතුවා ය. තමාගේ ආදරය [illegible] දුක්කත් නොවන විදියට පෙන්වා, ඔහුගේ වේදනාව [illegible] ඇ අදහස් කළා ය.

"නෑ සුගත්, ඔයා දන්නව [illegible] ආදරය. [illegible] කැමති මොකාටද, මත ඒ දේට කැමැත්තෙ. [illegible] ගැනුව පිළුව මල්වලට ආසයි නම් [illegible]

www.sinhalaelibrary.com

www.sinhalaelibrary.com

එයා රතු පාටට වැඩිය ආස නම් මටත් රතු පාටට ආසයි. එයාගෙ කියා මල්ලි මටත් ඔයා මල්ලි. ඒකයි මම කිව්වෙ. මම දන්නවා ඔයාත් එහෙම යි. ඔයාගෙ වෙනසක් තියනවට කිව්ව නෙවෙ." චම්පා සුගත්ගේ හිතට එන නැතිය. 'සුගත් අපි මේ තරු කියන්නෙ, ඔයාට හොඳට යි. මම ඔයාට තහාද විදියක් කියන්නම්. අපි ඔයාට සුදුසු කෙනෙක් හොයන එක කල් දමු. ඉරණම් කාරියක් බුණ ගැනෙයි. ඒක කාලයට බාර කරල, හිත හද ගත ඉද්දී සුගත් පින් සිද්ද වෙයි සුගත්. මීට පස්සෙ නම් බොන්න එපා. මීකටත් පුරුදු වුනොත් මහ විනාශයක්. ඔයා ඔය තරම් ලාමක ද සුගත්? මීට අත් ඇරල දා විභාගෙට පාඩම් කරන්න. ඔයාට මොකද ඉගෙන ගන්න අමාරුවක් යැ? තව සී දවස ද විභාගෙට කතාවෙන් සුගත්ගෙ ගේ එක හදන්නත් බැරි වුණා"

"මම යනව පොත් දෙකක් හොයා ගන්න තියනව, එක බලන්න"ය යි සුගත් ගේ බිමෙන් පසුව–සියල්ල අමතක කර දමා උපාධි පරීක්ෂණය සඳහා සූදානම් වීමට බැය ගත් තීරණය අනුව ගෙදරින් පිටත් විය.

\+ + +

වැඩ අත පසු කිරීම ගැන ගුරු දෙගුරු සංගමය මගින් නගන ලද චෝදනාවක් උඩ සුගත් වීරසේකරට නම් සේවය කළ එම් පාසැලෙන් අස් වීමට සිදු විය.

ගෞරව සහිත ලන්ඩන් බී. ඒ. සී. උපාධිය දිනා ගත් නමුදු ඔහු තවත් රක්ෂාවක් කිරීමට අදහස් කළේ නැත. පාසැලෙන් අස් වූ ඔහු සරත්ටත් චම්පාටත් මුහුණ දිය නොහැකිව ඒ ඒ එ තැන මේ තැන ඇවිදිමින් සතියක් පමණ ගත කළේ ය.

මින් මතු නිසි දවසක මත් පැන් කමට නො තබමි යි අධිෂ්ඨාන කර ගෙන, උපාධිය ගැනීම සඳහා සූදානම් වීමට මුලදී තීරණය කර ගත් සුගත්ට දින කීපයක දී දයන්ති පිළිබඳ ව මතක් වී පරණ වේදනාව නැවත නැවතත් කරදර කරන්නට විය.

මෙසේ හිතේ අමාරුව ඉවසා ගත නොහැකි තරමට බලවත්වූ සැන්දෑවක, ඔහු සාල් චීං බෝතලයක් දෙකක් බීම ය. එදා දවසට ඔහු බොහෝ රෑ බෝ වී ගෙදර එන්නට පුරුදු විය. මුලින් ම විස්කි බීව ද ඔහු ගෙදර නැවත් ම යාළුවකුගේ ගෙදර නතර විය.

ඉන් පසුව සතියකට වරක් දෙකක් රෑ ගෙදර නො එන බව කියා සිටව යන සුගත් හොඳට ම වෙරි වී යහළුවකු ගේ ගෙදර නතර වීමට පුරුදු විය. ඔහු උපාධි විභාගය ගත්තේ [illegible]

සුගත් බොන බව එත් පැනට ඇබ්බැහි වූ බව [illegible] සරත්ට හා චම්පාට එය රහසක් නම් නො විය. එය ප්‍රසිද්ධියක් වූයේ ම ඔවුහු ඒ ගැන අතිශයින් කණගාටුවට පත් වූහ.

වස්තෙන් එන ආදායම බැංකුවට තැන් පත් වූයේ සරත් නමිනි. සුගත් ගුරු වෘත්තියේ යෙදී සිටි කාලයේ පඩිය ලද විට මුදල් චම්පා අතට දීමට පුරුදුව සිටියේ ය. එදිනෙදා වියදමට ඔහු මුදල් ඉල්ලා ගත්තේ ඇය අතිනි. මත් පැනට පුරුදු වෙත් ම ඔහු [illegible] සිරිත නැති කළේ ය.

'මී ළඟ මාසේ සිට නො වරදවා ම පඩි ගේ වියදම් මුදල් ඇය අතට දෙමි' යි ඔහු අදිටන් කර ගත් නමුදු 'මී ළඟ මාසය' කවදා නමුත් කල් ගියේ ය.

සුගත් පඩි මුදල චම්පා අතට නො දීම ගැන ඇය සේ සරත් කොට සරත් ද අතිශයින් වේදනාවට පත් වූහ. ඒ කලක් [illegible] ලද ලාබයක් නැතිවීම නිසා නොවේ. [illegible] කළේ සුගත් ගේ මුළු පඩිය ම ඔහු නමින් [illegible] ඔවුන් [illegible] සුගත් ගේ [illegible] ක්‍රියාව [illegible] බැඳීම බුරුල් වීමක් ලෙස පෙනුණු බැවිනි.

ඔහු යන මග යැවීම, දන් නම් [illegible] බව සරත්ට පැහැදිලි ය. එහෙත් චම්පා [illegible] ය නො දී බේරා ගත හැකි ය යි [illegible] කටයුතු කළා ය.

"ඉතින් සරත්, එයා අත් ඇරලම දාන්න ද [illegible] කියන්නෙ?" යි චම්පා නිතර ම අසන්නී ය. [illegible] හැකි දෙයක් නැති ව මදක් නිශ්ශබ්දව සිටි [illegible] වෙන කරන්නට දෙයක් නැත. අත් [illegible] සුගත් ගේ ප්‍රේමය ද අවංක බවත් ඒ [illegible] ප්‍රේමය [illegible] වීමේ දී ඇති වන වේදනාව ද [illegible] දන සිටියේ ය. ඔහු සිය [illegible] කිං වූයේ ඒ නිසා ය. [illegible] මල්ලී බොහෝ ගැනීමේ [illegible]

හාරා අවුරුද්දා බැලී ය. නැත. ඔහු අතින් වරදක් වූ තැනක් නැත. එහෙත් වරෙක, විවාහ වීම ගැන ඔහු පසුතැවිලි විය.

සුගත් අවිවාහක ව සිටින්නට යද්දී, තමා විවාහ වීම ඔහුට කළ අපරාධයක් නොවේ ද යි වරෙක සිතිණි. 'මා විවාහ වුණේ ඔහු විවාහ වන පොරොන්දුව පිට නේ ද' යි සිතා යළි සරත් සිත හද ගත්තේ ය. ආදරණීය සහෝදරයන් වශයෙන් පමණක් නොව, කල්‍යාණ මිත්‍රයන් වශයෙන් ද, ඉතා කිට්ටුව කිසි ම රහසක් නැතිව ජීවත් වූ දෙදෙනා අතරින්, සුගත් එන්න එන්න ම තමාගේ ජීවිතයෙන් ඈත් වෙමින යන හැටි සරත් දුටුවේ විශාල වේදනාවකින් ද යුක්ත ව ය.

“ඇත්තට ම සරත්, ඔයාට තරහ ද තව දවසක්, එයා දවසක් සුගත්ට අවවාද කරන්න?” චම්පා නැවතක් අසන්නී ය.

“ඒක තමයි චම්පා, මාත් කල්පනා කරන්නෙ? මේ මිනිහ මේ තරම් මෝඩයෙක් ද? මේ තරම් කැරැළික්කාරයෙක් ද?”

මේ අවවාදය කෙසේ දිය යුතු ද යි සිතමින් දවසින් දවස කල් ගිය අතර සුගත් තව තවත් බීමට පුරුදු විය. ටිකින් ටික ඈතක් දෙදෙනා ගෙන් ඈත් විය. ඔහුට අවවාද දීමෙන් වැඩක් නැති බව සරත් දුටු නමුදු ඒ බව චම්පාට කීමට බැරි විය. චිත්‍රපටයක් බැලීමට ගියත් පන්සලට ගියත් කොට්ටෙ තියගෙන යැන්දෑගෙ ගෙදර සිටියත් සුගත් නැති පාළුව සරත්ටත් චම්පාටත් හොඳින් ම දැනෙන්නට විය. ඔහුගේ සිනාව, කටට සම විහිළු තහළු නැති ගෙදර මුසල ය යි ඇයට සිතිණි. ඔහු කැමති ඉස්සෝ බැදුම හෝ කිරි හොද්ද හෝ පිළියෙළ කළ දට, උදේ ගෙදරින් පිටත් වූ සුගත් රෑවත් ගෙදර නො පැමිණි අවස්ථාවල, පසු ද කෑම මේසය මත යන චම්පා වට්ටිය ඇර මල්ලිනාට ඉතුරු කරන ලදුව පිළුණු වී තියෙන කොටස දකින විට පත් වූයේ ලොකු සිත් වේදනාවකට ය.

අනෙක් අතට තමා නිසා සිය සොහොයුරා හා නෑනා විඳින සිත් තැවුල සුගත් ද දන නො සිටියේ නොවේ. වචනයෙන් නො කීවත්, චම්පා ගේ හා සරත් ගේ බැල්මෙන්, කවින් කියා විස්තර කළාටත් වඩා පැහැදිලිව ඔහුට සියල්ල අවබෝධ විය. ඔහු ඔවුන් වෙනුවෙන් බීම අත් හැරීමට සිතුවේ ය. එහෙත් දමයන්ති මතක් වී අවුල් වන සිත සන්සුන් කරන අදහසින් 'අදට විතරයි' සිතා නැවත නැවතත් බිවේ ය. සරත් හා චම්පා ගැන සැලකුම්

වුවත් පසුතැවිල්ලත් දිනට ම ඔහුගේ සිතට වධ දුන් නමුදු බීම වැඩීමෙන් පසුව ඔවුනට මුහුණ පෑමේ දී සිත් ඇති වූ බියත් ලජ්ජාවත් ක්‍රමයෙන් ඔහු වෙතින් ඈත් වන්නට පටන් ගත්තේ ය.

දරු ගැබට හත් මසක් පිරෙන්නට ආසන්න වූ විට චම්පා මවගේ ගෙදර යාමට නතර වෙන්න ය යි යෝජනාව ඉදිරිපත් විය. සරත් මේ අදහසට එක හෙළා එකඟ වූ නමුදු චම්පා ගේ විරෝධයට ද හේතු ඇති බැව් දැන සිටියේ ය.

“මම මේ කොහොමත් ගිහිං ම මොකෙ ද? ඔය ළඟ හදිසි වෙන්නෙ නර්සිං හෝම් එකක් නේ?” යි ඈ කොහොමහුත් කීවා ය.

“අනේ දුවේ, එහෙම බෑ. ඔය කාලෙට ගෑනු දරුවෙක් ඉන්න ඕනෑ අම්මා ළඟ. අනිත් කුළුදුලේ. හොඳ වෙලාවක් තිබ්බ දේ”යි මව තර්ජන කළා ය. තමා මෑගේ ගෙදරට ගියාත් සුගත් ගෙදර නො පැමිණ පිටත ගත කිරීම තවත් වැඩි වන බව ඈ හොඳ හැටි දැන සිටි නමුදු අවසානයේ ඇයට වැඩිහිටියන් ගේ අදහසට පිළිගැනීමට සිදු විය.

චම්පා සිතූ විදියට, ඇය දරු ප්‍රසූතිය සඳහා ගිය පසු සුගත්ගේ ගෙදර පැමිණීම තව තවත් අඩු විය. නෑනා හා අයියා සමග [illegible] නැවෙන බව මතක් වී සුගත් ද නිතර නිතර [illegible] නමුදු බීම [illegible] ඇතට පුරුදු වෙන්නට පුරුදු වෙන්නට ඔහු [illegible] ගණින් නො ගන්නා තත්ත්වයකට පත් වෙන්නට විය.

'අයියාටත් චම්පාටත් මා කරන්නේ [illegible] ද?' යි දිනෙන් දිනට කල්පනා කර [illegible] වීම යි. රක්ෂාවක් කළ යුතු ය යි [illegible] අවස්ථාවල ඔහු කලේ ද තව තවත් බීයි. [illegible] හැකි නිසා ම කොටුවේ හෝටලයක [illegible] විය.

සුගත් මේ අවදියේ කිසි දවසක [illegible] නැත. එහෙත් අයියා මුණ ගැසුණු [illegible] වියදමට යමක් දුන්නේ ය. [illegible] බීම ද අඩු විය හැකි ය යි [illegible] තිත්ත ගෙමෙයක් නො [illegible] දැනෙන්නට [illegible] ඔහු අතට පත්වීමට කටයුතු [illegible]

එම පුවත ඇසීමේ දී ද සරත් මහත් සේ සංවේගයට පත් විය. ආදරය දෙනට ගෙදීම ඔහුට පෙනුණේ තමාත් මල්ලීත් වෙන් කරන සිරයක් වශයෙනි.

සුගත් ගෙවන ම මෝටර් රියක් ගැනීමට ඕනෑ ය යි කී විට චම්පාත් අයියාත් තරයේ විරුද්ධ වූහ. එහෙත් පසුව පරණ රථය ඔහුට දී සරත් අලුතෙන් එකක් මිල දී ගත්තේ ය.

\+ \+ \+

කලකිරීම හා ආත්ම පරාජය පිළිබඳ උග්‍ර හැඟීමක පීඩනය සුගත්ගේ සිතට පමණක් නොව ගතට ද දැනෙයි. අවදි වී විනාඩි පහළොවක් විස්සක් ගත වී ඇත ද ඇඳෙන් නැගිටීමට තමා හිස එසවීමට තරම්වත් ප්‍රාණයක් කමක් ඔහු වෙත නැත. ගිනේ බර ගතියත් හිස රදයත් ශාරීරික හා මානසික පීඩාවකි. විස්තර කළ නොහැකි තරමේ අලස කම හා ඇඟ පත රැදුව රෝම කූපයක් රෝම කූපයක් පවා සොයා දුව තොප් මිංගා ගන්නා වැන්න.

පපුවේ බර, පාළුව, බලාපොරොත්තු සුන් වූ ගතිය, අරමුණක් නැති කම ආදී විවිධ වූ පීඩාකර හැඟීම් දුක් වේදනාවක් ලෙස ගුළි ගැසී ඇත. මොළය හා හදවත ඇතුළු මුළු ගත එක ම වණයකි. ඔහුට දැන් දමයන්ති ගැන හදිසියේ මතක් වීමෙන් අලුත්තක් ඇති නොවේ. ඇය ගැන මතක් වුණත් නැතත් නිරන්තර ව හදවත අරක් ගත් වේදනාව නම් එහෙම ම යි. දැන් ඔහුගේ සිතට කරදර කරන්නේ මේ වේදනාව පමණක් නොවේ. ඒ වේදනාවෙන් නැති යනු වස්, මත් පැන් බීමට ඇබ්බැහි වීමෙන් පසු ව, ඔහු වට කර ගත් අලුත් චිත්ත පීඩාවේ ඊට වඩා භයානකයි.

'මා මේ ගත කරන්නේ මොන තරම් කාලකණ්ණි ජීවිතයක් ද' යි ඔහු නොයෙක් වර සිතුවේ ය. මානුෂික වටිනාකම් හා සමාජ සම්මත ලෝක චාරිත්‍ර ආදී සියල්ලටම පටහැණිව යන මේ ගමන කුමක් ද යි ඔහු පසුතැවිල්ලෙන් හා වේදනාවෙන් යුතුව කල්පනා කළේ ය. ඔහු තුළ තිබුණු තිරී මතක් නෝ? හොඳ ගතිගුණ නෝ? ඒ කිසිවක් දැන් නැත. ඔහු තුළ තවමත් ඉතිරි වී ඇත්තේ ජීවත් වීමේ ආශාව පමණකි. කඩා කප්පල් වී ගිය ජීවිත මන්දිරයේ සුන් බුන් අවුස්සමින් සුගත් තමාට දමයන්ති හමුවීමට කලින් පැවති තත්ත්වය සිතා ගන්නට උත්සාහ කළේ ය.

බාල කාලයේ සිතුම් පැතුම්, අදහස්-උදහස්, බලාපොරොත්තු ආදිය සොයා ගැනීමට ඔහු අපේක්ෂා විය. ඊට කලින්-[illegible] හමුවීමට කලින්, යමක් ඔහුගේ ජීවිතයේ තිබිණි නම්, [illegible] ගුණයේ සිතුවිලි වලින් ද බලවේගයන් ද [illegible] ශරීරය [illegible] නාඩි වැටීමේ දී, ඒ වී [illegible] සොයා [illegible] තරමට සුණු විසුණු වී ඇත. සුන්බුන් අතර අත පැලී [illegible] ඇත්තේ, දමයන්තිය ආශ්‍රිතව සිතුවම් වුණු බලාපොරොත්තුවල නැමැලි ය.

ඉගෙන ගැනීමට - රස්සාවක් කිරීම හෝ මුදල් උපයීම අපේ පරමාර්ථ කර ගෙන නොව, දැනීම වැඩි කර ගැනීමේ [illegible] නැති කරම් දුරට ඉගෙන ගැනීමට - ඔහු තුළ තිබුණු බලාපොරොත්තු ඇතැම් විට තවමත් සිතෙන් දුරස් වී නැත. [illegible] මෙහෙ මැදියම් රෑ වන තුරු මත් පැන් බී නින්දට වැටී, පසු ද උදේ නවයට දහයට අවදි වන සුගත්, මෙ මේ ශාරීරික වූත් මානසික වූත් පීඩනයෙන් යට වී කල්පනා කිරීමේ දී ඇති වන වේදනාව, සංවේගය, පාළුව, කලකිරීම හා ආත්ම පරාජය පිළිබඳ හැඟීම වෙතින් මිදීමට නැවත නැවත කළේ ද [illegible] ය.

පුරුදු පරිදි මෙ පෙර රෑ තිස්සේ බීමත් ව, පසු ද උදේ ඇහැරී වැතිර ශාරීරික වූත් මානසික වූත් පීඩනයෙන් යුක්ත ව, ඒ මේ අත පෙරළි පෙරළී සිටින දවසක සේවකයෙක් පැමිණ, "දොරට මහත්තය මුණ ගැහෙන්න කෝන කෙනෙක් ඇවිල්ලා" යැයි කීවේ ය.

ගෙදර ඇවිත් යන්නැ යි චම්පා පණිවුඩ එවුවාත් [illegible] ඔහු එහි නො ගිය නිසා ඇය මෙහි සොයා ගෙන ආවා විය යුතු යි [illegible] චෝදනාවක් කල්පනා කළ සුගත් "විනාඩි පහකින් එන්න කියන්න [illegible] මම තව මුණ සෝදලාවත් නෑ" යි කියා [illegible] ඇඳෙන් [illegible] නිදහසට කුමක් කිය යුතු ද යි කල්පනා කරමින් [illegible] ගියේ ය.

ඉක්මනට මුහුණ සෝද, කමිසයක් හා කලිසමක් [illegible] පිට පිංදදී, දෙවෙනි වරට සේවකයා [illegible] ඇසිණි. "එන්න" යැ යි [illegible] සුගත් [illegible] දෙසට ගියේ ය. ඔහු අඩි [illegible] කරන ලද දෙදෙනෙන් ඇතුළු වූහ, [illegible]

සුගත්, ගල් ගැසී ගියේ ය. ඔහු සිය දෙනෙත් අදහා ගත නොහැකි තරමට විස්මයට පත් විය. ඒ දර්ශනයෙන් විස්මයට පත් වූ අතර ම, ඇයගේ රූ සපුවෙන් ඔහු වශී වී ගියේ ය. ඇයගේ රූපය ඔහුගේ සිතෙහි පවතින් වී ඇත්තේ, මෙතෙක් කිසිම ලලනාවක ගෙතින් මෙතෙක් දුටු නැති අමුතු ම සුන්දරත්වයකින් යුක්ත එකක් වශයෙන් බව පැහැදු ය. ඒ රූපය, චමත්කාරයක් විහිදෙන සිනාවක් රැගත් සිත් ගන්නා මුහුණෙන් ද නොමේරූ තුළු සපුවෙන්ද යුත් පසළොස් හැවිරිදි පාසැල් දැරියකට අයත් වූවකි. මව් තමා ඉදිරියේ අහසින් කඩා වැටුණු තරුලක මෙන් දර්ශනය වන කාන්තාවට ඇත්තේ ද සුන්දර මුහුණ ම වුව ද ඇ නොමේරූ අඟ පසඟින් යුත් සිහින්, මොළඳ පාසැල් දැරියක් නොවේ. විවාහයෙන් පසුව වඩ වඩාත් කළ රළියෙන් යුත් අනුරාගී පෙනුමක් ගෙන දෙන තරමට මුහුකුරා ගිය අඟපසඟින් යුත් ලාලිත්‍යයෙන් පරිසම්පන්න නාරී දේහයකි.

ඔහු ඇය දෙසත් ඇය ඔහු දෙසත් බලා ගත් වන ම විනාඩියක් පමණ සිටින්නට ඇත. කාලයේ සීමාවන් අමතක වන සුළු, ඒ උද්වේගකර අවස්ථාවේ, ඔහු තුළ ඇය වෙත කලින් වෛරයක් තිබුණා නම් ඒ සියල්ල අමතක විය. වේදනාවක් තිබුණා නම් ඒ සියල්ල පහව ගියේ ය. හදවත පුරා පැතිර ගියේ ආදරයකි. අන් කිසි මුහුණක නොදකින ඒ මුහුණට පමණක් ම උරුම රසවත් කම දුටු විගස සියල්ල අමතක වී ගොස් අර පරණ ආදරය මොහොතකට ඔහුගේ සිත අරක් ගත්තේ ය.

"දමයන්ති වාඩිවෙන්න" ය යි ඔහුට අන්තිමේ දී කියා ගත හැකි විය. ඇ බිම බලා ගෙන වාඩි වූවා ය. ඇයගේ දෙ නෙත්, කඳුළු පෙනෙන්නට නැතිව තෙත් වී තිබෙනු ඔහු දුටුවේ ය.

\+ + +

සුගත්ගෙන් සමු ගෙන නිදහසේ පියාඹන කිරිල්ලක මෙන්, සිතේ කිසි බරක් නැතිව සන්තෝෂයෙන් ඉපිළෙමින් ගිය දමයන්ති, අවුරුදු ගණනකින් පසු ව ප්‍රථම වරට බියක්, චකිතයක් නැතිව සිය ළමා විය දෙස බැලුවා ය.

මින් පෙර බැටිවිමකින් හෝ පාසැල් විය දෙස සිත යොමු කළ හැම විට ම අවතාරයක් මෙන් ඇය දුටුවේ සුගත් ය. ඒ නිසා ඇ

අතීතය සිය හදවතේ කැටුවේ අඳුරු කාමරයක දමා තබා බලෙන්ම අන්සත් කර තැබුවා ය. එහෙත් දැන් ඇය අද ඒ සිය නැත. නිවන් ගෙන කර තිබුණු ධනයක් නාරා අවුස්සන්නා [illegible] බිහු මෙන් ම දුක් මුසු සිදුවීම් පෙළින් යුත් අතීතය [illegible] වෙහෙසය වී ය.

12

යොවුන් වියේ දැරියක ප්‍රථම ප්‍රේමයෙන් ලබන නොසිඳෙන රසයත් වේදනාවත් දමයන්ති කිසි දවසක නිහාල් නිසා නොලැබුවා ය. තමා නිහාල්ට ආලය කරන බව ඇ සිතාගෙන සිටියා ය. විශ්වාස කර ගෙන සිටියා ය. දවසක ඔහු සමග විවාහ වීම නියත බව ද ඇ හොඳින් ම දැන ගෙන සිටියා ය. එහෙත් ඇත්ත වශයෙන් ම තමා තුළ නිහාල් වෙත පවතින්නේ ආලයක් ද, හැඟීමක් ද යන ප්‍රශ්නය සුගත් හමු වන තුරු කිසි දවසක ඇයගේ සිතට නැගුණේ නැත.

දමයන්ති ගැහැනු ළමයින් තිදෙනකුගෙන් පමණක් යුත් පවුලක වැඩිමල් දියණිය යි. කුරුල් දරුවා වීමත් අවුරුදු පහක් සිස්සේ පවුලට සිටි එක ම දරුවා වීමත් නිසා, ඇ අද මව්පියන් ගේ ආදර පැලැඹිල්ල වැඩිපුර ලැබුවා ය. සුජාතා උපදින විට දමයන්ති ගේ වයස අවුරුදු හතකි. ශ්‍රීපාලිකා ඊටත් වඩා අවුරුදු තුනක් බාල ය.

පිරිමි ළමයකු නොවූ ගෙදර ප්‍රධානියා වශයෙන් ඇති දැඩි වූයේ දමයන්ති ය. වයසින් අතින් මෙන් ම ගතිගුණ හා හැසිරීම අතින් ද ඇය තුළ පැවතුණේ පිරිමි ස්වභාවයකි. ඇය පොඩි කාලයේ [illegible] කතා කාලෙත් හැසුරුණේත් පිරිමි ළමයකු විලසිනි. [illegible] බොහෝ ගැහැනු ළමයින් තුළ නැති එඩිතර කමක්, [illegible] හා කට්ටර කමක් ඇය වෙත විය. [illegible] ඇය, කළ කරන මතය හරි ය යි [illegible] කිසිවකුගේ අණ ගුණ පිළිගත්තේ නැත. [illegible] ගෙදර පරිපාලන පවුලේ [illegible] ඔහු මෙන් වැඩ කරන්නට [illegible] ඇති ගැහැනු ළමයකු විය [illegible]

ගේ නො වූවා ය. මඟුලකට, දානයකට, සිංහල අවුරුදු උත්සවයකට හෝ එවැනි වෙන යම් අවස්ථාවකට නෑදෑයන්ගේ ළමා ළපටින් එක් වූ කල හැමදෙනා ම නායකත්වය හිමි වූයේ දමයන්තියට ය. නගන හැම සෙල්ලමක් ගැන ම එකමතික තීරණය වූයේ ඈ ගේ මතය යි. එය කවුරුත් පිළිගත යුතු ය. යම් හෙයකින් වැඩි දෙනකු දමයන්ති කරන යෝජනාවට අකමැති වුණොත් සෙල්ලම තමා කප්පල් කර දමා යෑම ඇයගේ පිළිවෙත ය. තමා ගේ මතය අන් හැම ම ගරු කරන විට ඈ විනීත ය. ප්‍රිය මනාප ය. හිතවත් ය. කාරුණික ය. එදින් ඒ සේ නො වුණු කල ඈ සැඩින්නක ලෙස කිපී උඩඟු වූ සේ හරි වැරදි නොබලා ක්‍රියා කරන්නී ය.

නිහාල් - දමයන්තීගේ මාමාගේ එක ම පුතා වයසින් ඇයට වඩා අවුරුදු පහකින් වැඩි මහලු වූව ද අනෙක් ළමයින් මෙන් ම නිතර ම ඇයගේ අණ ගුණට කීකරුව සිටියේ ය.

නිහාල්ගේ පියා විය යන මොහොතේ දමයන්තීගේ පියාගෙන් කරන ලද ඉල්ලීමක් අනුව මේ දෙ දෙනාගේ විවාහය දවසක සිදුවිය යුතු ය යි දෙ පක්ෂය අතර ඇතිවුණු සම්මුතියක් ගැන මුලින් ම දමයන්තී දැන ගත්තේ කවරදා කෙසේ ද යි ඇයට මතක නැත. සමහර විට ඒ ළමා විය අන්තයේ සිතක අනුරාගී හැඟීම් පහළ වන අවදියට කලින් විය යුතු ය. විවාහයක් ආලය හා ප්‍රේමයක් අතර සම්බන්ධ කමක් ඇති බවක් නො දත් නා ඒ ළමා වියේ දී, දවසක තමාත් තම මස්සිනාත් අතර සිදුවන කාරකාර මන්ධනය ඇය දකින්නට ඇත්තේ ළමයිනට මංගලයක් පෙනෙන අන්දමේ උත්සව ස්වරූපයෙන් පමණක් විය හැකි ය. ඒ වයස ගෙවීමෙන් පසුව වූව ද නිහාල් දකින විට කිසි අවස්ථාවක ඇයගේ සිත අමුතු කිතැස්සීමක් නොවී ය. ඔහු ගැන සිතන විට සිත අනුරාගයෙන් පිරී යෑමක් හෝ රසබර වේදනා ඇති වීමක් හෝ නොවී ය.

ගෙදර දී මෙන් ම පාසලේ දී ද ඈ තම මතය අනුව ම, අනුන්ට යට නොවී සිටීමට පුරුදු වූවා ය. ඇය ආශ්‍රය කළේ තමාට ඕනෑ විදියට නමා ගත හැකි, තම මතයට යට කර ගත හැකි ළමයින් සමග පමණකි. ගෙදර ලොකු කමත් මූලික කමත් කරට ගෙන හැදුණු වැඩුණු නිසා ඈ වයසට වඩා පැසුණු, මුද්දිමත්, වගකීමක් භාර ගත හැකි යුවතියක් වූවා ය. මේ නිසා අනුන්ගේ එකමට

නො නැමෙන කෙනකු බව දත දන ම වූව ද බොහෝ ළමයි නිතැතින් ම ඇයගේ ආශ්‍රයට වැටී ඇයගේ බලපෑමට යට වී ඇය නායක තනතුරෙන් සැලකූ හ. ගිය ගිය තැන නායක දක්ෂ කම ගනිය නිසා ගෙදර දී මෙන් ම පාසලේ දී ද ඈ ප්‍රසිද්ධ නවගුනු කළා ය.

බොහෝ ගැහැනු ළමයින් පිරිමි ළමයින් අනුන් ඔවුන්ගේ උසුළු විසුළු ඇසීමෙන් ලජ්ජාවන් ලෙස පලකා වූව වැදුණු අතර දමයන්ති තමා පිරිමි ළමයින්ට බය නැති බවක් නිතර ම පළ කළා ය. ඇය පිරිමි ළමයින්ගේ ආශ්‍රය පැතුවේ නැත. එහෙත් බියෙන් හා ලජ්ජාවෙන් ඔවුන්ගෙන් ඈත් වූයේ ද නැත. පිරිමි ළමයින් පියසක් සෙල්ලම් කරමින් සිටින විටෙක අස් කරට පිටවනිය හැඩින් යෑමේ ධෛර්යයක් ඇය වෙත තිබුණේ ය. තැවට කමක් නැත විට ලජ්ජාවට නමා යටපත් කර ගන්නට ඉඩ නොදී තර්ජනාත්මක ව තමා පෑනීමේ එඩිතර කමක් ඇය වෙත තිබුණේ ය. මේ නිසා ඉතා විකට දෙනකු හැරෙන්නට අනෙක් දූගියට මෙන් ඇයට උසුළු විසුළු කළ, තවට කම් කළ ළමයෙක් පාසැලේ නොවී ය.

මුල පටන් ම පිරිමි ළමයින් ගැන මේ වැනි හැඟීමක් ඇතිව ළමා විය ගෙවූ දමයන්තී තුරුණු වියේ දෙරටුව වෙත එළැඹි පසුව ද ඉක්මනින් වෙනස් නොවූවා ය. පාසැලේ සිටි ළමයින්ගෙන් වැඩි දෙනකු ඇය සමග එකට කාලයාගේ වෙනසට අනුකූලව හැඩින් තොවුන් වියට පත් වීමෙන් පසු ද පිරිමි ළමයින් ගේ මුහුණ බැලිය යුතු තරම් අමුත්තක් ඇති බවක් ඈට දැනුනේ නැත. පුංචි විරසේකරගේ මුහුණ තුළ ඒ අමුත්ත එක වර ම දුටුවේ ඔහු කලින් දැක පුරුදු කෙනකු නොවූ නිසා විය හැකි ය.

අලුත් පාසල් වාරය පටන් ගෙන දවස් දෙකක් ගත වී තිබුණේ පංතිවල හරිහැටි වැඩක් නො වී ය. විවේක වෙලාවන් පසුව ද පංතියෙන් පිට වී සෙල්ලම් කිරීමේ හෝ ඇවිදීමේ නිදහස ළමයිනට තිබිණි. අනුලා, දමයන්ති, ජේමතී හා සිරිමා ද [illegible] ඇවිද නොවී නිසැකව මෙන් [illegible]

ශ්‍රී. මිදුලේ ගලා [illegible] පහන් වී [illegible] කැල්ලක් [illegible] දමයන්ති දුටුවා ය. [illegible]

ගත් ළමයා මිදුන් එනාට වී නාතර විය. මැත්සා රළුණු ගොවිය ඇඳිට උස්සා ගෙන, ඔහු කෝට්ටුව මිද වේලාවක් අවටට අල්ලා ගෙන සිටියේ ය. [illegible] පියාපත් මෝහනාකින් වියැලී ගියෙන් මැත්සා පියාඹා ගියේ ය. ළමයා ගේ මුහුණේ සතුටක පෙන්යාවක් මතු විය. ඔහු කෝට්ටු හැල්ල ඉවත දමා, වට පිට බැලුවේ ළිඳ ළඟ සිටි දමියන් දුටු නිසා ගේ ලජ්ජාවට පත් වූවකු සේ වහ වහා පංතිය දෙසට ගියේ ය.

"කවිද ඒ ළමයා? අලුතෙන් ආව කෙනෙක් වගෙයි" දමයන්ති, දුන ගනු පිළිව අසන විදියකට නොව, නිකමට මෙන් කීවා ය.

"මේ සිරිමලගෙ පංතියෙ නේ ද?"

"අපෝ පී අපේ පංතියෙ නෙන්නම්. හරි බම්මන්නා!"

සිරිමාත් අනෙක් ගෑ දෙනාත් හඬ නගා සිනාසුණු නමුදු දමයන්තියට සිනාවක් පහළ නොවී ය. "ඇයි එහෙම කියන්නේ?"

"නා දිහාවත් බලන්නෙ නෑ. හරි ආඩම්බරයි"

"එහෙනම් ඔයා තරහ ඒ ළමයා ඔයා දිහා නොබලන නිසා වෙන්නැති" අනුලා සිරිමාට කීවා ය.

"තනෝවී! අම්මාවෙන් හරි එයාට කියල බලව ගන්න ඕනෑ"

"ඇයි, ඒ ළමයා නරක යෑ?" ජෙම්වතී සිනාසුණා ය.

"ඒ ළමයගෙ වැදගත් පාටක් තියනව" දමයන්ති තවමත් නවාට පෙනෙන තෙක් මානයේ යන ශිෂ්‍යයා දෙස බලා ගෙන කීවා ය.

"එයාගෙ වැදගත් පාට!" සිරිමා කීවේ තරමෙහි.

"ඒ ළමය හරි පිරිසිදු පාටයි"

"හා ! හා ! ! ඒ එන්නෙ වැරදි පොටකට" අනුලා මහ හඬින් සිනාසුණා ය.

"ඔය ගොල්ල ඕනෑ එකක් හිතා ගන්න මම කිව්වෙ මට පේන එක" යි දමයන්ති නො මනාපයෙන් කීවා ය. ඇය කෝපයට පත් වේගෙන එන බව දුටු අනික් තිදෙනා නිහඬ වූහ.

ඔවුන් ආපසු පංතියට එන විට අර ශිෂ්‍යයා පහළ පංතියේ තම අලුතෙන් වාඩි වී පොතක් කියවමින් සිටියේ ය. ඉනි [illegible] අනුලා "දමී, අර ඉන්නෙ" යි කීවා ය.

"ඔව්හා කෝළමක් ද මේ?" යි දමයන්ති ඇය දෙස හඬ පෑන්නේ [illegible] ගතියකින් තොර සිනාසෙමිනි.

එ ද ගෙදර ගිය පසු ද දමයන්තියගේ සිතේ නිතර ම මැවුණේ උදේ පාසැලේ දී දුටු අලුත් ශිෂ්‍යයා පිළිබඳ මතක ය. පාසල් ගෙනක් සිරිම් ළමයින් තුළ නැති අමුතු [illegible] පමණක් නොව ඇලුමක් ද - එක වර ම [illegible] ය අවුරුදු පහළොවකට දහසයකට වැඩි වනු නැති අතර, ගුණපසින් ඊට වඩා මේරූ බවක් පෙනුණත් ඔහුගේ දිනුණු තුළ ළපටි බවක් දමයන්ති එක වර ම දුටුවා ය.

සත්‍ය නැතැය, අවංක කමින් නිහතමානී බවින් [illegible] ගෙනත්, හුරුබුහුටි මුව යන අංගපසවලින් ද [illegible] පිරුණු නීරෝගී කම්මුලින් ද යුත් ඒ පියකරු මුහුණ සිහිවන විට ඇයගේ පපුවේ යම්කිසි සාමාන්‍ය පිදීමක් ඇති විය. ඇයගේ ජීවිතයේ මින සංවේගයෙන් හැඟුණු අවස්ථාවන් ඇත්තේ අතළොස්සකි. දුන් දුනෙන මෙ පිදීම ඒ සේ ඉඳහිට හෝ දැනුණු සංවේගයක් ද නොවේ. වේදනාවකි. එහෙත් මේ වේදනාව විසින් පපුවේ ඇති කරන ලද කිනිය නවතම රසයකින් යුත් මිහිරි හැඟීමකි. එ දැනී රස මුසු පිදීමක් ඉන් පෙර ඇයගේ සිතේ කිසි දවසක ඇති වී නැත.

ළිඳ ළඟ දී ඇය ඔහු දෙස බැලුවේ ඔහු මෝඩයන් ගේ කාසිත් සිටි නිසාත් පාසලට අමුත්තකු ලෙස එක වර ම පෙනුණ නිසාත් නිකමට ය. එහෙත් ඇය දුටුවේ ඉන් පෙර කිසි තැනක සිටි ළමයකු තුළ දුක නැති අමුතු දෙයකි.

ඔහු ගැන සිතීමට ඇය තුළ [illegible] පෙළඹවීමක් තිබුණු ඇත නොවන්නට ඉඩ තිබිණි. [illegible] මෙන්, සිරි මෙමින් පොදු වගයෙන් [illegible] කැමැති දමයන්ති 'හරි [illegible]' යයි සිරිමා කියන විට කෝපයට පත් වූවා ය. තමා තුළ එසේ කෝපයක් ඇති වූයේ ඇයි ද යි දමයන්ති නොදනී. [illegible] ඇති වන්නට ඇත්තේ, තමා විසින් [illegible] කරන [illegible] [illegible] ද වරදක් [illegible] කෝපයක් [illegible] ඇති ය. ඒ නිසා ඇය සිරිමා [illegible] [illegible] අර ළමයා වෙනුවෙන් නොව, තමා [illegible] ඇති ය. සිරිමාට [illegible] ඔහු [illegible] තුළ මනස නිවැරදි කිරීමට යි. [illegible] [illegible] ඇති [illegible] [illegible] ඇති විය. සිරිමා [illegible]

ස්වභාවය නො වුවත් තම මිතුරට ජය ලබා දෙනු සඳහා 'ඒ ළමයා සිදේවි පාඩයි, වැදගත් පාඩයි' යන තම අදහස් පළ කිරීමට ඇයට සිදු විය.

ඔහු ගැන ඉන් ඉදිරියට තවත් සිතන්නට වේ ය යි ඇය එ පොල් තම පිහිනෙනත් වත් නො සිතන්නට ඇතත්, දැන් නම් ඒ මුහුණ කොහෙතුත් ඇගේ සිතේ ඇඳී පවතී.

ඇඳුම් මාරු කර, මුහුණ සෝදා, දවල් කෑමෙන් පසුව විවේක සුවය සඳහා ඇඳට වැටුණ ඈ වෙන් ද මෙන් නින්දට නො ගියා ය. කල්පනා කරන්නට - සිතන්නට අදයක් නැත. විනෝදන්නට ලියන්නට අවුලක් නැත. එහෙත් ඇයගේ සිත [illegible] ය. සුවිය වේ නො සන්සුන් කම් නිසාවි කරදරයක් නොවේ ය. මුහුණ අතට හැරුණු ඈ කොට්ටය දිග අතට ඇඹට තබා දෑතින් බද ගෙන ඒ මත හිස මුල ද තබා ගත්තා ය. හිතුවක්කාර සිතාවකින් ඇයගේ අද කොල් ඇඳක් උඩිය විය. සිතාව මුඩ ගැනීමට උත්සාහ නො කර ම කොට්ටයට තමන් මුහුණ ඔබා යන් ඈ දෑස් ධෛර්යයෙන් මිට්ට පාවා ගෙනලින් හා ගත්තා ය.

මින් පෙර පාඨශාලේ කිසි ම පිරිමි ළමයකුට මුහුණ දීමට වීට නොවූ දමයන්ති පසුව ද පුහුන් දුටු විට නිශ්ශබ්ද ගියා ය. වරදක් කළ එකියක අළ ඇති වන සැකය වැනි හැඟීමක් ද ඇය තුළ ඇති විය. ඒ මුහුණ දකින්නේ හදවත පුරා විදුලියක් මෙන් ක්ෂණික චකිතයක් දුව ගියේ ය. ඒ චකිතය මුර ළෑල පසෙකය ම දැය ගත්තේ ය. විශ් මුලින් ම දුටු මම ළමයා දැන් දකින විට, මීට පෙර කිසි දවසක පිරිමි ළමයකු නිසා ඇති නොවූ සම්භෝලයක් ද ඇයට ඇති විය. ඉඳිසි දී සුපුරුදු අභිමානය ඔහු විමෙන් ඇය තුළ කෝපයක් ද උපන්නේ ය. මේ කෝපය තමා ගැන ද නැති නම් අර ශිෂ්‍යයා ගැන ද යි ඈ නො දන්නී ය. කෝපය හා සම්භ වූව ද පිරිමි ළමයකු දුටු කල චකිතයක් හා සම්භෝලයක් ඇති වීම මිහා මදිකමකැ යි සිතූ ඈ ඔහු දෙස නො බලා සිටින්නට සිත ගත්තා ය. එසේ සිතන්නට සිතන්නට ඔහු පිළිබඳ මතක වැඩිපුර සිතේ බල පාන්නට පටන් ගත්තේ ය.

දින දෙක තුනකට පසුව දවසක විවේක වේලාවේ දී පොත් පෑනිය පසු කර ගෙන සටු මිදුල දිගේ ළිඳ ළඟට යද්දී "අනේ සිදේවි මූණ" ය යි අනුලා කීවා ය. දමයන්ති නිහැඩින් ම බැලුවේ

පෑනියේ පොතක් කියවමින් සිටි අර ශිෂ්‍යයා දෙස ය. ඒ මිතුරිය මේ තරා සිනාසෙන බව තත්පර එකහමාවක් ගත වන තුරුත් ඈ නො දන්නා ය. අනුලා තමාට සිනාසෙන බව ද [illegible].

"අනේ මම බැලුවේ ඒ ළමය දිහා නෙවි" යි කීවා ය.

"මෙන්න වැඩක්! කවුද කිව්වෙ ඒ ළමය දිහා බැලුව කියල? මම කිව්වෙ සිදේවි මූණ කියල"

"උඹල ඔහේ දෙයක් කියා ගනිල්ල. උඹලගෙ ඕකේ තියෙන්නෙ මහමාල කම" යි අනුලාගේ පිටට ඇත් තබා ඇය ඉදිරියට තල්ලු කර ගෙන යමින් දමයන්ති කීවා ය.

පිරිමි ළමයකුගේ නම් ගාවා කවට නම් කතා ලැබීම කෙළෙසු [illegible] කරුණකැ යි මුල දී දමයන්ති සිතුවා ය. ඇයට ඊට පසු එකී අත්දැකීමක් ගැන මතකද නැත. එහි විශේෂ සිද්ධියක් නැතිව හෝ නිකමට කිසිවකු තමාට පිරිමි ළමයකු ගාවා කවට කම් කරන්නට ගිය හැම විටම ඇයට ඇති වූයේ කෝපයකි.

"අන්න, දමයි, අර ළමය ඔයා දිහා බලනව" යි මිතුරියක [illegible] ඇයගේ කලින් සිටිය විය. "එන්න එපා, [illegible] නැති කතා දෙන්න" ය යි එ ලෙස කී එකියට බැණවැදී "මේ කුහුටු මල්ලෙක ම දිහා! කන්න වගෙ උඩට බලන හැටි" යි දැන් ඇසේ කවර කවට කමක දී උරණ වීම ඇයගේ ස්වභාවය යි.

එහෙත් පුදුමයක හැටි! අලුත් ශිෂ්‍යයා ගැන දෙයක් කර අනුලා කවටකම් කළ විට ඇය තුළ තරහක් හෝ උරණයක් හෝ ඇති නොවී ය. ඒ වෙනුවට ඇයට ඇති වූයේ සතුටක් හා ආඩම්බර යකි. මේ සතුට හා ආඩම්බරය ඇයගේ ජීවිතයේ අලුත් හැඟීම් විශේෂයකි. ජීවිතයේ ඉන් පෙර කිසි අවස්ථාවක ඇය එම හැඟීම්වල ආස්වාදය විඳ නැත. පිරිමි ළමයකු ගැන තමාට කිසිවකු නිකමට හෝ කවට කමක් කළ විට ඊට පෙර ඇයට සිතුණේ තමාට මදි කමක් අපහාසයක් කළාක් සේ ය. එහෙත් අනුලා මේ කළ කවටකමෙන්, [illegible] හොඳින් තිබුණු දුක්ඛ සාගර හෝ උපන් සතුටක් ඇයට ඇති විය. ඒ පිරිමි ළමයකුගේ විශේෂ ඇති වන සතුට ඇයට ඇති විය. කරණ ගාවා කරන කවට කමක් විඳීමට [illegible]

ආඩම්බරය ඇය තුළ උපන්නේ ය. මේ සතුට, ආඩම්බරය හා අභිමානය ඔස්සේ ඇය තමා ගැන සිතන්නට පටන් ගත්තා ය.

'මමත් ලස්සනයි' යන හැඟීම ඇය තුළ පහළ විය.

එදා සවස ගෙදර ගිය දමයන්ති මවගේ කාමරයට ගොස් අල්මාරියේ කණ්ණාඩිය ඉදිරිපිට සිට ගත්තා ය. ඒ ඇතුළේ සිට තමා දෙස බලා සිටින්නේ වෙනද එහි වූ නැන්දැත්තිය නොවන බව ඇ එක වර ම හැඳින ගත්තා ය. කණ්ණාඩිය ඇතුළෙන් බලා සිටින මේ තැනැත්තී තව දුරටත් දැරියක් නොවේ. යොවුන් විය පත් යුවතියකි. ඇ [illegible] කම්මුල යටතටින් පිරිමදිමින් කණ්ණාඩියේ වැටුණු රූපයේ මුහුණ දෙස බැලුවා ය. ඒ දැරියකගේ මුහුණක් නොවේ. දැරියකගේ සුරතල් ගතිය නොව, එහි ඇත්තේ තරුණියකගේ කොමළ බවයි. මේ නම් අතිශයින් සුන්දර මුහුණකි. පිරිමි ළමයින් ගැහැනු ළමයින් දෙස බලන්නේ ඇයිදැයි ප්‍රථම වරට ඇයට හරි හැටි අවබෝධ විය. ඒ වනවිට [illegible] වෙනත් ඇය තුළ තිබුණේ වැරදි මතයකි.

මුහුණ දෙස සැනෙන වෙලාවක් බලා සිටි ඇ දෙ අත් ඉහට තබා ගෙන පපුව පුරා හුස්මක් ගත්තා ය. කණ්ණාඩියේ යුවතියගේ ළය මඬල උස් වන හැටි ඇ දුටුවා ය. ඊට වඩා තිමින් කීප වරක් ආශ්වාස ප්‍රශ්වාස කළ ඕ නොයෙමේ ඒ අනුව කැඩපතේ ළය උස් පහත් වන හැටි බලා සිටියා ය. හදවත උතුරන ආස්වාදය අවිනීත බව යටි සිතින් කියැවුණු නමුදු ඇ ඒ නවතම රසවත් කමට යටි වූවා ය. දෙ අත් ඉහට තබා ගත් වන ම, සරඹ පංතියේ දී මෙන් දකුණට හැරුණු ඇ හිස පස්සට දමා, නිකට වම උරහිසේ වදින ලෙස ගෙළ හරවා නෙත් අගින් සිය පිළිබිඹුව දෙස බැලුවා ය. තමා කරන කරන දෙය ම කරමින් කණ්ණාඩිය තුළ සිටින යුවතිය දෙස මදක් බලා සිටි ඇ, යළි කණ්ණාඩිය දෙසට කෙළින් ම හැරී ඇඟිලි තුඩු සිවුපසට හැරෙන ලෙස ඉහට තැබූ අත් උකුලේ පසු කර දෙ වලෙපොර දක්වා ගැනී තරම් පහළට ගෙන ගියා ය. සිහින් ඉඟ පළල් උකුළ පසු කර වලෙපොර දක්වා හැඩවී යන හැටි ඇයට දුනිණි. ඇ කවදත් තමාගේ මුහුණ පියකරු බව සිතා සන්තෝෂ වූවා ය. ආඩම්බර වූවා ය. එහෙත් තමාට උස් වූ ළැම, සිහින් ඉඟ හා පළල් උකුළ ද ඇති බව ඇය ප්‍රථම වරට දකින්නේ දැන් ය. එපමණක්, ස්ත්‍රී රූපයේ අංගයන් බවත් තමාට ද ඒ අංගයන් පිහිටා

ඇති බවත් දමයන්තිට අවබෝධ වන්නේ දැන් ය.

වේගයෙන් ස්පන්දනය වන හදවත [illegible] තැයි. ඒ හැඟීම තමන් දැයි ඇය [illegible] නැත. [illegible] වැඩිහිටියකු ඉදිරියේ හෙළි කළ නොහැකි [illegible] මෙන් ඇයට දැනෙයි.

ඇ නැවත වරක් කණ්ණාඩියේ මුහුණ බැලුවා ය. එහි එවැනි හැඟීමක් ඇඳී තිබෙනු ඉන් පෙර ඇය [illegible] දැක නැත. ඇස් විශාල වී, නෙත් ගතියක් [illegible] දෙතොල් මදක් විවර වී ඇති මුහුණේ [illegible] කමක් ද දක්නට ඇත. [illegible] හැමට හොරෙන් කාමරයට වැදී අල්මාරිය [illegible] මුහුණට නැඟෙන විලාසය දමයන්තිට සිහිපත් විය.

මේ අමුතු මුහුණ දෙස විනාඩියක් දෙකක් බලා සිටි දමයන්ති සිනාසෙන්නට උත්සාහ කළා ය. අමුතු මුහුණට සිනාව ද [illegible] ලෙස ය. එ දෙස තවත් බලා සිටිය නො හැකි ය. ඇ එතැ සිය කාමරයට දුව ගොස් සයනයේ පෙරළුණා ය.

හදවත වේගයෙන් ගැස්සෙමින් ලේ රත් වෙමින් මුළු ගත අප්‍රාණික වූ බවක් ඇයට ඇනෙන්නට විය.

ඊට පෙර තිබුණු බවක්වත් නොදැන [illegible] දෙයක මෙන් හැඟෙනෙත්, අලුතින් මතුවුණු දෙයක මෙන් උස් වූ ළැම, උකුළ, වලෙපොර හා තිකඹ ආදී අවයව තමා වෙත [illegible] බව ඇයට හැඟෙන්නට විය. ඇයගේ පපුවට අනුරාගය [illegible] වේදනාවක් නැවුම් රසයක් උතුරා යන්නට විය. [illegible] මේ තෙක් නිදි ගැන් වී සිටි යොවුන් වියේ [illegible] හදිසියේ [illegible] හත සිත කිති කවමින් තමාට අභියෝගයක් කරන්නාක් මෙන් ඇයට හැඟී ගියේ ය.

යොවුන් සිරුරක මෙතෙක් කල් ජීවත් ව සිටියේ දැරියකි. දැරියකගේ සිතකි. වයසටත් [illegible] වන සේ සිත වෙනස් වූයේ අද යි.

මේ අත්දැකීම හැඟීම් මාලාවක් [illegible] හදිසියේ යොවුන් වට කර [illegible] පිළිබඳ මතක ඒ මේ අත ඇදෙන්නට විය. [illegible] කලතන කල, [illegible] හැම තැන සිය [illegible]

මේ සේ වියාකුල වූ සිතේ පෙරළි කළ හැඟීම් සමග මිහුව බල පාන්නට වූ ඒ දුනුණු පිළිබඳ එනත, ඇයගේ සිත පසු ව සන්සුන් වූ කල ද, ඒ හැම සිතිවිල්ලක ම හැඟීමක ම සිය වර්ණය තවරා, හද පත් ලෙඹ පැන් පත් විය. එ සේ පැන් පත් වූයේ ලදරියකගේ සිතක නොවේ. ගනින් ගොඩුන් වියට පා තබා කලකට පසු ව හදිසියේ සිහින්ද ගොඩුන් වියට පත්, අනුරාගයෙන් ද නැවුම රසයෙන් ද අවුල් වූ හදවතක ය.

මේ අත්දැකීම් දමයන්තීගේ ජීවිතයේ විශාලතම මානසික විප්ලවය වූ ද ඇයගේ හදවත් මැදුරට කඩා වැදුණු සුගත් එහි බල-කොටු බැඳ ගෙන සිය රාජධානිය ගොඩ නංවා ගත්තේ ය.

මේ නිසා සිට, උදේ පාසලට යෑම සඳහා ඇඳුම් ඇද කණ්ණාඩිය වෙත යන දමයන්ති, වෙනද මෙන් හැඩ වැඩ කිරීමේ හැඩ වැඩ බැලීමෙන් මුහුණට හා හිසට පමණක් සීමා නොකළා ය. හිස පීරා, මුහුණේ පියරු තවරා දෙ අත් ඉණවියට තබා ගෙන දෙ පයේ සිට හිස දක්වා හැඩ තිල බලන ඈ වමටත් දකුණටත් හැරෙමින් ද, කණ්ණාඩියට පිටු පා ආපසු ගෙළ කරකැවීමෙන් ද සිය තුනු පසුපස ලාලිත්‍යය බැලුවා ය. ඈ මේ සේ තමාගේ රූ සපුව බලා සතුටටත් ආඩම්බරයටත් පත් වූවා ය.

හදිසියේ උල්පතක් නැගුණු කලෙක මෙන් ඇයගේ හදපත් ලෙන් නැඟුණු අලුත් සතුටක් පසුව පුරවා, මුළු ගත හරහා හසර දිගේ ගලා යයි. බැලූ බැලූ අත ඇය දකින්නේ රසයකි.

මේ අලුත් සන්තෝෂයෙන් ප්‍රබෝධ වූ උද්දාම වූ ඇයට අමුතු වෙන්නට වුවමනා විය. අමුතුවෙන් හැඩ වැඩ වෙන්නට වුවමනා විය. අමුතු දේ කිරීමට වුවමනා විය. දමයන්ති වෙනද හිස බෙදා පීරන්නේ මැදිනි. කණ්ණාඩිය වෙත ගිය ඈ පැත්තෙන් බෙදා පීරා බැලුවා ය. එසේ පීරන ලද කල අනෙක් රොදක් නළල මත පතිත විය. ඇයගේ දෙ තොල සිනාවක් නැඟිණි. නළලට කෙස් රොදක් වැටෙන සේ හිස පැත්තෙන් බෙදා පීරූ කල මුහුණේ ඇති වූ පෙනීම ටිකක් නිකුත්කාර ලෙස සහ අවිනීත ලෙස පෙනුණ ද ඈ එයින් තෘප්තියට පත් වූවා ය.

ඉරිද ඔවුන් සමග නගරයට ගිය දමයන්ති කොළපාට සාරියක් මිල දී ගත්තා ය. කිර වෙන්නට වෙද ඇඳ ගත් කල, ඉඟ වඩාත් සිහින් වී උස් ළෙමත් පළල් උකුළත් හැඩි පෙනෙයි.

දැන් තමාගේ කතා විලාසයත් අමුතු බව ඈ දුටුවා ය. ළදියක කතා කළ යුතු ය යි ඇය සිතා ගත්තේ නැත. අමුතු කතා කරන්නේ ඉස්සර කතා කළ දමයන්ති [illegible] පෙරුම් පිරීයේ ය. දැන් ඈය සමහර වචන අමුතු [illegible] සමහර වචන, නාසයෙන් ශබ්දයකින් ශබ්ද කර, සමහර වචන අවාරුවෙන් මෙන් ශබ්ද කර කතා කරන්නී ය. කලකට උඩදී පංතියේ එකට ඉගෙන ගත් ලංසි ළමයකු සිංහල කතා කළ හැටි දමයන්තිට මතක් විය. ඈය තුළ තරමක උද්දාමයක් ද ඇති විය. එහෙත් අලුත් කතා ලතාව හොඳ ය යි ඈ ජාණය කර ගත්තා ය.

13

දිනක් පහළ පංතිය දෙස බලන විට, ගුරුවරයා විසින් අසන ලද ප්‍රශ්නයකට එක ළමයකු පමණක් අත ඔසවා ගෙන සිටිනු දමයන්ති දුටුවා ය. ඒ සුගත් ය. ඈ ඔහු දෙස සිනා සෙමින් බැලුවා ය. ඔහුගේ මුහුණේ ආඩම්බරයක් හෝ අමුතු සතුටක් හෝ නැත. පොතක් කියවමින් හෝ ගීම බලා ගෙන හෝ සිටිනු සිය කලින් ඇය දැක ඇති හැම අවස්ථාවකදී ම පෙනුණු නැඹුරු ගතිය ඔහුගේ මුහුණේ විය. ඔහුගේ තටමල කිසි දුටිමක දෙසැ හැරී ඈ විමසිල්ලෙන් යටින් ගොඩු කර ගෙන ළමයින්ගේ මිදු සැරින් ඔහු වෙත යොදවූ දෙ නෙත් ඉවතට නොගෙන සිටියා ය.

තවත් ළමයෙක් අත එසවී ය. ඇයගේ සතුට අඩකින් [illegible] විය. ගුරුවරයා ඒ ළමයා වෙත අත් කොළය දිගු කළේ ය. [illegible] ගතියෙන් නැඟී සිට ඔහු යමක් කොළේ සිතුවා ය. [illegible] දමයන්තිට පමණක් නොව ගුරුවරයාට ද ඇහුණේ නැත. සුගත්ගේ මුහුණේ සිනාවක් නැඟිණි. ඔහු සිනාසුනු ඇය [illegible] අවස්ථාවේදී ය. ඒ අනුව ඇයට ද සිනා පහළ විය. [illegible] මොහොතක් සිනාව නොතරම් [illegible] ඇයට සිනිණි. සුගත්ගේ මුහුණ [illegible] වන විට එහි පතු වූයේ අමුතු ම සතුටකි.

"කියන දෙයක් ඇහෙන්න කියන්න" යි ගුරුවරයා

"ෂේක්ස්පියර්" ශිෂ්‍යයා ආඩම්බරයෙන් කියා ගත්තේ ය. ගුරුවරයා ද සිනාසුණේ ය. සුගත් ගේ තුනී වෙමින් තිබුණු මුල් සිනාව යළි දිලුණු පැතිර ගියේ ය. ඒ යෙදුම සිනාවක් නොවේ. නිහඬින් පහළ වූ ගුරුවරයා ඇසූ ප්‍රශ්නයකින් ඊට දියසුණු පිළිතුරක් දමයන්ති නොදනී. එහෙත් ගුරුවරයාත්, සුගත් හා තමාත් පමණක් දන්නා රහසක් එතන් වූණා මෙන් ඈ ද ඔවුන් සමග එකට සිනාසුණා ය. සුගත්ගේ දෙනෙත් දමයන්ති වෙත යොමු විය. ඔහු නිරායාසයෙන් ම, ඇය තමා දෙස බලා සිටිනු දුටුවා විය හැකි ය. ඇගේ හදවත විනිවිද ගියේ ය. එහි යම් නැගෙන ක්ෂණික දැවිල්ලක් දැනී ගියේ ය. සුගත්ගේ මුහුණේ සිනාව විදුලියක් මෙන් අතුරුදහන් විය. ඒ අනුව දමයන්තීද සිනාව අත හැර ඉවත බලා ගත්තා ය. ඇය තුළ ඇති වූයේ බලාපොරොත්තු සුන් වූ හැඟීමකි.

"ඔව් සුගත්, කවුද, 'රුබයියාත්' ලිව්වෙ?"

ඇයට ආපසු හැරී සුගත් දෙස නොබලා සිටින්නට නුපුළුවන. ඔහු ඉද්ද ගැසුවා මෙන් නැගී සිට "ඔමර් කායම්" යයි කියා වහා වාඩි විය. පංතියේ සියලු දෙනාගේ ම නෙත් ඔහු වෙත යොමු වී තිබෙන හැටින් පාඩමක දී නොදන්නා දෙයක් මුලින් ම ඇසුණු කල ඇති වන මවිතය හා කුතුහලය මිශ්‍ර පෙනීම මුහුණුවල ඇඳී තිබෙන පැටින් ඈ දුටුවා ය. පහළ පංතියේ ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් පමණක් නොව දමයන්ති ද 'රුබයියාත්' හා 'ඔමර් කායම්' යන වචන මින් පෙර අසා නැත. ඇය තුළ ද කුතුහලයක් උපන්නේ ය.

"ඔව්, 'රුබයියාත්' කාව්‍ය ලිව්වෙ ඔමර් කායම්. සුගත් කියන්න බලන්න ඔමර් කායම් ගැන දන්න දෙයක්"

"ඔමර් කායම් පර්සියානු ජාතික කවියෙක්. ඔහුගේ පියා කූඩාරම් හදන මිනිහෙක්. පර්සියානු බසින් 'ඔමර්' යනු කූඩාරම් සාදන්නා"

"රුබයියාත්' කාව්‍යයේ විශේෂ ලක්ෂණයක්?" සුගත් වාඩි වෙන්නට පුරම යළි ගුරුවරයා ඇසී ය.

"ඔහු සිටින් පෙනෙන වචනවලින් කියන දෙයට වඩා හාත් පසින් ම වෙනස් ගැඹුරු අදහසක් පළ කිරීම විශේෂයක්. එසේ ම ඒ එක කවියක් තවත් කවියකට සම්බන්ධ නොවීම අනෙක් විශේෂය යි"

දැන් දමයන්ති පමණක් නොව ඇගේ පංතියේ තවත් බොහෝ ළමයි ද සුගත් දෙස බලා ගෙන සිටිති.

පිරිමි ළමයකුගේ පින් දිනා ගන්නා විදිය වීට පෙර ලද අත් දැකීමකින් නොදන්න සිටියත් ගල පුපු මුල් ම මියෙන තමා ඔහු ගැන සැලකිලිමත් වන බව ඔහුට හැඟවීම ඕ දමයන්ති [illegible] ලිනා ගත්තා ය. මෙ පෙර ඇය යම් තුනක [illegible] කරන ලද නැතකින් පසුව, ඔමර් කායම් ගැන ප්‍රශ්නයේ දී තමා බලන බව ඔහු දැනීම ඇයට මහත් සතුටක් විය. ඉන් පසුව ඈ ඔහු දෙස බැලුවේ නිරීක්ෂයකින් සිනාවක් මුහුණේ මිදු කර ගැනීමට නිතර ම සූදානම් ඇතිව ය. එහෙත් ඊට පසු තීව [illegible] දෙදෙනාගේ නෙත් හමු වූ නමුදු ඇයට සිනාසීමට මතක් වූයේ ඔහු ඕම බලා ගත්තාටත් පසුව ය. කෙසේ වුවද මොහොතකට පෙර සුගත් තමා දෙස බැලූ දවස්වල ඇයට ඇති වූ සතුට සුළු පටු නොවී ය. එහෙත් සුගත් දමයන්තිගේ පංතියට පැමිණ සිටිනු දුටු අවස්ථාවේ තරම් විශාල සතුටක් ඉන් පෙර ඇය ජීවිතයේ දී ලබා තිබුණේ නම් ඒ කලාතුරකින් පමණක් විය යුතු ය. විශේෂයෙන් මෙහි සන්තෝෂය වැඩිවූයේ බලාපොරොත්තු නැතිව හදිසියේ ලද බැවිනි.

එ ද ඇය පංතියට යන විට ඔහු සිටි බව දන සිටියේ නැත. විනාඩි දෙක තුනක් පමා වී යන විට ඉංග්‍රීසි [illegible] ගනිමින් සිටියේ ය. පිරිමි ළමයකු බංකුව උඩ නැගී සිටිනු ඇය දිම ඈ දුටුවා ය. ඇය ද ඇතුළු බොහෝ දෙනෙක් ඉංග්‍රීසි මහතා ප්‍රිය නොකළහ. ඔහු කට කට පාඩම් ගැන විශේෂ [illegible] කිල්ලක් දක් වූයේ ය. කට පාඩම් නැති ළමයින් [illegible] පෙනෙන ලෙස බංකු උඩ නංවා නැවීමත් නොයෙක් විදියේ අපහාසයට ලක් කිරීමත් ශාරීරික [illegible] ශිෂ්‍යාවනට වේදනා කර විය.

වාසනාවකට මෙන් පාඩම් ගැනීම පටන් [illegible] පංතිය අගිනි. අසුනේ වාඩි වූ විගස [illegible] මතක නැති කවි කීපය කට පාඩම් කර ගැනීමට [illegible] ඉක්ස් උත්සාහ කළා ය. ඇයගේ සිත [illegible] ගුරුවරයාගේ උපහාසයට ලක් වීම් [illegible] අවසාන කවි කීපය රඳවා ගැනීමට [illegible] ළමයකු කියවන පුට පටියක් ඇසේයි. [illegible] කෙරෙහි සිත යොමු නිරීම අප්‍රමාණ දුෂ්කරය.

ගියායින් පසු ව නැඟිට සිටි ශිෂ්‍යයන් පස් දෙනාකුගෙන් හතර දෙනෙක් ම පාඩම වැරදී පංතියෙන් පිටත මිදුලේ පෙළට සිට වනු ලැබූහ.

"සුගත් දන්නෙ නැතුව ඇති, අද මේ පාඩම තියෙන බවක්" යයි ගුරුවරයා ඇසූ ප්‍රශ්නය ඇයට ඇසුණේ නැත. ඒ වේලාවේ ගුරුවරයා සිටියේ පංතිය කෙළවර පාඩම් දුන් ශිෂ්‍යයන් ළඟ ම බැවිනි.

දවුල් වියවුල් වූ සිතේ පාඩම දරා ගැනීම සඳහා වෑයමක යෙදෙන දම්මිකාහට පංතිය කෙළවරින් නොපුරුදු කට හඬකින් කවි පෙළ ආරම්භ වනු ඇසෙයි. ඒ කට හඬ ඇයට මුලින් ම ඇසුණේ වෙන ලොවකින් ඇසෙන ශබ්දයක් මෙනි. සිය හරවා බැලූ කල දුටු දෙයින් ඇ විස්මයට පත් වූවා ය. පහළ පංතියේ සිටි සුගත් දැන් මෙන්න! ඇගේ පංතියට පැමිණ කවි කියයි. ඇයට සිය ඇස් කන් අදහාගත නොහැකි විය. සිහියට පත් නොවූවත්, අද්භූතයක් දුටු කෙලෙක මෙන් මවිතයෙන් මවිතයට පත් වූ ඇ දෙ නෙත් ඉවතට ගත නොහැකි ව ඔහු දෙස බලා ගෙන සිටියා ය. හදවත වේගයෙන් ස්පන්දනය වන හඬ ඇයට ඇසෙන තරම් ය. ඔහු එක වර දුටු විගස පපුවෙන් පටන් ගත් ගින්දරක් මුළු ගත පුරා දිව ගියේ ය.

වතුර පාරක් ගලා යන ලෙසින් සුගත් කට පාඩමින් කවි පෙළ කියන්නට පටන් ගත්තේ ය. මෙතෙක් පොත් වෙත යොමු ව තිබුණු මුළු පංතියේ ම නෙත් සුගත් වෙත ය.

අතරක් නැතිව, අක්ෂර මාත්‍රයක් නො වරදවා කට පාඩමින් ඔහු කවි පෙළ කියවා ගෙන ගියා පමණක් නො වේ. ඔහු වචන පදබෙද කළ විලාසයෙන් අදහස තා වදින ලෙස ගායනා කළ ලතාවෙන් ඔහුගේ කට හඬෙන් ශ්‍රවණය කළවුන් වශී කිරීමේ ගතියක් විය. එ වැනි ගායන ලතාවක්, එ වැනි කට හඬක් ඉන් පෙර අසා නැතැයි දම්මිකාට සිතිණි. ඇයගේ සිතේ නො සන්සුන් කම් ඇති වී සංවේගයක් මතු විය. ඒ සංවේගයට හේතු වූයේ 'අන්ට ළමයා' නම් ඒ කවි පෙළෙන් පළ වුණු අදහස් පමණක් නො වේ. සුගත්ගේ කට හඬින් ගායන විලාසයත් ය.

"එක් කෙනෙකුට අද හරි සතුටුයි" විවේක වේලාවේ දී අනුලා කීවා ය.

"දම්මිට තත වෙයි" ප්‍රේමවතී ඇය දෙස ඉරිසියාවෙන් බලා[illegible] ය.

"ඔය ගොල්ලට මිනෑ එකක් කියන්න"

"ඉස්සර දම්මිට කවුරු හරි [illegible]. සුගත් ගැන කවුරු හරි කතා කළාම දැන් සතුටු යි" ප්‍රේමවතී කීවා ය.

මොවුන් ඇත්ත දැන ගෙන කීමෙන්ත් [illegible] ද මී ලැජ්ජාවත් සුළුමයටත් බියටත් පත් වූවා ය. තමාගේ සිතේ රහස් මිතුරියන් දන් අනුමාන අයත් දනිතැයි සැකයක් ඇය තුළ පහළ විය.

ඒ නින්දට යන තුරුත්, එ ද මුළු දවසේ ම ඇයගේ කන් පිරුණු වල රැව් පිළිරැව් දුන්නේ සුගත්ගේ කට හඬ ය. ඇය ඉදිරියේ දිගට ම මැවී පෙනුණේ ඔහු කවි කී විලාසය ය.

මේ ළමයා පිළිබඳ මනස තමාගේ සිතේ මේ තරම් පෙරළියක් කරන්නේ ඇයි ද යි වරෙක ඇ කල්පනා කළා ය. කලින් සිටි ළමයකු බැලුවත් කිපෙන තමා මේ නාඳුනන කෙනකු ගේ බැල්මත් පවා සම්පතක් ලෙස සලකන්නේ ඇයි ද යි ඇ තමාගෙන් ම ප්‍රශ්න කළා ය. තමාට වුවමනාවක් ඇත්නම්, දවසට දී සිත් දිනා ගත හැකි ශිෂ්‍යයින් එමට ඒ පාසලේ සිටියත්, මේ එක ම කෙනාකු තමා දෙස හෙලන බැල්මත් පවා භාග්‍යයක් ලෙස සලකන්නේ ඇයි ද යි ඇයට ම තේරුම් ගත නොහැකි විය.

සුගත් ගැන මේ තරම් සිතීමට ඔහු [illegible] සිහිනයකින්වත් අදහස් කළේ නැත. ඔහු පිළිබඳ මනස මීටත් වඩා තරම් වධයක් වෙතැයි ඊට පසු ව අනේ ඇය කල්පනා කළේ නැත. [illegible] නොවටින් කියතොත් නිවාඩු කාලයේ දී ඇයට සුගත් අමතක වී [illegible] සිටියේ ය. ඉඳහිට ඔහු මතක් වූව ද [illegible] ජනිත සිතිය උපන්නේ නැත. [illegible] නිතර නිතර පරිභොග කිරීමෙන් [illegible] ස්වභාවය යි. සුගත් පිළිබඳ [illegible] මිලාපොරොත්තුවක් නැති ව, හදිසියේ, ඔහු [illegible] පැමිණීමෙන් පසු ව ඇයගේ සිත යළි නො සන්සුන් විය. [illegible] දවස්වල දී ඔහු සිහිපත් වන විට ඇති වූ [illegible] චංචලයක් ඇයගේ සිතට නැවත ඇති විය.

ඇ කවදත් පාසල් [illegible] මිතුරියන් ආශ්‍රය පාඩම [illegible] ඇය අන් [illegible]

www.sinhalaelibrary.com

එහෙත් පාසල ගැන විශේෂ ඇල්මක් හෝ බැඳීමක් හෝ ඉස්සර ඇය තුළ නොවී ය. දැන් තත්ත්වය එසේ නො වේ. සුගත් ඒ පාසැලට පැමිණියෙන් පසු ව පාසල් යෑමේ විශේෂ ආශාවක් හා උනන්දුවක් ද වුවමනාවක් හා පරමාර්ථයක් ද තිබෙන්නාක් මෙන් ඇයට හැඟී ගියේ ය. ඉස්සර සවස ගෙදර යන ඇය පාසල් ගමන ගැන නැවත සිතුවේ පසුවද උදේ ය. මෙහෙට එළි වන තුරු නුවමනාවෙන් හා ආශාවෙන් බලාපොරොත්තුව සිටීමක් නොවී ය. දැන් ඇය පසුවද එන තුරු ඉන්නේ නො ඉවසිල්ලෙනි. පංතියට ගිය පසු ඉස්සර තිබුණු නිදහසක් සැහැල්ලුවක් දැන් නැත. ඉස්සර තමාගේ සිත නිදහස් බව හෝ සැහැල්ලු බව හෝ ඇය උදේ ම දැන සිටියා නො වේ. දැන් සිතට නිදහසක් නැති බව හා දැන් සිත බර බව නම් ඇ දන්නී ය.

සිතේ චකිතයක් හා අවුලක් පවතී. කරදරයක් නො වුවත් ඒ අවුල හා චකිතය බරකි. සිතේ පවතිනක් නොව අවට පරිසරයේ ද ඇයට ඒ බර ගතිය දැනෙයි. පිටුපස නො බලා ම, තමා පිටුපස පංතිය කෙළවර සුගත් සිටිනු ඇයට ඉවකින් මෙන් දැනෙයි.

බලන හැම වරක ම ඔහු බිම බලා ගෙන ය. ඊටත් වඩා ඔහු සිටින්නේ ද පංතියේ ම දක්ෂතර ශිෂ්‍යයන් සිටින පේළියේ ය. දමයන්ති ඒ ළමයින් ප්‍රිය නො කරන්නී ය. හැබැයි, ඉස්සර තරම් ඇය දැන් පිරිමි ළමයින් පිළිකුල් කරන්නේ නැත. මාස දෙක තුනක සිට පිරිමි ළමයින් කෙරෙහි මුල දී තිබුණු පිළිකුලක් ද්වේෂයක් ඇය වෙතින් තුරන් වෙන්නට පටන් ගෙන තිබේ. තමා දැරියක නොව යුවතියක ය යන අවබෝධය ලැබීමෙන් පසු ව, තරුණ ශිෂ්‍යයකු හොරැහින් බලනු දකිමේ දී කලින් ඇති වුණු කෝපය වෙනුවට දැන් ඇත්ත වශයෙන් ඇති වන්නේ සතුටකි, ආඩම්බරයකි. හිනැහෙනු කටව කමක් කරනු ඇසුණු විටක් කවා පනිනු වෙනුවට ලජ්ජාව ම නොවේ නම්, සිනාසීමට ද ඇ පුරුදු වූවා ය. මේ වෙනස උත්සාහයෙන් ඇති කර ගත් දෙයක් ද නො වේ.

එහෙත් පිට්ටාල ඇතුළු පිරිස සමග සිටින සුගත් සමග කතා කිරීමට හෝ කුරුළු කමක් කෙළින් ම පෙන්වීමට හෝ දමයන්ති කවමක් පසු බට වන්නී ය.

සුගත් ගැන සිතීම වැරදි ය යි හදිසියේ ඇයට අවබෝධ විය. ඇය තුළ එවිට ඇති වූයේ විශාල පසුතැවිල්ලකි. ඇ කවර ද හෝ

නිහාල් සමග විවාහ විය යුතු ය. මේ දෙකම ගැන විශේෂ විමසීමක් දුර් වේදනාවක් ඇයගේ සිතේ උපන්නේ ය.

ඇ නිහාල් ගැන සිතන්නට පටන් ගත්තා ය. 'අනේ එයා ආදරෙයි. එයාට මම ද්‍රෝහී කමක් නො කරමි'යි ඇ වරලේ ම සිතට කියා සිටියා ය. එහෙත්, නිහාල් ගැන සිතන විට සුදුසු රසයක් මිහිරක් හෝ රසය මුසු වේදනාවක් නො දැනෙයි. ඔහු වෙත ආදරයක් ඇත්නම් ඒ ආදරය දිගු කලක් පුරුද්දක් ද නෑකමක් ද දෙමාපියන්ගේ තීරණය පිළිබඳ ව ඇති වීමක් ද ඇත් වූ, ඇති කර ගත්-පිළිගැනීමකි. එය සම්මුතියක් හා මතයක් පමණකි. මේ පිළිගැනීම, සම්මුතිය, මතය නියම ආලය ද නැද්දැයි සැක පහළ වෙන් නො විසා ම 'මා නිහාල් ගේ පෙම්වතී. මා ඔහුට ද්‍රෝහී කමක් කරන්නෙ නෑ'යි ඇ සිතා ගත්තා ය. 'එසේ නම් සුගත් දකිමට මගේ ඇද ගෙනත් මේ තරම් ආසා කරන්නේ ඇයි?' යන ප්‍රශ්නය ඇයගේ සිතට නැඟිණි. 'මේ ඇති විශේෂයක් නැ. ඔහු කවරෙක් ද? ඔහු ගැන මින් මතු නො සිතිය යුතු ය'යි ඇ තීරණය කර ගත්තා ය. එහෙත් ඔහු ගැන නොසිතන්නට තීරණය කරන විට සැප සම්පතක් පරිත්‍යාග කිරීමේ දී සම්පතකින් ඉවත් වීමේ දී ඇති වන වේදනාවක් පසුතැවිල්ලක් ඇයට දැනෙ යි.

සුගත් දකිමේ දී පසුවේ ඇති වන චකිතය, නිදහස හා සුව දයක වීදුම, මේ සියල්ල රසවත් ය: මිහිරිය. ඇයට සුගත් ගැන නොසිතා සිටින්නට පුළුවන. එහෙත් සිත තිබී තරමින් ලැබෙන මේ කුතුහල රසය විඳීමේ තෘෂ්ණාව මැඩ පවත්වා ගැනීමට ඇ ආශාවක් වූවා ය. නිහාල්ට ද්‍රෝහී වීමක් [illegible] ඇල්ම කිරීමක් වශයෙන් නොව දුර තෘෂ්ණාව [illegible] සිතා ඒ කුතුහල රසය විඳීමට ඇ පටන් ගත්තා ය. [illegible] 'අද විතරයි' සිතා සුගත් ගැන සිතුවිලි [illegible] 'මේ විතර [illegible]' ඇ දැනේ කළා ය. [illegible] නිහාල් බවත් සුගත් ගැන [illegible] කල්පනා කළා ය. මේ සියල්ලෙහා [illegible] සුගත් පිළිබඳ හැඟීම ඇයගේ [illegible]

අවසානයේ, සුගත් දුන [illegible]
[illegible]

www.sinhalaelibrary.com

තම චිත්ත සන්තානයේ ඇති කරන ලද මේ නොසන්සුන් කම්පිත් හා බරෙන ජීදනය විය හැකි ය යි ඈ කල්පනා කළා ය. මේ මේ කල්පනා කළේ ද සිතට නොගෙනී. එපේ ආශ්‍රයට වැඩිමෙන් පසු ව ඔහු කම්පිතාව නොකතු බවට පත් හළ හැකි ද යි ඈ තමාගේ හැඟීම් භාරා දවුයෙහා නො බැලුවා ය. ඇත්ත වශයෙන් කියතොත් ඔහු සමග කිට්ටුවෙන් ආශ්‍රය කරන්නට පටන් ගත් විට, දුන් ඔහු නිසා සිතේ පවතින නොසන්සුන්කම අඩුවේ ද, නැද්ද යි බැලීමට ඈ බිය වූවා ය. ඒ නිසා සිතට හොරෙන් මේ තීරණයට බැස ගත් දමයන්ති සුගත් ආශ්‍රය කිරීමේ මුල පිරීමත් වශයෙන් සහළවන් නැති වෙලාවක් ද බලා වෙරළු ගෙඩි හතරක් පහක් දුන්නා ය.

සුගත් වෙරළු අතට ගනිද්දී මුහුණ රතු කර ගත් සැටි ඈ දුටුවේ මහත් ආඩම්බරයෙකිනි.

එ ද ගෙදර ගිය ඈයට සිතන්නට බොහෝ දේවල් තිබිණි. ළිඳ දෙපට යටින් සිටි සුගත්ගෙන් ලොසින්ජර අල්ලු කල ඔහු පහළ කළ සිනාව ඇයගේ සිතේ ඒ තලයක් මෙන් කා වැදී ගියේ ය. ඉහළ පන්තියට පැමිණීමෙන් පසුව, සුගත් පිරිමි ළමයින් සමග කතා බහේ දී සිනාසෙණු ඈ ගත වූ සති කීපය ඇතුලත කීප වර දුටුවා ය. එහෙත් ඔහු තමා සමග වූ සිනාව අමුතු ම එකක් විදියට ඈ සිතුවා ය. ඈය ඊටත් වඩා ප්‍රිය කළේ ඔහුගේ සබකෝලය ය. තමා වතුර පනිට්ටුව ඇද්ද විට ඔහුගේ මුහුණ ලජ්ජාවෙන් රතු වුණු සැටි මතක් වී ඈයට නිකම් ම සිනා පහළ විය. තමාගේ බල ඇසෙන් පිරිමි ළමයකු සබකෝලයට පත් වනු දකීම මේ තරම් සතුටෙන් එක්තරා වර්ගයක ආඩම්බරයකටත් හේතුවකැ යි ඈ අනාදන සිටියා ය.

පසුවද ඔහු තමා වෙත පැමිණ කතා කරනු ඇතැ යි ඈය විනාමෙරක් සේ බලාපොරොත්තුව සිටි නමුද ඒ ආශාව ඉටු වූයේ නැත. එහෙත් ඔහු තමා වෙත හෙලුවේ සාමාන්‍ය බැල්මක් නොවී බව නම් ඈයට සහතික ය. ඒ බැල්මේ පණිවිඩයක්, රහසක් හා ඉන්නාර්ථයක් ගැබ් වී තිබෙනු ඈයට සක්සුදක් සේ පැහැදිලි ය.

සුගත් සේ මිතුරයනුත් ඈයගේ මිතුරියනුත් රහතු වී පාසලෙන් පසුව පවසන, ප්‍රථම වරට මවුන් දෙදෙනාට කතා කරන්නට ලැබුණු ද ඈයට ඇති වූ සතුට බොහෝ කාලයක් යන තුරු

ඇයගේ ජීවිතයේ විශේෂ සිද්ධියක් වශයෙන් සටහන් වී පැවතිණි. එදද සුගත් තමා දුටු විට ලජ්ජාවෙන් මිරිකී ගියෙ සැටි මතක් වී ඇයට සිනා පහළ ය.

"එයා හරි ලැජ්ජකාරයෙක්, අනූ" ඈ ගෙදර යන්නට කලින් කීවා ය. "හරි ළමය! පුංචි එක්කෙනෙක් වගෙයි"

ඈයට දෙතොල් එකතු කරගත නොහැකි ය. සිනාවක්-තාමර නොවන සිනාවක් මුව'ග නලියයි. එය ලජ්ජාවෙන් හෝ නොවේ. සිතේ උතුරන ප්‍රීතියක අනුන්ට නොදැනීමට ඉසිවට ම මතු වූ සිනාවයි. ගෙදර යන අතර පා දී ද ඈ සතුටු ම සිනාසුණා ය. එ ද කතාවෙන් තමාත් ඔහුත් බොහෝ ඇතය මිට ළං වුණා මෙන් ඈයට සිතිණි.

සුගත් නිසා දමයන්තීට නොයෙක් දේ දැන ගන්නට ලැබුණේය. මුලින් ම තමා නව දුරටත් දකියක නොවන බව ඈය දන ගත්තේ ඔහු දකීමෙන් පසුව ය. යෞවන් වියේ නැඹුරු සුදු ආකාරය කළේ ඊට පසුව ය.

සුගත් තමා වෙත පැමිණ කතා කරන්නට පටන් ගත් කල ඈය ලද්දේ කිසිටකු හා කතා කිරීමේ දී ජීවිතයේ මින් පෙර නොලැබූ නවතම වූත් පවිත්‍ර වූත් ප්‍රමෝදයකි.

මේ සේ දෙදෙනා අතර ආශ්‍රය ආරම්භ වීමෙන් පසුව ඇයට අමුතු බරක් දැනෙන්නට විය. ගෙදර ගිය කල ඔහු ගැන සිතීම පමණක් ඉදිය. ලෝකයට ම ඇසෙන්නට සිතෙන් ගැහී හඬ ගසා කියන් අනේ ද යි ඈ කල්පනා කළා ය. පාසලේ ගැන කතා කරන එක් අවස්ථාවක දී ඈ සුගත් ගැන මතක් කළා ය.

"අපේ පන්තියට ඇවිදින් ඉන්නව අමුතු ළමයෙක්, වෙන ප්‍රශ්නයි වැඩට"

"කොහෙන් ද?"

"වෙන ඉස්කෝලෙකින් ගිය වාරෙ ආවේ පහළ පන්තියට. මුල හොඳයි කියල මේ වාරෙ ඉදල අපේ පන්තියට දැම්ම"

"එහෙම තමයි, හොඳට වැඩ කළා ම විශේෂයෙන් කියන්න ඕනැ නෑ. ඉහළ ගියැකි."

"ඒ වගේ දක්ෂ ළමයෙක් නම් මම දැකලා නෑ. කෙසේ වෙතත් ඔහු උතුර බොන්න වගෙ. නම සුගත් විජේසිංහ"

ඒ නම් මතක් කරන විට සිතේ වනිතයක් මෙන් ම සතුටක් ද ඇති විය.

තම් අත සුගත් කෙරෙහි දැඩි බැඳීමක් තිබුණු බව ඈ ගණනක් තිස්සේ ම හොඳින් දැන ගෙන සිටියා ය. එහෙත් ඒ බැඳීම කොතරම් දැඩි ද යනු ඇයට අවබෝධ වී ගියේ සාහිත්‍ය සංගමයේ සභාපති ධුරයට ඔහු වෙනුවෙන් වැඩ කළ අවස්ථාවේ ය. ඔහු තමාගේ ය. මේ වැඩ කරන්නේ තමන්ගේ කෙනකු වෙනුවෙන් ය යන හැඟීම ඇය තුළ නිතැතින් ම පහළ විය.

"ඉස්කෝලෙදී නම් වෙලාවක් නෑ අම්මේ. මට ව්‍යවස්ථා විකාශ වාර්තාවයි හදා ගන්න. මම සෙනසුරාදා ගෙදරට එන්න කියන්න ද අර සභාපති තමාට තෝරා ගන්න ළමයට? ඒ ළමයටයි මටයි තමයි ඡන්ද කරන්න බාර දුන්නේ" යි නිලධාරීන් තේරීමට සතියකට දෙකකට පසු දවසක රාත්‍රියේ ඈ මවට කීවා ය.

"ඉතින් මට මොකද?" යි මව කීවා ය.

ලොකු දුව කියන හැම දෙයක් ම හරි යයි පිළිගන්නා මව, එවන් එවා. ඇය දකින්නේ තවමත් දස හැවිරිදි දැරියක ලෙසිනි. එසේ නැත ද දමයන්ති වෙන කෙනකු වෙත නොබැඳෙන බවට ඔවුන් තීරණය කර ගෙන පිළිගෙන අවසානය. එහෙයින් දෙමව්පියෝ ඇය කිසිවකු සමඟ සහාම්භතා හාද කමක් ඇති කර ගන්නා බවට සිහිනෙනුවත් සැක නොකළෝ ය.

දමයන්තීගේ ආරාධනය පිට අනාගතයේ වර යෙහෙළියන් ඒ ගෙදරට පැමිණ ඇත. නැදෑ හිතවත් කවුරුන් පැමිණියත් සංග්‍රහ කිරීම ඇයට භාර වූ අතර ඈ අමුත්තනට සංග්‍රහ කිරීම කවදත් ප්‍රිය කළා ය. එහෙත් එ ද සුගත්ට සංග්‍රහ කිරීමෙන් ඇය ලද්දේ ඊට ඉහත කිසි ම අමුත්තකුට සංග්‍රහ කර නොලද සතුටකි. කොටින් කියතොත් සුගත් පිළිබඳ ව ලබන හැම සතුටක් ම හැම ආධ්‍යාත්මිකයක් ම හැම දෙයක් ම ඇයට අලුත් ය. ඉන් ඉහත ජීවිතයේ කිසි දවසක එවැනි රස බර හැඟුම් හැඟීම ඇය විඳ නැත.

ඈ සුගත් එන තුරු මඟ බලා ගෙන සිටියා ය. විනාඩියක් පැයක් මෙන් අමාරුවෙන් ගෙවමින් මඟ බලා සිටි ඈ ඔහු ප්‍රමාද වීම නිසා සිතේ ඇති වූ නොසන්සුන් කම මැඩ ගැනීමට නොයෙක් දෙය උත්සාහ කර අන්තිමේ කරන්නට දෙයක් නැතිව නැවත කොණ්ඩය මුදා නැවත පීරා ගොතන්නට පටන් ගත්තා ය. කෙන-

ඔහුගේ පැමිණීම ආශාවෙන් බලාපොරොත්තුවෙන් බලා සිටින විට, බලාපොරොත්තු නොවූ වෙලාවක ඈ [illegible] හෝ ඊට බොහෝ විට නිතියකින් [illegible] දමයන්ති ද එ ද සුගත් මිදුලට එන තෙක් [illegible] ගොතමින් ඉස්තෝප්පුවට එන් ම මිදුලේ සිටි සුගත් [illegible] ඔහුට ආරාධනා කර තිබුණු තමන් [illegible] නො ඉවසිල්ලෙන් බලා සිටි බවත් [illegible] බලාපොරොත්තු රහිත සන්තෝෂයක් ඇයට උපන්නේ ය.

එ ද ඔහුගේ පැමිණීමෙන් ලද සන්තෝෂය ඔහුගේ මුවින් පිටවුණු එක වචනයකින් කඩදසි ගයක් මෙන් සුණු විසුණු විය.

සුගත්ගේ මව්පියන් මළ බව ඇසීමට කිසිදාක් ඇය බලාපොරොත්තුව සිටියේ නැත.

"මගේ අම්මයි තාත්තයි දෙන්නම නෑ" යි ඔහු කිය මුවට [illegible] වචන එකල පහරක් මෙන් ඇයගේ හදවත දැවීය. [illegible] ගියේ ය. ගෙට යමින් සිටියදී [illegible] ඇය දුටුවේ මව්පියන් නැතිව [illegible] අසරණ දරුවෙකි. ඔහුගේ මුහුණේ අසංසන [illegible] ඔහු වැළඳ ගෙන හඬන්නට තරම් ශෝකයක් ඇයට ඇති විය. සංවේගයෙන් හැඬීමට නොහැකි [illegible] දමයන්ති අමාරුවෙන් සිත හද ගෙන [illegible] සිත නැවීමට [illegible] ඇය කාමරයේ දී දුගත්ගෙන් දෙමව්පියන් [illegible] පිළිබඳ තොරතුරු [illegible] නො හැකි වූ බැවිනි.

මව මිය යනු මතක නැති පැටින් [illegible] කලයක් ගෙන දෙන්නාට පිටි [illegible] තවත් වැඩි විය. ඔහු ඒ දුක්මුසු [illegible] මුහුණෙන් [illegible] සංවේගය [illegible] මව්පියන් පිළිබඳ විස්තර [illegible] ඔහුගේ මුහුණේ [illegible] එහෙත් ඒ [illegible] ය යි ඈ කවදත් [illegible] මුහුණේ ඒ පිහාව තවත් [illegible]

අම්මා හා තාත්තා ගැන කතා කරන විට පමණක් නොව සෝබ රසය ඇඟලක් තවියක් කියන විට වුව ද සුගත්ගේ මුහුණේ නිතරම පියාවක් දක්නට විය. පසු කාලයේ දවසක සවස් වරුවේ පාඩම්වල වැඩ කරමින් සිටි අවස්ථාවක දී ද දමයන්තී මම බව නොදැන් ම වූවා ය. එවන් පියෙක් නැති සුගත් [illegible] නැතිව අනාථ වූ ඩේවිඩ් කොපර්ෆිල්ඩ් සහ ජේන් අයර් කතා කියවීම ප්‍රිය කරන බව ඇසීමෙන් ද ඇ අතිශයින් සංවේගයට පත් වූවා ය. විශේෂයෙන් ඇයගේ සිත විදුණේ මේ දුක් මුසු කතා පුවත් විස්තර කරන දිනවල ම ඔහුගේ මුහුණේ දර අසරණ සිනාව දිගටම ඉවත් නොවී තිබුණු නිසා ය. ඇය තුළ විශාල අනුකම්පාවක් ඇති විය.

ජේමිවති හා අනුලා ඔහුගේ කතාවට තව තවත් අනුබල දෙන විට ඇය තුළ තරහක් ද උපන්නේ ය. "යමු අපි වතුර වීකක් බීල එන්න" ය යි ඇය යෝජනා කළේ කතාව නතර කරවන අදහසිනි. ඇය ඇද හෙන් කඳුලින් පිරෙමින් පවතින බව දැනී ලිඳ වෙත ගොස් මුහුණ සෝද ගෙන ආවේ එහෙයිනි.

රෝමියෝ හා ජුලියට් මුණ ගැසීමේ දර්ශනය සුගත් මුහුණේ සිනාවක සේයාවකුදු නැතිව විස්තර කර ගෙන යද්දී ඇයට සිතුණේ ඔහු ප්‍රේමය තමාට අයිති දෙයක් ලෙස නොතකන කෙනෙකු මෙනි. එසේ සිතුණේ කුමක් නිසා ද යි ඇ නොදනී. කෙසේ වුව ද ඔහු කෙරෙහි හටගත් දැඩි කාරුණාවකින් හා අනුකම්පාවකින් ද ඒ හැඟීම් ආශ්‍රිත මෘදුත්වයකින් ද ළය පුරවා ගත් ඇ ඔහුට වශී වූවාක් මෙන් වැස්කුව මිට හිස නමාගෙන සවන් දී උන්නා ය.

එ ද පිය නිවාසේ දී මේසය මත වූ ජින්ත කුඩුව දෙස බලා ගෙන දුක් මුසු කතාන්තරයක් කියන්නට පටන් ගත් සුගත්ගේ කට අතින් වැසීමට ඇයට වරක් සිත් විය. ඔහුගේ ගෙල බද ගෙන තවත් කතා කරන්නට බැරි විදියට වුව සිප ගැනීමට ඇයට සිත් විය. කණකොළු මෙන් නැවීමට නොහැකි වීම ස්වභාවය වුව ද ඇ මෙහි දී සිතේ නිදහසේ වේදනාව විඳින්නට ඉඩ දුන්නා ය. මැඩ පවත්වා ගැනීමට ඇය විසින් උත්සාහයක් නොගන්නා ලද ඒ වේදනාව පසුව පුරා ඇතිර එහි ඉඩ නැති ව දෙනෙතින් උතුරන්නට තැත් කරන්නාක් මෙන් කඳුළු බිඳු දෙකක් මෝරණු ඇයට දැනිණි. එය සැඟවීමට ඇ උත්සාහ නො කළා ය.

මේ සංවේගයත් අනුකම්පාවත් විශාල වී ඇයගේ සිතේ අමුතු ඇල්මක් ඔහු කෙරෙහි පහළ විය. "මට අයිය කෙනෙක් හිටිය නම් මම හරි කැමතියි" ඇය කීවේ මේ අමුතු අලුත් ඇල්ම පහළ වූ නිසා ය.

'සුගත් මගෙ අයිය කෙනෙක් නම්' ය යි ඇ සිතුවා ය. සහෝදරයකු වෙත ඇති වන හැඟීම කෙබඳු ද යි දන්නේ නො සිටියත් දුන් ඔහු වෙත තමාගේ හදවත පුරා මේ උතුරා යන්නේ සහෝදර ප්‍රේමය යි ඇ සිතුවා ය.

මේ හැඟීම කෙතරම් තදින් ඇය තුළ මුල් පැවැද්දේ ද යත් ඒ බව ඔහුට කීමට පවා ඇයට සිත්විය. සිත් වුණා පමණක් නොව එදේ ඔහුට කීමට ඇයට තදින් ම වුවමනා විය. "මට කාරණයක් අහන්න" යි ඇය ඇසුවේ එහෙයිනි. ඔහුට 'අයියා' යයි කතා කිරීමට දැඩි ආශාවක් ඇය තුළ ඇතිවිය. ඇය අසන්නට සිතුවේ, 'මම ඔයාට අයියා කියල කතා කරන්න ද?' යන ප්‍රශ්නය යි. නංගිගේ කෑ ගැසීම නිසා ඒ ප්‍රශ්නය ඇසීම වැළැක්වී ගියේ ය. දැඩි චින්ත වේගය පහව ගිය පසු, යළි මේ යෝජනාව කිරීමට ඇ මැලි වූවා ය. එහි බොළඳ බව වැටහී යෑමෙන් පසුව ලජ්ජාවක් ඇති විය. එ ද අසන්නට ගියේ කුමක් ද යි සුගත් පසුව ප්‍රශ්න කළ හැම විටක දී ම ද ඒ ලජ්ජාව හා පුදුමාකාර අභිමානය එතු විය. එ ද අසන්නට ගිය ප්‍රශ්නය මතක නැතැයි ඇය පෙන්නූයේ එහෙයිනි. එහෙත් සුගත් වෙත ඇති ඇල්ම සහෝදර ප්‍රේමයක් බවට පත් කිරීමට ඇ මහන්සි නොගත්තා ද නො වේ.

එ ද සුගත් පිට ව ගියාට පසුව ගෙදර ඇති වූ පාළුව දමයන්තිට ඉවසිය නොහැකි තරම් දැඩි විය, ඔහු නොපෙනී ගිය විගස, 'අනේ, සුගත් තව ටිකක් නතර කර ගන්නට වුණා නම්' ය යි ඇ සිතුවා ය. ඔහුට ඉක්මනට යන්නට දී කර ගත්තේ [illegible] යි සිතූ ඇ හදිසියේ ලබමින් සිටි සතුටක් අහිමි වීමේ දී ඇති වන [illegible] සංවේගයක් විඳි ය. දුන් ඔහු පෙනෙන තෙක් [illegible] උඩ දී සිටි සුගත් තවත් එහි නැතැයි සිතීම [illegible] නොහැකි තරම් ය. ඇ කන්තෝරු කාමරයට ගියා ය. [illegible] පොත හා කඩදාසි ඔහු දමා ගිය විදියට ම [illegible] තිබිණි. [illegible] තමාගේ හැඟීම් දැන ගෙන, [illegible] ඇ [illegible] සිටියා ය. [illegible] කඩදාසියක් [illegible] ගත අප්‍රාණික ය. පසුව ලොකු බරක් [illegible].

www.sinhalaelibrary.com

දමයන්ති සුගත්ට වඩා වඩාත් ළං කළ තවත් සිද්ධියක් ද විය. ඔහු ඇය සමග අමනාප වූ අවස්ථාව මෙයින් ප්‍රධාන ය. සුගත් අම්මලා එන බව මතක් වී ඉවසිලි නැති ව ඇ ඒ ද පාසැලේ වැඩ අවසන් වූ විගස සෙල්ලම් කිරීමට ද නොසිට ගෙදර ගියා ය. සුගත් සෙල්ලම් කළත් ඔහු නො සිටියේ ය. ගෙදර යන කලබලය නිසා ඔහුට පණිවිඩයක් තබා යන්නට ඇයට අමතක විය. එහෙත් ඔහු මෙය ඒ තරම් ගණන් ගනී ය යි ඇ නො සිතුවා ය. දින හතරකට පසු සඳුදා ඇය පාසල් ආවේ වෙනදටත් වඩා මහත් ආශාවෙනි. සුගත් හා ආශ්‍රය වැටීමෙන් පසු ව ඊට කලින් එක දිගට දවස් හතරක කලක් ඇය ඔහු නොදැක සිට නැත. ඔහු කතා නොකර යනු මුලදී දුටු විට ඇයට ඇති වූයේ කවට කමකින් ලැබෙන විනෝදයකි. එහෙත් ඔහු දිගට ම කතා නො කර තමා මග හැරීමට තැත් කරනු දුටු ඇ බියටත් සංවේගයටත් පත් වූවා ය. තමන්ගේ සිතැඟි පරිදි අනුන් නැඹුරු කරවා ගැනීම පුරුද්දක් ස්වභාවයක් කොට ගත් දමයන්ති මෙහි දී නිතැතින් ම සුගත් ගේ බල පෑමට යට වූවා ය. නැව නැත ම මුරණ්ඩු ගතියක් දක් වූ ඇ මෙතැන දී ඔහුගේ මුරණ්ඩු ගතියට යට වූවා ය. ඔහුගෙන් බැල්මක්වත් නො ලැබෙන කල ඇයගේ සිතේ ලොකු වේදනාවක් ද උපන්නේ ය. අන්තිමට ගද දෙනා නැවත යාළු වීමෙන් පසු, සුගත් ගේ අමනාපයට හේතුව දැන ගත් කල, ඇයට ඇති වූයේ පුරතලයකු කළ දඟකාර කමක දී ඇති වන බොළඳ ආදරයකි.

14

සුගත් සමග ආශ්‍රය වැටීමෙන් පසුව, ප්‍රථම පාසැල් නිවාඩුව ලැබුණු දා රාත්‍රී, දමයන්තිට පැය ගණනක් යන තුරු නින්ද ගියේ නැත. ඇයගේ හිත අවුලෙන් අවුලට පත් ව හදවත දුක් වේදනා වලියකින් ඇලලී ගියේ ය.

සුගත් සමග ආශ්‍රයට වැටුණේ ඔහු විසින් තමා තුළ ඇති කරන ලද නො සන්සුන්කම එවැනි ආශ්‍රයකින් පහව යතැ යි සිතා ගතාට ඇදහස් කර ගෙන හිඳුනු තමා කාන්දමක් මෙන් ඔහු වෙත ඇදී යන බව නොසිතා සිටින කාල ද දැන් ඇ අවබෝධයෙන් ය.

"සුගත්ට තරහා ද දැණීමක කොහොමත් යාළු කර ගන්න" යැයි

ඇය ඇසුමට තම සිත ඒවරිතට ය. "මහ සිටියට කමක් නැ ළඳයාණ මැණිකෙ කොහොමත් යාළු කර ගන්න" යි ඇය කීවා. දවසක ඔහුගෙන් නැගෙන්නට තිබුණු චෝදනාවක් ද තරුණයන් ලෙස බව ඇ දන්නී ය. වීරවරට මෙන් ම ඇත්ත වශයෙන් ඔහු අන් තරුණියක හා හාද වූ කෙනෙක් ය යි සිතී ඇයගේ මුහුණේ සිනාව මොහොතකට අතුරුදහන් විය. ඔහු අන් කෙනකු වෙත ඇල්මක් දක්වතැයි සිතුණු කල ඇයට ඇති වූයේ ඊර්ෂ්‍යාවකි.

මේ අනුව තමා තුළ සුගත් කෙරෙහි ඇත්තේ පුළු පවුල් හැඟීමක් නොවන බව දුටු දමයන්ති තැති ගත්තා ය.

ඇයට නිහාල් මතක් විය. දමයන්ති පළමු වරට නිහාල් හා සුගත් එක තැන් කර බැලුවා ය.

එසේ මනැසින් නිහාල් දුටු විට දමයන්ති තුළ ඇති වූයේ ප්‍රේම චින්තයක් හා නො සන්සුන් කමකි. ඒ නො සන්සුන් කමත් චින්තයක් සුගත් දකින විට ඇති වන අන්දමේ රසයක් කිසිසේත් මිශ්‍ර වූවත් නො වේ.

නිහාල් මතක් වූ විට ඇති වූ නිහැඬියාව බියක් ලජ්ජාවක් වරදක් අසු වීමේ දී ඇති වන හැඟීමක් මිශ්‍ර වූවකි. ඔහු ඇයට පෙනෙන්නේ හැඩි දැඩි, දරුණු, සැර පරුෂ, පුද්ගලයකු ලෙසිනි. නිහාල් වැඩිහිටි පිරිමියකු ලෙස ඇ කවර දවක් නොසිතුවා ය. ඔහු වයසින් මිස, අන්කිසි විදියකින් තමාට වඩා මහලුවකු ලෙස ඇ කිසි දවසෙක නොසිතුවා ය. ඔහුට බිය වීමට කරුණක් තුන් නො වී ය. ඔහුට යටහත් පහත් වීමේ, කීකරු වීමේ, අවශ්‍ය වීමේ හේතුවක් නොවී ය. එහෙත් දැන් ඇයට පෙනෙන්නේ පෙර විදියට නො වේ.

නිහාල්ට මුහුණට මුහුණ දී කතා කිරීමේ ධෛර්යයක්වත් ඇයට නැත. ඔහු කෙරෙහි විශාල බියක් ඇය තුළ පවතී. ඔහුට කළ බර පතල වරදක් අසුවෙන්නට යන කෙනෙක මෙන් ඇය තුළ මේ බියක් චින්තයක් බලපායි.

තමා ඔහු සමග විවාහ නො වන බවත් ඇය කිසි දවසක නො සිතුවා ය. එසේ ම තමා සුගත්ට ආලය කරන බවත් ද කිසි දවසෙක නො සිතුවා ය.

මේ ආලයක් නොවේ නම් වෙන කුමක් ද?

ආදරයත්; කරුණාවත්; සහෝදර ප්‍රේමයත්.

සුගත් වෙත පවතින්නේ සහෝදර ප්‍රේමයක් නම් ඔහු ගැන සිතන විට සිත මේ තරම් නො සන්සුන් වන්නේ ඇයි? එසේ නො සන්සුන් වන සිතේ අමිහිරි රසයක් උතුරා යන්නේ ඇයි?

තමා මෙතෙක් කල් මොරැවකැ යි ඇයගේ සිත දැන් දනී. දන්නේ දැන් ද? නැත; ඒ බව ඇ කවදත් හැම දම දැන ගෙන සිටියා ය. වුවමනා කළා නම් ඒ බව කවදත් දැන ගන්නට ඇයට ඉඩ තව තිබිණි.

සොහොනක් ළඟින් රාත්‍රියක යන කෙනෙක් අවතාර ඇතැ යි බියෙන් ඒ දෙස නොබලති. එසේ නො බලන්නේ ඒ තැන සොහොන තිබෙන බව කල් තියා ම දන්නා බැවිනි. දමයන්ති ද සිය හදවත මේ සොහොන දෙස නො බැලුවා ය. එහි දකින්නට ලැබෙන දෙය බියකරු බැවින් එවැනි තැනක් ඇති බවක් දැන දැන ම ඉවත බලා ගත්තා ය. සුගත් වෙත පවතින්නේ ආලය ද නැද්ද යි සෙවීමට ඇ උත්සාහ නො ගත්තා ය. එහෙත් දැන් අවතාර හොල්මන් කොතෙක් පෙනුණත් තම හදවත පවතින හැඟීම දෙස කෙළින් ම නොබලා සිටින්නට නුපුළුවන. සත්‍යයට පිටු පා තව දුරටත් සිටින්නට නුපුළුවන. තමා තුළ සුගත් වෙත බලපාන්නේ දැඩි ඇල්මක් බව දැන් පිළිගත යුතු ය.

සුගත් අමතක කර දැමීමට දවසක සිදු වන බව ඔහු සමඟ ආශ්‍රය ආරම්භ වූ මුල් කාලයේ දී පවා, කෙළින් ම නැතත්, හදවත ඈත මුල්ලකින් හඬක් ඇයට ඇතැම් විට ඇසුණු අවස්ථා විය. 'ආ? ඒක ඉතා ම සුළු දෙයක්' ය යි තමාට ම කියා ගත් ඇ ඒ හඬට කන් නො දුන්නා ය. නොහොත් එ වැනි හඬක් ඇසෙන බවක් නොදන්නා ලෙස සිටියා ය. සුගත් වෙත ඇත්තේ කුමන හැඟීමක් ද යි සොයා බැලීමට වෙහෙස නොගත්තා මෙන් ම ඔහු අමතක කළ හැකි වේ ද නැද්ද යි තීරණය කිරීමට ද ඇ වෙහෙස නො වූවා ය. ඒ ප්‍රශ්නය මතු වීමට පවා ඇ කිසි විටෙක ඉඩ නො තැබුවා ය. එහෙත් සුගත් අමතක කිරීමේ අසීරුව පෙනී යන්නේ දැනුයි. නිහාල් මතක් වීමේ දී හදිසියේ හටගත් බියත්, චකිතයත්, ඒ නිසා ඇති වූ නොසන්සුන් තැන හා වේදනාවත් විසින් පහළ කරන ලද වෛරදීන හැඟීම මකා ගැනීමට ඇ සුගත් අමතක කිරීමට සිතුවා ය. නිහාල්ට ද්‍රෝහී කමක් නොකළ බවත් සුගත්ට

තමා තුළ ඇති ඇල්ම සුළු දෙයක් බවත් ඔප්පු කර ගැනීමට, සුගත් අමතක කර දැමිය යුතු ය යි ඇ සිතා ගත්තා ය; මේ කරුණ ඉතා පහසුවෙන් කළ හැකි දෙයකැ යි මොහොතට සිතා ගෙන සිටි ඇයට සුගත් තම හදවතේ කොතරම් දුරට කා වැදී [illegible] දැ යි පෙනී යන්නේ දැනුයි.

කලබල වූ කුඹි රැළක් ඒ මේ අත විසිර යන කාලය මෙන්, මුලින් ම දුටු ද පටන් මේ වන තුරු ඔහු සමඟ ආශ්‍රය පිළිබඳ කුඩා මහත් සිද්ධීන් සියල්ලකත් ඔහුගේ කට හඬ, හැඩ තල, ගමන බිමන, සිනාව හා මුහුණුවර ආදී හැඩිකතක් එකක ඇයගේ සිතේ කැළඹෙන්නට පටන් ගත්තේ ය. තමා ඉතා තදින් මුද කළ එස්ඩුවක් හැඩි බිඳී ගිය කල ඒ කැබලි දෙස සංවේගයෙන් ද පසුතැවිල්ලෙන් ද යුතුව, ඒ ගැන තවත් බලාපොරොත්තුවක් ද නැතිව බලා සිටින්නා සේ ඇ ඔහු පිළිබඳ ව තෙත් උන එක එක සිද්ධිය දෙස බැලුවා ය. ඒ සියල්ල අමතක කළ නොහැකි තරමට ආදරණීය ය.

ගත වූ මාස කීපය තිස්සේ සුගත් ගැන ඊළඟ ඇයගේ සිතේ පිළිබඹු පැතුම්, හැඟීම්, අදහස් උදහස් සියල්ල සමඟ වෙන් කළ නොහැකි ලෙස මිශ්‍ර වී කැළැති හදපත්ලේ නිරතුරුව ම මල පැවේ ය. හරියට ඇඳුණු මේ රූපය මකා දැමීමේ දී ඒ රූපය ඇඳුණු-ඇඳුණු තැන ම හදවතින් කොටස් ද ඉරා දමන කාලය මෙන් ඉවසිය නො හැකි දැඩි වේදනාවක් දැනෙන්නට විය. ඒ සුගත් ගැන මුල දී සිතුණු කල ඇති වූ රසවත් වේදනාව නො වේ. ඒ මෙන් සිය ගුණයක් ගැඹුරු වූත් අමාරු වූත්, මහා විස්ත මිරිවැනි. මේ වේදනාව කොතරම් දැඩි වූව ද තම නිහාල්ගේ පෙම්වතිය බව ඔප්පු කර ගනු පිණිස ඇ, සුගත් අමතක කළ යුතු ම ය යන තීරණයට බැස ගත්තා ය.

ඒ තැන් පටන් දමයන්ති, නිහාල් ගැන තම පෙම්වතා වශයෙන් සලකා සිතන්නට පටන් ගත්තා ය. ඔහු ගැන ඒ ආකාරයෙන් සිතන කල වූව ද අර කිසිය අරුමය හා රසවත් වේදනාව ආදී කිසිවක් නො දැනෙයි.

නිහාල් ඒ නිවාඩු කාලයේ දමයන්තීගේ ගෙදරට ද පැමිණියේය. මුල දී ඔහු දකින විට ඇති වූ බියත් සැකයත් නිසා ආයට මුල දී ඔහු සමඟ සතා කිරීමේ ධෛර්යයක් වත් නො විය. දින කීපයක දී ආයෙත් ඔහුට මුහුණ දෙන විට ඇය තුළ බියත් සැකයත් තුනී වූ හාමුදු ඔහුට

www.sinhalaelibrary.com

නො සන්සුන්කම් නම් අඩු නොවී ය. මේ නොසන්සුන්කම් ඔස්සේ දිගට සිතා ගෙන යන විට ඇය තුළ ඔහු කෙරෙහි ඇති වූයේ පිළිකුලක්, ද්වේෂයක් සහ කම හා බිය මිශ්‍ර හැඟීමකි. එය නිරූපණයෙන් කට ගත හැකියක් නොවේ. නිහාල් තමාගේ පෙම්වතා, ඔහේ සිනුව තමා අතින් වැරදුන් වී ඇති බවත් පිළිබඳ කතා ද, සුගත් අමතක කර දමා නිහාල්ට සිතනට මුල් තැන දිය යුතු ය යි ගත් උත්සාහය ද එකතු වී බලෙන්, නිතියකින් ඇති වූ හැඟීමකි,

කෙසේ වුව ද, නිවාඩු කාලයේ අවසාන භාගය ළඟා වන විට, දමයන්තීට සුගත් බොහෝ දුරට අමතක වී ගියේ ය. ඉඳ හිට සුගත් මතක් වන විට පසුව දැවී ය යි. එහෙත් ඔහු අමතක කරන්නට වෑයම දී මුල දී ඇති වූ වේදනාව ඇයට දැන් ඇති නොවේ. මේ නිසා - සුගත් අමතක කර දැමීමට පුළුවන් ය යි සිතීම නිසා - ඇයගේ හදවතටත් මොළයටත් විශාල සැනසීමක් හා සහනයක් ඇති විය, බරපතළ වේදනාවකින් නිදහස් වූ කෙලෙසක මෙන් ඇ සැහැල්ලු සුසුමක් හෙළුවා ය. ඇ නිහාල් ගැන නව තවත් සිතන්නට පුරුදු වූවා ය. දවසක ඔහු සමග විවාහ වන සැටිත් එ ලෙස විවාහ වී සතුටින් හා සාමයෙන් යුතු ව ජීවත් වන සැටිත් ඇය මනැසේ මවා ගෙන රසයක් ලැබීමට පුරුදු වූවා ය.

නිවාඩු කාලය ගෙවී අලුත් පාසැල් වාරය ආරම්භ වූයේ ඇයගේ මානසික තත්ත්වය මේ සේ සන්සුන් වී පවතින අතර ය. කිසිවකුට දිගට ම තවත් නොනසා රැවටිය නොහැකි ය. අනුන් රැවටීමට පුළුවන් වුණත් හැම දා ම තමන් රැවටීම අසීරු ය. සුගත්ට ඇත්තේ සාමාන්‍ය මිනිසක් කමකට වඩා නොවෙනස් බිනෑ ම අවස්ථාවක කරදරයක් නොවැනි ව අමතක කර දැමිය හැකි සුළු ඇල්මක් ය යි සිතීමෙන්, තම සිත රැවටීමට තැත් කළාක් මෙන් ම ඔහු අමතක කළ හැකි ය යි සිතා ගැනීමෙන් ද නිවාඩු කාලයේ දී තර ඇත්තේ තමා රවටා ගැනීමට තැත් කිරීමක් බව දමයන්තීට අවබෝධ වූයේ පාසැලට ගිය පසුව ය. එහි යන්නටත් කලින් ම අතර මග දී ම ඇයගේ හදවත සන්සුන් කම නැති වී ගොස් තිබිණි. පසුගිය ආශාවක් හා බලාපොරොත්තුවක් අලුතෙන් මතු වී ඉස්මතු කර පාසැල වෙත යන ලෙස ඇද ගා පොළඹවයි යි. 'නෑ, මේ ආශාව ඔහු දකීමට නොවේ' ය යි ඇ සිතා ගත්තා ය. අනුලා, ජෙස්මින් ... ... දැක ගත යුතු අය තව කොයෙත් සිටින් දෑ ඉස්සෙනින් යන්නේ

ඔවුන් දැක ගැනීමට යි" සිතුවත් පාසැලට ගොස් ඒ සිතුවූ දෙනා ම දුටීමෙන් පසුව ද ඇයගේ ආශාව හා බලාපොරොත්තුව ඉටු වූයේ නැත. පංතිය පටන් ගත පුරා පැවති අවස්ථාවේ ... මේ ආශාවත් බලාපොරොත්තුවත් ඉටු නොවූ කල ඇය තුළ ඇති වූයේ වේදනාවකි. ඇය ඒ වේදනාව සැඟවූ ... සාමාන්‍ය ගතියක් පිටව පෙන්වූවත්, දවස තිස්සේ ම සිතේ නැහැබිලි ස්වභාවයක් බල පෑවේ ය.

නිවාඩු කාලයේ කිසි දවසෙක, කිසි මොහොතක තම් සුගත් අමතක කර දමා ගත කර නැති බව දමයන්තීට අවබෝධ වූයේ අලුත් වාරය පටන් ගන්නා දවසේ ඔහු පාසැලට නොපැමිණ සිටිනු දැන ගත් පසු ය. සුගත් දැකීමේ දැඩි ආශාවක් ඇයගේ සිතේ දිගට ම බල පවත්වා තිබුණු බව ඇ දුටුවා ය. ඔහු පිළිබඳ වචන ... මොහොතකට ඉවත් නොවී, අවශ්‍ය නියම අවස්ථාවේ එළියට එන සූදානමින්, එහි මුල්වලක තැන්පත් වී තිබුණු බව ඇ දැන් දුටී. වේදනාව නොයෙක් ගුණ වලින් ඇයගේ සිතේ පෙරළි කරන්නට විය. නිහාල් සමග විවාහ වීමට සිටිය දී සුගත් ගැන මේ තරම් සිතන්නට වීම එක අමාරුවකි. ඔහු අමතක කරන්නට බැරි වීම අනෙක් වේදනාව යි. මේ වැනි චිත්ත වික්ෂිප්තියෙන් ... දමයන්තී කවද ගත් සුගත්ට යළි මුහුණ දීමේ දී කෙසේ ක්‍රියා කළ යුතු ද යි සිතා ගැනීමට වෙහෙස නොවූවා ය. කොහොමටවුවත් ඔහු අමතක කළ යුතු බව ඇයට පැහැදිලි ය. ඒ අතර ම ඔහු දකින ආශාව ද එසේම වී ය.

පසුව ද සුගත් පාසැලට එනු දකින් ම නිවාඩු කාලයේ ඇය ගත් තීරණ සියල්ලක් ම දමයන්තීට අමතක වී ගියේ ය. ඔහු ඇත එයාට සිනාසී ගෙන එනු දුටු ඇය තුළ ... පිළිගැනීමට තරම් ආශාවක් ඇති විය. ඇය සන්තෝෂයෙන් ඉපිල ගියා ය. නිවාඩු කාලයේ ඔහු තර වී සිටියේ ය. ... මුහුණ පුරුදු සිනාවෙන් උතුරා ය යි. ... කරන තුරු ... ඇයට ආලයේ වේගයක් ඇති කර ගෙන සිටි නිසා ... මතක් වූයේ වත් නැත. නිවාඩු කාලයේ දී ඔවුන් ... ගැන ප්‍රශ්න කළ බවත් සුගත් කියනු ඇසීමෙන්, ඇයට ... ඇති වූයේ අමුතු ම සන්තෝෂයක් හා අභිමානයකි. ... ලෙස අනුන් විසින් පිළිගැනීමේ දී ... ඇති වන අනුරාග-

ගෙන් සුන් සතුට මොන විධියේ රහවත් හැඟීමක් ද යි සුගත්ගේ ඒ කතාව අසූ ඈ ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට අත් දුටුවා ය. එහෙත් ඒ සතුට සමාව දෙයි නැත් බව, සුගත් නිසා ඒ සතුට විඳීමට තමාට පුළුවන් කමක් නැති බව, ඇයට එසේ වූයේ. "ඔය ගොල්ලන්ගෙ ගෙදර පෙනෙනුව, මෙන ආරංචි වුණොත්, මොකාට ගොව් ද" යි ඔහු නැඟු ප්‍රශ්නයෙනි. ඇයගේ මුහුණේ සිනාව අතුරුදහන් වූයේ එහෙයිනි. "මට දන් බයයි ඔය ගොල්ලන්ගෙ ගෙදරට ආරංචි 'වුණොත් කියල" යි ඊ ළඟට ඔහු කී දෙය ඇසීමෙන් ඈ බිය පත් වූවා ය. බිය පත් වූවා පමණක් නොව බියෙන් නැති ගත්තා ය. ඒ සේ බියෙන් නැති ගත්තේ සුගත් හා ආශ්‍රය ගෙදරට ආරංචි වේ ය යි සිතීමෙන් නො වේ. සුගත්ගේ ඊ ළඟ ප්‍රශ්නය කුමක් විය හැකි ද යි සිතීමෙනි. ඔහුගේ කතාව මේ හැඩින් නතර කළ යුතු මයි. තවත් ප්‍රශ්නයකට පිළිතුරු දීමේ වුවමනාවක් හෝ කැමැත්තක් හෝ නොවී ය. සුගත්ට සත්‍යය හෙළි කිරීමට තිබුණු අවස්ථා කීපයක් මෙයක් එකකි. ඒ සේ වුව ද ඈ ඒ අවස්ථාවට පිවිසා ඔහුට මුහුණ නො පෙනෙන ලෙස ඉස්සර වී 'වන් මෝර්' එකට ආවේ ඔහුගේ සිත විදවීමට ඇති නො කැමැත්ත නිසා ම නොව, ඔහුගේ ආශ්‍රය අත හැරීමට ඇති නො කැමැත්ත නිසා ය. ආශ්‍රය ආරම්භ වන්නට කලින් සිට, කොටින් කියතොත් දුටු ද සිට, තමා ඔහු ගැන සැලකිලිමත් වූ බව හෙළි කිරීමට ද ඈ නො කැමැති වූවා ය. කපන්නට තිබෙන ගසකට පොර දමන්නේ කුමකට ද? නැති තරම් පල ලබනු පිස අවුනු සාත්තු කරන්නේ කුමකට ද? ඔහුටත් නොරෙන්, ඔහු ගැන සිතමින් වෙහෙස වූ බවත් හෙළි කිරීමට ඇය නො කැමැති වූයේ ඒ නිසා විය යුතු ය. ඔහු එයින් ලදම් වී ධෛර්යයෙන් වී තව තවත් ආදරය කරනු යි සිතුණු නිසා විය යුතු ය.

"ඔය ගොල්ල දන්නෙ නැ. ඔක වීගත් පරණ යි" යනුවෙන් දොළා කියන්නට ගියේ මේ අතීත කථාව බව දුටු දමයන්ති කලවල වූයේ එහෙයිනි. ළිද ළඟ දී ද සිත් හැඩිලට පත් ව සිට පැමිණි ඈ මෙයින් කෝපයට පත් වූවා ය. දන් එක තත්ත්වය අවදනම් වට ඒ ද ගෙදර බිය දමයන්ති හැඬිලි ව ම දුටුවා ය. අයියා සමඟ තමා ගැන වූ කතාව කියන කල සුගත්ගේ මුහුණේ ඇති වූ ප්‍රීතිය ඇයට තවමත් පෙනෙයි. ඔහු මේ ආශ්‍රයේ සොඳුරු දකින්නේ විවාහයේ බව නිසැක යි. ඒ බලාපොරොත්තුව සුන් වූ කල ඔහුට

ඇති විය හැකි වේදනාව විශාල වනු නොඅනුමාන යි. 'මා අතහැර යන්නෑ' යි ඔහුට කෙළින් ම කියා [illegible] ගන්නා ය. එය කෙසේ නම් කියා ද? වේදනාවෙන් [illegible] සිතෙන් ද වේදනාවෙන් බර වූ සිත නිසා අඬිල් වූ [illegible] ද යුක්ත වූ ඈ, සුගත්ට මේ තීරණාත්මක වචන කිය යුත්තේ කෙසේ ද යි අහස පොළොව ගැවළමින් කල්පනා කළා ය.

තමා කළ වරද සුළු එකාව නැතිනම් පවි මිත විදින් [illegible] වනු ලැබූ ඈ තමා අතහැර කිරීම ඔහුට එතරම් ම අමාරුවක් නැති වන බවත් සලකා, මුලින් ම ආශ්‍රය අඩු කළ යුතු ය යි තීරණය කළා ය. මේ සඳහා තවත් පහසු වීමේ මාර්ගයක් එකෙයන් අගෙන් සහර සෙහෙළියත් සමඟ ද ආශ්‍රය අඩු කිරීමටත් ඒ සේ [illegible] ඉඩ ලැබෙන පරිදි පාසැලේ නියමිත පාඩම් අවසාන වූ පසු හෙළි සෙල්ලම් සඳහා නතර නො වීමටත් තීරණය කළ දමයන්ති, පසුව ද සිට ඒ අනුව හැසිරීමට පටන් ගත්තා ය. [illegible] මේ සේ කළ යුතු ය යි විදියත් සිතා ගත් කල, එහි කිරීම අමාරුවක් නො වෙයේ. සුගත් සමඟ ආශ්‍රය අඩු කිරීම [illegible] කළ යුතු ය යි සිතා ගත් කල ඇයට පෙනුණේ ද එය ඉතා ම පහසුවක් ලෙසිනි.

එහි අමාරුව තෙනුණේ ඊ ළඟ ද පාසැලට ගිය පසු ය. ඇය ඔහු දෙස නොබලා සිටියේ සිතක් ඇයකිනි. ඔහු දෙස බැලීමේ ආශාව මැඩ පවත්වා ගත්තේ දැඩි අයාසයෙනි. තමා [illegible] ගෙන සිටින විට අනෙක් ළමයින් කට්ට නම් [illegible] ඔවුන්ගේ කවට කමට හිනැහීම [illegible] ගුලියක් මිටට මැදෙන් ම එය එවිනේ කවුරුන්දෝ ද යි ඈ ආපසු හැරී නො බලා ම දන ගත්තා ය. [illegible] බලා ගෙන සිටි කාලය [illegible] ම. මිටට ඇල් [illegible] මෙමින් සංසිදේ සුගත් සිටින බව ඈ දුටුවා ය.

වැඩ අවසාන වී ගෙදර යන්නට සෙසු [illegible] කරන අතර, ඔහු තමා වෙත ආවා. දෙනෙත් ඈය [illegible] පසුබෑ [illegible] ඇති විය.

"ඇයි, අද නවතින්නෙ නැද්ද?" යි ඔහුගේ ප්‍රශ්නය [illegible] ඇයගේ සවනට නොව හදවතට ය. සුගත් [illegible] "ඔයා මාත් එක්ක [illegible]" යි [illegible] උත්තේ ය.

අද වෙනි ප්‍රශ්නයෙන් අනුකම්පාව දුටි ශෝකයක් බවට උණු වී ගියේ ය. "නෑ සුගත්. ඔයත් එක්කල මම කොහොටද තරහ වෙන්නේ" යි ඇය කිවිත් ඇගේ වශයෙන් කිව යුතුව තිබුණේ 'අනේ සුගත්, තරහ වෙන්ට බැහැ, ඔයයි තරහ වෙන්න අයිතියක් තියෙන්නෙ ඔයාටයි" යනුවෙනි.

කිසිවක් තේරුම් ගත නො හැකිව විමතියෙන් බලා සිටින ඔහුට පිටු පා, කාරණය තේරුම් කර නොදී ඔහු අඳුරේ තබා ඇය පා නගා යිමේ පුළුවන් කමකට නො වේ. එහෙත් දොට්ටුව වෙතට ළං වන විට "දුම්මී" යි හඩ නැගෙමින් පසුව තවත් එක පියවරක්වත් තැබීමට අද පයට නියෝග කිරීමේ ශක්තියක් ඇයගේ හදවතට නොවී ය. මීට නාස්සයට අත නො තැබුවා නම් ඇද වැටෙනවා නම් පවා අඩි තිබුණාත් මේ ඇයට සිතෙයි.

සුගත් සිය දහස් වර 'දුම්මී' ය යි දමයන්ති අමතා ඇත. එහෙත් අද 'දුම්මී' ය යි ඔහු නැගූ හඩ ඉන් පෙර අහෝ ඉන් පසුව හෝ ඔහු වෙතින් ඇය අසා නැත. ඒ හඩේ බැගෑ පත් ඉල්ලුමක් විය. ඉල්ලීම එකක් නො වේ. ඉල්ලීම් ආලාපයක් විය. ඒ හඩේ තවත් නොයෙක් දේ ගැබ් වී තිබිණි.

'ඇයි ඔයා යන්නෙ? යන්න එපා-මම ඔයාට ආදරෙයි-ඔයා ඔයා ම මට ඕනෙයි - ඔයා ඔය යන හේතුව කියන්න-ඔයා නැවත කවදාවත් එන්නෙ නැද්ද?' ඔහු අතුරු කුහක 'දුම්මී' යන එක වචනයක් මෙවැනි නොයෙක් දේ කී බව ඇසූ බව ඇයට වැටහී ගියේ ය. ආපසු හැරී බැලූ කල ඔහුගේ අභිංසක වූ ද, අවංක වූ ද බැල්මෙන් නැඟුණු ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු වශයෙන් යමක් නොකීම පාපයක් බව ඇයට තේරුම් ගියේ ය. "අපි සුමනායකට දෙනකට ආස්සරේ නතර කරමු" යි කියා ඇය ඔහු බලා ගෙන එහා ඉවතට ගි...යේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස සංවේගයක් ද, විමතියක් ද, ව්‍යාකූල තැළීම ද පිළිබිඹු වූ ඒ මුහුණ දෙස තවත් එක ම එක වරක්වත් බැලුවොත්, තම තීරණයට බැස ගත් ලෙස ක්‍රියා කිරීමේ ධෛර්යය සුණු විසුණු වී යන බව ඇයට හොඳට ම පැහැදිලි වූ බැවිනි.

පසු ද වන විට ඇයගේ ධෛර්යය බොහෝ දුරට හීනව තිබිණි. එහෙත් කාටත ලිත වේදනාව ඉවසා ගෙන හැටව නොපේ හෝ විසඳිය යුතු ය යන දැඩි අධිෂ්ඨානයට බැස ගත් ඇ "දුම්මී ඔයා

යනව ද?" යි ඇසූ විට "ඔව්" ය යි කෙටි පිළිතුර දෙමින් ඔහුගේ මුහුණවත් නො බැලුවා ය.

ගෙදර ගිය විගස බෙඩ් අමාරුවකැ යි කැමි නැතිව කාමරයට වැදුණු දමයන්ති කොට්ටය පොඟන තුරු හැඬුවා ය.

සුගත් අමතක කිරීම සෙල්ලමක් නො වේ. ඇ ඔහු අමතක කරන්නට විඳි වේදනාවෙන් හැඬුවා ය. තවත් වරෙක ඇ ආත්මාර්ථකාමීත්වයෙන් මිදී, ඔහුගේ යහපත ගැන සිතා අවංකව ම, ඔහු ගැන කණගාටුවෙන් හැඬුවා ය. මැගෙන් ඉල්ලීමක් එහෙත්, කාරුණාවෙන් බර වූ. ඒ දෑ නෙත් දෙස එක වරක්වත් නො බලා ඔහුට පිටු පා එන්නට තරම් තමුරු හදවතක් ලැබීම ගැන තමාට ම ශාප කර ගත්තා ය. මේ සේ හැඬීමේ දී ඇගේ කඳුළත් සමග ඔහු සමග කතා නොකර සිටීමට වඩා ගෙන එන ගෙන තිබුණු ධෛර්යය දිය වී අහෝසි වී ගියේ ය.

සුගත් පන්තියේ හෝ පාසැලේ හෝ යම් තැනෙක සිටින බව දැන ගෙන ඔහු දෙස නොබලා සිටින්නට අමාරුවෙන් හෝ පුළුවන් කම තිබුණත්, ඔහු නොඑැති බව දැන ගත් විට ඔහු ගැන විපරම් නොකර කොහොමවත් සිටිය නොහැකි බව මේ සේ නිග වී ගිය ධෛර්යයෙන් ද යුතු දමයන්තිට, තුන් වෙනි දවසේ උදේ ප්‍රත්‍යක්ෂ විය. ඔහු තව ම පැමිණ නැති බව ඇ දවසින් දවස් දැන ගත්තා ය. පන්තිය පටන් ගත් පසු ද ඔහු නැත. ඔහු දකිනු ආශාව තවත් දැනෙන්නේ ඔහු පෙනෙන්නට නොඑැති වූ විට ය. මාස ගණනකින්වත් ඔහුගේ මුහුණ දැක ගන්නට බැරි වූ තරමට ඇයගේ සිතේ ඔහු දකින ආශාවක් පවතී. විනාඩි හතරක් පහක් ප්‍රමාද වී ඔහු පන්තියට පැමිණි විගස, මුල් කාලයේ දී ඔහු දකින විට ඇති වූ ක්ෂණික වේදනාව ඇයගේ පපුව පුරා දිව ගියේ ය. බලාපොරොත්තු අත හැර දමා සිටිය දී නැති වූ වස්තුවක් නැවත ලද කාලයක මෙන් මහත් ප්‍රීතියකින් ප්‍රශ්නව ඇ ඔහු දෙස බැලුවාය. ඇය ඒ බැල්ම ඉවතට ගත්තේ ඒ තරම ම විශාල වේදනාවකිනි. ඔහු එහා ඉවත බලා ගත් විට ඇයගේ සිතෙහි දැඩි යන තරම් වේදනාවක් ඇති විය.

දමයන්තිට පුළුවන්තා කල් සුගත් අමතක කර දැමීම යි. ඇගේ අඩු කිරීමට ඇය දහස් කල් එම මුල් පියවර එකෙනි. ඔහු සමග ආශ්‍රය අඩු කිරීමට තමාට පුළුවන් නම් ඔක්කොම් ඔහුගේ

www.sinhalaelibrary.com

තමුදු ඔහුව තමා ගෙන හැර දමීමට පුළුවන් තරම් ඇති මහාවෙ ලේ මී ඇ මුලින් සියවන් නහගොවුවවත් පත් වූවා ය. මේ අනුව සුගත් තමා දෙස බලන්නේවත් නැති ව වුවමනාවෙන් ම තමා මග හරිනු වූ විට ඇය සතුටු විය යුතුව තිබිණි. එහෙත් දුන් තත්ත්වය කුමක් ද? තමාගේ දෙගනින් ගෙ හැරීමට ඔහු හැකි තරම් උත්සාහ ගත් බව පෙනී යෑමෙන් ඇ විශාල සිත් තැවුලකට පත් වූවා ය. ඇය තුළ ඇති වූයේ සංවේගයකි. දැඩි ඊර්ෂ්‍යාවකි. පසු තැවිල්ලකි. තමාගේ අගය අඩු වූ බවක් ඇයට සිතිණි. සුගතලයට සිටි හිරවතු ආපසු එනැයි තියන විශ්වාසයෙන් නිදහසේ පියඹා යන්නට ඉඩ දී වුවමනාවෙන් ම කුටුවේ දොර හැර දමා, දං පත් මුදුනක වසා මෙ නෙත් ලද සාත්තු පත්සායම ගැන බිඳකුදු නොතකා තමන්ගේ පාඩුවේ වෙනත ම ලෝකයක ජීවත් වනු දුටු කෙලෙක මෙන්, ඇ සංවේගයටත්, පසු තැවිල්ලටත් පත් වූවාය. තමා නැති ව, තමාගේ ආශ්‍රය නැති ව මේ තරම් සාමාන්‍ය විදියට හැසිරෙන්නට ඔහු සමත් වීම ඔහුගෙන් තමාට වූ අදි කමක් ලෙස ද ඇ සැලකුවා ය. තමාගේ ආශ්‍රය නැතිව ම ජීවත් වීමට ඔහු හැඩ ගැසෙන්නට සූදානම් බව දුටු ඇ ඔහුට ඊර්ෂ්‍යා කළා ය. කෙසේ වුව ද කවර ද ගත් සුගත් අමතක කළ යුතු නිසාත් බාල කාලයේ තරම්ට ම දුන් නැති වුව ද, කෙනකුට යටත් පහත් වීමේ නොකැමැත්ත නිසාත් දමයන්තී ඔහු සමග නැවත ආශ්‍රය කිරීමේ ආශාව මරා දමීමට තැත් කළා ය. ඒ ගැන කරවශ් වන් සපල වූයේ තරමක් දවසකට පෙනයකට පමණකි.

දමයන්තීට සුගත්ගේ ආශ්‍රය නැති ව බැරි ය. ජීවිතයේ රසවත් ම යුගය වශයෙන් ඇයගේ සිතේ ඇඳී පවතින්නේ මේ ආශ්‍රය පැවති කෙටි කාලය යි. ඇය තුළ රස බර හැඟීම් අවදි කළේ ඔහු ය. යොවුන් වියේ සුන්දරත්වය ඇයට අවබෝධ වූයේ ඔහු නිසා ය. ජීවිතයේ ඉන් පෙර නුදුටු, නොවිඳි, නොදනුණු අන්දමේ නවීන රසයන්, සංවේගයන්, සන්තෝෂයන්, වේදනාවන්, විස්මයන් පිළිබඳ ඇය අත් දකීම ලැබුවේ ඔහු ගැන සිතීමෙනි. ස්වකීය චිත්ත සන්තානයේ අලුත් ගුහාවන්, අලුතු කුහරයන් මෙන් ම ඊට පෙර නොදුන සිටි මන්දිරයන් ද කරා ඇය ගමන් කළේ ඔහු පිළිබඳ පෙතක සිත්හි සිත යොමු කිරීමෙනි.

දමයන්තී විතක ඇති කාලයේ සිට නිහාල් දන සිටියා ය. ඔහු

ආශ්‍රය කළා ය දමයන්තී ඔහු තමාගේ ජීවිතයේ සහකාරිය වන බවට විශ්වාසය ඇතිව සිටියා ය. එහෙත් ඔහු කිසි දිනෙක ඇගේ හදවතේ ජීවත් නොවී ය. සුගත් ලබන්නට පෙර ඔහු කෙරෙහි ඇය තුළ ආල්වයක් ඇති වෙමින් පවතින බව පෙනී ය. එහෙත් එය ඇති වූයේ, සුගත් අමතක කිරීමටත් සුගත්ට තමා තුළ පවතින්නේ ආලයක් නොවන බව හා තමාගේ සහකාරිය වන්නට තරුණියකට ලෝබ් තමන් නොවූ බව ඔප්පු කිරීමටත් ගෙයිවතු වශයෙන් නිහාල් ගැන මහන්සි වී සිතීම නිසා ය. එසේ නිහාල් ගැන සිතීමේ දී ඇති වූ හැඟීම් කිසිවක් අලුත් ඒවා නොවී ය. නිහාල් ගැන සිතීමේ දී ලැබෙන රසයේ කිසි ම නවතාවයක් නැවුම් බවක් නොවී ය. ඒ සියලු හැඟීම් හා රසයන් සුගත් ගැන සිතා නැවත නිකියකින් ද පුන්කව කලින් ඇය විඳ ඇත. මේ අනුව තමන්ගේ හදවතේ නිහාල් බලෙන් පදිංචි කරවීමට ඇය උත්සාහ කළේ සුගත් විසින් ගොඩ නංවන ලද මන්දිරයක ය. එද නොයෙක් උත්සාහ කළත් නිහාල්ට තවමත් අයිති වන්නේ ඒ හදවතේ මන්දිරයේ පිටි කාමරයකි. ඔහු එහි සිටිද නැද්දයි දන ගැනීමට නම් කෙසේ වේලාවක් මහන්සි වී ඒ මන්දිරය පුරා ඇවිද බැලිය යුතුය. නොවිය යුතුය. ඒ මන්දිරය අරක් ගත් නැනැත්තා සුගත් ය. ඉදින් සුගත් අමතක කිරීම නම් හදවත-යොවුන් වියේ හැඟීම් පදිංචි වී ඇති මේ හදවත-මුලිනුපුටා දැමිය යුතුය. මෙසේ දැඩි වෙදනාවකින් පිඩිත වූ චිත්තය ඇයගෙන් සැනසීම ඉල්ලා කෑ ගැසුවා ය. දමයන්තී ඒ කෑ ගැසීමට කන් දී, සිතට සැනසීම ලබා ගනු පිණිස ආශාවන්ට වහලියක වූවා ය. ආශාවන් විසින් වහලේ කර ගනු ලැබූ ඇ අනුව ද කෙසේ හෝ සුගත් සමග කතා කිරීමට ඉඩ ලත්තා ය.

සුගත් පුස්තකාලයේ සිටිනු දමයන්තී දුටු ඇ ඒ පෙදෙසින් ඈත සිටින ළමයකුට හඬ නගා කතා කරමින් එතැනින් ගියේ නැති ව සිටියා ය. ඔහු දුන් දුන් සිටීමට එනු ඇතැ යි බලාපොරොත්තුවෙන් සිටි ඇය පැයකට පමණ පසු දුටුවේ තමා ඇත් ව සිටි පෙදෙසින් ඔහු පුස්තකාලයෙන් පිට වී සිටින බව ය. ඔහු පිටත දී ඇය දුටුවේ "ටක් ෂොප්" එකක් ගෙන් පිටවනුයේ ද නැත. ඔහු සමග නොහැර ඇය තුළ බියක් ඇති විය. ඔහු සමග දින ගණනක් කතා නොකර සිටි නිසා යාළුවකුගෙන් ඉන් පෙරන්නට ද හැකි වූ ඇය එහි සිටි බොහෝ පිරිස් අතරින් සුගත්ගේ බලාපොරොත්තුවට පසුව හුවමාරු ඉල්ලා සිටිය.

අනුන පෙන ගිය ඇ 'ඩැන්ස්' පියන විවාන කර බැලුවා ය. ඇයට ඇති වූයේ ලොකු සතුටෙකි. සුගත් ගෙදර ගිහින් නැත. ඔහුගේ පොත් එහි තිබිණි. ඇ විසිරී තිබුණු පොත් ගොඩ මහත් ආශාවෙන් පිළිවෙළට ගොඩ ගැසුවා ය. නැණ නැණා ම සොයා බලා සුගත් නැති කල ගෙයි නාඹිල්ල කොළුවට ... කාමරය බැලීමේ දී ඔහු සිටිනු අත්තිමට ඇ දුටුවා ය.

ඔහු හෙමින් හෙමින් එහි පැමිණි ඇය දුටුවේ නැත. ඇ ශබ්ද නොනගා මිටු පසින් ගොස් හිතු මනාපයේ මඳ වෙලාවක් ඔහු ගේ රූ සපුව දෙස බලා ගැනීමට සිය පිපාසිත දෙනෙතට ඉඩ දුන්නා ය. ඈ දෙනෙත් විසින් උරා ගන්නා ලද දෙයින් පෝෂිත වූ හදවත උපන්නේ, මිටු පසින් හිමින් හිමින් ගොස් දෑතින් ඇස් වසා ඔහුගේ හිසට නිකට තබා 'කවුද' යි ඇසීමේ ආශාවෙකි. තමා සිටිට ... සුගත් තිගැස්සෙනු බලා ඇ. ගෙදර මුල්ලේ සිට 'ඔන්න බිල්ලා' යයි කියා පැන අත්තා බිය වද්ද දුටිසක විඳින ප්‍රීතිය වින්ද ය. එක වර ම හිස ඔසවා බැලූ කල ඔහුගේ මුහුණේ පැතිර ගත්තේ පුරුදු සුහද සිනාවකි. ඔහු තුළ ද්වේශයක් නැති බව ඇයට සහතිකය. එය විශාල සැනසීමකි. තමන් පස්සෙන් ගෙන්වා ගැනීමේ දී එක්තරා සතුටක් ඔහුට ඇති වූ අතර, මුලින් අවිනාශ වී මෙ ලෙස සපුව තමා ම ඔහු වෙත යාමෙන් ඇයට ද වෙන විදියක සතුටක් හා ආඩම්බරයක් ඇති විය. එහෙත් ඔහු 'ඔයාට මා එපා නම්, මටත් ඔයා එපා' යි ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කිරීමට සූදානම් බව දුටු ඇ තැවුණා ය.

සිතේ උපන් වේදනාවක් මුහුණේ මතු වන බව දනුණු වහා ම වෙනද ඇය කරන්නේ කතාව වෙන අතක යොමු කරවීම හෝ මික හැර යෑම වුව ද එ ද ඇ සපුගේ හට ගැනුණු හැඟීම්වලට නැමිණි පරිද්දෙන් මුහුණේ සිතුවම් වීමට ඉඩ දුන්නා ය. තමාගේ මුහුණේ පරාජිත හැඟීමත් වේදනාවත් පිළිබිඹු වෙන බව දනුණත්, ඇ එය මැඩ ගැනීමට උත්සාහ කළා තමා සිතුවේවත් නැත. ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට ඇ කිසිවකු ඉදිරියේ පරාජය වූයේ එ ද ය. ඇ කොන්දේසි විරහිතව යටත් වූවා ය.

තමා මේ තරුණයාට බැඳෙන් වන්නේ ඇයි දැයි සමහර විටක ඇයට ප්‍රහේලිකාවක් විය. ඔහු මොනාවා කළත් කිසි දවසක ඇය ඉදිරියේ ඔහු කෙරෙහි තරහක් ඇති නොවී ය. ඔහු තමන්, ...

ශනියන්, ඇල්මත් ඉල්ලා කිසි දවසක කිසිවෙකුට බැගෑපත් නොවූ ඇ. දැන් ඔහු පසු පස පස්සේ යන්නට පුරුදු වී සිටී. ඔහු කෙරෙහි ... නොව ඔහු හා ආශ්‍රය ... ... කළත් සිත ... ඇය ඉස්සර මෙන් දැන් කඩා පනින්නේ නැත. ... ඉදිරියේ බැගෑපත් වන්නට ඇයට සිත් වූයේ. ඔහු ... සිතට රසවත් කම පුරුදු කිරීමට, ඒ ගල් සිත මොළොක් කිරීමට, කළ ගුණ සැලකීමක් වශයෙන් ද විය හැකි ය.

කෙසේ වුව ද ජීවිතයේ මීට පෙර කිසි දවසක කිසිවකුට යටත් නොවූ දමයන්ති දැන් සුගත්ට යටත් වන්නේ නොකැමැත්තෙන් නොව අන සිතිනි. තමා මේ තරුණයාට වශී වී ... ගියාක් මෙන් ඇයට හැඟී ගියේ ය. පුදුමය, මේ හැඟීම ද මිහිරි රසවත් එකක් විමයි. එ ද පාළු ... කාමරයේ ඔහු සමග ... කරමින් සිටින විට ඇයට මේ බව හොඳින් ම ප්‍රත්‍යක්ෂ විය.

'මා මොහුට මේ තරම් ලැදි, මේ තරම් ගැති ඇයි ද?' යි ඇයට ගැටළුවක් වුව ද ඒ ගැටළුව විසඳන්නට ... ඇ ඔහුට තව තවත් ලැදි වෙන්නටත් ගැති වෙන්නටත් වූවා ය.

මේ ලෙස දින කීපයක තාවකාලික අවිනාශය පහව ගොස්, ... ඇයට ... අන් කවර කාලයකදීවත් වඩා ඔහුට හදවතින් ... බව යි. ඔහු සමග මොහොතකටවත් දැන් තමා ... නොහැකි ය. ඔහුගේ දර්ශනය ඇයගේ ... ඔහුගේ කට හඬ කණට මිහිරෙකි. ඔහු ගැන සිතීම ... රසයෙකි. මේ රසයන්හි ඇලුණු ... ලොබ කළා ය. ඒ අතර ම මා මේ විඳින්නේ ... ... ගන්නා ය.

'මගේ පෙම්වතා නිහාල් ය. නිහාල්ට මම ආදරෙයි. ... මම විවාහ වන්නේ ඔහු සමග යි. ... ලෙස ආශ්‍රය කළ යුතු යි. ... සිතුවා ය. මේ සිතිවිල්ලට ... ... මෙසකට ...

පදිංචි කාරයකු වීමට යන බවත් නිහාල් ගැන උත්සාහයෙන් සෙත් කරන නමුදු තම හදවත් මැදුරෙන් ඔහුට අයිතියක් නැති බවත් ඉතේ වශයෙන් සිතක් හා හැඟීමක් ඇති වෙයි. එකල ඈ ඉතින් සමග ආශ්‍රය කිරීම නතර කළ යුතු ය යි තීරණයකට බැස හදිසියේ ඔහු සමග කතා නොකර සිටින්නී ය. සවස ක්‍රීඩා වලට නතර නොවී ගෙදර යන ඈ, එ දවස්වලට පංතියට යන්නේත් වැඩ පටන් ගන්නට නියමිත මොහොතේ ය. මුල දවසේ ඇය සමග කතා කිරීමට උත්සාහ කරන සුගත්, දෙවැනි දවසේ ඇය ගණනකට නොගෙන සිටියි. තුන් වෙනි ද ඈ නොවරදවා ම ඔහු පදින බොහෝ නැවත යහළු වෙයි.

මේ සෑම අවස්ථාවක ම ඇය එසේ කතා නොකර සිටීමේ ඔහු අත්හැර කිරීමේ අවංක චේතනාවෙනි. ආශ්‍රය නතර කළ යුතු ය යි තීරණය කළ ඒ සෑම අවස්ථාවකදී ම එය ඉතා පහසුවෙන් කළ හැකි දෙයක් ලෙස ඈ සිතුවා ය. එහෙත් පාසැලේ සිට ආපසු ගෙදර ගිය ඈ ඔහු අමතක කරන්නට අවංක යත්න දැඩි චිත්ත වේදනාවට පත් වූවා ය. දවස් දෙක තුනකට පසු ව ආශ්‍රය නැවත පටන් ගන්නේ මින් පසු කිසි දවසක ඔහු සමග අමනාප නොවන්නෙමි යි තීරණය කර ගෙන ය. මේ පාසැලේ ඉන්න තුරු, සිතේ ඔහු සමග ආශ්‍රය කරනවා ය යි ඒ සෑම අවස්ථාවක ම සිතුවත්, නිහාල් ගෙදර පැමිණි දවසක හෝ ඔහු ගැන ගෙදර කතා වුණු දවසක හෝ තමා කරන වරද තේරුම් ගත් ඈ නැවත නැවතත් සුගත් අමතක කරන්නට උත්සාහ කළා ය.

මේ සේ චිත්ත වේග අමනාප වී නැවත ආශ්‍රය පටන් ගත් සෑම අවස්ථාවක දී ම දමයන්ති තව තවත් සුගත් වෙත බැඳී ඇයගේ හදවත් තෝතැන්නේ ඔහු පිළිබඳ හට ගත් ඇල්ම නැමැති ඒ පැළෑටිය තව තවත් පොහොර වී සරු වී පැතිර වැඩී යන්නට විය. එහි මුල් තව තවත් ගැඹුරට කා වැදී ශක්තිමත් වන්නට විය. කඩා දමන අදහසින් දෙඅතින් අල්ලා අදින්නට අදින්නට, ගැටයක් තව තවත් තිරවන්නාක් මෙන් ඔහු අමතක කිරීමට මෙ සේ උත්සාහ කරන්නට කරන්නට ඔහු ගැන මතක ඇයගේ පපුවේ තව තවත් කා වැදී යන්නට විය.

එහෙත් ඈ එක් කරුණක් ගැන තරයේ පරිස්සකාරී වූවා ය. ඔහුට ආශ්‍රයෙනට වඩා වැඩියෙන් බලාපොරොත්තුවක් තමා ගැ

හැකි කිසිවක් කීමට නැත ඉදින් පාසැල් ජීවිතයෙන් එහාට දුර ගැන යමක් ඔහුගෙන් කියැවුණු විටක බොරුවක් කිය ඉවත යැවීමට හෝ කතාව අවසාන කොට කිරීමට හෝ ඈ වගබලා ගත්තා ය.

“කවීන් කියන්නට බැරි වැදගත් දෙයක් දන්වීමට ලියුමක් එවන්න ද?” යි දිනක් ඔහු ඇසූ විට ඈ සිනායෙන් නැති කළා ය.

ඔහු මෙ කියන්නට යන වැදගත් කාරණය කුමක් දැයි හොඳාකාර නොඅසාම ඈ දැනගත්තා ය. ඇත්ත වශයෙන් ඈ, ඒ ප්‍රශ්නය කවර ද හෝ ඔහු අසන බව දැන, බලාපොරොත්තුවෙන් ඒ වැදගත් දෙය ඇසීමට නොව ඔහුගෙන් ඒ වැන්නක් නොකියැවෙන ලෙස පරිස්සම් වීමට බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියා ය. ලියුමක් එවන්න දැයි ඇසූ විට තමා තුළ සිය පත් ගණින් දුම් පුපුරා, ඒ තෙදවට ආරංචිවී ය යි ඇති වූ බියක් ලෙස සලකනු දුටු ඇයට ඇති වූයේ සැහැසිමකි.

නාවපයට සාරි ගෙන එන්නට සුගත් සමග ගෙදර ගිය ද දමයන්ති ලැබුවේ, එ සේ ඔහු සමග පාර පාරේ සමග ඇවිදීමේ දී ලැබෙන සන්තෝෂයක් හා තෘප්තියකි. ඇත්ත වශයෙන් ඇය ගෙදර ගියේ සාරි ගේන්නට වඩා ඔහු සමග එකට ගෙදර යෑමේ අවස්ථාව ලබා ගන්නට ය.

“තව සාරි දෙකක් තිබේ”යි ගුරුවරිය කියද්දී ම ඈ විසා “එහෙනම් මිස් මම ගිහිල්ල ගේන්නම්” ම යි කියා කැමැත්තෙන් ඉදිරිපත් වූවා ය. ඇයට වඩා පාසැලට ළඟ ගෙවල් තිබුණු වෙනත් ළමයි වුන්හ. “එහෙනම් තනියම සුගතුත් එක්කල යන්න” යි තරුණ ගුරුවරිය කීවේ විහිළුවට ද, නැද්ද යි තේරුම් ගැනීමට දමයන්තිට නොහැකි ය. මෙයින් දොස් නැති පාර සමග, තරුණයකු සමග ගමන් කරන බවට ලජ්ජාවක් වත්, බියක්වත් ඇයට ඇති වූයේ නැත. සුගත් ගැන බිය වීමට හෝ ලජ්ජා වීමට හෝ හේතුවක් ඇයට නොපෙනේ. ඉදින් වෙන කෙනෙකු වරදවා තේරුම් ගනී දැ යි ද ඈ නොතැකුවා ය. ඇයට පියාගේ කමින් ඇද දෙනා වෙනුවෙන් පමණක් තිබුණු සුන්දර ලෝකයක [illegible] බාධාවක් නැතිව නිදහසේ නිදැල්ලේ පැවී යාන බවකි. කලු නැතිව උදව්වක් වශයෙන් ඔහුගේ අත අල්ලා ගැනීමේ දී ඇය තුළ [illegible] චිත්තයන්වත් වරදක් හෝ නොහොබිනා දෙයක් හෝ [illegible] හැඟීමක්වත් ඇති නොවී ය. කන්ද නැග හැප්පිලා පොළොවට

www.sinhalaelibrary.com

පැමිණි පසු ඔහු අත හැරීමට ඈ බැලි වූවා ය. දිය පාරවල්, මල් පඳුරු, කඳු බිම හා වන පෙත් ආදියෙන් යුත් මනරම් ලොවක, කොළඹ නො පෙනෙන මායාවක් දිගේ මෙ සේ ඔහුගේ අත අල්ලා ගෙන ඔහේ සැඳෑව ම ඇවිදින්නට ඇත් නම් යයි ඇය සිතන්නට ඇත.

නිහාල් පෙම්වතා වශයෙන් සිටිය දී, සිතේ වංක හැඟීමක් නැති ව සුගත් සමඟ මෙ මෙසේ සැමදා ම ආශ්‍රය කරන්නට බැරි මන්ද යි වරක් ඈ තමාගෙන් ම ප්‍රශ්න කළා ය. එදා ගෙදර ගොස් ආපසු එන ගමනේ දී වෙහෙස නිවීමට කඳු ගැටය මත වාඩි වූ අවස්ථාවේ, ඔහු සමඟ දිගට ම කතා කිරීමේ ආශාව ඇයට ලොකු වව ඇති විය. සුගත් සමඟ දවසක් පැයක් වුවත් එක දිගට කතා නාවින් සිටීමට ඈ කැමැති ය. මේ දවසේ නම් සඳහට ම වුවත් ඒ දවල් නො කඩවා ඔහු සමඟ එක දිගට ම කතා කිරීමට පුළුවන් කමක් ඇති බව හැඟී ගියේ ය. ඔහුගේ සමීපයේ කල් ගෙවීම ඒ තරමට ම ඇයට වුවමනා විය. ප්‍රියංකරු විය. එහෙත් ඔහු සමඟ නිතු මනාපයේ කතා කිරීමේ නිදහසක් ඇයගේ හිතට නැත. තමා ඔහු හැරීමට උත්සාහ කරන ප්‍රශ්නයට මුහුණ දීමට තොයි වේලේ සිදු වේ ද යි බියෙන් සිටින ඇයට ඉතා පරිස්සම් වී කතා කිරීමට සිදු වී ඇත. මෙය නායකු සමඟ සෙල්ලම් කිරීම වැනි වැඩකි.

"ඔයා දන්නවා ද? ඉස්සර අම්ම කියා දීපා බලන්නත් බයයි" ඔහු එදා ගල උඩ දී කීවේ ය. ඊට කලින් ද නොයෙක් වර ඔහු මෙසේ ඇයට කියා ඇත. තමා ගැන කුමන හැඟීමකින් පසුවූයේ දැයි ඔහුගෙන් කාරා අවුස්සා දැන ගැනීමේ ආශාව ඒ හැම අවස්ථාවක ම ඇයට ඇති විය. එසේ කරන්නට ගියොත්, තමා ද දුවිද එව පසුත් තොරාවි අමිතු හැඟීමකින් පසු වූ බව ඔහුට කීමට සිදු වන බව ඈ දනී. ඔහු දුවිද සිට ම තමා තුළ ඇතිවූ වෙනසක් ඔහු සමඟ ආශ්‍රය ආරම්භ වූ දැවින් කිසිත් නො සඟවා සියලු විස්තර ඔහුට කීමට ඇයට වුවමනා විය. වුවමනා වූවා පමණක් නොව ඒ පුවත රසවත් කතාන්තරයක් ලෙස ඔහුට කීමට ඇය තුළ තැවුණියේ බලවත් ම ආශාවකි. එහෙත් එසේ කීමෙන් ඔහු තුළ පවත් බලාපොරොත්තු ඇති කර ගන්නා බව නියත නිසා, එවැනි බලාපොරොත්තු නව පවත් ඔහු තුළ ඇති කිරීමට ඈ සූදානම් නො වූවා ය. ඒ කෙසේ වුව ද ඔහුගේ හදවත අපාගා එහි [illegible]

නායා ඇවිස්සීමේ ආශාව මැඩ ගත නොහැකි වූ ඈ "ඔයාගෙ සිතේ තිබුණ ද, ඉස්සරත් මා එක්කල කතා කරන්න" යයි ද [illegible] ඇසුවා ය.

"නෑ එහෙම අදහසක් මගෙ හිතුණේ නොවෙයි..." [illegible] ප්‍රශ්න නො නැඟුවාට ඔහු දුන් ඉවින් සියලු විස්තර කරනු ඇත. ඒ සියල්ල රසවත් ප්‍රබන්ධයක් මෙන් ඇසීමට ඇය ඉතා ම කැමැති ය. එහෙත් එය කහනම් කතා පුවතකි. "ඔයා හරි උපක්‍රමශීලී" යි කියන් ම ඇයගේ හිත අභියස කරා දුව ගියේ ය. ඇයගේ මුහුණේ හිනාව අතුරු දහන් වූයේ ඒ නිසා ය. ආරම්භය කෙතරම් රසවත් ද? කෙතරම් මිහිරි ද? "ඔයාට ඕව මතක වුණාට මට මතක නැහැ" යි ඇය කී විට "එහෙනම් පේනව කියන ඇලක්ම" යයි ඔහු ඇහුම් දෙයක පට්ටරයෙන් කී දෙයින් ඇයගේ හිත විදුණේ ය. එසේ විදුණේ ඔහු තමාට ඇහුම් දෙයක් කී නිසා නො වේ. මේ ආශ්‍රය පිළිබඳ හැම සිද්ධියක් ම ඇල සුළු සිද්ධියක් ම ඇයට ද හොඳ හැටි මතක ය. එහෙත්, ලුවණය කිරීමට ඔහු ඉතා සිහින් සිටින ඒ විස්තර සියල්ල ඔහුට කීමට විදියක් නැති නිසා ය.

15

ජ්‍යෙෂ්ඨ විභාගයට මාසයක් පමණ තිබිය දී දිනක්, වාරය අවසානයේ ඒ පාසැලින් අප වී කොළඹ විද්‍යාලයකට යන බව සුගත් කියනු ඇසූ විගස දමයන්තියගේ හදවතට බලවත් පහරක් වැදුණා සේ දැනිණි. අන් හැම අවස්ථාවක දී මෙන් ම මෙවර ද ඒ බව ඔහුට පෙන්වීමට ඈ අකැමැති වූවා ය. ඇය තැවෙන බව [illegible] වේදනාවක් දුකක් කිසිවකුට හෙළි කිරීමට සුදානම් නැත. එය [illegible] නතිකා යි ඇය සිතූ බැවිනි. විශේෂයෙන් ඇය සුගත්ට පෙන්වූයේ සතුට පමණෙකි. මේ සම්බන්ධය නිසා නොයෙක් [illegible] වේදනාවට පත් වුවත්, බාහිර වශයෙන් හෙළි දෙළුණ් සතුටින් පසු වන දමයන්ති තුළ සිදු වේදනාවක් නැතැයි ද ඔහුගෙන් ම [illegible] තරම් ඇයට මේ ආශ්‍රයේ අයෙක් නැතිව ඇතැයි ද සිතුවේ [illegible] සුගත්ගේ ඇසුරෙන් තොර ව ගත කරන්නට [illegible] ඇයට පෙනිණි. ඉතා-කටුක, නීරස කාල පරිච්ඡේදයක් [illegible] ඇයට පෙනිණි. [illegible] බහය හැඟ සිතීමට බිය වූ ඈ සිද්ධියෙන් [illegible] ගැයේ දෝ යි සිතා බැලීම නිසාවේ ම කල් ගෙවුණි ය. එහෙත් [illegible]

වැන්නෙන් ම. නිරායාසයෙන් ම ඇයගේ සිත අනාගතය දෙසට යොමු වෙන්නට විය. මෙසේ වීමට තවත් එක්තරා සිද්ධියක් ප්‍රබල විශයෙන් හේතු විය.

දමයන්ති කාමරයට වී පාඩම් කරමින් සිටින විටෙක දෙහිවල නැන්ද-නිහාල් ගේ මව දමයන්තිගේ මවත් සමඟ කතා කරමින් සිටියා ය.

"නිහාල් නම් කියනවා, රස්සාවක් බලාපොරොත්තු නොවුණත් දමයන්ති කොළඹ ඉස්කෝලෙක ඉගෙන ගන්න එක හොඳයි කියල විතරක්" නැන්ද කියනු ඇසී මදක් කන් දෙන්නට ඇ සිතුවා ය.

"ඒක නම් කොහොමවත් හොඳයි. ටිකක් කලුවලියටවත් දැන ගන්න"

"මේ දෙන්නාට තියන දේ මදියැ? තව රස්සාවක් නොකළට"

ඊට මව දුන් පිළිතුර ඇයට ඇසුණේ නැත.

"මටත් මේ මහ මෙරක් වගෙ හිතේ තියෙන්නෙ ඕකයි. ඕක කරල දුන්නම මම නිදහස්. මට මේ පිනක් දහමක් කර ගන්න. අපි තව කී කලක් ඉන්න ද?"

මව කතා කරන්නේ පහත් ස්වරයකිනි. දමයන්ති දොර වෙත ළඟින් සිට ගත්තා ය.

"තව අවුරුදු තුනකින් නිහාල්ට දොස්තර විභාග ගන්න පුළුවනි"

"මොකාටද ඊට වැඩිය බලන්න ඕනෑ නෑ"

"එහෙකොට නිහාල්ට විසිපහයි. මෙයාට විස්සයි"

"ඉතින් මොකද? විස්සෙන් බඳින්නෙ ඕන තරම්, කල් දාන්න ඕනෑ යෑ?"

විභාගය තොයි තරම් ළං වුවත්, පාඩම් කිරීමට තව කොතෙකුත් දේ තිබුණත් එද, ඉන් පසුව, පොතක් ඇල්ලීමට තරම් වත් සිතක් දමයන්ති තුළ නොවී ය.

ප්‍රශ්න විසඳීම කාලයට බාර දී, එදිනෙදා මතු වන පරිද්දෙන් සිද්ධීන්ට මුහුණ දුන් පරිච්ඡේදය අවසන් වෙමින් යන බව ඇයට හොඳින් ම පෙනී ගියේ ය.

සුගත් හා තමා අතර ආශ්‍රය පවතින්නේ පාසැලේ සිටින තෙක් පමණක් බවත් ඉන් පසු ව ප්‍රශ්නය ඉබේට ම විසඳෙන බවත්

කලින් සිතා සිටි ඇ ඒ දවස ළඟා වන තෙක් බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියා ය. ඒ අනුව, සුගත් විරහ අවසානයේ [illegible] බව ඇසුණු කල ඇය ඉන් ඇති විය [illegible] සැනසීමක් වෙනුවට සුගත්ගෙන් වෙන් වීමට සිදු වන බව දැන ඇ විශාල වේදනාවකට පත් වූවා ය. සුගත්ගේ සුන්දර සිනාව, පියකරු මුහුණ, ප්‍රීතිය ගුණයෙන් විදහා පෑ [illegible], කටහඬ සියල්ල ඇයට මතක් විය. සුගත්ගේ [illegible] මතක් විය. අවුරුදු දෙකක කාලය තිස්සේ ඔහු සමඟ ගත කළ හැම මොහොතක් ම, ඒ ආශ්‍රයේ හැම රසවත් සිද්ධියක් ම ඇය ඉදිරියේ වෙන් වශයෙනුත් සමූහ වශයෙනුත් විදහමින් පෙන්නට විය. දැන් නිමාවන්නට යන්නේ මේ ප්‍රීතිමත් අනුස්මරණීය ආශ්‍රයයි.

පාසැලින් අස් ව ගිය පසු තමාට සුගත් අමතක වී මේ ප්‍රශ්නය ඉබේම විසඳෙනු ඇතැයි යළි සිත් වී ඇ සැකසුණා ය. එසේ සුගත් මොන විදියකින් ඒ තත්ත්වයට මුහුණ දෙයි ද? සුගත් නිහාල් ගැන ඇත්ත ම කියා තමා අමතක කර දමන ලෙස ඉල්ලා සිටිමට ද ඇය තුළ තවත් අදහසක් පහළ විය. නිහාල් අමතක කර දමා සුගත් සමඟ විවාහ වීමේ යෝජනාව ද මොළයේ කොතැන දෝ සිට ඉදිරිපත් විය. මේ හැම අදහසක් ම සිතට නැඟුණු විගස ඇයට පෙනී ගියේ ඒ එක එකක් අනුව ක්‍රියා කිරීම ඉතා ම [illegible]. ඒ හැම අදහසක් ම, හොඳ ම යෝජනාව වශයෙන් පෙනී ගියේ ය. එහෙත් යෝජනාවකින් යන මොහොත දී තවත් ඇයට [illegible] නැතින් එහාට යෑමට නොහැකි විය. නිහාල් සමඟ විවාහ වී, දිගට ම සුගත් සමඟ ද ආශ්‍රය කරන්නට විදියක් නැද්ද දී ඇ සොයා බැලුවා ය. කළ යුතු හොඳ ම දෙය මේ බව ඇයට පෙනී ගියේ ය. ඒ අනුව කළ යුතු පරිශ්‍රමයක් නැත. වේදනාවෙන් මිදීමට සිදු නොවන අතර බලාපොරොත්තු හා ආශා කරන සියලු දේ ඉටු වෙයි. තමා නිහාල් සමඟ විවාහ වී සුගත් සමඟ [illegible] වශයෙන් ගත කරන සැටි දමයන්ති සිහින් [illegible] මොහොතකට පෙර වේදනාවෙන් [illegible] ප්‍රීතියකින් ඉපිළ යන්නට විය. [illegible] සුගත් නිවාඩුව ගත කිරීමට [illegible] දැවෙන් ලද කල [illegible]

[illegible] විභාගය ළං වන [illegible]
[illegible] සුගත්ට [illegible]

අවසානයේ තව දුරටත් මේ දෙගොඩියාවෙන් පසු විය නොහැකි බව ලෙනී විසයේ. ඔහුට ඇත්ත ම ජීවිතය සිතා ගෙන දුවුනු මෙවරලේ ද හමුවීමට නොහැකියාවක් නැතිව ම එකඟ වූවා ය.

තමා මේ හමුවීමට යන්නේ මින් පෙර දැන හැඳින සිටි සුගත් නොව හාත්පසින් ම වෙනස් වූ අමුතු ම කෙනකු බව දමයන්ති සිටි සිත්ති. ඔහුගෙන් කලකට වෙන් වීම නිසා කොහොමටත් ඇති විය යුතුව තිබුණු සිත් වේදනාව අතරට මේ හමුවීම තීරණාත්මක එකක් වීමේ මතක ද එකතු වීමෙන් ඇයගේ චිත්ත ස්වභාවය අතිශයින් ආකූල ව්‍යාකූල විය. විස්තර කළ නොහැකි, විග්‍රහ කළ නොහැකි තේරුම් ගත නොහැකි නොසන්සුන් කමක් ද [illegible] සිතට දැනෙයි. නිහාල් මිළිඳු මුළු පුවත [illegible] සුගත්ට කියන හැකිමක් සවිස්තර ව ඔහුට කියා, සහෝදර සහෝදරියක් සේ දෙදෙනකු වශයෙන් ජීවත් වෙමුයි යෝජනා කර සිටීමට ද දමයන්ති තීරණය කළා ය. [illegible] මොහොත පවසන වූ ඇ ඒ සියලු විස්තර ඔහුට මේ සේ කිව යුතු යයි සිතා ගත්තා ය. ඔහුගෙන් නැගෙන ප්‍රශ්න පවා විය යුතු යි. එම ප්‍රශ්නවලට [illegible] පිළිතුරු දිය යුතු යි [illegible] වචන [illegible] ගත්තා ය. සමහර විට ඔහු නිහාල් [illegible] ඉල්ලා සිටින්නට ද පුළුවනි.

ඇය සිතින් මවා ගෙන ආවේ කිසිම බරපතලක් ගියත් නැති [illegible] නිසා හැඹිරූ කල්පනාවකින් [illegible] නොගැලපෙන අවසන් සිනාවෙන් පුන් පුන්ගේ මුහුණයි. ඒ සුන්දර [illegible] මුහුණට සිය සිතෙන සිතිවක් [illegible] ඇ ඇළී වූවා [illegible] සිනෙන් පවලව ගිය සළු ඔහුගේ මුහුණ අඳුරු බව දමයන්ති එක වර ම දුටුවා ය. ඒ මුහුණ දෙස බලන්නටත් බැරි තරම් ය. එහි සිනාවක් නැත. ඇද නොත් රතු පාට වී තිබේ. එහි ගැබ් වී ඇත්තේ සංවේගයක් ද කෝපයක් දැයි වෙසදා ගැනීමට ඇ අපොහොසත් වූවා ය.

තීරණාත්මක මොහොත පැමිණ තරම් කල් දමා සාමාන්‍ය දේවල් ගැන කථා කිරීමට අදහස් කළ ඇ ඔහුගේ සිත ඉගෙනීම කරා යොමු කරවීමට අදහස් කළා ය. තමාගේ අත ඔහු දැතින් ම අල්ලා ගත් කල අත දිගේ දුව ගෙන ගිය කිතිකැවීමක් හැඟවත ඇතුළ වූවා මේ ඇයට හැඟී ගියේ ය. ඔහුගේ අත් ශක්තිමත් ය. ඒ බව ඇයට ඇඟිලි ඇඹිලි ස්පර්ශයෙන් ම තේරිණි. ඇයගේ සිතට අලුත් වේදනාවක් ඇතුළු විය. 'මේ ඔහු මගේ අත අල්ලා ගන්නා අන්තිම

වෙනි වතාව නේ ද? ඔව්, සමහර විට අන්තිම වතාවත් [illegible] විය යුතු යි'

''දමයි... දමයි මේ බලන්නකෝ,'' යි කියමින් ඔහු තමන්ගේ අත සෙළ වූ විට ඇයගේ හදවත රත් වී ගියේ ය. ඔහු මේ අසන්නට හෝ කියන්නට හෝ යන්නේ ඉතා ම වැදගත් දෙයක් බව ඒ ස්වරයෙන් ම ඇ දැන ගත්තා ය.

''කොරෝන්ද වෙන්න ගියා කවද හරි මං ඇන බලාපොරො-ත්තුව ඉන්නව නේ ද'' යි ඔහු ඇසුවේ නොතැවී [illegible] දැයි ඇසම් අප්‍රාණ විය. දැයි හැඟීම වචනවලට බාධා කරමින් ඔහුගේ [illegible] ඇගට පැහැදිලිව ම පෙනිණ. ඔහු ඒ ප්‍රශ්නය ඇසුවේ මුවමනාවකින් නොවේ. තීරණය දැන ගැනීමේ අදහසින් ද නොවේ. තමා කවදා ද ඈ බලාපොරොත්තුව සිටින බව ඔහුට පැහැදිලි ය. ඔහුට සැහීන ය. ඔහුගේ බැල්මෙන් - මුහුණේ පෙනීමෙන් - දමයන්ති ඒ බව [illegible] ය. [illegible] ඔහුගේ [illegible] ඒ දෙ [illegible] ඇය කළ කොටි ය. ''සුගත්, මට අඳුලු, කිරිලු, සැලෙන් කියල ලියුම් එවන්න, [illegible] තුනකට වරක් අපේ ගෙදර ආවත් කමක් නැ'' යි කියන ඔහුගේ දෙ නෙත් [illegible] අලුත් බලාපොරොත්තුවකින් [illegible] දීප්තියක් ලබනු වූ ඇ දැකි ගත්තා ය. බලාපොරොත්තුව [illegible] ඒ මුහුණ දෙස [illegible] ඇ බිම බලා ගත්තේ, ඒ බලාපොරො-ත්තුව තමා ඔහුගෙන් අදහස් කළ දෙය නොවන බව දකිමින්ති.

''අපි ඇරෙන තුරු වුණත් මේ විදියට ඉන්න කොහු'' යි කියැවෙන් ම තමන් කියන්නට සිටි දෙයක් ගැන නොතකා ඔහු විවාහය ගැන අතක් කළේ විවාහ ජීවිත ගෙන සිටින [illegible] මඟුල ගැන මනාලිය සමඟ කථා කිරීමේ දී තරම ස්ථිරව ද නිසැකව ද බවත් ඈ දුටුවා ය. ඇයගේ හදවත ඉතා වේගයෙන් ස්පන්දනය වී මුළු [illegible] ම ඒ [illegible] මේ ඇයට දැනිණ. තමා [illegible] ඈ වචන [illegible] දැයි ඇයට සිහිනෙකින්වත් මතක නැත. ඒ වචන [illegible] අඩුලට ගිය-රත් වූ මුහුණ සිරා බලද්දී ''සුගත් [illegible] වෙන්නෙ නෑ, සුගත්'' යන [illegible]

www.sinhalaelibrary.com
Uploaded by Hemantha 007 for [illegible]

තමා ගේ සට හට ද යි ඇයට ම සැක පහළ කරවමිනි. ඒ වචන පිට වෙන් ම ඔහු විදුලි ඇනයක් එබූ කාලෙක මෙන්, තමාගේ අත්ල පිරිකා ගත් සැටි ඇයට දුනුනේ ය. ඔහු ඒ ගත් කාලේ [illegible] නොවූන බව ඇ දනී. ඔහුගේ අනුවට වැදුණු පහරේ වේගය අත පිරිකිණමින් ඇයට ද දනී ගියේ ය.

තව නොයෙක් දේ කීමට ඇ සිතා ගෙන සිටියා ය. තව නොයෙක් දේ කීමට තිබිණි. ඔහුගේ දෙ පා මුල වැටී දෙ පා සිඹ සමාව ඉල්ලීමේ ආශාව ඇය තුළ පහළ විය. ඔහුගේ ගෙළ බදා ගෙන ළඹට තුරුළු වී හඬා හඬා සමාව ඉල්ලීමට ඇයට සිත් විය. එහෙත් ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලන කල ඒ කිසිවකට සිතක් නැත. එ තරම් අවලක්ෂණ මුහුණක් ඇය දැක නැති තරම්. දුඩි චිත්ත වේදනාවකින් අඳුරු වූ සුගත්ගේ මුහුණ තවත් බලන්නට ඇස් [illegible] ඇ අසමත් [illegible] වූවා ය. තමා විසින් මරා දමනු ලැබූවකුගේ මළ සිරුර දෙස බලන්නට බිය වන්නාක් මෙන් ඇ බිය පත් වූවා ය. ඇය "මා සිතා කවදාවත් අමතක කරන්නෙ නැ, සුගත්. මට සාප කරන්න එපා" යි කියන්නට තිගෙන විශාල දෙයක් පැටිකර තිබුව ද මහත් වැයමෙනි. තවත් මොහොතක් සිටියා නම් මොනවා වේදෝ යි ඇය ම නොදත් බැවින් ඇ ඔහුගෙන් ඉවත් ව මිතුරියන් දෙසට දුවගෙන ගියා ය. ඔවුන් වෙත දුවගෙන යන අතරතුර ද ආපසු ඔහු ළඟට ගොස්, දෙ පා මුල වැටී සමාව ඉල්ලීමේ වේදනාවක් ඇයට පහළ විය. [illegible] මෙන් ඔහු තමා පිටු පස සිටිනු ඇයට දැනිණි.

තමා ගත් තීරණය එ ද උදේ දමයන්ති සිය යෙහෙළියන් දෙදෙනාට කීවා ය. ඔවුන් ද නිහාල් ගැන දැන ගත් ප්‍රථම අවස්ථාව එය යි. ජේවනී හා අනුලා මලමිනි දෙදෙනක් මෙන් පුදුමැලි වී සිටිනු දමයන්ති දුටුවා ය. ඔවුන්ගේ දුඩි අනුකම්පාව සුගත් වෙනුවෙනි.

"අපි යමු. අනූ. සුගත්ට කියලවත් යන්න"

"එපා, එපා, ජේවා එපා, අපි යමු"

"චී, දමී, සට! අපි ඒ ළඟට යනව කියලවත් යමු"!

"දෙවියනේ, ගෙදර යමු" යි ඇ බැගෑපත් ලෙස කීවා ය. ඇය මිතුරියන ඉදිරියේ බැගෑපත් වූ ප්‍රථම අවස්ථාව ද එය යි. "අපි ඒ ළඟට යනව කියලවත් යමු" යි අනුලා කීවේ, ඒ ගැන ඔහු

වෙනුවෙන් කරන්නට අන් කිසිවක් නැති නිසා. ඔවුන් මිතු සම්පූර්ණයෙන් ම අනාථ බවත් මහත් වූ දමයන්තීගේ [illegible] යෙහෙළියන් [illegible] ඔවුන් දෙදෙනාගේ ආලයට [illegible] ඇයට [illegible] වචනයක්වත් කතා නොකළා ය. [illegible] නොයෙකුත් සුවිකී-සුගත් ඒ පාසලේ දී මුල දී ම [illegible] ද මිතුරියන් [illegible] ගැන කථා කළ හැටි පවින් වූ නොයෙකුත් කුදු මහත් සිද්ධි-ඇය ඉදිරියේ දර්ශනය වන්නට විය. මේ වේදනාව විඳ දරා ගැනීමට හදවතට ශක්තියක් තිබිම ගැන ඇයටම පුදුම ය. [illegible] ඉකි බිඳ බිඳ හඬින ගැහැනිය, [illegible] තරම් දොස් නැති වූ විට හඬින ගැහැනිය එක වේලාවක [illegible] නැගෙන වේදනාවක දී හෝ ලෝකයේ සියලු ම ශ්‍රියාව [illegible] අමිහි වී ගිය විටෙක දී හෝ නොහඬා වේදනාවක් [illegible] විඳ දරා ගන්නට සමත් ය. එ මෙන් ම එ ජ විඳ දරා ගෙන [illegible] අබිලාවෙන හෝ අඬින්නට [illegible] නැගෙන්නට [illegible] සිටින ය. ඒ ද සුගත් අත හැර දමා සිය දමයන්තී [illegible] වීදිය ය. නවාතැනට ගිය ඇයට සිය දුක් කදුර අමතක කර [illegible] ගෙදර අයත් සමඟ හොඳ මුහුණක් පෙන්වා [illegible] යෙදෙන්නට සිදු විය. රාත්‍රියේ ඇයට නිද ගන්නට සිදු වූයේ තවත් දෙදෙනකු සිටින කාමරයේ අනුලාත් සමඟ එක ඇඳේ ය.

පසු ද ගෙදර ගිය ඇ කාමරයට වී දොර වසා ගෙන හැඬුවා ය. කොට්ටියේ මුහුණ ඔබා ගෙන ඉකි බිඳ බිඳ [illegible] තුරු හැඬුවා ය. එහෙත් වේදනාව කඳුළෙන් දිය කර දැමිය හැකි එකක් නොවේ. වරෙක ඇයට වේදනාව [illegible] අමතක වේ. [illegible] සුගත් සම්පූර්ණයෙන් ම [illegible] වී පැය ගණන් ගත වෙයි. එහෙත් හදවත [illegible] නිරන්තරයෙන් ම දුනෙයි. තමා වේදනා [illegible] කරන්නට සිදු වූ නිසා ද [illegible] ආදරය කළ සුගත්ට මේ අත්දැකීම [illegible] ද යි [illegible] හිරිමට [illegible] අනුකම්පාව [illegible] ගිය තරමට [illegible]

දවස් ගණනක් යන විට [illegible] නිරන්තරයෙන් ම දුනෙයි. [illegible]

www.sinhalalibrary.com

හැටියත් හැඩ කැසිය යුතු ය යි ඈ අමාරුවෙන් තීරණය කර ගත්තා ය. මේ තැන් සිට ගත කරන්නට වන්නේ අලුත් ජීවිතයක් බව ඇයට පැහැදිලි ය. ජීවිතය වශයෙන් ඇයගේ සිතේ ප්‍රමුඛ ලෙස පවත්නේ වී ඇත්තේ සුගත් හමු වීමෙන් පසු සිට අවුරුදු තීරය යි. දැන් ඒ සියල්ල සිහිනයෙකි. අතීතය එහෙම සිටින් ම සිහිනයෙකි. එය සැබෑවෙකැ යි ඇදහීම උගහට ය. 'මේ වේදනාව සුපසට විඳින කොහොල්වලක් ද'යි ඈ පසුතැවිලි වූවා ය. ජීවිතයකට මේ තරම් වධයක් දීමට, ඉරණම කුමකට මෙ සේ හදිසිම ඇති කරන්නේ ද යි ඇයට විසඳා ගත නොහැකි ය. තමා අවංක නම් නිකාල්ව වීපල කමක් හෝ ද්‍රෝහී කමක් හෝ කර නැති නම් තමා මේ තරම් ආදරය කරන සුගත් සමඟත් ආශ්‍රය කිරීමට ඇති තහනම් මොන නීතියක් ද යි ඈ කණගාටු වූවා ය. තොතෙක් සිතුවත් සියල්ල ම දැන් අවසාන යි. තීන්දුව ඇය විසින් ම දෙනු ලැබී ය.

විභාගය අවසාන බැවින් මේ තරම් පොත් පුරවා ගෙන සිටීමේ තේරුමක් නැතැ යි සිතූ ඈ දිනක් මේසය අස්කරන්නට අදහස් කළා ය. ඇය කල්පනා කළේ පරණ ඇන්සයිස් පොත් හා අවශ්‍ය නොවූ පොත් පෙට්ටියක දැමීම ය. එහි දී සුගත් හා ආශ්‍රයේ මිහිරි වටනයන් වශයෙන් පොත් පත් කීපයක් ම ඇයට හමු විය. සුගත්ගේ වාක්‍ය රචනා පොත් කීපයක් ම ඇයට හමු විය. සුගත්ගේ වාක්‍ය රචනා පොත් කීපයක් ම තවමත් ඇය ළඟ යි. විභාගයට පෙනී සිටීමට සූදානම් වන දවස්වල කියවා බැලීම සඳහා ඈ ඒවා ඉල්ලා ගත්තා ය. ඈ පොත් කීපය ම එකට ගෙන පෙරළා බලන්නට වූවා ය. ඒ අකුරු කොයි තරම් හැඩ ද? ඒවායින් පළ කළ අදහස් කො තරම් වටනා ද? සාරවත් ද? ' ...තමා ප්‍රියකරන වස්තුව ළඟා කර ගැනීමට ලැබීම මිනිසාට විඳින්නට ලැබෙන පරම සතුට යි' 'මිනිසා ගේ ප්‍රීතිය' යන හිසින් ලියන ලද රචනයක ආරම්භක වාක්‍ය කෙරෙහි ඇයගේ නෙත යොමු විය. සිරිත් පරිදි හොඳම රචනාව වශයෙන් සුගත් ලිව් දෙය පංතියට ම ඇසෙන සේ කියා වූ ගුරුවරයා, "තමන් ප්‍රිය කරන වස්තුව නො ලැබුණොත් කරන දෙයක් නැති කම විතරයි, සුගත්ගෙ රචනාවෙ එකම අඩු පාඩුව" ය යි කී විට පංතියේ සියලුම ළමයින් දමයන්ති දෙස බලා සිනාසුණු හැටි ඇයට මතක යි. "සර්, මම ඒ වෙනුවෙන් ජීවිතය කැපකරනවා" ය යි ඔහු කීවේ ය.

සුගත්ගේ තවත් පොත් කීපයක් ම මේසය උඩ තිබී හමු විය. ඒවා කීපයක ම වටකුරු අකුරින් ඔහුගේ නම ලියා ඇත්තේ [illegible] සිදු වී තිබෙන්නේ කුමක් දැ යි [illegible] සිහියෙන්. නිවාඩුවෙන් පසුව පාසලට ගිය විට [illegible] දීමට යි සිතා ඈ ඔහුගේ පොත් මේසය උඩ ම වෙන ම තැබුවා ය. මොහොතකින් ඇයගේ වේදනාව අලුත් විය. ඈ මේසය අස් කිරීම නතරකර ඇඳේ පෙරළුණා ය.

නිවාඩුව කෙළවර පාසල් යන දවසේ උදේ අවදි වූ විගස ඇයගේ සිහියට නැඟුණේ සුගත් පිළිබඳ සිතක ය. තමා විසින් ඔහු ප්‍රතික්ෂේප කරන ලද බවත් හෝ ඔහු පාසලෙන් අස් වූ බවත් හෝ මතක් නොවූයෙන් ඔහු දකිනු දැඩි ආශාවක් ද ඇ. ඒ ආශාව මුදුන් පත් වන බවට හැඟීමෙන් සැනසීමක් ද ඇය තුළ ඇති විය. යළි වේදනාව සිතට නැඟුණේ සියල්ල ඇති පැවීමෙන් පසු පසුව ය. ඒ සේ වුව ද දමයන්ති එදා පාසලට ගියේ ඇත්ත වශයෙන් ම සුගත් දකින බලාපොරොත්තුවෙනි. සුගත්ගේ අලුත් පාසල පටන් ගන්නට තිබෙන්නේ තවත් සතියකින් බව ඈ දැන සිටියා ය. ඒ නිසා ගුරුවරුන්ටත් ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ටත් 'ආයුබෝවන්' කීමට ද ඊටත් වඩා තමා දකිමට ද ඔහු එදා එනු ඇතැ යි ඇයට කලින් පොරොන්දු වී ගියාක් මෙන් බලාපොරොත්තු වූවා ය.

පාසලට ළං වන විට වරදක් කළ කෙනෙකු ඇති වන චකිතය ඇය සිතට කරදර කරන්නට පටන් ගත්තේ ය. කලින් දවස්වල මේ සේ තමා පාසලට ළං වන විට ඈත සිටා දකින්නට ලැබෙන සුගත්ගේ සිනා මුසු බලාපොරොත්තු සහගත මුහුණ ඇයට මතක් විය. ඇයට සිතෙන්නේ වීරයේ උදේත් තමා ඒ මුහුණ දකිනු ඇතැයි.

කලින් අවුරුද්දේ පහළ පංතියේ සිට සමත් වූ ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවෝ ද දමයන්ති ඇතුළු විභාගයට පෙනී සිටි සිසුන් සමඟ එකට වාඩිවෙති. ඒ අතර පුරුදු මුහුණු කීපයක් නැත. අතුලා, විමල්, ජයතිස්ස හා සුගත් ඉන් මුල් තැනක් ගන්න. එකට ඉගෙන ගත් සුහද පිරිසක් එකතු වීමේ පුරුදු කීප දෙනෙකු අඩු වීමේ [illegible] සිතේ [illegible] වේදනාවක් ඇති විය.

මෙතෙක් [illegible] ඇයට [illegible] නැත. ගත වූ අවුරුදු කීපය [illegible] බැල්ම ආදී [illegible] එකක් ම [illegible] සුගත් වෙනුවෙනි. [illegible]

www.sinhalaelibrary.com

ආපසු නැවී පංතියේ පිටු පස කෙළවර බැලුවේ සුගත් දකින අදහසිනි, පංතිය අවසාන වන තුරු සිටියේ සුගත් යළිත් නිදහසේ එනතුරු වන බව පෙනෙන්නට තිබුණි. බැලූ බැලූ අත සුගත් පිළිබඳ මතක දක්නට ලැබේ. සුගත් සිනාව, ඔහුගේ කටහඬ, ඔහුගේ විහිළු තහළු, පංතියේ සුගත් සිටි තැන අද හිස් ය. මීදුමල් ඔහු ගිය මග හිස් ය. වාසු කෝලයේ ඔහුගේ කට හඬ වැදුණු තැන හිස් ය. හැම තැනම හිස් ය. පාළු ය. මේ අපර ප්‍රමාද වී හෝ සුගත් එතැයි දමයන්ති ආශාවෙන් හා වේදනාවෙන් බලාපොරොත්තු වූවා ය. ඔහු දකින ලිපින් විනාඩි පහෙන් පහට මග බැලුවා ය. ඇයට නිහාල් මතක නැත. එහෙත් ඇත්තේ සුගත් නැති බව පමණකි. අවුරුදු දෙක ඉක්මන ආශ්‍රයේ රස මුසු තැන් එකින් එක ඇයගේ සිතට නැගෙයි. වේදනාව ඉවසිය නොහැකි තරම් ය. එදා ගෙදර ගිය දමයන්ති නැවත පාසල් නොඑන්නට තීරණය කර ගත්තා ය. සුගත් නැති ඒ පාසලට තව දවසක් අඩියක්වත් තැබිය නොහැකි ය. සුර විමනක් වෙත දුව ගෙන යන පාසලක මෙන් ආශාවෙන් යැවුණු පාසල දැන් ගිනි ගත් නරකාදියකි.

පාසල් යෑම නතර කළ දමයන්ති, ගෙදර දොර වැඩ ගැන ඉස්සර නොවූ ඇල්මක් හා උනන්දුවක් ඇති කර ගෙන මේ වේදනාව බොහෝ දුරට තුනී කර ගත් නමුදු විභාග ප්‍රතිඵල නිකුත් වූ කල ඇයට සුගත් යළිත් මතක් වීමෙන් සිත යළිත් නො සන්සුන් විය. ඇ විභාගයෙන් සමත් වීමට කිසි දවසක බලාපොරොත්තු නො-වූවා ය. විභාගයෙන් සමත් නො වීම නිසා ඇයගේ සිතට කිසිදු අමාරුවක් ද නොවී ය. ජ්‍යෙෂ්ඨ විභාගයෙන් සමත් වුණත් නැතත්, ඇයට නැවත සුගත් සමග එක පාසලක ඉගෙන ගැනීමේ අවස්ථාවක් නො ලැබෙන බව නිසැක ය.

විභාගයෙන් සමත් වීම ගැන සතුට පළ කර සුගත්ට ලියුමක් ලිවීමට තීරණය කළ දමයන්ති ඒ ලිපියේ කුමක් සඳහන් කළ යුතු දැයි බොහෝ දුරට කල්පනා කළා ය. ඔහුගේ සැපදුක් දැන ගැනීමටත් ඔහුට තමාගේ සැපදුක් දන්වීමටත් ඇයට ලොකු උනන්දුවක් තිබිණි. ඔහු දැක ගැනීමට ද ඇයට ආශාවක් තිබිණි. ඔහු වෙත අවිස්තර දිග ලියුමක් ලිවීමට මේ අවස්ථාව කර ගත යුතු ය යි අදහස් කළ ඇ ඔහුගෙන් සමාව ඉල්ලීමට ද සහෝදර සහෝදරියන් ලෙස දිගට ම ආශ්‍රය පවත්වා ගෙන යා යුතු ය යි යෝජනා කිරීමට ද සිතුවා ය. තවදුරටත් මිට්ටියක් පැනක් අතට ගත්

ඇ දිනය දමා 'තිසරණ සරණයි' යනුවෙන් ආශීර්වාදය සඳහා - ලියුම ලිවීම ඒ තරම් පහසු නොවන බව ඇයට ... ආමන්ත්‍රණය ලිවීමේ දී ය. ප්‍රිය සුගත් යයි ලිවීමට ඇ ... සිතුවා ය. 'නෑ, ඒ විදිය හිතෑත් මදි යි' ඇයට සිතිණි.

"ආදරණීය සුගත්"

එක අතකින් මේ ගේ ඇමතීම ද ඇයගේ සිතට නො හැඟෙයි. අනෙක් අතින් 'ආදරණීය' යයි කී විට ඔහු වරදවා තේරුම් ගනී දැයි සැකයක් පහළ වෙයි.

මේ අන්දමින් දමයන්ති ලියුම් කීපයක් ලියන්නට පටන් ගෙන ඉරා දැමීමා ය. තවත් කීපයක් අද දුරක් ගොස් ඉරා දැමීමා ය. 'කාරුණාවන්ත සුගත් මා විසින් කරන ලද වැරදිවලට සමාවන ලෙස මුලින් ම ඉතා බැගෑපත් ලෙස ඉල්ලා සිටිමි. ඔබගේ සිත රිදවීමට කවදාවත් බලාපොරොත්තුවක් නෑ. සුගත්, මේ අපේ ඉරණමයි. අපි සහෝදර සහෝදරියන් විදියට ජීවත් වෙමු. මම ඔබට මගේ හද පත්ලෙන් සහෝදරයකුට වාගේ ආදරය කළා....' ආදී වශයෙන් ඇ ලියා ගෙන ගියා ය. ලිපිය අවසාන වන විට මිටු නතරයි. එහි ඇ අනාගතයට බැගෑපත් ඔවිත් පළ කළා ය. අනාගතයේ දී සම්බන්ධයක් ආශ්‍රයක් ප්‍රාර්ථනා කළා ය. තවත් නොයෙක් දේ සඳහන් කළා ය.

සුගත් යළි ඇසුරට වැටුණොත් ඔහුට තමාත්, තමාට ඔහුත් අමතක කිරීම දැන් තරම්වත් පහසු නොවන බව දුටු ... නොවීමෙකින් මෙන් දුටු දමයන්ති එකා ඒ ලිපිය ඉරා දැමීමා ය. අවසානයේ ආමන්ත්‍රණයක් නැතිව ආශීර්වාදයක් නැතිව වචන දෙකක් පමණක් ලියා යැවීමට ඇ තීරණය කර ගත්තා ය.

සුගත්ට ලිපිය තැපැල් කර දින දෙකක සිට දිනපතා ම දමයන්ති ඔහුගෙන් පිළිතුරක් බලාපොරොත්තු වූවා ය. තැපැල් කාරයා එන තුරු ඇය බලා සිටියේ නො ඉවසිල්ලෙනි. ඔහුගේ නාකි ඇඳුමේ පාට දකින් ම බයිසිකල් සීනුවේ හඬ ඇසෙන් ම ඇයගේ හදවත සැලෙන්නට විය. තැපැල් කාරයා එන තුරු ඇයට යමක් ගැන බලාපොරොත්තුව සිටිය නැති ය. සුගත්ගෙන් ලියුමක් නොඑදී ඔහු සිට පාරෙන් යැවෙන් පසුව ... වන තුරු ම ඇයගේ සිතට කාරදර ගතයි. ... කර ගත්තා බලාපොරොත්තුව ...

ගේ ළඟින් යයි. සමහර විට ගෙදරට වෙන ලියුමක් දීමට ආ දූට තත්ත්වය වඩාත් වේදනාකර විය.

මේ අතරතුර දින ගණනක් පසු කළ දමයන්ති තුළ ලියුමට පිළිතුරක් නොඑවීම ගැන සුගත් කෙරෙහි එක්තරා තරහක් ඇති විය. නමුත් නෑ. සුගත්ට මා මේතරම් වූණා නම් කොයිතරම් හොඳ දැයි සිතා විටෙක ඇය දැනුණත්, ඔහුට තමා අමතක වී ඇතැයි සිතන මොහොතක් වූ විට යටි සිතේ ඇත්තේ සතුටක් නොවන බව ද ඈ දනී ය. සුගත් ගෙන් ලියුම් පැමිණියේ එවැන්නක් ගැන කිසිදු බලාපොරොත්තුවක් නොතිබුණු අවස්ථාවක ය. ඈ තැපැල් කාරයාගේ අතේ තිබූ දී ම ලියුම උදුරා ගත්තා ය. නොඉවසිල්ලෙන් කැඩුවා. සතුටින් සිනා සෙසේ. තවරය ඉරා දමූ ඈ ඇයගේ ලියුම් දැක ඔහු පසුතැවිලි වූවාක් මෙන් ම පසුතැවිල්ලට පත් වූවා ය. තමා යැවූයේ වාක්‍ය දෙකක් වුව ද ඔහු පිළිතුරු වශයෙන් දිග ලියුමක් එවනු ඇතැ යි ඈ බලා ගෙන සිටියා ය. එවු වශයෙන් සනා කෙරෙහි පැවැති ආලය විස්තර කිරීමට හෝ තමාට දෙස් තැබීමට හෝ ඔහු මේ පිළිතුර අවස්ථාව කර ගනු ඇතැ යි ඈ සිතා ගෙන සිටියා ය. ඉස්සර පාසලේ දී අවසාන වූ අවස්ථාවන්හි දී මෙන් ම මෙවැනි දින්, ඔහු කර ඇත්තේ එසේ කිරීමක් බව දුටු ඈ කෝපයටත් ඊර්ෂ්‍යාවටත් සංවේගයටත් පත් වූවා ය. නව පාඩම් වූවත් නව නවත් ලියුම කියැවූ ඈ එහි වූ වාක්‍ය අකුරක් අකුරක් පාසා වෙන වෙන ම ගෙන, විග්‍රහ කර එයින් පළ කරන අදහස තේරුම් ගැනීමට උත්සාහ කළා ය. 'කිසි දවසක මා නො ලබන ප්‍රීතියක්' යනුවෙන් සුගත් කියන්නේ කුමක් ද? ඔහු අදහස් කරන්නේ තමා නො ලැබීම නිසා ජීවිතයට කිසි දවසක ප්‍රීතියක් නො ලැබෙන බවක් ද? තමා නිසා සුගත්ගේ ජීවිතය අඳුරු වේ දෝ යි බියට පත් ඈ ඒ ගැන තමා තුළ වේදනාවක් ඇති බවක් සිතා ගත්තා ය. එහෙත් ඇයගේ යටි සිතේ ඇත්තේ සතුටෙකි, ආඩම්බරයෙකි. මිනිස් සිතක හැටි! ඔහු හා විවාහ වන අදහසක් හා බලාපොරොත්තුවක් ඇය තුළ නැත. ඇයට වෙන පෙම්වතෙක් සිටී. එහෙත් විටෙක තමා ඇල්ම කළ සුගත් තමා නො ලැබීම නිසා අවිවාහකව සිටීමට සූදානම් බව දුටු දමයන්ති තුළ ඇති වූයේ, යටි සිතේ ඇති වූයේ සතුටෙකි; තෘප්තියක් හා ආඩම්බරයෙකි. තමා වෙනුවෙන් ආත්ම පරිත්‍යාගයක් කිරීමට කෙනකු සූදානමින් සිටින බව දැකීමේ තෘප්තිය එක විඳී ඈ අතනක් අතට 'අනේ, මා මේ තරම් කාපුරුෂ ද?' යි සිතා [illegible]

තැවිලි වූවා ය. සුගත් ගැන කණගාටුවක් ඇති වූ බව සිතට [illegible] කිරීමට උත්සාහ කළ ඈ ඔහුට මේ ආලය [illegible]? [illegible] අනුමිල දුන් [illegible] සිතුවා ය. [illegible] සුගත්හට [illegible] ඇති වූ වේදනාව ඉවත් කරනු පිණිස 'ඈ [illegible] වෙලා යයි. වෙන කෙනෙකුට ආලය කරන්න පුළුවන්' [illegible] සිත හද ගත්තා ය.

පාසලේ සැණකෙළියක් පැවැත්වෙන බව ආරංචි [illegible] ඇයගේ සිතට නැගුණේ. සුගත් එහි දී දකින්නට ලැබේ ය යි සිතිවිල්ලයි. සැණකෙළිය සංවිධානය පිළිබඳව [illegible] පැවැති ආදි ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ගේ රැස්වීමට ඇය [illegible] දකින්නට ලැබේ යයි බලාපොරොත්තු වෙති. අනුලා, [illegible] ජයතිස්ස අයිස්ක්‍රීම් ගබඩාව බාරගන්න. 'අනේ, සුගත් හිටිය නම් මේ වැඩේට හවුල් වෙන්නෙ ඔහු නේද' යි සිතා [illegible] සංවේගයටත් පසුතැවිල්ලටත් පත් වූවා ය.

මේ රැස්වීමට නැතත්, නියත වශයෙන් ම සැණකෙළිය බැලීමට නම් සුගත් එනු ඇතැ යි සිතා ඇය [illegible] ඔහු දකින බලාපොරොත්තුව හා ආශාව ඇති විය. සැණකෙළි දිනේ එහි ගෙවිණි ගිය, කලියත් නැඳී [illegible] සුගත් දකින්නට ලැබේ ය යන බලාපොරොත්තුවෙනි.

සුගත්ට තමා අමතක වීනි නම් [illegible] ඇති කරන ලද බොරු බලාපොරොත්තුව [illegible] වැටී සිටිනු දැකීම ඇයට වේදනාවක් [illegible] ආලය කරන්නට පුළුවන් [illegible] ගැන මතක අලුත් වන අන්දමින් [illegible] වඩා හමු නොවී සිටින්නට ලැබීම [illegible] එහෙත් සුගත් සැණකෙළියට නොපැමිණියේ [illegible] ඈ ඇයි සිහිපත් වීමත් දමයන්තිගේ සිතට [illegible] හෝ නොවී ය. ඊ ළඟ අවුරුද්දේ [illegible] දකින්නට බලාපොරොත්තු වූවා ය.

[illegible] වුව ද කාලය [illegible] ඉකුත් කාලේ ය. ගෙදර දෙය [illegible] වඩා ලොකු වගකීමක් [illegible]

විය. ඔහු දෙස්පර විභාගයෙන් සමත් වූ විගස සඳ දෙනාගේ විවාහය සිදු කළ යුතු ය යි දෙ මවුපියෝ තීරණය කළහ.

ඉන් පසු ව සතියකට දෙකකට වරක් නිහාල් දමයන්ති බැලීමට ආවේ ය. දෙදෙනා වැඩි හිටියන් සමග ද තනිව ද ඔහු සඳ බැලීමට ගියහ: සවාරි ගියහ.

www.sinhalaelibrary.com

ඒ වර්ෂයේ පාසල් සැණකෙළිය පවත්වන ලද්දේ මුදල් මාරු කිරීමට මාසයකට කලිනි. ආදි ශිෂ්‍ය සංගමයේ දී අනුලාවත් දමයන්තිටත් මල් කඩ බාර විය. නිහාල් නුවරඑළියේ යහළුවකුට කියා මල් තොගයක් ගෙන්වා දුන්නේ ය. එ පමණක් නොව විභාගයේ ප්‍රතිඵල නිකුත් වන තුරු වැඩි වැඩක් නැතිව සිටි කාලය බැවින් ඔහු මල් කඩයට ගොඩ වී පිය පෙට්ටියවත් ඇයගේ මිතුරියවත් උදව් කිරීමට ය යි දමයන්ති තනිවම සැණකෙළියට ද පැමිණියේ ය.

සුගත් සැණකෙළි බිමට ඇතුළු වෙත් ම තමාගේ කතාව නිමි හැටියේ හතර වූ සැටින් නිහාල්ගේ කරට දෑත ගෙන සිටුනු අත ඉවත් වූ සැටින් දමයන්තිට මතක් වූයේ පසුව ඒ සිද්ධිය ගැන සිතන විට පමණකි. නිහාල්ට තුරුළු වී සිටින්නට ඇයට කිසිවකු-ගෙන් තහනමක් නැත. කිසිවකුට බිය වීමට හේතුවක් නැත. බිය පෙම්වතාගේ තුරුලට වී ඔහු සමග ප්‍රිය සල්ලාපයේ යෙදී සිටිය දී සුගත් දකින් ම හඟනා විනෝදයක් භුක්ති විඳිමින් සිටිය දී අප්‍රමාණ සේ බියක් චකිතයක් පහළ වූයේ ඇයි දැයි දමයන්ති තවමත් නො දන්නී ය.

සීනි ගත් විකලයක් හද පළා ගෙන යන්නාක් මෙන් මහා වේදනාවක් ඇයට දැනිණි. සුගත් වෙත දුව ගෙන යාමේ ආශාවක් ඒ වේදනාවත් සමග ම ඇය තුළ උපන්නේ ය. සුගත් ඇය ගැහෙයන්ම ඒ සුපුරුදු මුහුණුවරත් ගෙවුණු වසක කාලය විසින් එහි ඇති කරන ලද නොපුරුදු ගතියක් යන දෙක ම ඇයගේ සිතට කා වැදී ගියේ ය. ඔහු ඉස්සරට වඩා උසයි: මීට වඩා මහතයි: පළල් උරහිසින් හා මස්පිඩු සෙරුණු බාහුවෙන් යුත් ඔහු දැන් හොඳට හැඩුණු වැඩුණු සම්පූර්ණ පුරුෂයෙකි. එහෙත් ඔහුගේ මුහුණේ ඒ කොළු ගතිය, ඇය ඉතා ප්‍රිය කළ ගැටවර ගතිය තවමත් එහෙම ම ය. මේ සියල්ල නිමේෂයකින් දුටු දමයන්තිට තවමත් අමතක කළ නො හැක්කේ, තවමත් සිතට වධයක්ව මතක් වන්නේ ගල් ගැසුණාක් මෙන් හිටි හැටියේ සිට ගෙන ඔහු ඇය දෙස හෙළූ බැල්ම යි.

සුගත් තමාට පරිභව කළා නම්, නින්දා අපහාස කළා නම්, දමයන්තිට ඉවසිය හැකි ය. ඔහු තමාගේ කෙළ මිරිකා දැමීමේ නම් එද ඉවසිය හැකි ය. ඇයට ඉවසුම් නො දෙන්නේ [illegible] ඔහු හෙළූ බැල්මයි. ඒ බැල්මේ [illegible] කෝපයක් නොවීය. දුක් සංවේගයක් පසු [illegible] වූයේ ප්‍රශ්නයකි. ගැඹුරක් ඉල්ලීමක් ඇතුළත් වූ ප්‍රශ්නයකි. 'ඇයි දමයන්ති, දෙවියන්ගේ නාමයෙන් කියන්න. ඔයා මට මොකෙක් වගේ ආලය කළේ ඇයි? ඔය පෙම්වතා හා දකින්නටත් කලින් ඔයාගේ පසුව සිටි බව මට කලින් නො කීවේ ඇයි?' යන ප්‍රශ්නය සුගත්ගේ බැල්මෙහි විය. එරණ මෙංගතා වන තුරු ඒ බැල්ම ඇයගේ ජීවිතයේ කිසි දවසක අමතක නොවන බව ඇයට පසක් වශයෙන් පෙනෙයි. එසේනෙකා කෙරෙහි යොමු කරගත් බැල්මෙන් ප්‍රශ්න ගත වූ ඒ තත්පර කීපයේ දී ඇය තුළ බියක් සංවේගය හා දුක් ආදරයක් කුමක් බලවත් විය යුතු ද යි තීරණය කර ගත නොහැකි ව මෙන් පසාර කන්නට වූහ. මේ ඉස්සර සුගත් ගේද යි මෙනෙහි කරමින් සිහිං මින් ඇය තුළ ඔහු කෙරෙහි පරණ ආදරය ම ඇති විය. ඒ අපර ම තමා විසින් මරා දමන ලද මිනිසකු පණ ලැබ සිටිනු දකින මිනීමරුවකුගේ බියක්, චකිතයක් ඇය තුළ ඇති විය. තමා සිතාපුළු විට සුගත් සිතාමතින්ට උත්සාහ කරනු දුටු ඇය තුළ සංවේගයක් හා අනුකම්පාවක් ඇති විය. සංවේගයෙන් අඳුරු වූ මුහුණට පුරුදු අභිංසක සිනාව මතු කර ගැනීමට ඔහු දරන ප්‍රයත්නය නම් බලා සිටිය නොහැකි ය. ඒ බැල්මෙන් ද අමතක කරන්නට පුළුවන් නම් මොන තරම් වාසනාවක් ද, යනුවෙන් හා 'කොහෙද ඉන්නව ද දන්නෙ නෑ' යනුවෙන් කී වදනින් ද, ඔහු තම ජීවිත කතාව ම කීවා මෙන් ඇයට සිතිණි.

තමාට පිටු පා යන සුගත් පසු පස්සේ, ඔහුගේ අතේ එල්ලී සැණකෙළිය වටේ යැමට ඇයට ආශාවක් පහළ විය. මේ කරුණය දකිමින් තමන් තුළ ඇති වූ වෙනස නිහාල් දුටු බව ඇයට නො වේ. ඔහු ඒ ගැන ප්‍රශ්න නොකළේ ඇය තුළ බියක් උපන්නේය. එහෙත් "ඒ කවුද" යි ඔහු ඇසූ විට ඈ කෝපයට පත්වූවා ය. "ඇයි ඔබ හිටියේ. කොට කලිසම ගත්ත ළමයෙක් කියා, ඔයාට මතක නැද්ද?"

"නෑ මම හිතමට ඇහුවෙ"

නිහාල් ඇය සමග පවත් ඒ ගැන කතා කළේ නැත.

සුගත් කොහෙදී ගිය පසු ඇයට විශාල පාළුවක් දැනිණි.

සුගත් සමග කතා කිරීමේ ආශාව කෙතරම් බල පෑ නමුත්, ඒ තරම් විශාල බියක් ද ඇය තුළ ඇති විය. කල යුත්තේ කුමක් දැ යි තීරණය කර ගත නොහැකි වූ ඇයට වුවමනා කෙළේ ගිනි ගෙන දැවෙන තැනින් පලයින් පෙනුණු සැණෙකැලි බිමෙන් හැකි තරම් ඉක්මනින් ඉවත් වීම යි.

“මගෙ ඔළුව කැක්කුම යි. අපි ගෙදර යමු” යි ඇ නිහාල්ට කීවා ය. හදිසියේ මේ වැනි අසනීපයක් ඇති වූයේ ඇයි දැයි ඔහු ප්‍රශ්න කළේ නැත. ඔහුගේ ඒ නිගඩිතාවය ගැන එක අතකින් ඇ සතුටු වූ අතර අනෙක් අතට බියවත් කෝපයටත් පත් වූවා ය. ‘එයා මීනා එකත් නිසා ගත්තාවෙ’ යයි සිතා ඇ ඒ බියත් කෝපයත් සංසිඳවා ගැනීමට තැත් කළා ය.

කෙසේ වුව ද, සුගත් සමග තවත් වරක් කතා නොකර ඔහු තව එක වරක්වත් නොදක ගෙදර යෑම මොනා මෝඩ කමක් දැ යි ඇ පසුව දින ගණනක් යන තුරුත් පසුතැවිලි වූවා ය.

16

මා මේ යන්නේ උමතු ගමනක් නොවේ දැයි මම්බලපිටියේ සිට කොළඹ දක්වා යන අතර මග දී කීප වරක් ම දමයන්තිට සිතිණි.

සුගත් පිළිබඳ පුවත අසන්නට ලැබීමෙන් පසුව ඇති වූ බලවත් නොසන්සුන් කම උඩ ම ගමගේ ඔහු හමු වීමට තීරණය කර ගත් නමුදු ඒ තීරණයේ බරපතළ කම ද සිතට තවත් කරදරයක් නොවුණා නොවේ. ඇය වඩාත් බිය පත් වූයේ සැමියාට නොකියා සුගත් හමු වීමට යන්නට වීම නිසා යි.

තමාට සුගත් අමතක වී ගිය බවක් ඇ සිතා ගෙන සිටියා ය. සුගත් හා සම්බන්ධය නො දන්නා අවදියේ වූ මෝඩ කමක් පමණකැ යි ඇ සිතා ගෙන සිටියා ය. එහෙත් අනුලා සමග කතා බහේ දී ඔහු ගැන සඳහන් වීමෙන් පසුව ඇයගේ සිත තදින් අවුල් විය. අනුලා දමයන්තියගේ සැමියා දෙස්තර කම කරන මහ රෝහලේ වාට්ටුවේ ම සාත්තු සේවයට පැමිණීමෙන් පසුව දෙ දෙනාගේ ආශ්‍රය ළඟින් විය. මෙ සේ දමයන්ති හමු වීමට පැමිණි අවස්ථාවක දී අනුලා අහිත් සුගත් ගැන ද සඳහන් විය. සුගත් බෙබදු කමට වැටී යෙහෙළුවාගෙන් ද මෙන් ම රක්ෂාවකුත් නැති ව

හෝටලයක ගත කරන ජීවිතය ගැන විස්තරයක් සිහල නොරතුරු ඇ දමයන්තිට කීය ය. මේ පුවත ඇසීමෙන් ඇයගේ සිත නො සන්සුන් විය. එහි හේතුව ඇ නොදත්තා ය. නොමහත් ඒ හේතුව සෙවීමට ඇ උත්සාහ නොකළා ය.

නො කැමති ආරංචියක් ගෙන එම ගැන සිය මිතුරිය ගැන උපදවා ගත් කෝපයකින් සිතේ මේ නො සන්සුන් කම නැව පවත්වා ගැනීමට ඇ උත්සාහ කළා ය. එය එසේවුව සිය කල ඇය කළේ සැමියා ගැන සිතීම යි. සැමියා ඒ ගැන දත් ම ඇයගේ නො සන්සුන් කමට බියක් ද එකතු විය. සිය සැමියා කොතරම් දැ? නිහාල්ට සිය වන්නේ කුමට ද? ඔහුට ඇය අනික් වරදක් ඊ කීමට ද?

සුගත් බෙබද්දකු වෙලා ය යි ආරංචිය ලැබීමෙන් පසු ආපසු ඇ වේදනාව හේතුවක් නො වී සිටා යට පත් කරන්නට ගත් තැත වැරදි ගිය කල ඇය කළේ ඒ වේදනාවටත් එහි හේතුවටත් නිසි හැකියට මතු වන්නට දීම ය. ‘මම සුගත් මුළා නො කළෙම් ද?’ යන ප්‍රශ්නය එහි දී ඇයට පෙනිණි. තමා කිසි දවසක ඔහුට ආලය නොකළ බවත් මුල පටන් ම තම ආලය ඒ නිහාල්ට බවත් ඔප්පු කර ගත් ඇ ‘එයාට මං කවදාවත් ආලය කරන බවක් කිව්වෙ නැහැ’යි හිත හදාගන්නට තැත් කළා ය. ‘මම ඔහුට ආලය නො කරන බවක් අවසාන දවසේ සිය ඊට කලින් කිව්වෙ ද?’ යන ප්‍රශ්නය ඊ ළඟට ඇසිණි.

මෙ සේ දින ගණනක් සිත පෙළන දැඩි පොරයක යෙදී සිටි දමයන්ති සුගත් බෙබදු කමට වැටීම ගැන තමා වග කිව යුතු ය යන තීරණය බාර ගත්තා ය. ‘එසේ නම් ඔහු ඒ ඉරණමින් බේරා ගත යුතු නො වේ ද?’ යන ප්‍රශ්නය විසඳීමට ඇයට ඊ ළඟට සිදු විය.

ඔහු වෙත ගොස් අවවාදයක් දී ඒ ඉරණමින් ඔහු මුදා ගැනීමට උපකාරයක් කළ හැකි යයි ඇ සිතුවා ය. තමා ගතු බව මිදු දැනීමට ඇ මෙතක් වුවමනාවක් දැක්වූවා ය.

එහෙත් සුගත් වෙත යෑම සිතන තරම් පහසු නොවේ. එහෙත් සුගත් වෙත යෑම ඇයට නිහාල්ට විශ්වාසයෙන් තොර ව කිසිවක් නොකියා යන්නට වූ බැවිනි.

ඔහුගේ අනුමැතිය හා අවසරය ඇති ව කැමති නම් ඔහු ද සමඟ, සුගත් හමු වීමට යැමට දමයන්ති වරක් සිතුවා ය. සුගත් පිළිබඳ සහාය නිහාල්ට කීමට ඈ සිතුවා ය. මේ රහස හෙළි කිරීමට ඇති බාධාව කුමක් ද? 'මම එද සිට ම නිහාල්ට ආලය කළා. ඔහුට කවදාවත් ද්‍රෝහි වුණේ නෑ. අනෙක් අතට, මා සුගත්ට ආලය කළේ නෑ. ආලය කරන බවක් කීවෙවත් නෑ. ඉතින් ඔහුට රහස කීවාම මොකද'යි ඈ විතර්ක තමාගෙන් ම ඇසුවා ය. සුගත් ඇයට ආලය කිරීම ගැන ඇය කුමක් කරන්න ද? ඒ ගැන ඈ පසු දා මෙ සේ තර්ක කර සියල්ල සැමියාට නො සඟවා කිව යුතු ය යි සිතුණු නමුදු හදවතේ කොහේ දෝ කෙළවරක උපන් බියක් ඇයට එසේ කෙළින් කමින් නො කරන ලෙස අවවාද කළේ ය. මේ අවවාදයට කන් දුන් ඈ සුගත් හමුවීමට යැමේ අදහස සම්පූර්ණයෙන් ම අත් හරින්නට ද උත්සාහ කළා ය. එයින් ද සැනසීමක් නො ලද කල ඈ අවසාන තීරණයට එළැඹියා ය.

නිහාල් උදේ වැඩට පිටත් වී පැයකට පමණ පසුව, කුලී මෝටර් රියක් ගෙන්වා ගත් දමයන්ති බම්බලපිටියේ සිට කොටුව බලා පිටත් වූවා ය.

සුගත්ගේ කාමරයට හුදකලාව යැමේ දී ඇය තුළ බියක් නම් පිහිටෙනු නො වී ය. තරුණ කාන්තාවක පිරිමියකු කෙරෙහි ඇති කර ගත යුතු බිය ඇය තුළ සුගත් නිසා කිසි දවසෙක ඇති වී නැත. ඇයගේ සිත අවුලෙන් අවුලට පත් ව ඇත්තේ කෙසේ ඔහුට මුහුණ දෙන්නට ද යි සිතක් විසෙනි.

ලේඛම් විසින් විවෘත කරන ලද දොරෙන් දමයන්ති සුගත්ගේ කාමරයට ඇතුළු වූවා ය. උස වීදුරු ජනෙල්, ඒවායේ සායම් ගිය තිර, විශාල ඇඳක්, ඇඳ පාමුල අතුරවත් ලෙස ඇඳුම් දමන ලද පෙට්ටියක්, පොත් කීපයක් සහිත මේසයක්, එක වරට ඇය ගේ ඇස ගැටිණි.

මෙබඳු දෙයක් යි කැමිම ද ඇතිව සුගත් මුලින් ම දකින තමා තුළ ඔහු කෙරෙහි ඉරිසියා [illegible] අධික වත් නැවත ඇති වේවැ යි දමයන්ති කිසි විටෙක නො සිතුවා ය.

ඇය කාමරයට ඇතුළු වී ඔහු දකින් ම දෙ දෙනා ම එකිනෙකා වෙත හෙළන ලද බැල්මෙන් යුතු ව එකිනෙකා හඳුනා ගැනීමට අපොහොසත් ව මෙන් මොහොතක් බලා උන්හ.

නිදි මැරීමෙන් හා වෙහෙස වීමෙන් ඔහුගේ මුහුණ මැලවී ගොස් තිබිණි. ඇස් රතු වී, ඇති පිහාටු [illegible] ඉදිමී තිබිණි. හිස පිරිමැද්දවත් ඇඳුමවත් ඔහු [illegible] නැති බව බැලූ බැල්මට ම ඈ දුටුවා ය. සුගත් වැනි කෙනකු මෙබඳු තත්වයට වැටුණු කල, පෙනීමෙන් සහ වෙනස් වීම සුදුසු නො වේ. එහෙත් ඔහු මේ තරම් ම වෙනස් වී සිය [illegible] දකින තුරු ඇයට සිතා ගත නො හැකි විය. ඔහු තුළ දක්නට ඇත්තේ ආර්ථික ප්‍රශ්න නිසා කළකිරීමටත් වඩා [illegible] විවාහකයකුගේ පෙනුම යි. තමා පැමිණි පරමාර්ථය ඉටු කර ගත නො හැකි බව ඔහු දුටු මේ මොහොතේ ම ඈ අවබෝධ කර ගත්තා ය. ජීවිතය ගැනවත්, ලෝකය ගැනවත්, තමාට විය හැකි විපතක් හෝ සැපතක් ගැනවත් මේ දෙදෙනාට [illegible] කෙනකු බවත්, ඔහුගේ විලාසයෙන් [illegible] නො හැකි ය. මේ ගමන පැමිණීම මෝඩ කමිකැටි [illegible] කැටිල්ලක් ඇය තුළ ඇති විය.

සුගත් වෙත දක්නට ලැබුණු මේ වෙනස ඇය කෙරෙහි කෙතරම් බලපෑවේ ද කියතොත්, තමා පැමිණියේ මේ වැනි කෙනකුගේ ජීවිතය වෙනුවෙන් ද යි පසුතැවිල්ලක් [illegible] එක වර ම ඇති විය. මේ සේ මුලින් ම ඇති වූ හැඟීම් [illegible] කතා කර ගෙන යන විට නැති වෙමින්, පරණ [illegible] එහෙම පිටින් ම යළි ඔහු වූයේ ඔහුගේ [illegible] දුටු සුගත් ය.

අයිස් කැරුවක් [illegible] කරමින් ඔහු [illegible] පරණ මිතුරාව ම යි. ඒ පරණ සුගත් ම යි. සියල්ල අමතක වී, [illegible] සිහින්නාහේ මෙන් ඇයට හැඟිණි. ඒ [illegible] ඇය තුළ [illegible] දැඩි අනුකම්පාවකි. 'සුගත්ට මේ තරම් [illegible]' ඇයට සිතුණේ ය. ඔහුට [illegible] මතක ය. [illegible] එක ළඟ දී [illegible] බොන්නට [illegible] ආශා කරන බව, [illegible] ඉස්සරහ සිට දී කීවා ය. ඒ ද සුගත් [illegible] කම්පයක් බවත් ඇයට [illegible] ඈ සිතුවා ය. [illegible] පත් නොවී ගැටවර වියෙහි [illegible]

වරක් ඇය [illegible] හා අලුත් සුගත් [illegible] ගියේ ය. [illegible]

තැත. වෙනසකට ඇත්තේ ඒ සිනාව අද කලාතුරකින් මතු වීම පමණකි.

තමා සුගත් හමු වීමට යන්නේ එසේ නොකර සිටින්නට බැරි තරමට සිත කරදර කළ නිසා ම, ප්‍රතිකාරයක් වශයෙන් පමණකැයි මුල දී දමයන්ති සිතා ගෙන සිටියා ය. කිසිම තේරුමක් නැති වැඩකට ගත් ණයක් ආපසු දෙන කාලක මෙන්, නොකර ම බැරි යුතු කමක් කළා වෙනුවට නොකැමැත්තෙන් හෝ කරනු පිණිස තමා මේ ගමන යන බවක් මුල දී ඇය සිත තුළ බල පෑවේ ය. එහෙත් ඔහු දැන ඔහු සමග තනාවට වැටී මද වේලාවක් යන විට, තමාගෙන් ඔහුට වූ ද්‍රෝහී කමක් තමා ඔහු වෙනුවෙන් ඇති [illegible] කමක් යථා ස්වරූපයෙන් ඇයට අවබෝධ විය. ඔහුට වරදක් කළැයි යන චෝදනාවෙන් නිදහස් වීමට නොව, ඔහු [illegible] සිටින විපත්තියෙන් මුදා ගැනීම පිණිස කළ හැකි හැම දෙයක්ම කළ යුතු බවත්, ඒ සඳහා අවශ්‍ය පරිත්‍යාගයක් කිරීමට තමාට අයිතියක් ඇති බව පමණක් නොව, ඒ සඳහා තමා තුළ ශක්තියක් ඇති බවත් ඇයට වැටහිණි.

සුගත් හමු වීමට යාමේ දී අතීතය [illegible] අධිෂ්ඨාන තමාගෙන් වූ එක එක වැරදි වෙන වෙන ම ඉදිරිපත් කර, ඔහු තමාට චෝදනා කරාවේ යැයි බියක් දමයන්ති තුළ තිබුණේ ය. එහෙත් ඔහු එසේ නොකර ඇනුම් පදයකට මෙන, "මගෙ මිට වඩා තාටකත් මොකද" යි ආදී වශයෙන් පමණක් කීමෙන් ඈ [illegible] පත් වූවා ය. තමා කළ ද්‍රෝහී කමට සුදුසු පරිදි චෝදනා නොකිරීම තමන්ට ගෙවිය යුතු මුදලක් නොදීමෙන් කළ වරදක් වශයෙන් ඇයට සිතිණි.

"මිනෙන් පොරොන්දුවක් ඉල්ලන්න ඔයාට ඇති අයිතිය මොකක් ද? ඔයාට පොරොන්දු වෙන්න මට ඇති යුතුකම කුමක් ද" යි ඔහු ඇසූ විට, ඇය තුළ ඇති වූයේ නො[illegible]යක් හෝ නොසතුටක් හෝ නොවේ. ඔහුට යටත් වූ ස්වභාවයකි. ඔහු කතා කරන්නේ ඉස්සර තමා හැර බලපෑමක් ඇතිව කතා කළ මුල් [illegible] මෙනි. "මා ගෙදර යන්න ඕන්න වුණත් අයිතියක් නැතාට" යි ඔහුට ඇය කීමට ඇත්ත වශයෙන් ඒ වැනි සංග්‍රහයක් කළත් ඇල්මට [illegible] හෝ නොකර ඉත සිතින් විද දරා ගන්නා හැකිමෙනි. ඔහුගෙන් බැනුම් අහන්නට ලැබුණ ඇයට

[illegible] සැනසීමකි. පාසැලේ දී, කතා නොකර [illegible] විට, [illegible] සිය කැමැත්තෙන් ම ඔහු පස්සේ [illegible] වීමෙන් ලැබූ තෘප්තිය මෙහි දී ඈ ලැබුවා ය. "[illegible] ඔයා මා දකින්න ආවේ" යි ඇසීමෙන්, [illegible] 'මා නිසා ඔයා කරදර වෙන්නෙ ප්‍රමාණ එකකට ඒ [illegible] බව ඇයට අවබෝධ විය.

ඒ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු වශයෙන් කිව යුතු දිගු කතාවක් තිබිණි. ඔහු දුටු ද පටන් තමා තුළ පැවති දැවී ඇල්මත්, ඔහු විසින් තමාගේ සිත තුළ ඇති කරන ලද මිහිරි පෙළඹීමත්, ඔහුට කිව යුතු ව ඇත. කලක් ඔහු තමාගේ සිත අරන් ගෙන [illegible], ඔහු පිළිබඳ මතක විසින් තමාගේ සිතට ගෙන දුන් සන්තෝෂය, සංවේගය, රසවත්කම ආදී සියල්ලක්, ඔහුට කිව යුතු ව ඇත. එහෙත් අන් හැම අවස්ථාවක දී මෙන් ම මෙහි දී ද, [illegible] සිය හදවත් මැදුරේ දොරටුව වසා තැබුවා ය. [illegible] ඇති සිතුවම කිසිවක් ඔහුට පෙන්වීමට ඈ මෙහි දී ද බැරි වූවා ය. ඔහු වෙනුවෙන් හැඟුණු හැඟීම් [illegible] ඇයගේ හදවත මේ තැන දී ද ගොළු විය. [illegible] මද හැඩුවේ, මේ සියලු විස්තර ඔහුට කීම නොහැකි බැවිනි.

ඇය විස්සි විත ඉවත දමන්නට [illegible] සැකයෙන් හා බියෙනි. ඔහු [illegible] කල ඈ [illegible] වූවා ය. තමා [illegible] ගත හැකි ය යි, ඔහුගේ [illegible] අත් හරවා [illegible] කාමරයට පැමිණීමෙන් පසුව ප්‍රථම වරට බලාපොරොත්තුවක් ඇති විය. ඒ අතර ම ඇය තුළ ඇති වූයේ [illegible] විසින් ගෙන්වන ලද දෙවැනි [illegible] මෙන් නොව, පාසැලේ දී එක වෙලාවට [illegible] කඩා බෙද ගෙන කෑ අවස්ථාවල ඇති වූ [illegible] ඇයට උපන්නේ ය.

ඔහු කෝපයට පත් වූ [illegible] තමා ඔහු වෙත [illegible] නොදැන සිටීමෙන් හා ඒ කාලය [illegible] ඇති ව තිබූ [illegible] පාසැලේ දී වචන් වර වූ [illegible]

තවත් ළං වූවාක් මෙන් ඔහු නොමනාප ගතියකින් කී හැම වචනයකින් ම ඈ ඔහුගේ බලපෑමට තව තවත් යට වූවා ය. ඔහු වෙත තව තවත් ළං වූවා ය.

"සැල්ලුව ම වරදකාරිය මම"යි කී ඇය "සුගත් ඔයාට බැරිද නොබී ඉන්න"ය යි ඇසුවේ එසේ ඇසීමට පුහුකමක් නොව, තමාට සම්පූර්ණ අයිතියක් ද ඇතැයි අවංක හැඟීමකිනි. එසේ ම, ඔහු ඒ ඉල්ලීමට අවනත නොවිණි නම් ඒ තැනින් නතර නොවී, හැකිතාක් දුරට කන්නලව් කිරීමට, යාච්ඤා කිරීමට පමණක් නොව ඕනෑ ම පරිත්‍යාගයක් කිරීමට පවා ඈ සූදානම් ය.

"සහෝදරයකු වශයෙන් ඔයා ආශ්‍රය කිරීමට ඇත්නම්, තවත් සම්පතක් මට නැහැ"යි ඇය කීවේ බොරුවට නොවේ. අවංක ම හැඟීමෙනි. මින් ඔහු මත්පැන් නොබොන බවට පොරොන්දු වූ ඔහු, තමාගේ දෑත් අල්ලා ගත් කල, කඳුළින් ප්‍රකාශ වූ සතුට ඇය ඉන් පෙර ජීවිතයේ කිසි දවසක අත් දුටු ප්‍රමෝදයක් නොවේ. එය විනාශ වී යන්නට ගිය ජීවිතයක් බේරා ගැනීමේ දී ද, තමා නිසා අඳුරු වූ ජීවිතයකට ආලෝකය ලබා දීමේ දී ද, ඇති වන ආත්මාර්ථකාමිය මිශ්‍ර වූත් ආත්මාර්ථයෙන් තොර වූත් පුදුම හැඟීමකි.

සුගත්ට පසුව ද යි කෑමට එන ලෙස ආරාධනය කිරීමේ දී ඇයට ඇති වූ සතුටින්, අවුරුදු ගණනකට පෙර සාහිත්‍ය සංගමයේ වාර්තාව ලියන්නට යයි ඔහුට ගෙදරට ආරාධනා කිරීමේදී ඇති වූ සන්තෝෂයේ දී ලද බොළඳ ලාමක රසවත් කම ඈ ලැබුවා ය.

ඇය කවදත් බලාපොරොත්තුව සිටියේ මෙය යි. නිහාල්ට පෙම්කර, මිතුරකු වශයෙන් සුගත් හා ආශ්‍රය කිරීම යි. එය සැබෑ නොවන සිහිනයක් ලෙස වරක් ඈ දුටුවා ය. අනෙක් අතට, නිහාල් සමග විවාහයෙන් පසු, සුගත්ගේ ආශ්‍රය තමාගේ ජීවිතයට අවශ්‍ය දෙයක් ලෙස ඈ නො සැලකුවා ය. තමාට ඔහු අමතක වී ඇති බවක් ඈ සිතුවා ය. එහෙත් ගත වූ මේ මුළු කාලය තිස්සේ, ඔහු තමාගේ යටි සිතේ ජීවත් වූ බවත් තමා ඔහුගේ දර්ශනය හා ආශ්‍රය ප්‍රාර්ථනා කළ බවත් දමයන්ති දත් දනී. මේ අනුව එ ද ඇය හෝටලයෙන් පිට වූයේ, තමා නිසා සුගත්ගේ ජීවිතය අන්ධකාර වූයේ ය යි වධයක් වූ වේදනාවෙන් තොරව පිවිතුරු වූ සිතක, යොවුන් වියේ සිහිනයක් සැබෑ වීමේ ප්‍රීතිය උතුරා යමිනි. සුගත්

යහ මගට යැවීමට හැකි වීමේ ආඩම්බරය මේ ප්‍රීතිය තවත් වර්ණවත් කළේ ය.

සුගත් පිළිබඳ සියලු තොරතුරු නිහාල්ට කිව යුතු යැයි ඇ ... ඔහු නමුදු ඔහුට මුහුණ දුන් කල ඒ විස්තර කීම එතරම් පහසු නොවන බව දමයන්ති දුටුවා ය. සැමියාට නොදන්වා සුගත් හමුවීමට ගොස් මම ඔහු ගෙදර එන්නට ආරාධනා කිරීම වැනි ... ඇයට එ වැනි නිසා ඔහු සමග ඒ ගැන කතා කරන්නට වීය වීම ය.

කලින් දැනීමක් නැතිව හදිසියේ පැමිණි කාලය ... සුගත් පිළිගැනීමට ඈ වරක් සිතුවා ය. එහෙත් ඒ සේ සිතීම ද ඇයගේ සිත ඉඩ නො දෙයි. බොහෝ දුර සිත සමග වාද විවාද කිරීමෙන් පසු ව, යන්තමින් හෝ වැරදි හැඟීමක් ඇති නොවන පරිදි, හැකි පමණ කෙටියෙන් සුගත් හා තමා අතර සිදුවූ සහ විස්තර කිරීම පසුවට කල් තැබූ දමයන්ති ඔහුගේ පැමිණීම ගැන පමණක් සැමියාට මේ සේ කීවා ය.

"නිහාල්, ඉස්සර අපි හොඳට අඳුනන කෙනෙක් හිටිය ළමයෙක්, අද මෙහෙ එනවා කිව්වා රෑ කෑමට"

"කවුද?"

"සුගත් කියලා. ඉස්සර අපේ මේමිල ගෙමින් දන්න ළමයෙක්. සමහර විට ඔයා දකින්නත් ඇති මම හිතනවා. ඒ පුවාහෙ හම්බු ගිය වෙලාවේ මට මුණ ගැහිල මම කිව්ව එන්න. ඊයෙ මම ටෙලිෆෝන් කරල කිව්ව එනවා කියල"

"කීයටද එන්නෙ?"

"හතට අටට, ඔයා එනවා නේ වේලාසන?"

17

දමයන්ති හෝටලයෙන් පිටව ගිය පසු සුගත් දත් මැද ගෙන ඇඳේ හාන්සි විය.

'ඇය පුදුම ගැහැනියක්' ඔහුට සිතිණි. ... පෙරලා ගිය පසු ඔහු ... සිදු වූ මේ අරුම පුදුම ... සිහිනයක් ලෙස විශ්‍රාම කිරීමට ... ගත්තේ ය.

ඔහුගේ ජීවිතය අඳුරු වී ගියේ ඇය විවාහ කර ගැනීමට නොහැකි වීමෙන් ඇති වූ වේදනාවෙනි. එසේ අන්ධකාර වූ ජීවිතය, ඇය මෙසේ හොඳ සිතින් දක්නට ලැබීමෙන් ම ආලෝකමත් වීමට ඇති කිරීම කරවන සුර කරමි සන්තෝෂයට කරුණක් විය. සිය ජීවිත ගමනේ දී ඇය නිතර නිතර හමුවන්නට ලැබුණත් ඒ ඇතැ යි දැන් ඔහුට සිතේ යි. ඇය වෙන කෙනකුගේ බිරිඳක බවවත්, ඇය කෙරෙහි කිසි විදියකින් බලපෑමකට තරම් අයිතියක් හෝ සුදුසුකමක් හෝ නැති බවවත් ඔහුට මතක නැත. ඔහුට මොහොතින් මොහොත සිහි වන්නේ ඇයගේ සිනාව යි. ඇයගේ කතා විලාසය යි. ඇයගේ ගමන් ලීලාව යි. ඒ ඇය යි. ඇගේ දමයන්තිය ම යි. වෙනසකට ඇත් නම්, ඒ ඇය අනුන්ගේ බිරිඳක් වී සිටීම සහ සුන්දරත්වයක් දක්නට ලැබීම පමණෙයි.

යෞවන විශේ, ඇත් දැනුමින් තොර සිතේ පහළ වූ නැවුම් හැඟීම් හා නො සන්සුන් කම් ඔහු තුළ නැවත ඇති විය. මේ හැඟීම් හා ඒවා විසින් ඇති කරන ලද වේදනාවන් නො සන්සුන් කම් කෙතරම් රසවත් ද? ඇය ගැන කෙතරම් සිතුවත් ඇති නොවන, හදිසියේ මතක් වීමෙන් ඔහුගේ හදවත එක පැහැයෙන් සැලෙන වේදනාවක් ද ඔහු හොඳින් දැනුනි. එහෙත් ගත වූ අවුරුදු ජීවය තිස්සේ පාළු වී වේදනාවෙන් පිරි වැටී තිබුණු, ඔහුගේ සිතේ දැන් ඇය නැවත දකිනු ද සතුටු වී ඇය ආයුෂ කිරීමේ ද බලාපොරොත්තුවවත් නිතර ඇය කෙරෙහි අනුව වී මාර මුව හරා ගෙන යන කෙනකු සිදුවූ ... ඔහු අලුත් ජීවිතයක් ඇය නැවත හමුවීමට පුළුවනැයි සිතමින් ලද මේ බලාපොරොත්තුව වෙන තරමේ වල්මත් වන්නේ ය. මේ බලාපොරොත්තුවත් සමග ම ජීවිතය කෙරෙහි ආදරයක් ද ජීවත් වීමේ ආශාවක් ද ඔහු තුළ යළිත් ඇති විය. හෝටල් කාමරයකට වී ගත කරන මේ පෙරුමක් නැති ජීවිතයෙන් ද මත් පැනට වැටීමෙන් ද මිදී, ගෙදර ගොස් සාමාන්‍ය ජීවිතයක් ගත කරන්නට නැවතත් පුළුවන් බව දුටු සුගත් තුළ අතිශයින් බලවත් ප්‍රීතියක් ඇති විය. අඳුරු යුගය අවසාන බව ඔහු දුටුවේ ය.

තමා මාස ගණනාවක ගෙදර නොගිය බව සුගත්ට මතක් විය. ඔහු ගෙදර යෑමට සිතා ගත්තේ ය. විලාසිනාට දැන් මාස අටක් වයස් වින නමුදු, ඇයට මාස්සායෙන් මේ වන තුරු කිසි ම තෑග්ගක්

නො ලැබුණු බව ද පෙනී දී ඔහුට මතක් විය. ඇයට පෙරේත අඩුවක් නැත යුතු යයි සුගත් සිතුවේ ය. ... ඇඳුමකට පැළඳුමකට යයි ද ... සෙල්ලම් බඩු ... කල්පනා කළ ඔහුට, ... ඉදි ගෙන ... විය. තමියත් කලිපමක් අලුතෙන් ගත් දවසක් මතක නැත.

සුගත් සාප්පු ගියේ ය. ඒ වැනි ඇහැල්ලුවක්, සතුටක් මීට කලෙකින් ලැබී නැත.

විලාසිනාට සුමින ඇන්දුම් සෙල්ලම් බඩු ඇරුණු දෙ යි ඔහු කල්පනා කළේ නැත. ඔහු ලොකු බෝනික්කකු ද බෝනික්කක් ද ... සෙල්ලම් හා බඩුවක් ද ගත්තේ ය. ... කලිපම් කීපයකට ගෙදර ද, අලුත් ඇඳුම් ... දලිම්බියා කළ පැහැවිගුවත් හා ... ආදී ... තිබුණු පමණකි ... අවශ්‍ය දේ ද ගත්තේ ය. මොහොත් කලක් රජ්ජා වගේ ... ලද ... සතුටින් ... අලුත් ජීවිතයට ... ඔහු ... දී ...

... ද ගත් සුගත්, කුස්සි අම්මාට හා ... ගැලීමට ද අමතක නො කළේ ය.

සුගත් සාප්පු ගොස් ආපසු එන විට සුන සමය ... විය. ... නිලම බලා ... ගොස් ... යන අදහසින් මිනිත් විය. ... ගත් ... සියලු වාහනවලට ඉක්මන් කරන්නට ... සුගත් ... වේගයෙන් රිය පදවන්නට පටන් ගත්තේ ය.

නිමි

www.sinhalaelibra

එසේ දමයන්ති කළ ඉල්ලීම උඩ නව ජීවිතයක් ගත කිරීමට තීරණය කළ සුගත් ඇය ගේ ආරාධනය පිළිගත පසුව ද දෙස්තර නිහාල් ජයසිංහ ගේ නිවසට කැම සඳහා ගියේ ය. මේ ඉරණම සහගත ගමන ඔවුන් අතර ඉතා කිට්ටු ඇසුරක ආරම්භයක් විය. දමයන්තිය ගේ සැමියා මෙන්ම එහි නතර වී පාසැල් යමින්, එවකට යොවුන් වියේ පසු වූ ඇයගේ නැගණිය වන සුජාතා ද සුගත්ගේ එම ඇසුරට පත් වූහ. මේ සම්බන්ධය පිළිබඳ කතා පුවත 'බඹා කෙටූ හැටි' නම් වෙයි.

'බඹා කෙටූ හැටි'

නවකතාවේ අලුත්ම මුද්‍රණය දැන් ලබා ගත හැක.

Re Upload

www.sinhalaelibrary.com

www.sinhalaelibrary.com